

# Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.  
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Homer.; oversat af Christian Wilster.

Homers Odyssee

Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1837

1-2 i 1 bd.

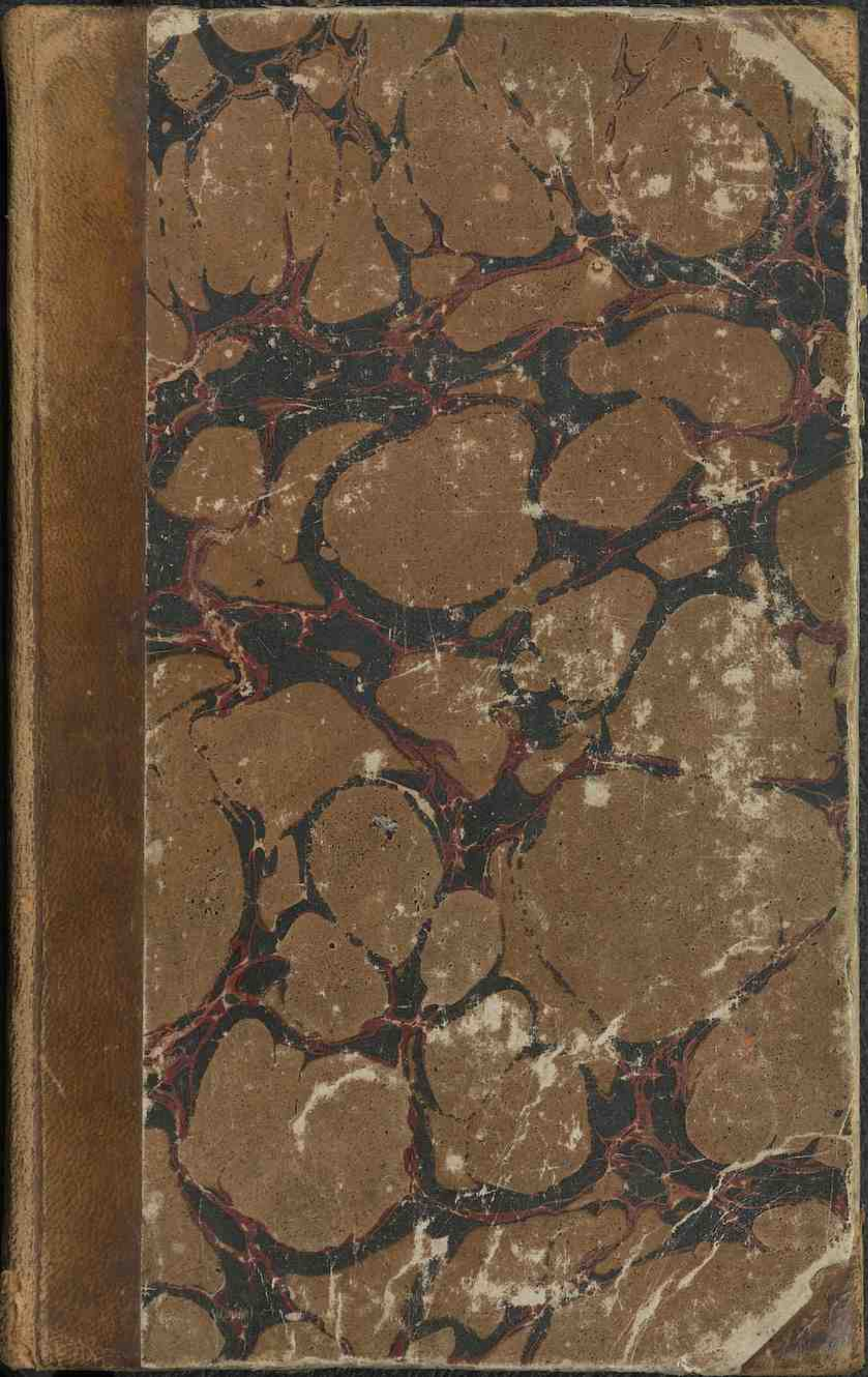
## DK

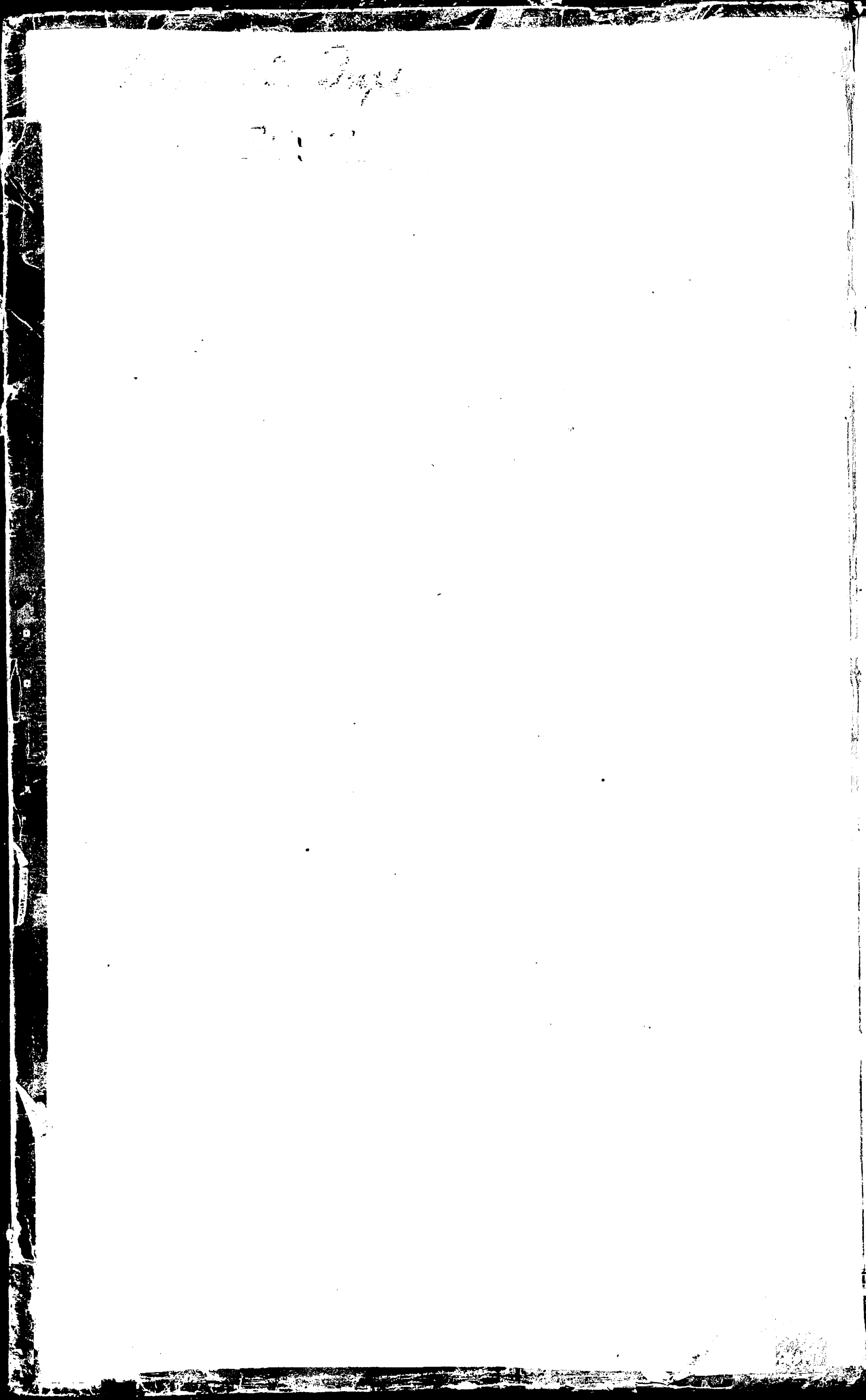
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

## UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.



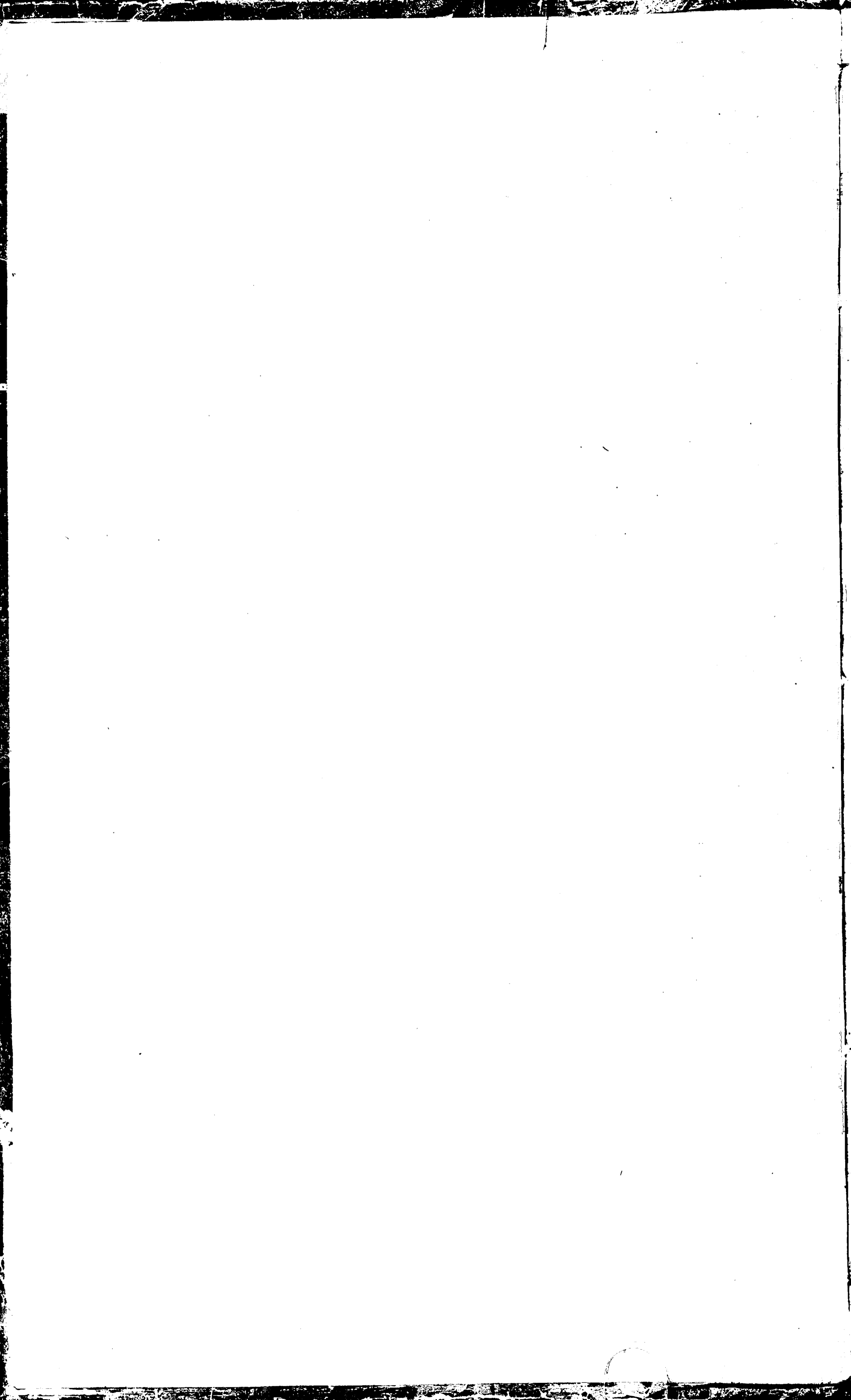




DET KONGELIGE BIBLIOTEK



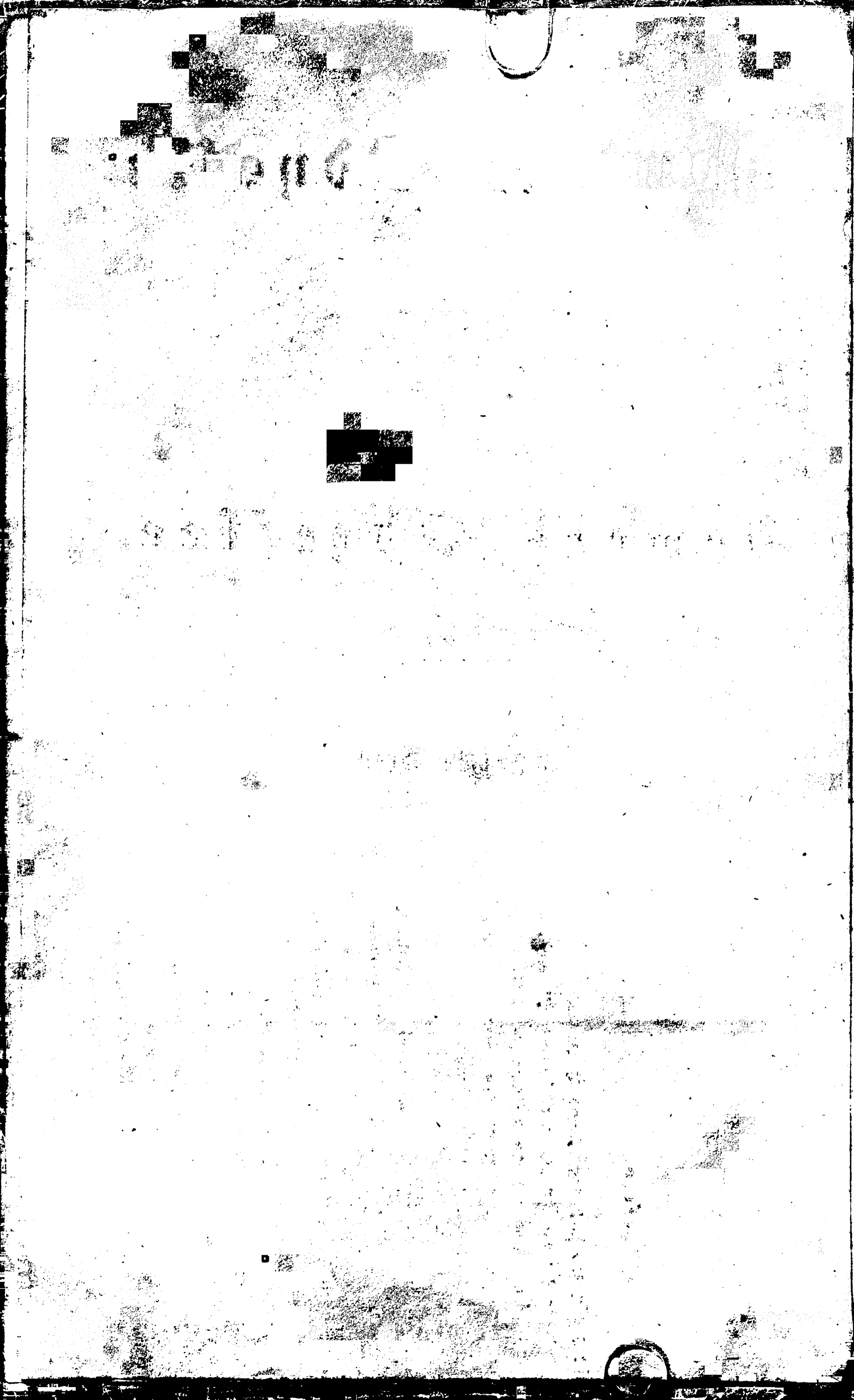
130019094112



Homers Odysee.

---

Forste Deel.



# Homers Odyssee

oversat

af

Christian Wilster.



Første Deel.

---

Kjøbenhavn 1837.

Forlagt af Universitetsboghandler E. A. Reibel.

Trykt i det Poppske Officin.



1010 1010 1010 1010 1010 1010 1010 1010

1010 1010 1010 1010 1010 1010 1010 1010



DET KONGELIGE BIBLIOTEK  
KØBENHAVN

Til

Adam Öhenschläger.

---

Lidlig, Du herlige Skjald! de Qvad at elske jeg  
lærte,  
Som Du saa tryllende sang i det nye Aarhundredes  
Morgen,  
Hjerter i Norden til Fryd, og Danmark til Hæder og  
Stolthed.  
End var jeg Barn den Tid, da Du først forbausede  
Norden,  
Enten med Alvor og Skjemt Du sang om den muntre  
St. Hansdag,  
Eller Du tryllede frem et evigt Palads for Aladdin,

Straalende, rigt, og bygget saa let som af Aandernes  
Hænder,

Eller Du manede Hakon af Grav med Din fyldige  
Malmrøst;

Snart for mit barnlige Dre dog kom de herlige  
Sange,

Dg jeg fornåm en Fryd saa reen og inderlig hartad,  
Som naar om Julen der blussede Lys paa det duftende  
Grantræe.

Høit da banked mit Hjerte, det blev saa lyst i mit Indre,  
Aanden sig hæved fra Jord, og baaren af magiske  
Binger

Floi den sværmende glad under Klang af de lifligste  
Toner;

Dg i mit barnlige Sind jeg fromt velsignede Skjalden,  
Bad til Gud for hans Vel, og bad baade Morgen og  
Aften,

Det var jo al den Tak, jeg den Herlige mægted at yde,  
Der havde qvæget min Sjel og lært mine Tanker at flyve,  
Dg med en Fryd saa salig mig fyltdt, at aldrig jeg siden  
Mage til Glæde ved Digte har følt, selv ei ved de  
bedste,

Som over Jorderig vide har lydt til Slægternes Gammen.

Skjønne, fortryllende fandt jeg dem nok, dog Noget jeg  
savned,

Det var dog aldrig de hjemlige Qvad, som havde saa  
selsomt

Grebet de fineste Streng, der klang i det barnlige Hjerte,  
Naar i Din Bog fordybet jeg glemte min Stiil og min Lectie,  
Medens man troede mig flittig, fordi jeg læste saa ivrig.

Det, som jeg elskede først, det elsker jeg reneft og  
varmest,

Og hvad jeg nemmed som Barn, jeg aldrig forglemte  
som Ældre,

Zhi jeg er ikke paa Moden, ei skifter jeg Sind efter  
Beiret;

Skjalden, der først henrev og begeistred mit barnlige Hjerte,  
Han var en Fader, som fostred min Aand, ham elsker  
jeg sønlig,

Han jeg skylder saa meget, ham takke jeg vil efter Gyne,  
Zhi vil jeg give det Bedste, — den modnestte Frugt vil  
jeg give,

Som jeg i Musernes Lund har end opelsket og høstet.

Zag da, elskede Skjald! som en Skjerv af den Tak  
jeg Dig skylder,

Gamle Homers navnkundige Digt om Konning Odysseus,

Som jeg paa Mødrenemaal har her omhyggelig udsat,  
Ei saa godt som jeg ønsked, men vist saa godt som jeg  
evned!

Tag med faderlig Hu den sønlige Gave, jeg rækker,  
Medens jeg beder en Bøn saa fromt som jeg bad i min  
Barndom:

Gud velsigne Dig, Skjald! for de mange, de herlige  
Sange!

Signe Dit Huus, bevare Dit Liv, og glæde Dit Hjerte  
Høit med den skønneste Løn', en Digter fortjener og  
haaber:

Kjærlighed vidt og bredt i det Land, hvor hans Harpe  
har tonet,

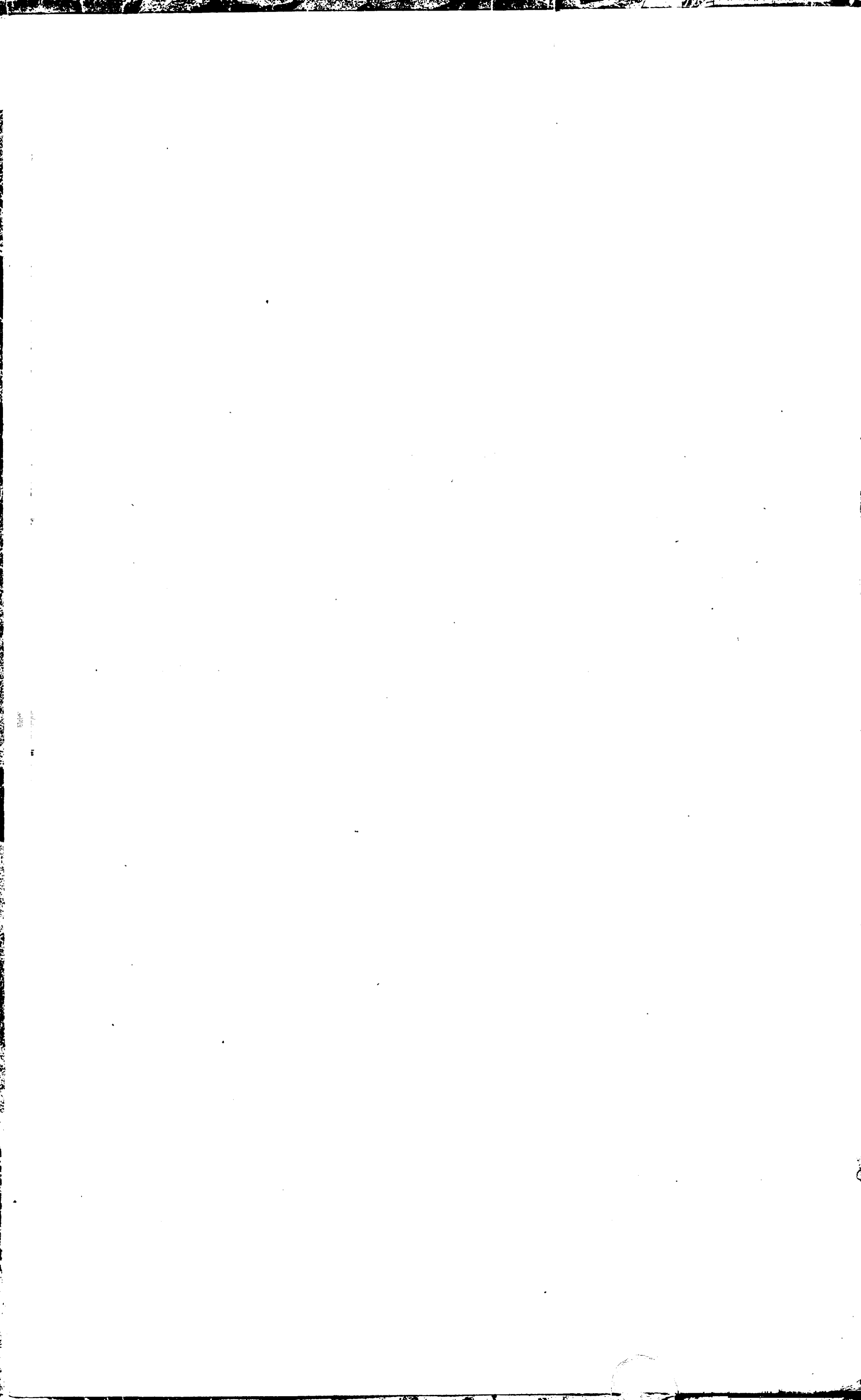
Kjærlighed dybt i de Hjerter, hans Qvad har glædet  
og hennykt!!



At Selskabet til de skønne Videnskabers Forfremmelse har skjenket denne Oversættelse samme Opmuntring og hædrende Bifald som dens For-  
gænger, og derved meget fremmet dens Tilblivelse, skylder jeg Samme  
offentlig at bekjendtgjøre, og jeg opfylder denne Pligt med et taknemme-  
ligt Hjerte.

Forresten har jeg Intet at sige om Oversættelsen. Ingen offentlig  
Stemme eller privat Meddelelse har udsagt Noget, som kunde bringe mig  
til at afvige fra de Grundsætninger, jeg fulgte ved at oversætte Liaden, og  
derved er i det mindste det vundet, at begge Oversættelserne ligne hinanden  
mere, end det maaskee ellers var blevet Tilfældet.

Sorøe, 23. Julii 1837.



## Indhold.

---

- Første Sang.** Guderne beslutte, at Odysseus endelig skal komme tilbage til sit Hjem. Athene drager til Ithaka, og i Skikkelse af den Taphiske Konge Mentos opmander hun Telemachos, og raader ham at reise til Nestor og Menelaos for at spørge Tidender om sin Fader, og at forvise Beilerne af sit Huus. For første Gang taler han med Djerthed til Beilerne.
- Anden Sang.** Om Morgenen stævner Telemachos Folket til Things, besværrer sig over Beilernes Boldsfærd, og byder dem rømme Huset. Efter Forsamlingen kommer Athene i Mentors Skikkelse til Telemachos, og lover ham Skib, Mandskab og Ledfagelse paa Reisen. Den gamle Eurycleia sørger for Kost og Tæring til Reisen, og om Aftenen giver Telemachos sig paa Farten til Pylos.
- Tredie Sang.** Telemachos lander ved Pylos, modtages venligen af Nestor, og udspørger ham om sin Faders Skjebne. Nestor fortæller om Achaiernes Hjemtog fra Troia, opmunttrer Telemachos til Tapperhed mod Beilerne, og raader ham at reise til Menelaos. Ledfaget af Nestors Søn Peisistratos fører han om Morgenen til Sparta, hvor han ankommer næste Aften.
- Fjerde Sang.** Ved Ankomsten i Sparta modtages de venligen af Menelaos, som just feirer et dobbelt Bryllup, sin Søns og sin Datters. Talen falder paa Odysseus, og man opdager, at den ene af de fremmede Gjæster er hans Søn Telemachos. Helena fortæller en snild Bedrift af Odysseus i Troia. Næste Morgen udspørger Telemachos Menelaos om sin Faders Skjebne. Menelaos fortæller ham, hvad han paa Den Pharos har erfaret af Havguden Proteus om Achaiernes Hjemfærd og om Odysseus's Dphold hos Nymphen Kalypso. Imidlertid have Beilerne i Odysseus's Huus faaet Kundskab om Telemachos Bortreise, og af Harmen herover lægger Antinoos sig med et Skib paa Luur i Sundet mellem Ithaka og Samos, for at snigmyrde ham paa Hjemfarten. Herolden Medon fortæller dette Anslag til Penelopeia, som trøstes i sin Sorg og Fortvielse af Athene ved et natligt Drømmesyn.
- Femte Sang.** Zeus sender Hermes til Kalypso, og befaler hende at lade Odysseus drage hjem. Hun adlyder Befalingen, skjøndt nødig. Odysseus bygger sig et Fartoi, og begiver sig til søs. Paa den ottende Dag reiser



Poseidon en frygtelig Storm, som slaaer Skibet istykker. Leukothea giver Odysseus et beskjemende Slør, ved hvis Hjælp han svømmer omkring to Dage; tredje Dag naaer han Phaiakernes De, og redder sig ind i Mundingen af en Flod. Afkræftet falder han i en dyb Søvn.

**Sjette Sang.** Nausikaa, den Phaiakiske Konge Alkinoos's Datter fører om Morgenen Tøi ned til Floden til Bass, ledsaget af nogle Terner. Medens det vaskede Tøi ligger udbredt for at tørres, spiller Kongedatteren Bold med sine Terner, og kommer af Wanvare til at kaste Bolden ud i Floden. Ved det Skrig, som de muntre Piger i den Anledning udstøde, vaagner Odysseus, træder ydmyg hen til Nausikaa, og skildrer sin Nød. Rørt af Medlidenhed giver hun ham Klæder og Spise, og raader ham at gaae til Byen til Kongens Gaard. Selv fører hun hjem, og ledsaget af Ternerne vandrer han til Byen.

**Syvende Sang.** Odysseus kommer til Byen, træder ind i Kongens Palads, hønfalder Dronning Arete, og finder Raade for hendes og Kongens Dine. Dronningen adspørger ham om de Klæder, han er iført, og han fortæller de Gjenvordigheder han har udstaaet siden sin Afreise fra Kalypsos De.

**Ottende Sang.** Alkinoos opfordrer Folket til at træffe de fornødne Foranstaltninger til den Fremmedes Hjemfærd. Kampelege. Odysseus kaster med Diskus. Dands og Sang. Den blinde Skjald Demodokos synger om et Elfsøventyr mellem Ares og Aphrodite. Phaiakernes Drotter give Odysseus rige Foræringer. Ved Aftensmaaltidet synger Demodokos om Træhesten i Troia. Odysseus bliver dybt bevæget ved at høre denne Sang, og Kongen, som bliver det vaer, opfordrer ham til at fortælle sin Historie.

**Niende Sang.** Odysseus navngiver sig, fortæller om Hjemfarten fra Troia, om sin uheldige Kamp med Rikonerne, og om sin Ankomst til Lotophagernes Land. Dernæst om sit Ophold i Hulen hos Kyklopen Polyphemos, som æder sex af hans Mænd. Til Hævn over Udaaden blinder Odysseus hans Die, og redder sig ved List af Mennekkæderens Bold.

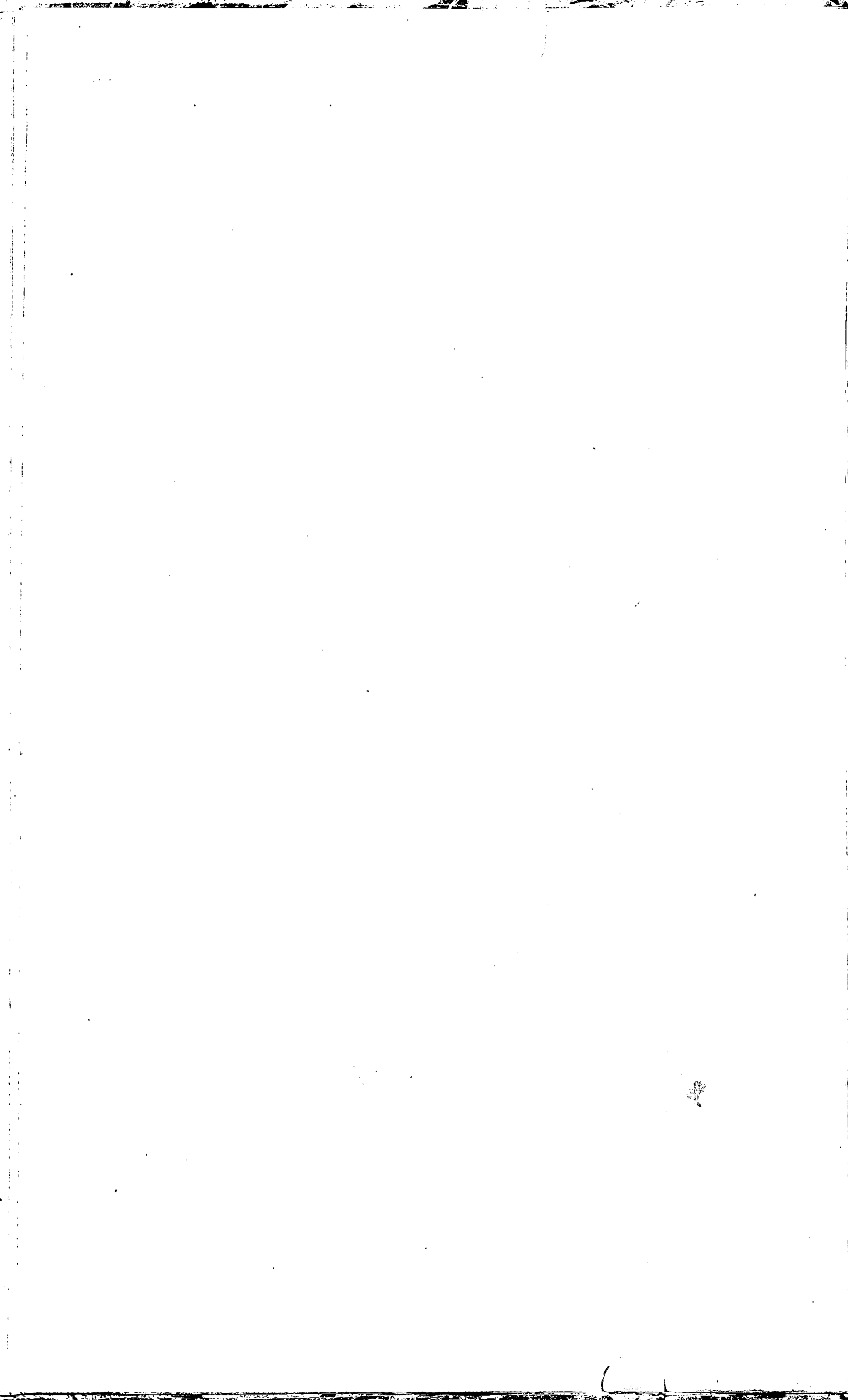
**Tiende Sang.** Odysseus kommer til Niolos, som sender ham bort under en gunstig Vestvind, og giver ham Raadighed over de andre Vinde, som ere indspærrede i en Sæk, der gives ham med paa Skibet. Alt er han Ithakaa saa nær, at han skimter Kysten, men medens han af Træthed tager sig et Blund, aabne hans Folk Sækken, og Stormene drive hans Skibe tilbage til Niolos, som bortviser ham i Brede. Derpaa komme de til Laistrygonerne, som ødelægge elleve af hans Skibe, og paa det eneste levnede kommer han til Den Naia til Nymphen Kirke, som omstaber Halvdelen af hans Mandskab til Sviin. Sikket ved en af Hermes givne Trylleurt mod Kirkes Roglerier trodser han hendes Kunster, vinder hendes Kjærlighed og frelser sine Mænd. Efter et Mars Forløb forlanger han at reise

bort, og Kirke byder ham at drage til Indgangen til de Dødes Rige, og  
adsørge Spaamanden Teiresias om sin fremtidige Skjebne. Elpe-  
nors Død.

**Elleve Sang.** Odysseus kommer til Kimmerierne. Ved Nedgangsstedet  
til Underverdenen offerer han Dødningsoffer, hvorpaa de Ufdødes Gjenfærd  
nærme sig. Først Elpenor, saa Teiresias, som forkynnder ham Sandsagn;  
dernæst hans Moder. Fremdeles Agamemnon, Achilleus, Patroklos, Anti-  
lochos og Nias. I det Fjerne seer han Minos, Orion, Tithos, Tantalos,  
Sisyphos; endelig Herakles's Skyggebillede.

**Tolvte Sang.** Tilbagekomst til Kirkes De. Elpenors Begravelse. Kirke  
angiver de Farer, der vente ham paa Reisen: Seirenerne, Skylla, Cha-  
rybdis og Solgudens Dvæg paa Thrinakria. Odysseus reiser bort. Sei-  
ladsen forbi Seirenerne. Farer og Ulykker paa Farten forbi Skylla og  
Charrybdis. Landgang paa Thrinakria, hvor hans Folk forgribe sig paa  
Solgudens hellige Dvæg. Skibet knuses paa Havet i Uveir; Odysseus  
driver iland paa Kalypsos De Ogygia.

---



## Første Sang.

Gudernes Forsamling. Athenes Formaning til Telemachos.

- Musa! fortæl mig om Manden, den vidtbesarne, som flakked  
Meget omkring, da han havde forødt det hellige Troia,  
Saae mangfoldige Byer, og fik deres Sæder at kjende;  
Men paa sin Fart over Havet han svar Gjenvordighed udstod,  
5 Medens han stred for at bjerge sit Liv, og for Svendenes Hjemkomst;  
Dog sine Svende han ei fik frelst, hvor ivrig han stræbte,  
Thi ved formastelig Daad de selv paadrog sig en Ufærd,  
Ret som Daarer, de slagted den høithenvandrende Solguds  
Dger, og derfor til Straf han dem Hjemfærdsdagen berøved.  
10 Heraf, du Datter af Zeus! du os Et og Andet fortælle!  
Alt var de øvrige Mænd, som den grusomme Død havde sparet,  
Komne til Huus og Hjem efter Farer i Krig og paa Bølge;  
Ham alene, som savned saa svart sit Huus og sin Hustrue,  
Holdt en Gudinde tilbage, den værdige Nymphe Kalypso,  
15 Hist i de hvælvede Grotter, og ønsked sig Manden til Husbond.  
Men da det Aar i Tidernes Løb omsider var kommet,  
Da det af Guderne var ham bestemt at vende tilbage,  
Hjem til Ithakas De, selv da blev han midt mellem Landsmænd  
Ei forskaaet for Kamp; dog samtlige Guder ham ynked,  
20 Uden Poseidon alene, thi gram i Hu han bestandig  
Helten Odyssees forfulgte, før hjem til sit Land han var kommen.

Guden var fjernt reist bort, Aithioperne vilde han gjæste;  
 Herst paa Jorden de boe i tvende forskjellige Stammer,  
 Deels hvor Solen ved Grne staaer op, og deels hvor den daler;  
 25 Festhefatomber af Dyr og Lam bivaane han vilde.

Der heel froe ved Gildet han sad, mens de øvrige Guder  
 Hist hos Olympere Zeus i Sal havde samlet sig alle.  
 Først til Orde nu tog hiin Guders og Menneskers Fader,  
 Just som Agisthos i Tanke ham randt, den glimrende Fyrste,  
 30 Hvem Agamemnon's navnkundige Søn Drestes ihjelslog;  
 Kommende ham ihu han saa blandt Guderne talte:

Ha! hvor gjerne dog Menneskens Slægt anklager os Guder!  
 Jammeren, si de, kommer fra os, og selv dog alene  
 Bed deres Synder mod Ret og Skjel de volde sig Sorger,  
 35 Ligesom nys Agisthos mod Ret og Skjel Agamemnon's  
 Viv tilægte sig tog, og myrded ham selv ved hans Hjemkomst,  
 Skjøndt han vidste sin Straf, da vi selv ham vared itide;  
 Med vi skiffed Hermeias, den speidende Argosbetvinger,  
 Ut han dog ei skulde slaae ham ihjel, eller ægte hans Hustrue,  
 40 Thi af Drestes engang skulde Atreus's Søn vorde hevnet,  
 Naar han var voksen til Mand, og sit fædrene Rige begjærte.  
 Dette ham sagde Hermeias, dog ei han rokked Agisthos,  
 Skjøndt til hans Bedste han raaded, og nu har han bødet for Alting.

Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:  
 45 O vor Fader Kronion! du Drot over Drotter tilhobe!  
 Ja! han faldt, og tilviise sin Død han ærlig fortjente;  
 Døe som han hver Mand, der til lignende Daad sig formaster!  
 Men i mit Hjerter det skær mig for Helten den stakkels Odysseus,  
 Han som skilt fra de Kjære saa lang Tid martres af Kummer  
 50 Hist paa den havomskyllede De; som en Navle paa Dybet  
 Stikker den frem bevoget med Skov; der boer en Gudinde  
 Datter af Atlas, den snedige Gud, som kjender tilfulde  
 Samtlige Dybder i Havet, og ene de mægtige Støtter  
 Løfter i Beiret, som Himmelen vidt adskille fra Jorden.  
 55 Datter af ham forsinker den arme bedrøvede Konning,  
 Smigrende ser ham bestandig med sød indsmidkende Tale,  
 Ut han skal glemme sit Ithakas De; men Helten Odysseus  
 Underlig længes at see blot Røgen igjen fra hans Hjemland  
 Fare mod Skye; ja Døden han ønster sig; røres dit Hjerter

- 60 Ei omsider, Olympiske Drot! har Odyssees da fordum  
 Ei ved Argeiernes Skibe dig bragt behageligt Offer  
 Hist i Troernes Land? hvorfor er da Zeus ham saa harmfuld?  
 Hende paastand Skysamlere Zeus gjensvared og sagde:  
 Kjæreste Barn! hvad Ord undslap dig fra Tændernes Række?
- 65 Hvor var det muligt, at jeg kunde Helten Odyssees forglemme,  
 Som i Forstand staaer høit over Mænd, og stadig sit Offer  
 Bragte de salige Guder, som boe paa Himmelen vide!  
 Dog bestandig imod ham den Jordomshynger Poseidon  
 Fnyser af Harm, fordi hans Søn Polyphemos han blinded,
- 70 Hinn Kyklop, der stærk som en Gud i vældige Kræfter  
 Staaer over alle Kykloper; hans Moder er Nymphen Thoosa,  
 Datter af Phorkys, en raadende Drot i Havet det golde;  
 Hist i de hvælvede Grotter Poseidon i Favn hende trykked.  
 Derfor Poseidon er vred, og hvorvel Jordnysteren sparer
- 75 Helten Odyssees's Liv, han tumler ham fjernt fra hans Hjemstavn.  
 Dog velan! lad os samtlige her betænke, hvorlunde  
 Helten kan naae sit Hjem, og da vil Poseidon tilviise  
 Mildne sin Harm, thi ei vil de salige Guder han trodse,  
 Ei vil alene han noget formaae mod os Alle tilhobe.
- 80 Ham gjensvared Athene, den lybblaaedede Jomfrue:  
 O vor Fader Kronion, du Drot over Drotter tilhobe!  
 Hvis det da virkelig nu behager de salige Guder,  
 At til sit Hjem omsider den Helt Odyssees skal komme,  
 Lad saa Hermeias os flux, Budbringeren, Argos's Bane,
- 85 Skikke herfra til Oghyias De, at den haarfagre Nymphe  
 Snart kundgjøre han kan vor uroffelig faste Beslutning,  
 At til sit Hjem Odyssees, den kraftige Kæmpe, skal drage.  
 Selv vil jeg gaae til Ithaka hen, at hans Søn ved min Tale  
 Meer opflinke jeg kan, og Mod i Bringen ham sætte.
- 90 Stævne han skal til Thing de haarfagre Mænd af Achaia,  
 Der skal han Beilernes Sværm forbyde sit Huus, da de daglig  
 Slagte for Fode hans Faar og dorstfremvraltende Hornqvæg.  
 Saa vil til Sparta jeg sende ham hen og det sandede Phlos,  
 For at han der kan spørge sig for om Faderens Hjemfærd,
- 95 Og et berømmeligt Navn sig selv blandt Mennesker vinde.  
 Strax som dette var talt, hun bandt under Foden de gyldne  
 Deilige himmelske Saaler, som bar hende hen over Havet

- Og over Jorderig vide saa snelt som Pustet af Vinden;  
 Greb saa sin mægtige Landse, beslagen med klingende Malmød,  
 100 Tung, forsvarlig og lang, hvormed hun betvinger de skjætte  
 Fylker af Mænd, paa hvem hun er gram, den Bældiges Datter;  
 Og i en Fart hun ned sig svang fra høien Olympos.  
 Brat paa Ithakas De hun stod ved Odyssees' Borgport  
 Ude paa Tærsklen til Gaarden, og holdt i Haanden sit Malmspær,  
 105 Mentens hun ligned, den Taphiske Drot, der var kommen som Fremmed.  
 Udenfor Døren hun traf de trodsige Beileres Skare,  
 Just som tilsammen de mored sig der med at spille med Smaasteen,  
 Magelig strakte paa Huder af Qvæg, som de selv havde slagiet.  
 Travlt gif baade Herolder omkring og driftige Svende,  
 110 Nogle beblandede Viin med Vand i forsvarlige Kummer,  
 Andre, som Bordene først affured med hullede Svampe,  
 Stilled dem frem paa Rad, og stifted den hyppige Sualmad.  
 Først af Alle den fagre Telemachos vined Gudinden;  
 Midt blandt Beileres Flok han sad, mismodig i Hjertet,  
 115 Grundende dybt paa det mulige Træf, om hans herlige Fader  
 Kom til sit Hjem, og Beileres Sværm adsplitted i Huset,  
 Selv annammed sin Hæder, og raaded igjen for sin Velstand.  
 Grublende saa han hos Beilerne sad, da saae han Athene;  
 Strax han ilte til Porten, ret ærgerlig stemt i sit Herte,  
 120 At man den fremmede Gæst lod staae ved Døren saa længe;  
 Trædende nær hendes Haand han greb, og tog hendes Malmspær,  
 Og med bevingede Ord han taled saa til Gudinden:  
 Hil dig, fremmede Mand! velkommen os vær! ved et Maaltid  
 Først du tilgode dig gjøre! saa nævn os siden dit Vrind!  
 125 Talende saa gif selv han foran, og Gudinden ham fulgte.  
 Men da de treen under Tag, og stod i Salen den høie,  
 Tog han Landsen, og stilled den op til en kneisende Sule.  
 Ind i det prunkende Baabenslukaf, hvor Landser i Mængde  
 Stod, dem Odyssees, den haardsøre Helt, havde der i Forvaring.  
 130 Derpaa han bød hende Plads paa den smuktudsnyttede Throne,  
 Som var med Linned belagt, og ved Fødderne stod der en Skammel,  
 Og til sig selv en stadselig Stol ved Siden han satte  
 Borte fra Beileres Sværm, at hans Gæst i den faade Forsamling  
 Ei skulde plages med Bulder og Støi, og væmmes ved Maden,  
 135 Og at han frit kunde spørge sig for om sin savnede Fader.

En af Ternerne bragte nu Vand i en prægtig og gylden  
Kande, som stod paa et Bækken af Sølv, og til Hændernes Tvætning  
Gjød hun det ud, saa rykked hun frem et skinnende Madbord.  
Ogsaa den værdige Skafferste kom med Brød og med Retter,  
140 Hvilke hun stilled paa Bord, meddelende mildt hvad hun havde.  
Fode med alskens Suul indbar i Salen en Madsvend,  
Satte dem frem, og stilled paa Bord forgyldte Pokaler,  
Og en Herold gif om, som med Viin dem flittigen fyldte.

Ind nu Beilerne treen, og strax de trodsige Herrer  
145 Tog deres Plads paa Stol eller Bænk jevnsideb hverandre.  
Flug indfandt sig Herolder, som Vand over Hænderne gjød dem;  
Ternerne flinkt opstablede Brød i Kurve paa Bordet,  
Knøfene Viin i Kummerne gjød, til den skummed om Randen.  
Derpaa de langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked;  
150 Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,  
Beilerneb Hu sig strax til anden Forlystelse vendte,  
Sang og Spil og Dands, thi Sligt er en Prnd for et Gilde.  
Strax en Herold da flyede den prægtige Cithar til Skjalden  
Phemios, han som for Beilerne sang nødtvungen ved Gilde;  
155 Rast han i Strengene greb, og sin yndige Sang han begyndte.  
Men til Gudinden Athene Telemachos vendte sin Tale,  
Rækkende Hovedet hen, at de Andre ham ei skulde høre:

Fremmede! tag ei fortrydelig op, hvad nu jeg vil sige!  
Hine har nu til Cithar og Sang henvendt deres Tanker;  
160 Det har de godt ved, de tære jo frit paa fremmed Mandb Velstand,  
Medens hans hvidlige Been etsteds henslængte paa Landjord  
Smuldre for Regn og Slud, eller rulleb i Havet af Bølgen.  
Dog hvis Ithakas Kyst igjen de saae ham betræde,  
Vist langt heller de ønsked sig da rapløbende Fodder,  
165 End at beriges med kosteligt Guld og prægtige Klæder.  
Dog han er død en sorgelig Død, og nu er der ingen  
Trost for os, om endog en dødelig Mand os forkyndte,  
At han vil komme med Tiden, thi reent fortabt er hans Hjemfærd.  
Dog fortæl mig nu dette; men siig mig den skæreste Sandhed!  
170 Hvem est du? af hvad Folk, fra hvad Land, og af hvilke Forældre?  
Hvad for et Skib har ført dig herhid? hvorledes har Søfolk  
Bragt dig til Ithakas De? og for hvem udgive sig disse?  
Thi du est ei kommen vandrende hid paa din Fod, kan jeg tænke.



- Ogsaa du dette mig sig forsand, at jeg faaer det at vide,  
 175 Kom du til Den fornys, eller gjæsted du fordum min Fader?  
 Dengang vort Huus af fremmede Folk saa flittig besøgte;  
 Thi han var selv en huld omgængelig Mand imod Alle.  
 Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:  
 Dette jeg sig dig vil, og tale den stærste Sandhed.  
 180 Helten Anchialos' Søn jeg er, selv hedder jeg Mentos,  
 Og jeg er Drot for Taphiske Mænd, flinkroende Sofolk;  
 Hid er jeg kommen fornys med Skib og Mænd paa en Reise  
 Vidt over Bølgerne blaae til et Folk, hvis Sprog er mig fremmed;  
 Malm fra Lemesa for blinkende Jern tiltuske jeg vil mig.  
 185 Ude ved Kysten mit Skib jeg har lagt et Stykke fra Staden  
 Hist i den Rheitriske Bugt under Neion den skovklædte Klippe.  
 Fædrene Gjesteforbundne fra fjernere Old vi hinanden  
 Stolt kan kalde; ja spørg kun ad, naar engang du besøger  
 Gamle Laertes, som aldrig, saa hører jeg, sætter i Staden  
 190 Meer sine Been, men græmmes i Eensomhed ude paa Landet  
 Blot med en aldrende Qvinde, som Mad og Drikke paa Bordet  
 Sætter ham, naar han har krøbet omkring i sin frodige Biingaard  
 Snylende der saalænge, til Lemmerne grebes af Træthed.  
 Nu begav jeg mig hid, da det blev mig fortalt, at din Fader  
 195 Alt var her i sit Land; dog Guderne sinke hans Reise.  
 Ei endnu han paa Jorden er død, den Vedling Odyseus,  
 Nei! i Behold er han fangen etsteds paa vildene Havdyb  
 Fjernt paa en Holm i Bølgernes Skjød, hvor grusomme Bildmænd  
 Holde med Tvang ham fast, og ei vil lade ham reise.  
 200 Dog en Bebudelse nævne jeg vil, saaledes som Guder  
 Selv mig gav den i Sind, og som den forvist vorder opfyldt,  
 Skjøndt ei Seer jeg er, eller flog paa Fuglens Fjerter.  
 Nu ret længe forvist han ei fra sin elskede Hjemstav  
 Borte forbliver, om end man i Lænker af Jern havde lagt ham,  
 205 Snild som han er, udtænker han nok et Middel til Hjemkomst.  
 Dog fortæl mig nu dette, men sig mig den stærste Sandhed!  
 Du som alt er saa stor, est du virkelig Søn af Odyseus?  
 Slaaende ligner du ham af Hoved og deilige Dine.  
 Bide du maa, tilforn vi To saae jevnlig hinanden,  
 210 Førend han stævned til Troernes Land, hvor ogsaa de andre  
 Drotter af Argos begave sig hen paa bugede Skibe;

Siden har aldrig Odysseus jeg seet, han mig ikke heller.

Dg den forstandige Svend Telemachos svared saalunde:

Dette, du fremmede Mand! vil jeg sige dig ganske sandfærdig.

215 Efter hvad Moder har sagt, er jeg Søn af ham, men med Visshed  
 Veed jeg det ei; af sig selv kan Ingen jo kjende sin Herkomst.

Gid jeg heller var Søn af en Mand, som søiet af Lykken

Sad i sit Hjem ved sin Eie, naar Alderen listet sig paa ham!

Nu er den meest usalige Mand, som fødtes i Verden,

220 Fader til mig, har man sagt; thi derom det var jo du spurgte.

Ham gjensvared Athens, den lysblaaøiede Jomfrue:

Guderne gav dig en Slægt, hvis Navn ei glemmes i Fremtid,

Siden en Søn som du blev født af Penelopeia.

Dog fortæl mig nu dette, men siig mig den stærreste Sandhed!

225 Hvad er det her for en Suus og Duus? hvad er der paaferde?

Hvitidsfest eller Bryllup? thi knap er det Sammenstuds-gilde,

Saadan en faad og skammelig Færd de tykkes mig drive

Her ved dit Bord i din Sal; en stikkelig Mand maa jo harmes,

Naar paa det samme han kommer, og seer det uteerlige Bæsen.

230 Dg den forstandige Svend Telemachos svared saalunde:

Fremmede Mand! da om dette du spørger og fritter mig nøie,

Viid da, fordum imedens endnu hiin Mand var i Landet,

Da turde vel man kalde vort Huus bemidlet og anseet;

Nu har samtlige Guder vort Held omstiftet til Vanheld,

235 Keent de lod ham forsvinde, som aldrig en Mand er forsvunden;

Selv hans Død jeg mig ei saa nær havde taget til Hjerter,

Hvis han i Troernes Land var blegnet i Kredsen af Landsmænd,

Eller i Vennernes Arme, naar Krigen han alt havde udfærdiget;

Alt Achaiernes Folk havde da ham tuet en Gravhøi,

240 Dg et berømmeligt Navn han sin Søn havde levnet i Fremtid;

Nu Harpnerne veired ham bort, og røved hans Hæder,

Ingen ham saae eller hørte, han svandt, og Jammer og Klage

Levned han mig; dog ikke for ham alene jeg græmmes

Dybt i Sind, nei! andre Befymringer Guderne gav mig.

245 Alle de mægtige Mænd, som raade for Derne rundtom,

Same, Dulichions De og det skovbeflædte Zakynthos,

Alle de Drotter desuden, som herske paa Ithakas Fjeldøe,

Frie hver Een til min Moder, og haardt medtage de Huset.

Selv hun hverken formaaer det skændige Bryllup at afslaae,

- 250 Eller at ende den Færd; men hine forøde ved Fraadsen  
 Reent vort Huus, og mig selv ret snart ombringe de voldsomt.  
 Greben af Ynf og Harm gjensvarede Pallas Athene:  
 Ha! hvor trænger du svart til den Fader, du savned saa længe,  
 Ut han paa Beilerne's nedrige Flok strax Haand funde lægge!
- 255 Gid han paa stand kom hid, og stod i Døren til Salen,  
 Bæbnet med Hjelm og Skjold, og i Haand to dygtige Landser,  
 Ligesaa kraftig som fordem, da først vi stifted Bekjendtskab  
 Hjemme hos os i vor Sal, hvor froe sit Bæger han tømte!  
 Just fra Ephyra tilbage han kom paa en Reise til Illus,  
 260 Mermeros' Son, til hvem paa et løbende Skib han var seilet  
 Efter en dræbende Gift, som han ønsked sig, for at bestrynge  
 Malmbebraadede Pile dermed; dog Illus sig vægred  
 Plat ved at give ham den, af Grue for de salige Guder;  
 Men af min Fader, som elsked ham høit, han fik hvad han søgte. —
- 265 Gid dog Odysse's med lignende Kraft blandt Beilerne fremtreen,  
 Brad for dem Alle da blev deres Død og beedst deres Bryllup!  
 Dog i Gudernes Skjød forsand alt dette jo hviler,  
 Om til sit Hjem han kommer, og Hevn over Synderne tager  
 Her i sit Huus, eller ei; dog nu maa vel du betænke,
- 270 Hvad du vil gjøre, for Beilerne's Sværm af Huset at jage.  
 Vel! saa mærk paa mit Ord, og læg min Formaning paa Hjerte!  
 Stævn imorgen til Thing Uchaiernes hypperste Herrer!  
 Tag saa Bladet fra Mund, og kræv hver Guddom til Bidne!  
 Beilerne byde du skal, Enhver til Sit at fortrække;
- 275 Men er din Moder betagen af Lyft at faae sig en Husbond,  
 Vel! saa drage til Borgen hun hjem til sin mægtige Fader,  
 Der vil man Bryllupet holde, og sørge for rigeligt Udstyr,  
 Som efter Billighed følger den elskede Datter som Medgift.  
 Dig formaner jeg stærkt, om ellers mit Raad du vil følge,
- 280 Rust et Skib, det bedste du kan, med en fuld Snees Roerfolk,  
 Reis saa bort, at spørge dig for om din savnede Fader,  
 Om nogen Dødelig giver dig Nyd, eller mulig du hører  
 Røgtet, der kommer fra Zeus, og Sagn ombærer i Verden.  
 Først du drage til Phlos, at spørge den ædelig Nestor,
- 285 Derfra til Sparta du gaae til den Guldhåars Drot Menelaos,  
 Som af Uchaiernes Kæmper er sidst hjemkommen fra Krigen.  
 Hører du nu, at han lever, og alt er paa Reise til Hjemmet,

- Da skal et Aar endnu du din Qual taalmodigen bære;  
 Men om Du hører, at alt han er død og kommen af Dage,  
 290 Vend da tilbage paastand til din elskede fædrene Hjemstavn,  
 Kast en Hoi til hans Minde, og hold en glimrende Liigfærd,  
 Som det er Skjel og Skif, og giv din Moder en Husbond!  
 Men naar du dette har gjort, og Alt tilbørlig er fuldbragt,  
 Da maa du ret betænke tilgavns i dit Sind og dit Hjerte,  
 295 Hvordan du Beilernes Flok i dit Huus af Dage vil bringe,  
 Enten ved List eller aabenlys Færd; thi slet det dig anstaaer  
 Nu som et Barn at tee dig, ei est du længer en Pebbling.  
 Eller har ei du hørt, hvad Rye den Uedling Drestes  
 Bandt sig hos Menneſker alle, fordi han den Morder Ugiftsøs  
 300 Dræbte til Hevn, som lumsk havde myrdet hans herlige Fader.  
 Saa, min Kjære! vær kjæk! som jeg seer du er fager og voksen,  
 At ogsaa du maa prise endog af sildige Slægter!  
 Nu er det bedst, jeg begiver mig ned til mit hurtige Fartsi  
 Og mine Svende, som knurre maaste for jeg tover saa længe.  
 305 Tænk nu du paa mit Ord, og læg min Formaning paa Hjerte!  
 Og den forstandige Svend Telemachos svared saalunde:  
 Fremmede Mand! saa kjærlig til mig har du talet i Sandhed,  
 Som til sin Son en Fader, og aldrig dit Ord jeg skal glemme.  
 Lov dog et Korn endnu, hvor stærkt du haster med Reisen,  
 310 At du kan qvæges ved Bad, og ret forfrisket i Hjertet  
 Glad i Hu kan begive dig ned til dit Skib med en Gave,  
 Skjon og af stor Værdie; til Erindring om mig du den glemme,  
 Som det er Skif mellem Benner, der kjærigen gjæste hinanden!  
 Ham gjensvared Athene, den Iysblaaøiede Jomfrue:  
 315 Hold ei længer mig op, min Hu staaer stærkt til at reise!  
 Men den Foræring, som nu dit venlige Sind mig har tiltænkt,  
 Den kan jeg faae, naar jeg kommer igjen, og bringe den hjem med;  
 Vælg den saa prægtig du vil, jeg skal rigelig give dig Gjengjeld.  
 Talende saa forsvandt den Iysblaaøiede Pallas  
 320 Brat som en Fugl, der stikker i Skye, men ham hun i Barmen  
 Mod og Kraft havde lagt, og vaft hans Hu til at tænke  
 Meer paa sin Fader end før; men da dette han klart havde fattet,  
 Skjalv han i Sind, thi det bares ham for, at en Gud havde viist sig.  
 Strax til Beilernes Kredss henilte den deilige Ungling;  
 325 Her den fortrinlige Skjald slog Strengen og qvad, mens de Andre

Sad og lyttede taust; om den Sammer han fang, som Athene  
 Lod Uchaierne times, da hjem de styred fra Troia.

Men da Ikaros' Datter, den fløgtige Penelopeia,  
 Hørte den deilige Sang som hun sad i sit Høienloftskammer,  
 330 Med ad Trappen den høie hun steg, som løb gjennem Huset.  
 Ei alene hun gif, af Ternerne to hende fulgte,  
 Og da den herlige Biv kom hen til Beilernes Skare,  
 Standsed ved Stolpen hun brat i den fastopbyggede Høisal,  
 Hylende tæt om Kind en Flig af sit skinnende Liinslor.

335 En af de venlige Terner der stod ved hver hendes Side,  
 Flug til den hellige Skjald med grædende Saarer hun talte:

Phemios! mangen fortryllende Sang kan ellers du synge,  
 Hvad om Guder og Mænd, hvis Bedrifter af Skjaldene prises;  
 En af disse du synge for Mændene her mens de drikke  
 340 Taust deres Viin, men stands en Sang, som saa sørgelig lyder!  
 Dybt i mit inderste Hjerter det skær mig saa tit jeg den hører,  
 Mest af Alle maa jeg med ulidelig Kummer jo drages,  
 Jeg som savner saa herlig en Mand, og mindes bestandig  
 Helten, hvis Rye sig har bredt over Hellas og Argos saa vide.

345 Og den forstandige Svend Telemachos svared saalunde:  
 Moder! hvorfor vil du laste den elskede Skjald, at han synger  
 Her os til Gammen, som Sindet ham byder det; aldrig er Skjalden  
 Skyld i Sligt, men Zeus, thi ham det er jo, som giver  
 Jordens opfindsomme Mænd hvad Enhver især han vil unde.

350 Ei er det sært, at vor Skjald besynger Danaernes Banheld,  
 Det er jo Mennekestens Viis den Sang fortrinlig at prise,  
 Som er det nyeste Hvad, der de Lyttende kommer for Dren;  
 Hærd da dit Sind og dit Hjerter til saadanne Biser at høre!  
 Ei var Odyssees den eneste Mand, som forliste sin Hjemfærd

355 Hist i Troia; af Dage jo kom mangfoldige Flere.

Gaf til dit Kammer nu hen, og besørg din Gjerning i Huset,  
 Baade din Bæv og din Teen, og befael dine Tjenesteqvinder  
 Røgte med Flid deres Dont! os Mænd at tale sig anstaaer,  
 Mest af Alle dog mig, thi min er Magten i Huset.

360 Studsende svart ved hans Ord tilbage hun gif til sit Kammer,  
 Da hun paa Hjerter sig lagde sin Søns forstandige Tale;  
 Og da med Ternerne op hun i Høienloftskammer var kommen,  
 Der for Odyssees sin Husbond hun græd, til Pallas Athene

Lod over Dinene's Laag neddale den liflige Slummer.

- 365 Beilerne støied og larmed nu lydt i den skyggende Høisal,  
 Underlig ønsked Enhver at dele den Yndiges Leie.  
 Først den forstandige Svend Telemachos tog nu til Orde:  
 I som begjære min Moder til Biv, hovmodige Herrer!  
 Lader os her i vort Lag os nu forlyste ved Maaltid  
 370 Uden at støie! det er dog saa sødt at høre paa Skjalden,  
 Naar det er saadan en Skjald med en Røst som himmelske Guder.  
 Saa vil imorgen til Thinge vi gaae, og samles tilhobe,  
 For at jeg frit og frankt kan der Eder sige min Mening,  
 At I skal rømme mit Huus, og forsamles til Fraadsen hos Andre,  
 375 Tære hvad selv I har, og Gilderne holde paa Skifte.  
 Hvis derimod for Jer selv I bedst og tjenligst det finde,  
 At for den enkelte Mand hans Gods uhevnet forødes,  
 Fraadser da kun! dog raabe jeg vil til de salige Guder,  
 Om det sig søier maaskee, at Zeus Eder rammer til Gjengjæld,  
 380 Da skal I vist uden Hevn i mit Huus omkomme tilhobe.

Saa han taled, og Alle med Tand i Læberne beed sig,  
 Over Telemachos studsed de svart, at han talte saa dristig.  
 Ham Antinoos svared igjen, hiin Søn af Eupithees:

- Eia! forvist har Guderne selv, Telemachos! lært dig  
 385 Høit at hæve din Røst, og djervt at tage til Orde!  
 Blot Kronion dig ei indsætter til Drot paa vort Dland,  
 Som er dit fædrene Rige forsand ifølge din Herkomst!  
 Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Finder du ogsaa det sært, Antinoos! naar jeg forsikker,  
 390 Gjerne jeg ønsker mig dette, om ellers mig Zeus det forunder?  
 Eller betragter du Sligt maaskee som det Bærste paa Jorden?  
 Det er dog ei saa ilde, som Drot et Land at beherske;  
 Rigt er snart hans Palads, og selv han stiger i Hæder.  
 Dog af Achaiske Drotter der findes jo mange foruden  
 395 Unge saavel som bedagede Mænd paa Ithakas Dland;  
 Een af dem være Drot, da min Fader er kommen af Dage,  
 Men i mit Huus vil jeg raade, og selv være Drot for de Trælle,  
 Som mig den Edling Odyssees tilkæmpede fordum paa Krigstog.

- Strax nu Polybos' Søn Eurymachos gav ham til Gjensvar:  
 400 End i Gudernes Skjød, Telemachos! hviler det vistnok,  
 Hvem af Achaierne herske der skal paa Ithakas Dland.

- Dog i dit Huus du selv være Drot, og beholde din Eie!  
 Aldrig en Mand der komme, som vover med Bold dig at røve  
 Noget af hvad der er dit, mens Folk paa Ithaka bygge!
- 405 Dog om din Gæst, min Kjære! jeg ønskede nok dig at spørge:  
 Hvor er den Mand dog fra? hvad Lands Uffødning i Verden  
 Kalder han sig? og hvor er hans Slægt og fædrene Hjemstavn?  
 Har han maaskee dig Tidende bragt om din Faders Gjienkomst?  
 Hvad eller kom han hid, for selv et Vrind at røgte?
- 410 Hvor han dog brat brød op og gif, som om han Bekjendtskab  
 Skyede! han tyktes dog sandelig ei vantreven af Naphn  
 Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Af, Eurymachos! tabt er forsand min Faders Gjienkomst!  
 Ei vil herefter jeg Tidende troe, hvorfra den saa kommer,
- 415 Heller ei agte det mindste paa Sandsagn, hvilke min Moder  
 Spørger saa flittigen om, naar til Huset hun falder en Spaamand.  
 Manden, du spørger mig om, er fra Taphos, en fædrene Gæstven,  
 Helten Anchialos' Søn han er, selv hedder han Mentos,  
 Og han er Drot for Taphiske Mænd, flinkroende Sofolk.
- 420 Saa han talte, dog vidste han grandt, at hiin var en Guddom.  
 Beilerne vendte sig atter til Dands og lystige Sange,  
 Mored sig godt, og tøvede der til Aftenens Komme,  
 Og som de mored sig bedst, frembrød den skumrende Aften;  
 Hver gif da til sit Hjem, og lagde sig der til at sove.
- 425 Men til sit Kammer begav sig Telemachos; høit var det opbyggt  
 I den anseelige Gaard paa en Plads med den frieste Udsigt;  
 Did til sit Leie han gif, af Tanker hans Sind var bevæget.  
 Ham Eurykleia, en Datter af Ops, som var Søn af Peisenor,  
 Lyste med blussende Fakkell i Haand, den kjærlige Gamle,
- 430 Hvem Laertes engang, da hun stod i sin feireste Ungdom,  
 Havde sig kjøbt for Qvæg, hun kosted ham Hoveder thve,  
 Og i sit Huus han saa høit som sin høviske Biv hende skatted;  
 Dog hendes Leie han skyede, for ei at krænke sin Hustrue;  
 Hun den blussende Fakkell ham bar; af samtlige Terner
- 435 Elskede hun ham meest, og hægged ham da han var lille.  
 Døren han aabnede selv til sit fastopbyggede Kammer,  
 Satte sig hen paa sin Seng, og da Kjortlen han havde sig afført,  
 Flyede han strax den i Haand til den gamle forsynlige Qvinde.  
 Og da hun havde den glattet og lagt i de rigtige Folder,

440 Læt ved den smuktudsniittede Seng paa en Knag hun den hængte,  
Gif saa af Kammeret ud, og fast med det sølverne Haandgreb  
Døren hun efter sig trak, og Slaaen med Remmen hun fremstjød.  
Hyllet i Tæpper af Uld han laae nu Ratten igjennem,  
Tænkende stærkt paa den Fart, hvortil ham Athene formaned.

---



---

## Unden Sang.

---

Ithakesernes Forsamling. Telemachos's Bortreise.

- M**en da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dawning,  
Stod Odysseus's elskede Søn strax op fra sit Leie;  
Først sine Klæder han axled, sit Sværd over Skulder han hængte,  
Og under glindsende Fod han bandt de deilige Saaler,  
5 Gik saa ud af sit Kammer, en Gud skinbarlig han ligned.  
Derpaa befoel han strax høimælede Folkeherolder,  
Sammen at stævne til Thing de haarfagre Mænd af Uchaia,  
Hine dem stævnede flux, og snart gav Mændene Møde;  
Og da saa Folket var samlet, og stod i Brimmel paa Thinget,  
10 Jilte til Torvet han hen, med et Spyd af Malm i sin Høire,  
Ei alene, ham fulgte paa Bei rafsodede Hunde;  
Over hans Bæsen Athene da gjød vidunderlig Skjønhed.  
Folket betragted med Studsen ham ret, da han treen i Forsamling,  
Drotterne vege ham Plads, og paa Faderens Stol han sig satte.  
15 Først i Kredsen den Drot Niggyptios tog nu til Orde;  
Alt var han kroget af Alderens Tryk, men rig paa Erfaring;  
En af hans Sønner, en Kriger saa bold, var paa bugede Skibe  
Fulgt med Odysseus paa Tog til det hestopfostrende Troia,  
Antiphos var hans Navn, men den vilde Kyklop havde dræbt ham  
20 Hilt i den hvælvede Hule, og ædt ham sidst ved sit Maaltid;  
Tre han havde foruden: Eurynomos var i de faade

Beileres Tal, og de To bestyrede Faderens Landgods;  
 Hiin han glemte dog aldrig, og dybt han bejamred hans Hensart;  
 Nu med Taarer i Diet sin Røst han hæved og sagde:

25 Hører det Ord, som jeg nu, Ithakesiske Mænd! har at sige!  
 Aldrig endnu blev der her holdt Thing eller folkeligt Møde,  
 Siden Odysseus den Helt drog bort med de bugede Skibe.  
 Hvo har da støvnet os hid? og hvo har, enten af yngre  
 Eller af aldrende Mænd saa trykkende Sag paa sit Hjerte?

30 Men han om Fiender, som true vort Land, har spurgt noget Budskab,  
 Hvilket han her vil os melde som den, der først det erfared?  
 Eller mon Andet til Landsmænds Tars han paa Thing vil forkynde?  
 Brav er Manden forvist; Held følge ham! gid i sin Naade  
 Zeus fuldbyrde hvad Godt somhelst han i Sindet har udtænkt!

35 Talt; det heldbebudende Ord Telemachos glæded.  
 Ei blev han siddende længe, hans Hu ham drev til at tale;  
 Frem i Kredsen han stod, og en Stav i Haanden ham rakte  
 Strax Herolden Peisenor, en Mand baade viis og erfaren.  
 Derpaa han først henvendte sit Ord til Gubben, og udbrød:

40 Ei er den Mand just fjern, snart selv du seer ham, min Gubbe!  
 Som har til Thing Eder kaldt; jeg selv meest pine af Kummer.  
 Ei har om Fiender, som true vort Land, jeg spurgt noget Budskab,  
 Hvilket jeg her kunde melde som den, der først det erfared,  
 Heller ei Andet til Landsmænds Tars vil paa Thing jeg forkynde.

45 Nei! det er eget Behov! hjemsogt er mit Huus af en dobbelt  
 Sorg; først misted jeg jo min herlige Fader, som fordum  
 Eder behersked som Drot, og var mild som en Fader mod Alle;  
 Nu har en argere Nød mig ramt, som snart vil forstyrre  
 Huset i Bund og Grund, og gjøre til Intet vor Velstand.

50 Beilere trænge sig ind paa min Moder imod hendes Villie,  
 Samtlige Sønner af Mænd, som her for de Ypperste gjælde.  
 Ei de beqvemme sig kan til at gaae til Ikaros' Bolig,  
 At hendes Fader da selv kunde give sin Datter med Udstyr  
 Efter Behag til den Mand, som hued ham bedst af dem Alle.

55 Nei! Dag ud Dag ind til vort Huus i Flokke de stikle,  
 Rast vore Oxer og Faar og mæskede Geder de slagte  
 Til deres Gilder og Sviir, og med blussende Biin de sig fylde,  
 Som de har Lyst; stærkt svinder vort Gods, thi en Mand der os fattes,  
 Saadan en Mand som Odysseus, vort Huus at værne mod Ufærd.

- 60 Jeg er for svag til at væge mod Sigt, og vist jeg herefter  
 Bliver en Stakkel som nu, kun maadelig vant til at kæmpe.  
 Gjerne forsand jeg væged, saafremt jeg mægted og evned,  
 Thi der forøves utaalelig Færd, og Huset tilgrunde  
 Gaaer paa den lumpneste Viis; erkjender da selv Ederis Uret!
- 65 Blues i Sindet for Andre, for Nabofolk og for Grander  
 Rundt paa Ithakas De, og skjælver for Gudernes Brede!  
 Snart Ederis Lod omskifte de kan af Harm over Broden.  
 Eder besværges jeg høit ved Olympereu Zeus og ved Themis,  
 Hun som sætter og hæver hvert Thing, hvor Mændene raadslaae;
- 70 Standser den Færd, mine Venner! og lader den Sorg, som mig piner,  
 Bære mig nok! med mindre min herlige Fader Odysseus  
 Fordum maaskee mishandleu Achaierneis Helte med Forsæt,  
 Og det er Hevn, at I nu hans Søn mishandle til Gjengjeld,  
 Eggende her dem til Vold; langt bedre forvist var jeg faren,
- 75 Om det var Eder, som aad mit liggende Gods og mit Fæmon;  
 Thi var det Eder, som aad det, da fik jeg mulig Erstatning,  
 Naar i vor Bhe jeg vandrede rundt, og trygled saalænge,  
 Krævende Bod for mit Gods, til fuld Opriisning mig gaves.  
 Nu derimod paa mit Sind en ubodelig Sorg I mig vælte.
- 80 Saa med Harne han talte; til Jord nedslængte han Staven,  
 Bristende lydt i Graad, og rørt blev Folket af Medynk.  
 Hele den øvrige Kreds sad taus, der var Ingen, som nænte  
 Hestige Ord at give til Svar paa Telemacheis Tale.  
 Kun Antinoos svared. igsen, og talte saalunde:
- 85 Ha! høirostede Svend! halsstarrige! hvad for en Tale!  
 Os udstamme du tør, og en Klif paa vort Navn vil du sætte!  
 Kast ei Skylden for Sigt paa Beilerne her af Achaia,  
 Skylden er ene din Moders, som ei har i Rænker sin Mage.  
 Alt er det Maringer tre, og snart udløber den fjerde,
- 90 At hun Achaierneis Hjerte har listigen vidst at bedaare;  
 Alle hun holder med Haab, og Enhver hun lover det Bedste,  
 Skikkende Bud omkring, dog staae hendes Tanker til Andet.  
 Dertil hun følgende List udrugede lumst i sit Hjerte:  
 Op hun stilled sin Bæv, og et Liin hun vov sig i Høiløst,
- 95 Fiint og umaadelig stort, og til os strax efter hun talte:  
 Unglinger! I som begjære min Haand, da Odysseis er afdød!  
 Haster dog ei med Bryllup saa stærkt, men tøver saalænge,

- Indtil min Bæv er færdig, mit Spind gaaer ellers tilspilde!  
 Helten Laertes jeg væver et Dødningeliin til den Time,  
 100 Da ham fra Jord bortrykker den langthenstrækkende Dødsnød.  
 Rundtom i Land jeg jo kom hos Achaiernes Qvinder i Banne,  
 Lagdes en Herre saa rig som han i sin Grav uden Liigsvøb.  
 Saa hun taled, og daare sig lod vore mandige Hjerter.  
 Stadig nu sad hun om Dagen, og vov paa Linet det brede,  
 105 Dog om Natten ved lysende Blus oprev hun sit Dagværk.  
 Aaringer tre hun dulgte sin List, og Achaierne gjeffed,  
 Men da den fjerde var kommen, og Marsens Tider var soundne,  
 Kom der en Terne, som vidste Bessed, og robed os Sagen;  
 Selv vi greb hende da, som det skinnende Lagen hun oprev.  
 110 Færdigt hun maatte da væve sit Liin, saa nødig hun vilde.  
 Derfor dig Beilerne give til Svar, for at selv du det vide  
 Kan i dit Sind, og Achaiernes Folk kan vide det ogsaa:  
 Skif din Moder af Huset, og byd hende tage tilægte  
 Hvem hendes Fader bestemmer, og bedst hun lider til Husbond.  
 115 Dog hvis længe hun end Achaiernes Drotter vil drille,  
 Tænkende blot paa de Gaver, Athene saa rigt hende skjenked,  
 Kosteligt Arbeid at virke med Kunst, et ypperligt Snille,  
 Og saa forslagen en List, at Mage man aldrig om Oldtids  
 Haarfagre Qvinder har hørt, som leved tilforn i Achaiæ,  
 120 Ei om Tyro, Alkmene, den smukbefrandede Mykene,  
 Ingen af disse til Rænker var snild som Penelopeia;  
 Heldigt forsand er dog ei det Sued, som her hun har udtænkt,  
 Thi paa dit Gods og din Eie vi her saalænge vil tære,  
 Som hun endnu beholder det Sind, de salige Guder  
 125 Nu har i Barm hende lagt, et berømmeligt Rygte hun vistnok  
 Skaffer sig selv, men dig et mærkeligt Skaar i din Velstand;  
 Hverken vi hjem til vort Huus eller andenstedshen ville drage,  
 For af Achaierne her hun tager til Mand hvem hun lyfter.  
 Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 130 Nei! af mit Huus kan jeg aldrig, Antinoos! hende forjage,  
 Som mig har baaret og diet; i fremmede Lande min Fader  
 Lever, om ei han er død, men haardt det var at erlægge  
 Bod til Ikarios nu, naar jeg selv forstødte min Moder.  
 Af hendes Fader en Skam jeg fik, og Qvaler foruden  
 135 Gav mig en Gud, naar min Moder til Rædselsgudinderne raabte

Naar hun forlod mit Huus; og til Spee for Menneſter alle  
 Maatte jeg gaae; nei aldrig det Ord over Læben mig kommer.  
 Dog, hvis ſelv I blæſ i Sind ved den Færd I bedrive,  
 Kommer da ſtrag mit Huus, og forſamles til Fraadsen hos Andre,  
 140 Lærer hvad ſelv I har, og lad Gilderne holde paa Skifte!  
 Hvis derimod for Jer ſelv I bedſt og tjenligſt det finde,  
 Alt for den ſenfelte Mand hans Gods uhevnet forødes,  
 Fraadses da kun! dog raabe jeg vil til de ſalige Guder,  
 Om det ſig ſøier maaskee, at Zeus Eder rammer til Gjengjeld,  
 145 Da ſkal I viſt uden Hevn i mit Huus omkomme tilhobe.

Saa Telemachos taled; Fjernſkueren Zeus i det ſamme  
 Sendte fra Fjeldenes Naſ to Dræe paa Flugt fra det Høie.  
 Førſt en Stund for den puſtende Wind fremſvæved de ſtille,  
 Flyvende tæt ved hinanden paa bredtudspilede Binger,  
 150 Men da de flagrede hen tværſover det ſkingrende Thingſted,  
 Svang de ſig brat i Kredſ, mens høit de med Bingerne flappred,  
 Stirred paa Mændenes Hoveder ned og bebuded dem Ufærd;  
 Og da med Kløerne ſelv de ſig Hals og Kind havde flænget,  
 Fløi mod Høire de bort over Byen og Mændenes Huſe.  
 155 Alle, ſom Fuglene ſaae, bleve ſvart af Rædſel betagne,  
 Dybt de grundede i Sind, hvad Sligt vel ſkulde bebude.  
 Ordet i Kredſen da tog den bedagede Helt Halitherſes,  
 Søn af Maſtor, thi ſnildt ſom ei nogen Mand af hans Samtid  
 Fuglenes Tegn han at tyde forſtod og Skjebner at tolke;

160 Venligen ſindet han hæved ſin Roſt, og taled iblandt dem:

Hører det Ord, ſom jeg nu, Ithakeſiſke Mænd! har at ſige!  
 Førſt og fremmeſt til Beilerne dog jeg vender min Tale,  
 Da der mod dem fremvælder et Uveir. Ei vil Odysſeus  
 Længe forblive fra Frænder og Hjem; etſteds i vor Nærhed  
 165 Færdes han alt, og pønſer paa Beilerneſ blodige Hønfart;  
 Og af os Andre tillige, ſom boe paa Ithakas Fjeldøe,  
 Mange vil times en Ynf; thi lader forinden os raadſlaae  
 Her, hvordan vi dem ſihre til Skif; ja ſelv de ſig ogſaa  
 Styre, thi viſſelig ſnart for dem ſelv vil de finde det tjenligſt.  
 170 Ei udnygtig jeg er til at ſpaae, nei! grandt jeg forſtaaer det;  
 Sige jeg tør, at Alt vorder nu fuldbyrdet for Manden,  
 Hvad jeg ham ſpaaede den Stund Urgeierneſ Kæmper til Troia  
 Seilede bort, og med dem den ſindrige Konning Odysſeus;

Drages han skulde med Trængsler, hver Mand af sit Følge forlise,  
 175 Dog i det tyvende Aar han igjen til sit Hjem skulde komme,  
 Ei af et Menneske kjendt, og nu fuldkommes det ganske.

Strax nu Polybos' Søn Eurymachos gav ham til Gjensvar:  
 Gamle! du skulde forsøie dig hjem, og Skiebnen forkynde  
 For dine Børn, at med Tiden der ei tilstøder dem Banheld!  
 180 Selv langt bedre jeg mægter end du dette Barsel at tyde;  
 Under den lysende Sol der jo flyver en Brimmel af Fugle,  
 Ei tilhobe de varsle; men fjernt herfra har Odysseus  
 Livet forliist; gid selv du som han var kommen af Dage!  
 Saa var man fri for at høre din evige Snakken om Sandsagn;

185 Heller ei vilde du da i hans Harm Telemachos styrke,  
 Lurende her, om maastee til dit Huus han gav en Foræring.  
 Dog jeg vil sige dig noget, som visselig vorder iværksat:  
 Hviis du, gammel og graae som du est, og rig paa Erfaring,  
 Her ved din Skvalder forfører den Yngre til heftige Haansord,  
 190 Da vil det først for ham selv kun vorde saa meget desværre,  
 Og han vil ei mod Mændene her udrette det mindste,  
 Dernæst en Bod paalægge vi dig, saa dit Hjerte, du Gamle!  
 Vaande sig skal derover, en følelig Sorg skal det vorde.

Men for den hele Forsamling jeg selv vil Telemachos raade,  
 195 At han skal byde sin Moder til Faderens Bolig at drage;  
 Der vil man Bryllupet holde, og sørge for rigeligt Udstyr,  
 Som efter Billighed følger den elskede Datter som Medgift.  
 For ophøre dog ei, tør jeg troe, Achaiernes Herrer  
 Med den besværlige Beilen; thi ei er vi bange for Rogen,  
 200 Selv for Telemachos ei, om han end er aldrig saa snaksom,  
 Ligesaalidt som vi agte paa Sandsagn, hvilke du, Gamle!  
 Toller i Wind og Veir; kun meer forhadet du os vorder.

Ubarmhjertig hans Gods fortære vi vil, og Erstatning  
 Aldrig han faaer, saalænge som hun for Achaiernes Sønner  
 205 Røler med Bryllup; men ventende her fra Dage til Dage  
 Dyste vi vil om den Fagre, og ei til Qvinder forresten  
 Drage, dem nemt Enhver af os kunde faae sig til Hustrue.

Dg den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Hør Eurymachos du! og I Beilere holde tilhobe!  
 210 Ei om dette med Ord eller Bøn jeg til Eder mig vender,  
 Guderne selv og Achaiernes Folk jo kjende det noksom.

Giver mig blot et løbende Skib og en fuld Snees-Roerfolk,  
 Som paa en Reise befordre mig kan baade frem og tilbage,  
 Da jeg til Sparta nu agter mig hen og det sandede Phlos;  
 215 Der vil jeg spørge mig for om min savnede Faders Gjienkomst,  
 Om nogen Dødelig giver mig Nyd, eller mulig jeg hører  
 Nyttet, der kommer fra Zeus, og Sagn-ombærer i Verden.  
 Hører jeg saa, at han lever, og alt er paa Reisen til Hjemmet,  
 Da vil et Nar endnu jeg min Qual taalmodigen bære;  
 220 Men om jeg hører, at alt han er død og kommen af Dage,  
 Vender tilbage jeg strax til min elskede fædrene Hjemstavn,  
 Kaster en Hoi til hans Minde, og holder en glimrende Liigfærd,  
 Som det er Skjel og Skif, og giver min Moder en Husbond.

Saa han taled, og satte sig ned; frem stod da for Folket  
 225 Mentor, en redelig Ven af den herlige Konning Odysseus.  
 Hele sit Huus han ham havde betroet, da han seiled fra Hjemmet,  
 Lystre man skulde den Gamle, og han skulde vare paa Godset.  
 Venligen findet han hæved sin Røst, og taled iblandt dem:

Hører det Ord, som jeg nu, Ithakessiske Mænd! har at sige!  
 230 Aldrig der herske herefter en mild, huldsalig og venlig  
 Kongstavsførende Drot med et Sind, som agter paa Retfærd,  
 Barst i sit Ord og grum i sin Færd bestandig han være,  
 Siden at Ingen bevarer i Hu den Vedling Odysseus  
 Her i det Folk, han styred tilforn med faderlig Omhed!

Ei saameget endda jeg de trodsige Beilere laster,  
 235 At de med nedrige Rænker i Hu Boldsgjerninger øve,  
 Thi deres Hoveder vove de jo, idet de forstyrre  
 Huset med Bold i den Troe, at Odysseus umulig kan komme.  
 Men paa det øvrige Folk er jeg opbragt, at I tilhobe  
 240 Mælet har tabt, og ei med et Ord har prøvet at standse  
 Beilernes Færd, da de dog ere saa, og I er saa mange.

Ham Leiokritos svared igjen, en Søn af Euenor:  
 Mentor! du barste, vanvittige Mand! hvad var det du sagde?  
 Folket du raader at standse vor Færd! dog haardt vil det holde  
 245 Selv for talrige Mænd at stride med os ved vort Maaltid.  
 Treen selv Ithakas Drot Odysseus herind paa det samme,  
 Medens tilbords vi sad i hans Sal, vi Beilere stolte,  
 Og det i Sindet ham kom, os ud af Borgen at jage,  
 Da skulde visse ei hans Biv, hvor meget hun længes,

- 250 Glæde sig over hans Komme, thi gruelig Død han sig hented,  
 Selv om han mandstærk kom; men du heel taabelig snakker.  
 Folket nu sprede sig ad, og Enhver til Sit sig forføie!  
 Lad Halitherses og Mentor fremfkynde Telemachos' Reise,  
 Da de fra fjernere Old er hans Faders fortrolige Venner;  
 255 Længe, jeg troer dog, vil her han endnu paa Ithaka sidde,  
 Og efter Tidender spørge; den Fart vorder aldrig iværksat.

Saa Leiokritos taled, og hæved den raske Forsamling.  
 Mændene spredte sig ad, og Enhver til sit Huns sig forføied,  
 Men til Odyssees's Borg begav sig Beilernes Skare.

- 260 Med Telemachos vandred i Lon til Bredden af Havet,  
 Tvætted sin Haand i det graalige Vand, og bad til Athene:  
 Hør mig, du himmelske Gud, som igaar kom hjem til min Bolig,  
 Og mig befoel at fare paa Skib henover de mørkblaae  
 Bolger, at høre mig for om min savnede Faders Igjenkomst.  
 265 Denne min Id er Achaierne nu tilfands at forhindre,  
 Beilerne dog fornemlig, de frækt huserende Voldsmænd.

Bedende talte han saa, da nærmed sig Pallas Athene,  
 Mentor livagtig hun ligned paa Mælet og Legemets Bygning,  
 Og med bevingede Ord hun taled til ham og sagde:

- 270 Ei, Telemachos! feig eller dum skal du vorde med Tiden,  
 Gjodes dig ellers i Barm din Faders fortrinlige Manddom,  
 Saadan som han med Kraft udførte sin Daad og sin Tale;  
 Ei da vorder omsonst eller ufuldbyrdet din Reise.  
 Men est du ei en Søn af ham og af Penelopeia,  
 275 Aldrig da haabe jeg tør, at iværk du sætter dit Anslag.  
 Sjelden man Sønerne seer deres Fader i Dygtighed ligne,  
 Jevnligen arte de ud, kun yderlig saa vorde bedre.  
 Dog naar hverken du feig eller dum vil vorde med Tiden,  
 Og du est ei saa ganske forladt af Odyssees's Snildhed,  
 280 Da er der viskelig Haab, at iværk du sætter dit Anslag.  
 Bryd dig ei om Beilernes Raad og nedrige Ræufer,  
 Taabelig er deres Id, de har hverken Forstand eller Rettsind;  
 Ei om Døden de drømme og Dødsens sorte Gudinde,  
 Alt dog stunder det stærkt ad den Dag, da de alle skal bløde.  
 285 Reisen, din Hu staaer til, skal ei ret længe forhales,  
 Saadan en fædrene Ven du eier i mig, at jeg gjerne  
 Ruster dig ud et løbende Skib, og paa Veien dig følger.



Gaf til Huset nu hjem, og færdes i Beilernes Samfund!  
 Sorg for Kost til vort Tog, og gjem den varlig i Kister,  
 290 Fyld os Krucker med Biin, paf dygtige Poser af Læder  
 Fulde med Meel, som er Mændenes Marv, mens selv jeg af Folket  
 Sanker i Hast frivillige Mænd, og af Skibe der ligger  
 Rundt om Kysten en Mængde ved Ithaka, nye med gamle;  
 Et af disse jeg søger os ud, som mig tykkes det bedste,  
 295 Snart er det kant og flart, da gaae vi ad vildene Bunde.

Saaledes taled Athene, hiin Datter af Zeus, og ved Stranden  
 Ei Telemachos nøled, da Guddommens Stemme han horte.  
 Strax til Huset han skyndte sig hjem, mismodig i Hjertet;  
 Der han Beilerne traf; paa Gaarden de dristige Herrer  
 300 Snylde travlt; her svæde de Flest, hist flaaede de Geder.  
 Strax med et Smil paa Læben Antinoos gif ham imøde,  
 Trykkede fast hans Haand, tog Ordet og talte saalunde:

Hør! høirostede Svend, halsstarrige! vær dog herefter  
 Ei bekymret i Sind for Dndt, enten Ord eller Gjerning!  
 305 Nei! vær munter, og spiis og drik som ellers du pleied!  
 Nu skal Achaierne sørge for Alt hvad du ønsker saa heftig,  
 Skib og dygtige Folk til at roe, at snart du kan drage  
 Bort til det hellige Phlos, at spørge dig for om din Fader.

Dg den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 310 Nei! blandt Mænd saa faade som J er det plat mig umuligt,  
 Laus at sidde tilbords, og i Mag tilgode mig gjøre.  
 Beilere! var det ei nok, at tilforn min prægtige Velstand  
 Raff J fraadsed mig op, saalænge jeg end var en Pebling!  
 Nu da jeg stor er vorden, og tit i Tale med Andre  
 315 Hører hvad Bæsen J drev, og mit Mod i Barmen mig voxer,  
 Nu vil mod Eder jeg vække de rædsomme Dødsens Gudinder,  
 Enten til Phlos jeg gaaer, eller her jeg i Landet forbliver.  
 Bort jeg maa, ei vorder det Tant med den Reise, jeg nævned,  
 Skjøndt jeg maa hyre mig Snekke, thi ei over Skib eller Roersfolk  
 320 Raader jeg her, saaledes J selv har jo fundet det tjenligst.

Talt; og ud af Antinoos' Haand sin Haand han med Lempe  
 Drog; nu Beilerne travlt i Huset beredte sig Maaltid,  
 Medens de spodst ham haaned og gave ham spydige Gluffer.  
 Da var i Sværmen der En af de trodsige Knøse, som udbrød:  
 325 Ret for Alvor os nu Telemachos staaer efter Livet;

- Enten vil Hjelpere hid fra det sandede Phloß han føre,  
 Eller endog fra Sparta, og derfor han er saa forhippet,  
 Eller maaskee han endog til Ephyra, det frugtbare Landskab,  
 Agter at gaae, for der en dræbende Gift sig at hente,  
 330 Blande den lumsk med Vinen i Skaal, og os myrde tilhobe.  
 Strax en Anden til Orde da tog af de trodsige Knose:  
 Eller han selv, hvo veed, naar han flakker paa løbende Fartoi  
 Fjernt fra Hjemmet omkring, forliser sit Liv som Odysseus.  
 Meer Uleilighed da han forsand os her vilde skaffe,  
 335 Inden vi alt hans Gods fik deelt; kun Huset alene  
 Leved hans Moder vi da, eller den, hun kaarer til Husbond.  
 Talt; men ned Telemachos steg i Faderens Kjelder,  
 Hvælvet og dyb og bred, hvor Dyrger af Guld og af Kobber  
 Gjemtes, og Klæder i Skrin, og en Rigdom af dustende Olie.  
 340 Fade tillige der stod med en Viin baade gammel og liflig,  
 Det var en reen guddommelig Drif, som gjemtes i disse.  
 Langs med Væggen de stode paa Rad, om mulig Odysseus  
 Trods mangfoldige Farer igjen til sit Huus skulde komme.  
 Tømret af dygtige Sjæler var Kjelderens Dør, og dens Fløie  
 345 Luffede fast; baade Dag og Nat en Fadebuursterne,  
 Eurykleia, en Datter af Ops; som var Søn af Peisenor,  
 Færdedes her; aarvaagent og snildt hun førte sit Opsyn.  
 Hende til Kammeret kaldte Telemachos nu og beghndte:  
 Hør, du fjære Morlil! nogle Dunke med Viin du mig fylde!  
 350 Tag af den, som er sødest næst efter den Viin, du saa nænsom  
 Gjemmer i Haab om at see den usalige Konning Odysseus  
 Her i sit Huus, undsluppen fra Døden og Dødsens Gudinder.  
 Lølv du mig fylde med Viin, og vel med Laag du dem spundse!  
 Dertil du pakke mig Meel i fasttilrimpede Poser,  
 355 Toti Maal af det fineste Meel, som Dværnen har knuset!  
 Læel dog ikke derom, og hav det alt i Beredskab!  
 Henimod Asten skal selv jeg hente det af, naar min Moder  
 Op i Høienloftskammeret gaaer, og til Roe sig forføier;  
 Viid, til Sparta jeg agter mig hen og det sandede Phloß,  
 360 Der vil jeg spørge mig for om min elskede Faders Tjjenkomst.  
 Talt; i Taarer da brast Eurykleia, den fjærlige Amme,  
 Og med bevingede Ord hun jamrende talte saalunde:  
 Elskede Søn! hvordan er du dog paa saadanne Tanker

- Falden? hvorfor vil paa Reise du gaae i Verden saa vide?  
 365 Du min elste, min eneste Søn! siden Helten Odysseus  
 Fjernt fra sit Hjem hos fremmede Folk er kommen af Dage.  
 Reiser du bort, vil Beilerne strax dig berede det Bærste,  
 Lumsk vil de tage dit Liv, og mellem sig skifte din Eie.  
 Bliv da her i Roee ved dit Gods! du behøver jo ikke.
- 370 Qval dig at hente paa flakkende Fart over Havet det golde.  
 Og den forstandige Svend Telemachos strax hende svared:  
 Gamle! vær rolig! ei uden en Gud min Beslutning er fattet.  
 Sværg mig blot, at ei du derom til min Moder vil tale,  
 Førend at elleve Dogn eller tolv fra idag er forløbne,  
 375 Eller hun selv mig savner, og hører at bort jeg er dragen,  
 For at hun ei sin deilige Hud skal skæmme ved Saarer.
- Saa han taled, og høit ved Guderne svor Eurhkleia.  
 Men da hun saa havde svoret, og fuldelig givet ham Eedsord,  
 Skyndte hun strax sig hen, og tyldede Binen paa Dunke;  
 380 Derpaa hun pakkede Meel i fasttilrumpede Poser,  
 Medens til Salen Telemachos gik til Beilerne's Samfund.
- Anden Beslutning nu tog den lysblaaøiede Pallas,  
 Selv hun i Byen omkring i Telemachos' Skikkelse vanked;  
 Hen hun treen, og talte til hver en Mand, som hun mødte.  
 385 Henimod Aften hun samles dem bød ved det hurtige Fartøi!  
 Men om det hurtige Skib hun selv anmoded Næmon,  
 Phronios' straalende Søn, og villig han lovede dette.  
 Da det saa lakked ad Qvæld, og Skumring paa Beiene bredtes,  
 Drog hun paa Dyb det hurtige Skib, og bragte tillige
- 390 Stænger og Toug ombord, som de toftede Skibe dem bære.  
 Yderst ved Bugten hun lagde det qvær; de dygtige Svende  
 Stimlede did, og Gudinden dem selv opmuntred tilhøbe.  
 Anden Beslutning nu tog den lysblaaøiede Pallas:  
 Flux hun skyndte sig hen til den Edling Odysseus's Kongsgaard,  
 395 Der over Beilerne's Dine hun gjød den liflige Slummer,  
 Sands hun de Svirende røved, og slog dem af Haand deres Bægre.  
 Hjem gjennem Byen til Hvile de skyndte sig; ei de forbleve  
 Siddende længe, da Søvnen paa Dinene's Laag dem var falden.  
 Men til Telemachos talte den lysblaaøiede Pallas,  
 400 Mentor livagtigen lig paa Mælet og Legemet's Bygning,  
 Efterat først hun ud af den prægtige Sal havde kaldt ham:

Hør, Telemachos! alt dine beenbepandsrede Svende  
 Sidde paa Tost, og vente paa Vink fra dig for at lette.  
 Derfor afsted, og lader os ei forsinke vor Reise!

405 Saaledes taled Athene, med ilende Fjed hun foran ham  
 Vandred paa Veien afsted, og Gudinden i Sporet han fulgte.  
 Men da de ned vare komne til Skibet, som laae under Kysten,  
 Nede ved Stranden de samlede fandt de haarfagre Sømænd.  
 Derpaa den kraftige Svend Telemachos taled iblandt dem:

410 Kommer nu, Benner! og henter ombord vor Kost; i Paladset  
 Ligger tilrede den alt; ei veed min Moder det mindste,  
 Eller af Ternerne nogen; kun Een har Sagen erfaret.

Talende saa gif selv han foran; ham fulgte de Andre.  
 Kosten til Reisen de hentede, og pakked forsynligen Alting  
 415 Ned i det toftede Skib, som Odysseus's Søn dem befaled.  
 Derpaa Telemachos steg ombord, men først dog Athene;  
 Ugter i Skuden hun satte sig ned, jevnsideß Gudinden  
 Tog han Plads, og hans Folk strax Linerne løbned fra Bagstavn,  
 Selv ombord de saa gif, og paa Tosterne toge de Sæde.

420 Pallas Athene dem stikked en søielig Ruling til Reisen,  
 Rast den lufted fra Vest paa de blaae høitpladskende Bände.  
 Derpaa Telemachos bød med lydelig Røst sine Svende,  
 Fat at tage paa Stænger og Toug, og flux de ham lystred.  
 Masten af Gran de haled tilveirs, i den borede Midtoft

425 Reiste de høit den paa Dæk, og fast de bandt den med Banter,  
 Heised saa skinnende Seil med snoede Liner af Kobud.  
 Blæsten i Seil tog susende fat, og de purpurne Bølger  
 Squulpede høit om Fartøiets Kjøel, mens det vandrede fremad;  
 Rast over Bølgen det løb, i en Fart fuldbyrrende Reisen.

430 Men da de Stænger og Toug i det tjærede Skib havde fastgjort,  
 Stillede Kummer de frem, som med Viin til Randen var fyldte,  
 Og for de salige Guder de stænkede Vinen til Offer,  
 Dog for Athene fornemlig, den lysblaaøiede Jomfrue.  
 Skibet ad Bølgerne løb baade Nat og dæmrende Morgen.

---

## Tredie Sang.

---

### Besøget i Pylos.

- Frem af den deilige Søe i en Fart Solguden sig hæved  
Op paa den kobberne Himmel, at lyse for salige Guder  
Som for hver dødelig Mand paa den sædfrembringende Jordfreds,  
Just som de styred mod Land ved det velbebyggede Pylos,  
5 Neleus's Stad; der Tyre man slagtede, sorte tilhobe,  
Ude paa Strand til Poseidon, vor Jords forthaarede Nyster.  
Her i ni forskellige Hold havde Folket sig leiret,  
Hvert femhundrede Mand, og hvert ni Hoveder offred;  
Alt Indmaden de nød, og ristede Bøve til Guden,  
10 Just som hine mod Land løb ind med den dngtige Skude,  
Strøg dens Seil, fortoied den vel, og traadte paa Landjord.  
Ud af Skibet Telemachos steg, men først dog Athene;  
Strax tiltalte ham da den lybblaaviede Pallas:  
Nu, Telemachos! vær ikke bly i ringeste Maade,  
15 Da du jo drog over Havet, at spørge dig for om din Fader,  
Hvor han gjemmes i Muld, og hvad for en Død han sig hented.  
Nei! frit træde du frem for Hestebetvingeren Nestor!  
Vide vi maae, hvad Raad han muligen gemmer i Brystet;  
Ham indstændig du bede, dig Alt sandfærdig at sige,  
20 Ei vil han tale med Falsk, thi høist forstandig er Gubben.  
Dg den forstandige Svend Telemachos strax hende svared:

Mentor! hvordan skal jeg gaae? hvordan først tale til Gubben?  
 Jeg er saa lidet forsøgt i den Kunst mine Ord at belægge,  
 Og som den Yngre jeg blues at fritte den Eldre med Spørgsmaal.

25 Ham gjensvared Athene, den lyblaaede Jomfrue:  
 Noget, Telemachos! selv i dit Sind udtænker du vistnok,  
 Andet en Gud indskyde dig vil, thi det tør jeg mene,  
 Ei est du fød og fostret de salige Guder til Ugunst.

Saaledes taled Athene; med ilende Fjed hun foran ham  
 30 Vandred paa Veien afsted, og Gudinden i Sporet han fulgte.  
 Snart de kom til de Phyliske Mænds forsamlende Skarer;  
 Der sad Nestor i Sønnernes Kreds; hans Svende med Iver  
 Lavede Mad; her risted man Kjød, og hist man det spidede.  
 Strax som de saae de fremmede Mænd, de stimled imod dem,  
 35 Rakte til Hilsen dem venligen Haand, og bød dem at sidde.  
 Først imøde dem treen Peisistratos, Sønnen af Nestor,  
 Begge han krysted i Haand, og strax ved det festlige Gilde  
 Gav han dem Plads paa laadene Skind paa den sandede Havbred  
 Hos Thrashmedes sin Broder og Nestor sin elskede Fader.

40 Hver sin Part han af Indmaden gav, saa tog han og skjenked  
 Biin i en gylden Pokal, og drukkende Begge til Velkomst  
 Talte han saa til Athene, hiint Barn af den høie Kronion:

Fremmede! beed nu først din Bøn til Drotten Poseidon.  
 Hans er Gildet, ved hvilket J her os traf ved Jer Ankomst.  
 45 Men naar du Biin har offret og bedet en Bøn som det bør sig,  
 Flye saa din Ven Pokalen, at offere han kan af den søde  
 Biin, thi ogsaa har han en Bøn til de salige Guder,  
 Skulde jeg troe, hvert Menneskens Barn til Guderne trænger.  
 Dog han er yngre, paa Alder med mig omtrent, som det synes,  
 50 Derfor jeg først til dig nu Guldpokalen vil række.

Talt, og Pokalen han strax med den liflige Biin hende flyede.  
 Glad bemærked Athene hans vise betænksumme Udsærd,  
 At han den gyldene Skaal med Biin først rakte til hende.  
 Derpaa hun bønlig bad til den mægtige Herker Poseidon:  
 55 Hør os, du mægtige Gud! du Jordomslhynger Poseidon!  
 See ei haant til os, opfyld den Bøn, som vi bede!  
 Nestor og alle hans Søner du først velsigne med Hæder!  
 Ogsaa det øvrige Folk, hver Mand, som boer udi Phloø,  
 Skjenke du glædelig Løn for den herlige Festhefatombe!

60 Endelig give du mig og Telemachos Held til den Idræt,  
Som over Bølgen har bragt os hid paa det tjærede Fartoi!

Bedende talte hun saa, og selv opfyldte hun Bønnen.  
Derpaa hun Evingpofalen af Guld til Telemachos rakte,  
Og udi Bøn udbrod den elskede Søn af Odysseus.

65 Men da det øvere Skjød var stegt, og taget af Bradspid,  
Stykked de Braden i Parter, og holdt et glimrende Maaltid.  
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,  
Først til Orde da tog den ædle Gereniske Nestor:

Nu er det skjelligt at spørge de fremmede Mænd og forhøre,  
70 Hvem de ere, da nu de ved Mad har gjort sig tilgode.

Fremmede! hvem er I, og hvorfra er I komne paa Søvei?  
Drog I paa Handelen ud, eller gif I paa vildsomme Farter  
Ret som en Bikingeskare, som flakkende vidt over Bølgen  
Sætter i Bove sit Liv for at plyndre hos Folket i Udland?

75 Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar,  
Freidig i Hu, thi Athene ham selv besjeled med Mandsmod,  
For at han frit kunde spørge sig for om sin savnede Fader,  
Og et berømmeligt Navn sig selv blandt Mennesker vinde:

Nestor! du Neleus's Søn! Achaiernes Hæder og Stolthed!

80 Hvorfra vi kom, du spørger; det vil jeg paastand dig fortælle.

Hid er vi komne fra Ithakas Bye ved Foden af Neion,  
Ei i folkeligt Hverv, men i eget, det nu jeg vil nævne.

Ud er jeg dragen at høre, hvad Rygter man har om min Fader,  
Helten Odysseus, som vidt er berømt; med dig, har man sagt raig,

85 Drog han fordum i Leding, og styrted den Troiske Kongstad.

Grandt man veed om de øvrige Mænd, som kæmped i Troia,  
Fvor Enhver af de Gjæve sig hented den grusomme Dødsblod,

Men om Odysseus's Død lod Zeus hvert Rygte forstumme;

Hvor han er død, har Ingen endnu kunnet sige med Visshed,

90 Enten for fiendtlige Mænd han i Kamp er falden paa Landjord,  
Eller paa vildene Hav Amphitrite begrov ham i Bølgen.

Derfor jeg kommer at favne dit Knæ, om du vilde mig sige

Alt hvad du veed om hans grusomme Død, hvad enten for Dine  
Selv du blegne ham saae, eller vandrende Mand om hans Hensfart

95 Har dig fortalt; hans Moder ham bar til den tungeste Skjebne.

Ei af Skaansel du mildne dit Ord, ei heller af Medynk,

Nei! men fortæl reentud just saasom det kom dig for Die!

- Børlig jeg beder, faasandt min herlige Fader Odhøseus  
 Enten i Raad eller Daad har ærlig dig holdt hvad han loved  
 100 Høit i Troernes Land, hvor Achaierne døied saa meget,  
 O saa kom det ihu, og sig mig den stærøste Sandhed!  
 Ham gjenøvarede Nestor, den gamle Gereniske Bognhølt:  
 Kjære! du minder mig her om al den Trængsel vi fristed  
 Høit i Fiendernes Land, vi kraftige Mænd af Achaiæ,  
 105 Enten paa Skibe vi øer hen over det graalige Havdøb,  
 Klakkende vidt efter Rov paa Tog, hvor Achilles øø førte,  
 Eller i Marken vi drog om Priamos' mægtige Kongstad  
 Kjæft med Fienden at skæes; der segned de boldøste Drotter,  
 Der faldt Nias, den frigerøte Hølt; der ligger Achilleus,  
 110 Der Patroklos hans Ven, en Mand saa snild som en Guddom,  
 Der min ølskede Søn Antilochos, bold og behjertet,  
 Han som var rap tilbeens og dygtig i Kamp som den Bedøte.  
 Fleer Ulykker vi leed endnu; hvad dødelig Skabning  
 Mægted at nævne tilhøbe de Qualer, vi der maatte friste?  
 115 Selv om Maringer fem eller øeg du høs mig vilde blive,  
 Og du mig fritted om al den Nød Achaierne udstød,  
 Kjød af min Tale du blev før Enden, og drog til din Hjemstavn.  
 Ni samføldige Mar uden Raøt vi berødte dem Uøerd,  
 Dvønde al Slags List; knap Zeus da slutted vor Jdræt.  
 120 Al den Tid var der øi nogen Mand, som med ham sig i Raadslag  
 Øristed at maale, thi høit i al Slags List over Alle  
 Stød den Ødling Odhøses, din Fader, saafremt du forresten  
 Virkelig ør hans Søn; forbanøes jeg maa ved dit Uøsyn.  
 Døfsaa paa Talen du ligner ham øvart; hvo økulde dog tænke,  
 125 Ut du, saa ung du øst, din Fader saa ligt kunde tale?  
 Dengang det hændte sig aldrig, at jeg og den Ødling Odhøseus  
 Kom med hinanden paa Thinget i Tvist, øi heller i Raadet;  
 Nei! vi var øens tiløinds, og med Kløgt og øindige Tanker  
 Grundød vi øtedøse, hvordan Achaiernes Løv kunde fremmøse.  
 130 Men da saa Priamos' kneisønde Stad vi høvde øorstyrret,  
 Og vi var gangne tiløibø, og øn Gud høvde øolkene øpredt ød  
 Da øeslutted Kronion i Sind øn bedrøvelig Højemøart  
 Før det Uøgeisøte øolk; thi brav og øorøtandig var langøfra  
 Samtliges øørd, og derfor øn Deel kom ørusomt øf Dage;  
 135 Svart Athene dem ølog i øin øarm, den Vøeldiges Datter,



- Da hun de to Utreider ophidsed til Riv mod hinanden.  
 Samtlige Mænd af Uchaia til Thing de stævnedes begge  
 Keent mod Skif paa utimelig Tid, alt dalede Solen,  
 Derfor var Mængden betyngt af Wiin, da de mødte til Samling  
 140 Strag kundgjorde nu hine, hvorfor man dem hid havde stævnet  
 Først Menelaos befoel Uchaiernes Sønner tilhobe,  
 Hjem at seile paastand over Havsens mægtige Rygning,  
 Dog Ugamemnon det Raad ei huede; heller han ønsked  
 Folket at holde tilbage, og Festskefatomber at offere;  
 145 Pallas Athenes forfærdende Harm han haabed at mildne;  
 Lidet han vidste, den Daare, at ei hun var at forsone,  
 Ei omstiftes i Hast de salige Guders Beslutning.  
 Saaledes begge de stod, og flammedes svart med hinanden;  
 Op fra Sæde da sprang de bepandsrede Mænd af Uchaia  
 150 Med et forfærdeligt Skrig; tvedeelt var Folkets Beslutning.  
 Matten igjennem endog vi fiendst tilfands mod hverandre  
 Hvilte paa Leiet, thi Zeus tilskikked os Straf for vor Brøde.  
 Marle ved Grye var vi nogle, som drog vore Snekker paa Dybet,  
 Hver indskibed sit Gods og de smuktombelte Dvinder;  
 155 Dog hos Utreus's Son, Krigsfolkernes Drot Ugamemnon,  
 Hælvten omtrent tilbage forblev af den samtlige Krigshær,  
 Medens vi Andre begav os ombord, og seiled fra Kysten;  
 Strygende gif det, selv jevned en Gud os det svælgende Hærdyb.  
 Da vi til Tenedos kom, vi Guderne bragte vort Offer,  
 160 Hjem vi længtes, dog Zeus endnu forhaled vor Hjemfærd,  
 Han, den Haarde, som nyped paany fordærvelig Tvedragt.  
 Negle nu vendte paastand med de toradaarede Skibe,  
 Og med Odysses, den snedige Drot, de stævned tilbage,  
 Utreus's Son Ugamemnon igjen deres Huldskab at vise.  
 165 Jeg derimod tog Flugten med hvert et Skib, som mig fulgte,  
 Da jeg i Sind fornam, at en Gud tilskikked os Banheld.  
 Og saa Tydeiden paa Flugt sig gav, og drev paa sit Mandskab.  
 Seent os fulgte tillige den Guldhåars Drot Menelaos;  
 Just han i Lesbos os traf, da vor lange Scilads vi betænkte,  
 170 Enten vi Nord om Chios den fjeldrige De skulde styre  
 Op mellem Psyrias Holm, beholdende Chios til Venstre,  
 Hvad eller Sonden om Chios forbi det stormende Mimas.  
 Bønlig vi bad, at en Gud os et varslende Tegn vilde vise,

- Tegnet han gav og bød os, at styre vor Raas til Euboia,  
 175 Skærende tvers over Havet, at frelles desfor af vor Qvide.  
 Binden blev gunstig og rast; ad de fiskebesømmede Veie  
 Skibene løb i strygende Fart, og iland ved Geraiatos  
 Alt om Natten vi kom, og Bovene strax af en Mængde  
 Tyre til Taf for den mægtige Fart Poseidon vi offred.
- 180 Dage vi seiled igjen; paa den fjerde var alt Diomedes,  
 Hestebetvingeren Tydeus's Søn, med Snekker og Mandskab  
 Landet paa Kysten af Argos; jeg drog til Pylos, og aldrig  
 Løied den gunstige Vind, da en Gud paa Fart havde sendt den.  
 Derfor, min Søn! jeg tidendeløs kom hjem, og erfoer ei,  
 185 Hvem af Achaiernes Folk der forgik, og hvem der blev reddet.  
 Men hvad jeg siddende her i mit Huus har erfaret af Andre,  
 Det jeg, som billigt, fortælle dig skal, og Intet fordølge.  
 Hjem i Behold Myrmidonerne kom, de landseforsøgte,  
 Helten Achilles's straalende Søn dem førte tilbage.
- 190 Poias's glimrende Søn Philoktetes var ligesaa heldig,  
 Og til sit Kreta Idomeneus kom med alle de Kæmper,  
 Krigen ham end havde levnet, ei Een han paa Søen forliste.  
 Selv har J hørt, skjøndt fjernt J boe, hvordan Ugamemnon  
 Kom til sit Hjem, og Uligsthos en ynkelig Død ham beredte;  
 195 Dog en gruelig Hevn forsand ham traf for hans Udaad.  
 O hvor godt, naar den myrdede Mand en Søn har tilbage  
 Efter sin Død! saaledes som hiin den Morder Uligsthos  
 Dræbte til Hevn, der lumsk havde myrdet hans herlige Fader.  
 Saa, min Kjære! vær kjæk, som jeg seer du er fager og vogen,  
 200 At ogsaa du maa prisees endog af sildige Slægter!
- Dg den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Nestor! du Meleus's Søn! Achaiernes Hæder og Stolthed!  
 Ja! han hevned sig svart, og vidt vil Achaiernes Sønner  
 Brede hans Roes, saa høres den skal blandt kommende Slægter.
- 205 O at de himmelske Guder mig lignende Kraft vilde skjenke,  
 Beilerne's Sværm at tugte for al deres nedrige Frækhed,  
 Da de med Trods udøve mod mig formastelig Voldsfærd.  
 Dog en Lykke saa stor har Guderne ei mig beskæret,  
 Mig saalidt som min Fader, dog nu maa jeg lide med Taalmod.
- 210 Ham gjensvarede Nestor den gamle Gereniske Vognhelt:  
 Kjære! da selv du minder derom, og nævner mig Sagen;

- Man har fortalt, at en Sværm af Mænd, som fric til din Moder,  
 Dig til Trods i Paladset et skammeligt Væsen bedrive.  
 Siig mig, om selv godvillig du kue dig lod, eller mulig  
 215 Folket i Landet dig hader, forledt af guddommeligt Sandsagn?  
 Dog hvo veed, om ei han engang til Høvn over Boldsmænd  
 Kommer alene tilbage, ja muligen fulgt af sit Mandskab.  
 Gid dog Pallas Athene dig ligesaa huld vilde være,  
 Som hun din herlige Fader tilforn beskjermed med Omhu  
 220 Hist i Troia, hvor meget vi leed, vi Mænd af Uchaia!  
 Aldrig har Guder jeg seet saa klart deres Raade bevise,  
 Som det var klart, at Athene var rede til Hjelp for Odyseus;  
 Elsked hun dig saa høit, og viste dig lignende Omsorg,  
 Da skulde Mangen af Beilernes Flok slaae Bryllup af Tanke.  
 225 Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Aldrig, min Gubbe! jeg troer, at dette vil skee som du siger.  
 Nei! dit Ord er for stort! du forskærder mig! aldrig et saadant  
 Haab opfyldes for mig, selv ei om Guder det vilde.  
 Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:  
 230 Søn af Odyseus! hvad Ord undslap dig fra Tændernes Række?  
 Lettelig freller en Gud hvem han vil endog fra det Fjerne.  
 Jeg vilde heller forsand udstaae mangfoldige Trængsler,  
 Blot jeg naaede mit Haus, og Hjemfærdstunden jeg skued,  
 End efter lykkelig Fart forlise mit Liv ved min Arne,  
 235 Som Ugamemnon blev lumskelig dræbt af sin Liv og Uligsthos.  
 Dog for den altsedelæggende Død har selv ikke Guder  
 Magt at bevare den Mand, som ret af Hjertet de elske,  
 Naar ham fra Jord bortrykker den langthenstrækkende Dødsme.  
 Og den forstandige Svend Telemachos strax hende svared:  
 240 Mentor! ei tale vi meer om Sligt, skjøndt heftig vi sørge!  
 Ei hjemkommer han levende meer, forlængst allerede  
 Blev han i Gudernes Raad bestemt til Død og til Hensart.  
 Men der er Noget forresten, hvorom jeg har Lyst til at spørge  
 Nestor, da høit over Andre han staaer i Viisdom og Retfind;  
 245 Alt han har jo som Drot tre Menneskeslægter behersket,  
 Derfor betragter jeg ham som en af de salige Guder.  
 Nestor, du Neleus's Søn! fortæl mig dette med Sandhed!  
 Hvad for en Død fik Utreus's Søn, den Drot Ugamemnon?  
 Hvor var da Menelaos? hvad Lyst til den blodige Gjerning

- 250 Dved Uligsthos, den Skjelm, for den stærkere Mand at ihjelslaae?  
 Mon det Achaiske Argos han ei havde naaet, men paa Hjemtog  
 Flakked i Verden omkring, og hiin sig til Mordet formasted?  
 Ham gjensvarede Nestor, den gamle Gereniske Bognhelt:  
 Dette jeg gjerne, min Søn! sandfærdigen vil dig fortælle.
- 255 Selv begriber du let, hvordan det var gaaet Uligsthos,  
 Hvis Menelaos, den Guldhaars Drot, ved sit Komme fra Troia  
 I Ugamemnon's Palads ham end havde truffet ilive,  
 Da var han falden, og ei man med Muld hans Liig havde dækket.  
 Da havde Hunde med Fugl hans Kjød af Knoglerne flænget
- 260 Fjernt fra Byen paa vildene Mark, og ei i Achais  
 Havde ham Qvinde begrædt, thi grov var den Synd han forøved.  
 Medens i Troia vi laae, og Kamp paa Kamp maatte friste,  
 Sad han i Mag i en Krog af det bestopfstrende Argos,  
 Og Ugamemnon's Biv ved sin smigrende Snak han bedaared.
- 265 Først hun forkastede dog den skjændige Gjerning med Uffke,  
 Thi hun var ædel af Sind som af Byrd, den Biv Klyteimnestra;  
 Ogsaa der leved i Huset en Skjald, som Utreiden alvorlig,  
 Dengang til Troia han drog, formaned at vogte hans Hustrue.  
 Men da hun hildet af Skjebnen tilsidst dog foied hans Billie,
- 270 Slæbte han Skjalden af Huus, og førte ham ud paa en øde  
 De, hvor han ligge ham lod, Rovfugle til Priis og til Bytte.  
 Hjem til sit Huus han villig da førte den villige Qvinde.  
 Strax mangfoldige Bove paa Gudernes Altar han brændte,  
 Smykker han vied dem ind, baade Guld og prægtige Klæder,
- 275 Efter den svare Bedrift, som lykkedes over Forventning.  
 Sammen vi fulgtes paa Bei, Menelaos og jeg, over Havet  
 Lige fra Kysten af Troia, thi høit vi elsked hinanden;  
 Men da vi Sunion naaede, den hellige Klint ved Athenai,  
 Dræbt af Phoibos Apollon da blev Menelaos's Styrmand,
- 280 Ramt af Guden med lempelig Piil han segned i Døden,  
 Bedst som med Roret i Haand han sad paa det løbende Fartoi,  
 Phrontis, en Søn af Onktor; saa snildt som Faa eller Ingen  
 Styred han Skib paa Dnb, hvor vildt end Stormene larmed.  
 Saa blev han sinket paa Bei, skjondt stærkt med Reisen han hastet,
- 285 Medens sin Svend han stedte tilgravs, og feired hans Liigfærd.  
 Utter i Søen han stak, og løb ad de blaalige Bander;  
 Men da med Flaaden han kom til det høie Maleiske Forbjerg,

- Gav Fjernskueren Zeus ham en høist bedrøvelig Reise;  
 Stormene blæse han lod, saa de hvined i Luft, og paa Havet  
 290 Reiste han larmende Bølger, vidunderlig høie som Bjerger;  
 Der han spredte hans Snekker og nogle forslog han til Kreta,  
 Hvor Kydonerne boe omkring Jordanos' Strømme;  
 Der er et Fjeld baade glat og høit, som mod Søen sig strækker  
 Ude paa Grændsen af Gorthyn, langt ud i det graalige Havdyb.  
 295 Stormen fra Syd mod det vestlige Fjeld slaaer Bølgen ved Phaistos  
 Høit, men Fjeldet saa lavt dog dæmmer mod Bølgerne høie;  
 Did blev Skibene slængte; med Nød og neppe sig bjerged  
 Folket ombord, men i Qvag mod Næve de brydende Bølger  
 Skibene slog; af Flaaden dog fem blaastavnede Snekker  
 300 Drev for den rullende Strøm og den strygende Vind til Nigytos.  
 Saaledes drog Menelaos til Folk, hvis Sprog var ham fremmed,  
 Bildsomt paa Søen omkring, og Gods og Guld han sig sanked,  
 Medens Nigytos i Borgen udtænkte den rædsomme Udaad,  
 Slog Agamemnon ihjel og hans Folk til Lydighed kued.  
 305 Aaringer syv han det guldrige Land Mykene behersked,  
 Men i det ottende Aar til hans Bæe kom bolden Drestes  
 Hjem igjen fra Athen, og til Hevn han den Morder Nigytos  
 Slog ihjel, som lumsk havde myrdet hans herlige Fader,  
 Og efter endt Bedrift han Argeierne feired et Gravøl,  
 310 Da han sin nedrige Moder begrov og den Niding Nigytos.  
 Did kom just paa den festlige Dag den Helt Menelaos  
 Hjem med Gods og Skatte saamange som Skibene magted.  
 Heller ei du, min Kjære! blandt Fremmede flakke mig længe  
 Borte fra Huus og Gods, mens hjemme du lod i Paladset  
 315 Slige fripostige Mænd! thi vogt dig, at ei de fortære  
 Alt og dele dit Gods, og spildt da vorder din Reise.  
 Men jeg formaner og raader dig stærkt Menelaos at gjæste,  
 Thi han er først fornyet hjemkommen fra fremmede Lande,  
 Fjernt fra Folk, fra hvilke vel knap nogen Mand kunde haabe  
 320 Hjem at slippe, naar Stormene først ham did havde kastet  
 Over et Hav saa stort, at neppe de hurtigste Fugle  
 Fløi paa et Aar derover, saa stort, saa frygteligt er det.  
 Vel! saa begiv dig nu strax paa Fart med dit Skib og dit Mandskab!  
 Men vil du reise tillands, staae Hest og Vogn i Beredskab,  
 325 Og mine Søner er rede paa Bei at gjøre dig Selskab

Til Lakedaïmon den herlige Stad og den Drot Menelaos;  
 Ham indstændig du bede, dig Alt sandfærdig at sige,  
 Ei vil han tale med Falsk, thi høist forstandig er Manden.

Talt; nu dalede Solen, og Mulm udbredte sig vide.

330 Ordet da tog Athene, den lysblaaiede Jomfrue:

Skjelligt, min Gubbe! forsand er hvert et Ord, som du talte.  
 Vel! udskjærer nu Tungerne flux, og blander os Vinen,  
 At vi kan offre vor Drik til Poseidon og øvrige Guder,  
 Og os forsøie til Roe, thi stærkt det lakker ad Tiden,

335 Lystet har alt bag Mørket sig gjemt, og ei det sig skifter  
 Længer at sidde ved Gudernes Fæst, men at gange til Huse.

Saaledes talte den Datter af Zeus, og han lod hendes Tale.  
 Flux udøste Herolderne Vand over Samtliges Hænder,  
 Røsnene Viin i Kummerne gjød, til den skummed om Manden,

340 Fyldte saa Bægre til Dffring, og stienkede rundt for dem Alle;  
 Tungerne slængtes paa Jld, og staaende stænkede man Vinen.  
 Men da de Viin havde offret, og druffet saameget dem lystet,  
 Lavede Athene sig til med den herlige Søn af Odysseus,  
 Begge tilbage til Stranden at gaae til det bugede Fartøi.

345 Strax dog taledes Nestor, og satte dem venlig irette:

Nei! det forbyde Kronion og alle de salige Guder,  
 At I fra mig skulde gaae til den hurtige Snekke tilbage,  
 Ret som var jeg en Præker, der knap havde Klæder paa Kroppen,  
 Eller som ei i sit Huus havde nok af Tæpper og Bolstre,

350 Baade sig selv og Gjæster en magelig Seng at forskaffe.

Nei! jeg er godt forsynet med prægtige Tæpper og Bolstre,  
 Derfor skal ei en Søn af saadan en Mand som Odysseus  
 Gove paa Dæk ombord saalænge som jeg er ilive,

Og naar jeg døer, har jeg Sonner i Huus tilbage, som Herberg

355 Hver en Fremmed skal give, der kommer som Gæst til min Bolig.

Ham gjensvarede Athene, den lysblaaiede Jomfrue:

Kjæreste Gamle! du taler saa smukt, og det sommer sig vistnok,  
 At dig Telemachos lyder, thi dette forsand er det Bedste.  
 Derfor med dig han følge nu hjem, og tage sin Hvile

360 Under dit Tag, men selv jeg gaaer til det tjærede Fartøi  
 Ned, vore Folk at muntre, og sige Besked dem om Alting.  
 Jeg er den eneste Mand tilaars af den hele Besætning,  
 Resten er Røse tilhøbe, som hid af Venstrib og fulgte,

- Alle de kan paa Alder omtrent med Telemachos være.
- 365 Der for inat jeg hvile mig vil paa det tjærede Fartoi,  
Men naar det dages, jeg styrer min Raas til de bolde Raufoner;  
Der har et Krav jeg tilgode, som hverken er nyt eller ringe.  
Men da du hjem til dit Huus som Gjæst Telemachos tager,  
Send ham da bort tilvogns med din Søn, og giv ham de Heste,  
370 Som er til Løb de rappeste Dyr, og dygtigst af Kræfter.  
Talende saa forsvandt den lysblaaøiede Pallas  
Brat som en Drn, og Studsen betog Enhver, som det skued.  
Ogsaa den Gamle forbausedes svart, da han saae det for Dine,  
Greb Telemachos' Haand, tog Ordet, og talte saalunde:
- 375 Kjære! jeg haaber forvist, ei vorder du feig eller kraftløs,  
Siden af Nar saa ung du alt ledsages af Guder,  
Ehi det var ei nogen Anden af Guderne hist paa Olympen,  
Det var den Datter af Zeus, hiin herlige Tritogeneia;  
Ogsaa din kraftige Fader hun høit blandt Urgeierne hædred.
- 380 Drotning! forbliv os huld! et priseligt Navn du forlene  
Baade mig selv, mine Børn, og den ærbare Qvinde min Hustrue,  
Offre da vil jeg et fjorgammelt Rød, bredpandet og aldrig  
Uvet, endnu ei tæmmet af dødelig Mand under Naget,  
Dette jeg offre dig vil, og dets Horn vil med Guld jeg beklæde.
- 385 Bedende talte han saa, og blev hørt af Pallas Athene.  
Forrest i Skaren paa Bei sig nu gav den Gereniske Nestor  
Med sine Sønner og Døttrenes Mænd til den prægtige Bolig.  
Men da de kom til det stolte Palads, som Kongen beboede,  
Toge de Plads paa Stol eller Bænk jevnsidees hverandre.
- 390 Strax da de kom, den Gamle paany dem blanded i Rummen  
Wiin, som var liflig, og først da den elleve Nar havde ligget,  
Løsnede Skaffersten Baandet fra Spunds og aabnede Krukken.  
Heraf den Gamle nu blanded en Deel, og fromt til Athene,  
Uligsvingerens Datter, han bad, mens han stænked af Winen.
- 395 Men da de Wiin havde offret, og drukkit saameget dem lysted,  
Gif Enhver til sit Hjem, og lagde sig der til at sove;  
Men i sit Huus beholdt den gamle Gereniske Nestor  
Helten Odyssees' Søn, og rede han lod ham et Leie  
Under den høitgjenlydende Hal paa den snørkede Løibænk;
- 400 Der sov ogsaa den gjæve Peisistratos, Høvding for Krigsfolk;  
End hos sin Fader han boede som eneste Søn, der var Ungkarl.

Selv sov Gubben i høien Palads i det inderste Kammer,  
 Og ved hans Side hans Dronning bepryded det natlige Leie.

Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Daging,  
 405 Strax fra sit Leie da sprang den gamle Gereniske Nestor,  
 Treen af Huset og satte sig hen paa en skinnende Steenbænk;  
 Udenfor Huset man havde den sat ved den kneisende Borgport,  
 Hvid var Stenen og blank som Olie; der havde Neleus  
 Siddet tilforn saa tit, en Mand saa snild som en Guddom;  
 410 Nu var forlængst af Døden han ramt, og vandret til Hades.  
 Her den Gereniske Nestor, Uchaiernes Fader, sig satte,  
 Holdende Staven i Haand, og trindt ham skimled hans Sønner;  
 Ud fra Kammerets tilhobe de kom, Echephon og Perseus,  
 Stratios og Thrashmedes, en Mand som en Gud, og Uretos,  
 415 Derpaa som sjette den bolde Peisistratos kom til sin Fader;  
 Ogsaa de førte Telemachos med, og bænked ham blandt sig.  
 Først til Orde da tog den gamle Gereniske Nestor:

Skjynder Jer nu, mine Børn! og sætter i Værk hvad jeg ønsker,  
 At jeg af Guderne først os huld Athene kan gjøre!

420 Selv skinbarlig hun gjæsted vor yppige Fest for Poseidon.  
 Een skal paa Bang efter Dyen begive sig ud, at den snarlig  
 Kommer herind, Dvægrogteren strax til Byen den drive!  
 Een skal skynde sig ned til Telemachos' Skib for at hente  
 Alle hans Mænd herop, kun to skal blive tilbage.  
 425 Een skal gaae for at bede paastand Guldslager Laerkes  
 Komme herhid, at han Hovedets Horn med Guld kan beklæde;  
 Resten forblive tilbage hos mig, og befaler derinde  
 Ternerne strax i den prægtige Sal at lave til Maaltid,  
 Hente det klareste Vand, og sørge for Brændsel og Stole!

430 Saa han taled, og Alle fik travlt, saa de pusted af Iver.  
 Ind kom Dyen fra Bang, og Helten Telemachos' Mandskab  
 Kom fra det hurtige Skib; Guldslageren ogsaa sig indfandt,  
 Bærende med sig i Haand sit kunstfuldbyrdende Værktøi,  
 Baade sin Umbolt og Hammer og suildtindrettede Jldtang,  
 435 Guldet at smedde dermed; selv nærmed sig Pallas Athene,  
 Gunstig at se sit Offer, og Nestor, den aldrende Vognhelt,  
 Gav det behørig Guld; strax Mesteren slog det om Dyrets  
 Horn heel smukt, at Gudinden med Fryd den Pragt maatte skue.  
 Dyen ved Hornene frem Echephon og Stratios leded.



- 440 Band til Hændernes Svæt i et Fad udsmykket med Løvværk  
 Hented Uretos fra Huus, og en Kurv med det hellige Bygkorn  
 Bar han paa Arm; da treen den behjertede Helt Thrashmedes  
 Frem med den hvæksede Bil i Haand, for Dgen at fælde;  
 Perse med Karret til Blod stod hos, og Oldingen Nestor  
 445 Tog af Bandet og Kornet, og vied med Bøn til Athene  
 Offret, mens Haar han fasted paa Jld af Hovedets Pande.  
 Men da de saa havde bedet og drykset det hellige Bygkorn,  
 Traadte paa stand Nestoriden, den modige Helt Thrashmedes,  
 Frem, drev Dgen og hug, saa Senerne hen over Naffen  
 450 Brast, og Hovedets Kraft var forødt; strax Oldingens Døttre  
 Jamred med Sønnernes Koner i Bøn med samt Eurhike,  
 Nestors ærværdige Liv, af Klymenos' Døttre den ældste.  
 Hovedets Hals blev vendt fra den vidtheneibare Jordbund,  
 Fast man holdt, flinkt slagted Peisistratos, Krigernes Høvding,  
 455 Rødt udvældede Blodet, og Livet fra Knoglerne flogted.  
 Rast de stilte nu Kræet, skar Bovene fra i en Skynding,  
 Alt med Orden og Skif, og beviled dem trindt med et dobbelt  
 Lag af Fedt, som de dækked igjen med et Lag af det Skære.  
 Gubben det risted paa Baal, og blussende Viin han paa Braden  
 460 Gjød; trindt Svendene stod, femflenede Gaffer ihænde.  
 Men da de Bovene havde forbrændt, og af Indmaden nippet,  
 Skar de det øvrige Kjød itu, og staf det paa Bradspid,  
 Saa blev det stegt paa de stingende Spid, som de dreied med Haanden.  
 Badet Telemachos blev af den deilige Møde Polykaste,  
 465 Nestors livsalige Barn, af alle hans Døttre den yngste.  
 Men da hun havde ham badet, og salvet med glindsende Olie,  
 Og havde hyllet ham ind i en Kjortel og prunkende Kappe,  
 Steg af Karret han op, af Skabning saa skøn som en Guddom.  
 Derpaa hos Oldingen Nestor han satte sig, Folkenes Hyrde.  
 470 Men da det øvere Kjød var stegt og taget af Bradspid,  
 Sad de tilsammen og spiste, mens herlige Mænd var paa Færde  
 Flittig at skjenke den liflige Viin i de gyldne Pokaler.  
 Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,  
 Først til Orde da tog den gamle Gereniske Nestor:  
 475 Rast, mine Børn! lad flux de fagermanfede Heste  
 Spænde for Karm, at Telemachos snart kan ende sin Reise!  
 Saa han taled; hans Ord de fornam, og lode ham villig.

- Hurtig de kobbled for Karm et Spand rasttravende Heste.  
 Skaffersten pakked paa Bogn baade Brød og Viin og Suulmad,  
 480 Alt saadant som det nydes af gudopfostrede Konger.  
 Op paa den prunkende Karm sig nu Telemachos satte,  
 Og Nestoriden, den gjæve Peisistratos, Krigernes Høvding,  
 Steg ved hans Side tilvogns, og Tømmerne greb han med Haanden,  
 Jog saa med Svøben paa Gangerne rast, og villige fløi de  
 485 Hen over Sletten afsted fra det høitbeliggende Phlos.  
 Dagen igjennem de løb, og Kobbelet rysted om Halsen.  
 Men da det lakked ad Dvæld, og Skumring paa Beiene bredtes,  
 Kom de til Pherai, og holdt ved den ædle Diokles's Bolig,  
 Som var Orsilochos' Søn, hvis Fader igjen var Alpheios.  
 490 Der de beded om Natten og han dem beværtede gjæstmildt.  
 Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Daging,  
 Kobbled de Hestenes Spand, og bestege den prunkende Bognfarm,  
 Kjørte saa gjennem den stingrende Hal og ud over Borggaard.  
 Rast han med Svøben paa Gangerne jog, og villige fløi de;  
 495 Snart til den hvedebevoxede Mark de kom, og til Ende  
 Reisen var bragt; saa flinkt det vælige Spand havde fjørt dem,  
 Just som Solen sig bjerged, og Skumring paa Beiene bredtes.
-

## Fjerde Sang.

### Besøget i Lakedaimon.

- Til Lakedaimon de kom, som ligger i Dal mellem Fjelde,  
Kjorte til Borgen saa hen til den priselig Drot Menelaos.  
Just de traf ham i Bøvnernes Kredss som Bryllup han feired  
I sit Palads for sin Søn og sin Datter den yndige Jomfrue.  
5 Hende til Sønnen han gav af den knusende Kriger Achilleus,  
Da han i Troernes Land ham engang havde lovet og tilsagt  
Pigen tilægte; nu Guderne selv fuldkom deres Bryllup.  
Nu til den prægtige Stad han med Ganger og Karm hende sendte  
Hvor Achilles's Søn Myrmidonernes Kæmper behersted.  
10 Men til sin kraftige Søn Megapenthes en Brud han fra Sparta  
Hented, Alektors Datter; den Søn var senere født ham  
Af en Slavinde, thi Guderne ei velsigned med Livsfrugt  
Helena meer, da sin Datter hun først havde baaret, den fagre  
Møe Hermione, saa skøn som den gyldene Biv Aphrodite.  
15 Her i den mægtige Høienloftssal ved det festlige Gilde  
Grander og Bøvner nu sad hos den priselig Drot Menelaos  
Hjertelig froe; en guddommelig Skjald med Lyren ihænde  
Sang til sit klingende Spil, og to Krumspringere blandt dem  
Slog med Færdighed Hjul, saasaare sin Sang han begyndte.  
20 Ude ved Porten til Konningens Gaard med Bogn og med Heste  
Holdt Telemachos nu med Peisistratos, Sønnen af Nestor;

- Ud kom just Eteoneus, den agtede Kriger, og saae dem,  
 Flinkbetjenende Svend hos den priselig Drot Menelaos.  
 Ind til Folkenes Hyrde han løb, at melde ham dette,  
 25 Trædende nær med bevingede Ord saalunde han talte:  
     Gudopfostrede Drot! to Fremmede gjæste Paladset;  
     Begge forsand see ud som Børn af den høie Kronion.  
     Vil du, at her vi skal spænde fra Bogn deres vælige Heste,  
     Hvad eller skikke dem andenstedshen at søge sig Herberg?  
 30 Ham gjensvared med Harm den Guldhaars Drot Menelaos:  
     Aldrig med taabelig Snak, Eteoneus, du Søn af Boethos!  
     Kom du mig før, men nu som en Pog eenfoldig du taler.  
     Selv jo som Gjæster hos fremmede Folk vi Begge saa ofte  
     Ud vort Brød, da vi seilede hjem; o maatte Kronion  
 35 Frie os herefter fra lignende Nød! spænd flux deres Heste  
     Fra, og før de fremmede Mænd herind til vort Maaltid!  
     Salt; bort skyndte sig Svenden af Huus, og kaldte paa andre  
     Flinkbetjenende Svende, og bød dem flux sig at følge.  
     Disse nu spændte paastand af Uag de skummende Heste,  
 40 Derpaa med Grimer de fast dem bandt ved Krybben i Stalden,  
     Strøede til Foder dem Spelt, som med hvidguult Byg var beblandet,  
     Og ved den skinnende Bæg i Skuur opstilled de Bognen.  
     Ind i det prunkende Huus de nu førte de fremmede Gjæster,  
     Og med den største Forundring betragted de Kongepaladset,  
 45 Thi fra den kneisende Borg hos den priselig Drot Menelaos  
     Straalede trindt en Glands saa lys som fra Sol eller Maane.  
     Men da de ret ved det herlige Syn havde Dinene gottet,  
     Stege de ned i blankede Kar, et Bad sig at tage;  
     Men da saa Ternerne havde dem toet og salvet med Olie,  
 50 Og havde hyllet dem ind i Kjortler og floksede Kapper,  
     Skikkedes Begge til Sæde hos Utreus's Søn Menelaos.  
     En af Ternerne bragte nu Vand i en prægtig og gylden  
     Kande, som stod paa et Bækken af Sølv, og til Hændernes Tvætning  
     Gjød hun det ud; saa rykked hun frem et skinnende Madbord.  
 55 Ogsaa den værdige Skafferste kom med Brød og med Retter,  
     Hvilke hun stilled paa Bord, fremsættende mildt hvad hun havde.  
     Fæde med alskens Euul indbar i Salen en Madsvend,  
     Satte dem frem, og stilled paa Bord forgyldte Pokaler.  
     Rækkende Haanden til Hilsen udbrød den Drot Menelaos:

- 60 Spiser nu først med fornøieligt Sind, men naar I ved Maaltid  
 Eder tilgode har gjort, I mig nævne forsand Eders Herkomst!  
 Ei er Forældrenes Byrd, det er klart, vanslægtet hos Eder,  
 Med I stamme forvist fra de kongstavsførende Drotter,  
 Gudernes Vet, thi saadanne Børn ei fødes af Smaafolk.
- 65 Talt; da tog han den stegte, den flommede Kyg af en Oxe,  
 Hvormed han selv var hædret som Drot, og lagde den for dem.  
 Disse nu langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked;  
 Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke;  
 Talte Telemachos saa til Peisistratos, Sønnen af Nestor,
- 70 Rækkende Hovedet hen, at de Andre ham ei skulde høre:  
 See dog engang, Nestoride! mig inderlig kjær i mit Hjerte!  
 See hvilken straalende Glands af Malm i den skingrende Høisal!  
 See hvilken Glands af Guld og Sølv, af Elektron og Filsbeen!  
 Saa, kan jeg troe, seer der ud i Zeus's Olympiske Hofgaard.
- 75 Hvilken uendelig Pragt! forbauses jeg maa ved at see det.  
 Disse hans Ord fornam den Guldhaars Drot Menelaos,  
 Og med bevingede Ord han talede saa til dem begge:  
 Nei, mine Børn! med Zeus sig ei nogen Dødelig maale!  
 Keent uforgjængeligt er jo hans Huus som alle hans Skatte
- 80 Dog lad dødelig Mand sig kun, hvis han lyster, i Rigdom  
 Maale med mig, thi meget jeg leed, og meget jeg flakked,  
 Før i det ottende Aar i mit Hjem jeg med Skattene landed.  
 Vidt jeg flakked til Kypros, Phøinikerne Land og Ugyptos,  
 Til Aithioper jeg kom, til Sidoner, Frember, og gjæsted
- 85 Libyen selv, hvor Lammene strax faae Horn naar de fødes,  
 Og hvor et Faar tre Gange har Lam i Lobet af Aaret.  
 Det er et Land, hvor Hyrden saalidt som hans mægtige Herre  
 Kjender til ringeste Mangel paa Kjød eller Ost eller Sødmeff,  
 Aaret igjennem kan Mælk han af Hjorderne Hver sig malke.
- 90 Medens nu saa jeg flakked omkring, og al denne Velstand  
 Sanked, forgreb en Morder sig lumst paa min elskede Broder;  
 Heel uventet han faldt ved Svig af sin nedrige Hustrue,  
 Derfor med maadelig Fryd over al den Rigdom jeg hersker.  
 Dog alt dette forvist har I hørt Eders Fædre fortælle,
- 95 Hvo de saa er, thi meget jeg leed, og mit Huus jeg forarmed,  
 Fordum saa velindrettet, og rigt paa kosteligt Indboe.  
 Gjerne jeg kun med den tredie Deel i mit Huus vilde leve,

- Bare de Mænd var end i Behold, som Livet forliste  
 Hist i Troia saa fjernt fra det hestopfostrende Argos.
- 100 Dog, hvor bitterlig end de Dvriges Tab jeg begræder, —  
 Ofte, naar mod i Hu i mit Huus herhjemme jeg sidder,  
 Snart jeg letter ved Jamren mit Sind, snart holder jeg atter  
 Inde med Klagen, thi snarlig en Mand vorder mæt af at jamre, —  
 Ei for dem Alle jeg græmmes saa dybt, skjøndt saare bedrøvet,
- 105 Som for den Ene, som styrer min Søvn og forjager min Madlyst,  
 Naar jeg ham mindes, thi ei af Achaierne Nogen har døiet  
 Det som Odysseus har døiet og lidt, saa vilde det Skjebnen,  
 Han skulde Trængsler bestaae, og jeg skulde sørge min Livstid  
 Over hans Lod, at han savnes forlængst, og Ingen erfarer,
- 110 Om han er død eller lever; og nu bejamres han vistnok  
 Hist af den gamle Laertes, den ærbare Penelopeia,  
 Og af Telemachos Sønnen han spæd lod i Huset tilbage.  
 Talende saa han vakte hans Trang til Graad for sin Fader.  
 Taarerne randt fra Dinenes Laag, da Faderen nævntes;
- 115 Op for de grædende Dine han slug sin Skarlagenkappe  
 Holdt med Hænderne begge; det mærked den Drot Menelaos,  
 Dog han betænkte sig først, og veied i Sind og i Hjerte,  
 Om det var bedst, man dvæle ham lod ved Faderens Minde,  
 Eller han selv skulde spørge ham først, og med Lempe ham fritte.
- 120 Medens paa dette han grundede dybt i Sind og i Hjerte,  
 Kom just Helena ned fra sit dustende Høienloftskammer,  
 Grandt hun Artemis ligned den guldpiilskydende Jagtmøe.  
 Strax en stadselig Stol Udraste for Dronningen satte,  
 Tæppet dertil af fineste Uld bar Møen Alfeste,
- 125 Phyllo den Kurv af Sølv hende bar, som fordum Alfandra  
 Hende forærede, Polybos' Viv; i Thebai de boede,  
 Hist i Aigypturnes Land, hvor Rigdomme huses i Mængde.  
 Polybos gav Menelaos sin Gæst to sølverne Badkar,  
 Ti Talenter i Guld og to trebenede Rjedler;
- 130 Og af Alfandra hans Viv fik Helena kostbar Foræring,  
 Fik sig en Teen af Guld, og en Kurv med Hjul under Bunden,  
 Heel og holden af Sølv, men af Guld var Randen foroven.  
 Denne blev baaren af Phyllo, som frem for sin Frue den satte,  
 Svingende fuld af det fineste Spind, og oven i Kurven
- 135 Laae hendes Teen beviflet med Uld saa blaa som Fioler.

Plads nu tog hun paa Stolen, hvis Fod var forsynet med Skammel;  
 Derpaa begyndte hun strax om Alt at spørge sin Husbond:

Beed man alt, Menelaos, du gudopfostrede Konge!

Hvem disse Mænd udgive sig for, som gjæste vor Bolig?

- 140 Farer jeg vild, eller siger jeg sandt? men dog maa jeg tale;  
 Aldrig endnu har jeg seet, tør jeg troe, saa skuffende Lighed,  
 Hverken hos Mand eller Qvinde, forbanseß jeg maa ved at see det,  
 Som denne Svend seer ud som en Søn af Helten Odysseus,  
 Ja som Telemachos selv, der end var spæd, da hans Fader  
 145 Reiste, den Tid I Achaiske Mænd for mig, jeg Forvorpne,  
 Stævned til Troernes Land, at nyde den hidlige Krigsfærd.

Derpaa til Svar hende gav den Guldhhaars Drot Menelaos:  
 Ganske det Samme jeg troer, som du selv har fundet, min Hustru!

Ja! det er som man saae ham, thi saa var hans Hænder og Fødder,

- 150 Saa var Dinenes Kæft, saa Hoved og Haalet om Ißfen;  
 Og da Odysseß jeg mindedes nyß, og kom til at nævne  
 Al den Bekymring og Qual, som Helten for mig havde døiet,  
 Rulled fra Bipperne ned ham bitterlig Taare paa Taare,  
 Og for de grædende Dine han holdt sin Skarlagenskaape.

- 155 Strax Nestoriden, den bolde Peisistratos, gav ham til Gjensvar:  
 Atreus's Søn Menelaos, du gudopfostrede Folkdrot!

Ja! han er virkelig her, Odysseß's Søn, som du siger.

Men han er bly af Bæsen, og ei det tyktes ham flædsomt,

Strax som han kom til dit Huus, høiroftet at løbne sin Tunge

- 160 Her for dig, hvis Ord som en Guds henrykker os Begge.

Mig medskikkede Nestor, den gamle Gereniske Bognhelt,

Hid ham paa Reisen at følge; dig ønsked han høilig at gjæste,

Om du maaskee kunde give ham Raad til Ord eller Gjærning.

Svar er den Kummer forsand, som en Søn, hvis Fader ei borte,

- 165 Lider i fædrene Huus, naar Mænd ham fattes til Bistand,  
 Ret som Telemachos nu; hans Fader er fjern, og i Folket  
 Ei sig reiser en eneste Mand mod Bold ham at skjærme.

Ham gjensvared paastand den Guldhhaars Drot Menelaos:

Guder! saa staaer da en Søn af den elskede Mand i min Bolig,

- 170 Han som for mig saamangen møisommelig Kamp maatte friste!

Jeg var tilfunds, naar tilbage han kom, ham at hædre med Venstæb

Meer end nogen Urgeier, saafremt den Olympier Kronion

Gav os det Held til Hjemmet at naae med de løbende Skibe.

- Huus jeg havde ham bygget, og skjenket en Bue ham i Argos,  
 175 Alt hans Gods og hans Søn jeg havde fra Ithaka hentet,  
 Ført hans Folk herover, og een af de Stæder dem rømmet,  
 Som ere nærmest herved, og af mig som Konge beherskes.  
 Da havde tit hinanden vi seet, og Intet i Verden  
 Havde da skilt os to, som glædedes sammen i Venstab,  
 180 Førend at Døden i fortnende Skye havde hyllet den Ene.  
 Dog saa herlig en Lod har en Gud os ventelig misundt,  
 Og den usalige Mand han alene berøved sin Hjemkomst.  
 Saa han taled, og Frang til Graad hos dem Alle han vakte,  
 Lydt nu Helena græd, Kronions Argeiske Datter,  
 185 Lydt Telemachos græd, og Utreus's Søn Menelaos.  
 Og Nestoriden ei heller fra Graad kunde holde sit Die;  
 Stray i Minde ham randt Antilochos, Helten den gjæve,  
 Som havde ladet sit Liv for en Søn af den straalende Dawning,  
 Og ved at tænke paa ham, med bevingede Ord han begyndte:  
 190 Utreus's Søn! som en Mand der stod i Forstand over Andre  
 Priste Dig Oldingen Nestor, saa tit som i Borgen derhjemme  
 Snakkende sammen vi sad, og paa dig just Talen var falden.  
 Hvis det er muligt, saa søi min Bøn! min Glæde forspildes,  
 Naar jeg ved Nadver skal sidde med Graad; imorgen tilvisse  
 195 Ogsaa der græder en Dag; slet ei fortænker jeg Nogen,  
 At han begræder en Død, som Skjebnen i Bold har annammet,  
 Sligt er for Jordens usalige Børn jo den eneste Hæder,  
 Haaret man klipper sig af, og paa Kind udgyder man Taare.  
 Ogsaa har selv jeg en Broder jo tabt, af Argeiernes Kæmper  
 200 Ikke den vaageste just; du kjendte ham nok, men jeg selv ham  
 Aldrig har seet eller mødt; dog høit man Antilochos priser  
 Baade som rap tilbeens og dygtig til Kamp som den Bedste.  
 Ham gjensvared paastand den Guldhaaars Drot Menelaos:  
 Kjære! da her du har talt, som sikkert en viis og forstandig  
 205 Mand vilde handlet og talt, ja selv om af Aar han var ældre, —  
 Saadan en Fader du har, derfor du taler forstandig;  
 Lettelig fjender man Et af en Mand, hvem Fader Kronion  
 Dobbelt Belsignelse gav, ved hans Fødsel som og ved hans Bryllup,  
 Saa som han Nestor bestæred det Held i Rækker af Dage,  
 210 Under de blideste Kaar i sit Huus som Olding at leve  
 Midt blandt Sønnen af moden Forstand, og flinke til Landsen; —



- Thi lad os standse den Graad, til hvilken vi nylig os hengav,  
 Utter til Nadveren vende vor Hu, og Hænderne tvætte  
 Først med Vand; imorgen er Tid for os Begge til Tale,  
 215 Da vil fortroligen jeg og Telemachos spørge hinanden.  
 Talt, og strax over Hænderne Vand Asphalion gjød dem,  
 Flinkbetjenende Svend hos den priselig Drot Menelaos.  
 Derpaa de langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked.  
 Anden Beslutning nu Helena tog, hiint Barn af Kronion.  
 220 Hurtig hun kasted en Saft i Vinen, som Mændene drak af,  
 Kummer og Nag den dæmped, og døde Mindet om Modgang.  
 Hvo som svælger den Saft, naar den først i Rummen er blandet,  
 Fælder ei Taare paa Kind den Dag fra Morgen til Aften,  
 Ei engang om hans Moder var død og hans Fader tillige,  
 225 Ei om hans Broder, og ei om hans elskede Søn ved hans Side  
 Dræbtes af Fienden med Malm, og han selv for Diet det skued.  
 Saadan en Saft baade findrig og god hiint Barn af Kronion  
 Eied; hun fik den af Thons livsalige Biv Polydamna  
 Hist i Aigypturnes Land, hvor der groer i den hyppige Jordbund  
 230 Mange velgjørende Urter, dog mange forgiftige blandt dem;  
 Der tillands er Enhver langt meer end Mennesker ellers  
 Kyndig i Lægernes Kunst, thi de stamme forsand fra Paieon.  
 Men da hun havde den blandet i Skaal og befalet at skenke,  
 Tog hun Ordet igjen, og taledes til dem saalunde:  
 235 Utreus's Søn Menelaos! og I, som forsenden er Begge  
 Sønner af herlige Mænd! Gud Zeus uddeler forskjellig  
 Godt som Ondt blandt Menneskens Børn, thi han hersker med Almagt.  
 Spiser nu her i Salen med Lyst, og lytter med Glæde  
 Til mine Ord! ret morsomme Ting jeg har at fortælle.  
 240 Ei berette jeg kan, og ei opregne for Eder  
 Hver en Dyst han bestod, den haardsøre Konning Odysseus;  
 Kun en enkelt Bedrift af den kraftige Mand vil jeg nævne  
 Hist i Troia, hvor meget I leed, I Mænd af Achaia!  
 Selv mishandlede grumt han sin Krop med Slag af en Svøbe,  
 245 Og som en Træl om Skulder behængt med lurvede Pjalter  
 Ind i det fjendtlige Folks bredgadede Stad han sig listed.  
 Heelt til en Anden han skabte sig om, til en uselig Stodder,  
 Han der var sandelig ei en Slig ved Achaiernes Skibe.  
 Saa tilsyns han til Troernes Stad begav sig, og Alle

- 250 Lode ham gaae sin Gang, kun jeg den Formummede kjendte.  
 Og saa jeg spurgte ham ud, dog snildt han hitted paa Udflugt;  
 Men da jeg havde ham tvættet i Bad, og med Olie salvet,  
 Hyllet i Klæder ham ind, og høit med Eed ham forsikret,  
 Ei for Nogen i Troernes Folk Odysseus at røbe,
- 255 Før han til Teltene hjem og de hurtige Skibe var kommen,  
 Gav han mig fuld Bescjed om Uchaernes listige Unslag.  
 Først nogle Troer ihjel han slog med sit vældige Malmsværd,  
 Derpaa han gif til Urgeierne hjem, og bragte dem Kundskab.  
 Troernes Qvinder nu hylede høit, men af inderste Hjerter
- 260 Frydedes jeg, thi mit Sind havde vendt sig, atter jeg haged  
 Efter mit Hjem, og med Suf jeg den Brøde fortrød, Aphrodite  
 Fristed mig til, da hun førte mig did fra min elskede Hjemstavn,  
 Skilt fra min eneste Datter, mit Brudegemal og min Husbond,  
 Hvem det skorter for sand saa lidt paa Vid som paa Skjønhed.
- 265 Derpaa til Svar hende gav den Guldhaars Drot Menelaos:  
 Skjelligt for sand, min Hustrue! er hvert et Ord, som du talte.  
 Mange fortrinlige Mænds Forstand og sindrige Tanker  
 Alt at kjende jeg lærte, thi vidt paa Jord blev jeg tumlet,  
 Aldrig endnu for mit Die jeg saae dog Mage til Mandsmod,
- 270 Som hos Odysseus, saa djervt var i Barm bestandig hans Hjerter.  
 Saadan Vedrist var det ogsaa den kraftige Kæmpe forøved,  
 Da i den tømrede Hest vi boldeste Mænd af Uchaia  
 Sad i Skjul, til Død og Fordærv over Folket i Troia.  
 Did, min Hustrue! du kom, tilskyndet forvist af en Guddom,
- 275 Som var tilfands det Troiske Folk med Hæder at smykke.  
 Selv dig fulgte Deiphobos did, den guddommelig fagre,  
 Tregange rundt om det snedige Skjul du vandred og flapped  
 Hesten med Haand, mens du nævnte ved Navn Danaernes Drotter,  
 Og du fordreied dit Mæle, som om deres Koner man hørte.
- 280 Selv jeg sad med Lydeus's Søn og Helten Odysseus  
 Midt i Kæmpernes Flok, og hørte hvorledes du raabte;  
 Begge vi Andre nu hidfige blev, og fast vi beslutted,  
 Ud at bryde paa stand, eller strax at svare derinde,  
 Dog Odysseus os standsed, og styred vor heftige Uttraae.
- 285 Nu bomstille vi sad, vi øvrige Mænd af Uchaia,  
 Kun Antifloos betoges af Lyst at give dig Gjensvar,  
 Dog Odysseus paa stand med begge de vældige Ræver

- Stopped hans Mund, og reddede saa Achaiernes Kæmper;  
 Fast saalænge han holdt, til Athene dig bort havde fjernet.
- 290 Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Utreus's Søn, Menelaos! du gudopfostrede Folkdrot!  
 Alt desværre! fra gruelig Død slet Intet ham frelste,  
 Ei om saa Hjertet, der slog i hans Barm, af Jern havde været.  
 Dog, om det saa Eder tykkes, anviser os Seng, at vi snarlig
- 295 Hvile kan finde paa Leiet, og sødelig quæges af Sønnen!  
 Talt; sine Terner nu Helena bød, den Argeiske Dronning,  
 Hift under Hal at stille paastand en Seng, og at lægge  
 Prægtige Skarlagensbolstre paa Lad, og brede derover  
 Tæpper og flossede Skapper af Uld at svøbe sig ind i.
- 300 Uld af Storstuen ginge de flux med Fakler ihænde,  
 Redte saa Seng, og did en Herold strax Gæsterne førte.  
 Saaledes ferrest i høien Palads under Hallen til Hvile  
 Helten Telemachos gif og Peisistratos, Sønnen af Nestor;  
 Men i det inderste Kammer sov Utreus's Søn i Paladset,
- 305 Helena laae ved hans Side, hans Biv langfløret og deilig.  
 Men da sig viste ved Grye den rosenfingrede Dugning,  
 Strax fra sit Leie da sprang den kraftige Helt Menelaos;  
 Først sine Klæder han ayled, sit Sværd over Skulder han hængte,  
 Og under glindsende Fod han bandt de deilige Saaler,
- 310 Gif saa ud af sit Kammer, en Gud skinbarlig han ligned,  
 Satte sig saa hos Telemachos hen, tog Ordet, og sagde:  
 Bolde Telemachos! siig mig, hvad Hveru har vidt over Havets  
 Mægtige Rygning dig bragt til den hellige Stad Lakedaimon?  
 Landsmænds Lary, eller eget Behov? fortæl mig det sanddrue!
- 315 Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Utreus's Søn Menelaos! du gudopfostrede Folkdrot!  
 Hid er jeg reist, dig at spørge, hvad mulig du veed om min Fader.  
 Reent opfraadses mit Gods, mine frodige Marker forødes,  
 Fuldt er mit Huus af fiendtlige Mænd, som bestandig for Fode
- 320 Slagte mig Hjorder af Faar og dorstremvraltende Hornqvæg,  
 Mens de begjære min Moder til Biv, de trodsige Voldsmænd.  
 Derfor jeg kommer at favne dit Knæ, om du vilde mig siige  
 Alt hvad du veed om hans grusomme Død, hvad enten for Dine  
 Selv du blegne ham saae, eller vandrende Mand om hans Hensart
- 325 Har dig fortalt; hans Moder ham bar til den tungeste Skjebne.

- Ei af Skaansel du mildne dit Ord, ei heller af Medhynt!  
 Nei! men fortæl reent ud just saa som det kom dig for Die!  
 Bønlig jeg beder, saasandt min herlige Fader Odysseus  
 Enten i Raad eller Daad har ærlig dig holdt hvad han loved
- 330 Hist i Troernes Land, hvor Achæerne døied saameget,  
 O saa kom det ihu, og siig mig den stærste Sandhed!  
 Ham gjensvared med Harm den Guldhaars Drot Menelaos:  
 Ha! saa de vilde da gjerne paa denne behjertede Kæmpes  
 Leie sig magelig hvile, skjøndt selv saa daarlige Karle!
- 335 Dog, som naar inde bag Krat, hvor den vældige Løve har Leie,  
 Hinden har lagt sit nyfødte Kuld, to pattende Kalve,  
 Medens paa Bakken den selv og i urtebevogede Dale  
 Stryger omkring paa Græs, men hjem til sit Leie da kommer  
 Løven, og begge de Smaae en gruelig Død den bereder;
- 340 Saa skal Odysseus en gruelig Død vist hine berede.  
 Gid dog, Zeus Alfader! Apollon og Pallas Athene!  
 Ligesaa stærk som tilforn paa det velbebyggede Lesbos,  
 Dengang han traadte til Dyst, og brødes med Philomeleides,  
 Kraftig han slog ham i Gulvet, til Fryd for Achæerne alle;
- 345 Gid dog Odysseus med lignende Kraft blandt Beilerne fremtreen,  
 Brad for dem Alle da blev deres Død, og beest deres Bryllup!  
 Dog hvad du bønlig nu spørger mig om, det vil jeg dig siige,  
 Uden at skeie fra Sandheden bort; ei vil jeg dig skuffe;  
 Alt hvad der blev mig forkyndt af den graae sandsigende Havgud,
- 350 Deraf jeg Intet fordølge dig vil, eller skjule det Mindste.  
 Hist ved Aegyptos tilbage mig Guderne holdt, da til Hjemmet  
 Jvrig jeg stunded, thi ei havde Festhekatomber jeg bragt dem;  
 Stedse jo Guderne vil, at ihu deres Bud man bevarer.  
 Der i det skyllende Hav tværs ud for Floden Aegyptos
- 355 Ligger en Holm i Bølgernes Skjød, man kalder den Pharos,  
 Borte fra Land saa langt omtrent som en rummelig Snekke  
 Seiler et Døgn, naar Vinden er rask, og bærer paa Bagstav. Der er en  
 ypperlig Havn, fra hvilken man let med sit Fartoi  
 Stikker i Søe, naar derind man løb at hente sig Ferskvand.
- 360 Tyve samfældige Dage paa Den mig Guderne opholdt;  
 Aldrig det lusted paa Søe fra de fulende Vinde, som føre  
 Skibene frem paa Bei over Bølgernes mægtige Rygning.  
 Sluppen var Kisten forvist, og knuust alt Mod hos mit Mandskab,

- Hvis en Udødelig ei, af Medlidenhed rørt, havde frelst mig,  
 365 Det var en Datter af Proteus, den stærke bedagede Havgud,  
 Som Eidothea blev kaldt, hendes Hjerte jeg rørte til Medynk.  
 Hende jeg mødte, da skilt fra mit Folk alene jeg vanked,  
 Da de sig spredte bestandig omkring paa Den, og fisked  
 Jvrig med bøiede Kroge, thi Sult i Færmene skar dem.
- 370 Mig hun nærmed sig strax, tog Ordet, og talte saalunde:  
 Fremmede Mand! en Taabe du est, eller flønet af Tanke,  
 Eller du dorster med Flid, og sætter din Lyst i Belymring.  
 Siden paa Den saa længe du holder dig op, og i Qviden  
 Ei kan hitte paa Raad, mens Folkenes Mod vorder stækket.
- 375 Saa hun talte, men jeg hende strax gjensvared og sagde:  
 Dette jeg sige dig vil, hvem end du est af Gudinder.  
 Ei godvilligen nøler jeg her, men grovt mig forshyndet  
 Har jeg mod Guderne vist, som boe paa Himmelen vide.  
 Dog forkynd mig nu dette, thi Guderne vide jo Alting,
- 380 Hvad for en Gud opholder mig her, og sinker min Reise?  
 Hvordan skal hjem jeg naae ad det fiskbesvømmede Havdyb?  
 Saa jeg talte, da svared mig strax den fagre Gudinde:  
 Dette, du fremmede Mand! vil jeg sige dig ganske sandfærdig.  
 Jevnlig paa Den sig viser den graae sandsigende Havgud
- 385 Proteus ved Navn, Ægyptos's Gud, som kjender tilfulde  
 Samtlige Dybder i Havet, og staaer under Drotten Poseidon.  
 Han er den Fader, som avlede mig, efter hvad man har sagt mig;  
 Hvis du med List oplurede ham og i Bold du ham fanged,  
 Alt han bebuded dig vist om din Raas og om Veienes Længde,
- 390 Og om din Fart til dit Hjem ad det fiskbesvømmede Havdyb.  
 Ogsaa han sige dig kan, min Helt! ifald du det ønsker,  
 Alt hvad Godt eller Ondt i dit Huus derhjemme sig tildrog,  
 Medens du flakked omkring paa en lang møisommelig Reise.
- Saa hun talte, men jeg hende strax gjensvared og sagde:  
 395 Selv udtænke du List til at fange den aldrende Havgud!  
 Let undflyer han mig ellers, naar først han mærker og seer mig;  
 Svær for dødelig Mand er udødelig Gud at betvinge.
- Saa jeg talte, da svared mig strax den fagre Gudinde:  
 Dette, du fremmede Mand! vil jeg sige dig ganske sandfærdig.
- 400 Just som Solen er høiest, og gaaer midt henover Himlen,  
 Op da stiger af Dybet den graae sandsigende Havgud

- Dækket af fortnende Vand, som sig kruser for lustende Vestvind.  
 Kommen derop han sig lægger til Roe i den hvælvede Grotte,  
 Og Halosydneß, den deilige Bivß, svømfodede Sæler
- 405 Sove da trindt ham i Flok; fra de graalige Bølger de komme,  
 Og naar de snøste, da stinker det ramt af Vandet i Dybet.  
 Did vil jeg føre dig hen, saasnart det dages imorgen,  
 Og i en Rad Eder lægge; thi vælge du maa af dit Mandskab  
 Tre af de flinkeste Svende du har ved de toftede Skibe.
- 410 Nævne jeg vil dig enhver af Oldingens rædsomme Kunster:  
 Først han omkring blandt Sælerne gaer, og tæller dem alle,  
 Men naar han saa har synet sin Flok, og paa Fingrene talt dem,  
 Lægger han ned sig iblandt dem, som Hyrden i Faarenes Midte.  
 Naar I nu see, at den Gamle har lagt sig ned for at sove,
- 415 Skynder Jer de, og bruger tilgavns Eders Kræfter og Styrkel  
 Holder ham fast, skjøndt han strider imod, og stræber at undflye,  
 Thi for at flye, vil han skabe sig om til Alt, hvad paa Jorden  
 Kryber og gaaer, eller ogsaa til Vand eller blusfende Flamme.  
 Holder ham da urokkelig fast, og flemmer ham dygtig!
- 420 Men naar han selv oplader sin Mund, og begynder at spørge,  
 Saadan af Skabning igjen, som da først I saae ham sig leire,  
 Hold da inde med BOLD, og slip den bedagede Havgud!  
 Spørg ham da strax, min Helt! hvad Gud der er dig saa fiendtlig,  
 Og om din Fart til dit Hjem ad det fiskebømmede Havdyb.
- 425 Saa hun taled, og dukkede ned i det bølgende Saltvand.  
 Selv til Skibene gif jeg, som laae paa den sandede Strandbred,  
 Og underveis kom Hjertet i Barm mig stærkt til at flappe.  
 Men da til Kysten jeg ned var kommen igjen til mit Fartoi,  
 Holdt vi vor Radver; snart vældede frem det hellige Natmulm,
- 430 Og vi begav os til Roe paa den havbestyllede Strandbred.  
 Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Daging,  
 Vandred jeg hen langs Strand ved det vidtbeseilede Havdyb.  
 Bønlig for Guderne bøied jeg Knæe, og Tre af mit Mandskab  
 Fulgte, paa hvilke jeg bedst til vovelig Færd kunde stole.
- 435 Ned i Bølgerens Skjød Eidothea var stegen imedens.  
 Op af Havet med fire fornyß afflaede Sælkind  
 Snart hun dukked igjen, thi paa Svig mod sin Fader hun pønsed.  
 Først hun dybued et Leie til Hver i det fugtige Strandsand,  
 Sad saa paa Kysten og ventede; da traadte vi hen til Gudinden;

- 440 Strax hun os lagde paa Rad, saa svøbte hun Hver i et Sælkind;  
 Piinligt det faldt os at ligge paa Luur, vi var nær ved at quæles  
 Af den forgiftige Stank af de havopfostrede Sæler;  
 Hvo kan lægge med Lyst sig hen blandt hæslige Sødhr?  
 Dog Gudinden os hjerged, og lindrede kraftig vor Qvide,  
 445 Selv hun Ambrosia tog, og lagde den os under Næsen,  
 Sødte den dusted, og strax Sødhyrenes Stank den fortrængte.  
 Her taalmodig vi tøvede nu fra Morgen til Middag.  
 Op af Havet et Mylr der kom af Sæler, som alle  
 Lagde paa Rad sig ned paa den havbestyrlede Strandbred.
- 450 Alt var det midt paa Dagen, da kom den Gamle fra Dybet,  
 Fandt sine mæskede Sæler, gik rundt, og talte dem nøie.  
 Vi var de første, han talte, da Sælernes Stimmel han mønstred.  
 Ei han ahnede Ewig, og trøstlig til Roe han sig lagde.  
 Op nu foer vi med vildene Skrig, med Hænderne greb vi  
 455 Fat paa den Gamle, som ei sine snedige Kunster forglemte,  
 Men til en Løve med frygteligt Skjæg han først sig forvandlede,  
 Saa til en Slange han blev, en Parder, en glubende Bildbaas,  
 Derpaa til flydende Vand og et Træe med kneisende Krone.  
 Dog uroffelig holdt vi ham fast med det djærveste Mand&mod.
- 460 Men da den Gamle blev træt af at øve de grusomme Kunster,  
 Abned tilsidst han sin Mund og saa mig at spørge begyndte:  
 Utreus's Søn! siig frem! hvad Gud tilraaded dig dette,  
 Dumsk at falde mig an med Bold? hvad er din Begjæring?  
 Saa han taled, og jeg ham paastand gjensvared og sagde:  
 465 Gamle! du veed det; hvorfor vil paa Skromt om dette du spørge?  
 Længe paa Den jeg her alt holder mig op, og jeg mægter  
 Ei at hitte paa Raad, men i Barm mit Mod vorder slækket.  
 Dog forkynd mig nu dette, thi Guderne vide jo Alting,  
 Hvad for en Gud opholder mig her, og sinker min Reise?
- 470 Hvordan skal hjem jeg naae ad det fiskbesvømmede Havdyb?  
 Saa jeg taled, og han mig paastand gjensvared og sagde:  
 Festlige Offre forsand til Zeus og de øvrige Guder  
 Burde du bragt, da du seilede bort, for at komme som snarest  
 Hjem til dit Fædreneland paa Fart over blaalige Bølger.  
 475 Ei tilstedes dig Skjebnen, igjen at see dine Kjære,  
 Og at betræde dit prægtige Huus og dit fædrene Rige,  
 Før til Nigypthos, den Flod med den regnopsvulmede Vandstrøm,

- Utter tilbage du gaaer, og hellige Festhekatomber  
 Bringer de salige Guder, som boe paa Himmelen vide,  
 480 Da vil dig Guderne give den Fart, hvorefter du længeß.  
 Saa han talte, da knustes af Grue i Barmen mit Hjerte,  
 Da han befoel mig igjen paa Fart ad det blaalige Havdyb  
 Hen til Aegyptos at gaae paa en lang moisommelig Reise.  
 Dog jeg fatted mig snart, tog Ordet, og gav ham til Gjensvar:  
 485 Alt opfyldte jeg skal, hvad du, min Gubbe! mig byder.  
 Dog fortæl mig nu dette, men siig mig den skæreste Sandhed!  
 Kom med Skibene hjem i Behold de Danaer tilhobe,  
 Hvilke jeg selv og Nestor forlod, da vi seiled fra Troia?  
 Eller blev Nogen et Kov for den grusomme Død paa sit Fartoi  
 490 Eller i Benernes Favn, da Krigen han alt havde udstridt?  
 Saa jeg taled, og han mig paaastand gjensvared, og sagde:  
 Utreus's Søn! hvi spørger du saa? ei er det dig tjenligt,  
 At du erfarer og hører hvad mig er bekjendt, thi tilvißse  
 Længe for Taarer du holder dig ei, naar Alt du erfarer.  
 495 Mange forsand af hine forgif, men Mange blev frelste;  
 Dog af Achaiernes Drotter ei fleer end Evende paa Hjemfart  
 Livet forliste; ved Kampene hist var selv du tilstede.  
 Een er ilive, men fangen etsteds paa vildene Havdyb.  
 Nias forgif med samt sine langtbeaarede Skibe;  
 500 Forst Poseidon ham slog mod den høie Ghræiske Klippe,  
 Selv dog Guden ham bjerged, at ei i Havet han omkom.  
 Sluppen nu var han fra Døden forvist, skjøndt forhadet af Athene,  
 Havde han ei formastelig talt og broutet med Frækhed,  
 At han af Bølgernes Svælg selv Guder til Trods havde frelt sig.  
 505 Dog da han stryded saa stort, fornam Poseidon hans Tale;  
 Strax Treforken han greb med de vældige Hænder, og drev den  
 Ind mod det høie Ghræiske Fjeld, og fløved det ganske.  
 Noget blev staaende fast, men i Bølgerne styrted en Fjeldblok,  
 Oppe paa hvilken han sad og nyß saa ugudelig talte,  
 510 Og i sit Fald den kasted ham ud i det skummende Havdyb.  
 Saaledes Nias forgif og drukned i Bølgernes Saltvand.  
 Længe din Broder sig bjerged, og slap fra Dødsens Gudinde  
 Med sine bugede Skibe, den værdige Here ham skjermmed.  
 Men da han nærmed sig alt det høie Maleiske Forbjerg,  
 515 Reiste sig brat en ryggende Storm, som den sukkende Konge



- Over det fiskebømmede Hav henlængte saa vide;  
 Men da han atter fra vildene Søe fik lykkelig Reise,  
 Binden af Guderne vendtes, og selv med sit Følge han landede  
 Ude paa affides Kytt, hvor i forrige Dage Thvestes  
 520 Havde sin Borg, nu var den beboet af hans Arving Uligsthos,  
 Traadte han inderlig glad i Land paa den hjemlige Sofyst,  
 Kytsed og knuged sin fædrene Jord, mens brændende Taarer  
 Mandt i Strøm over Kind, saa froe gjenskued han Hjemmet.  
 Dog fra sin Varde ham Speideren saae, som Skjelmen Uligsthos  
 525 Der havde stillet paa Bagt, og hvem han til Løn havde lovet  
 To Talenter i Guld; et Aar alt sad han paa Udfig,  
 For at han ei skulde slippe forbi, og tænke paa Modværn.  
 Flux til Paladset han ilte til Folkenes Drot det at melde.  
 Strax paa snedige Rænker i Sind nu pønsed Uligsthos,  
 530 Tyve fortrinlige Mænd, dem selv blandt Folket han faared,  
 Lagde han lønlig paa Luur, men travlt lod han lave til Maaltid.  
 Selv han ilte med Ganger og Karm, at byde til Gilde  
 Mændenes Drot Ugamemnon, med grusomme Tanter i Hjertet,  
 Førte ham hjem, og myrded sin Gæst, da mindst han det ventede,  
 535 Bedst som ved Gildet han sad, som man slaaer en Dyr ved Krybben;  
 Ei blev der levnet en Mand af dem, som var fulgt med Utreiden,  
 Ei af Uligsthos's Folk; i Paladset tilhobe de blødte.

Saa han talte, da knustes af Grue i Barmen mit Hjerte,  
 Taarerne randt som paa Sandet jeg sad, og ikke mig lysted,  
 540 Længer i Verden at leve, og skue det skinnende Sollys;  
 Men da jeg saa var mæt af at vælte mig om og at græde,  
 Da tiltalte mig atter den graae sandsigende Havgud:

Utreus's Son! lad ei saa ustandselig rinde din Taare!  
 Intet det baader dig dog i din Sorg; nei heller du stræbe  
 545 Hjem til dit Fædreland saasnart som muligt at komme!  
 Hiin ilive du træffer maastee, eller ogsaa Drestes  
 Alt har dræbt ham forinden, og did du kommer til Liigfærd.

Saa han taled; i Barmen mit Mod og mandige Hjerte  
 Strax Husvalelse fandt, hvor dybt jeg end var bedrovet,  
 550 Og med bevingede Ord jeg taled til ham og sagde:

Nok om disse jeg veed, men fortæl mig nu om den Tredie,  
 Som er ilive, men fangen etsteds paa vildene Havdyb,  
 Eller er død; trods al min Sorg jeg hører det gjerne.

- Saa jeg taled, og han mig paastand gjensvared og sagde:
- 555 Gamle Laertes's Søn, hvis Hjem er Ithakas Land,  
 Ham har jeg seet paa en Holm, og han græd sine modige Taarer  
 Hist i Nymphen Kalypsos Palads; med Magt hun ham holder  
 Fast, og ei han formaaer til Fædrenelandet at reise;  
 Ei har han Skibe med Aarer omkring, og ei har han Søfolk,  
 560 Som kunde føre ham hjem vidt hen over Bølgernes Rygning.  
 Dig, Menelaos! du Værling af Zeus! blev ei det beskikket,  
 Hist at ende dit Liv i det hestopfostrende Argos;  
 Guderne selv skulle føre dig ud til Grændsen af Jorden  
 Til den Elyfiske Mark, hvor den Guldhaaars Drot Rhadamanthos  
 565 Boer, og hvor Menneskets Liv henrinder saa let og saa saligt;  
 Der er ei flygende Snee, eller bidende Frost eller Regnskyl,  
 Nei! men fra Dag til Dag en frisk mildviftende Vestvind  
 Lader Okeanos luste til Kjølning for Menneskens Sønner;  
 Helena har du til Biv, og en Maag du est af Kronion.
- 570 Saa han taled, og dukkede ned i det bølgende Havdyb.  
 Selv jeg til Skibene gif med de tre gudlignende Svende,  
 Og underveis kom Hjertet i Barm mig stærkt til at flappe.  
 Men da til Kysten vi ned igjen til Skibet var komne,  
 Holdt vi vor Radver; snart vældede frem det hellige Natmulm,  
 575 Og vi begav os til Roe paa den havbestyrelde Strandbred.  
 Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,  
 Haled vi Skibene først fra Land i det hellige Havdyb,  
 Bragte saa Mast og Seil ombord paa de bugede Snekker.  
 Flux ombord vi nu gif, paa Tosterne toge vi Sæde,  
 580 Alle paa Rad, og med Aarer de slog de graalige Bølger,  
 Hen til Agyptos, den Flod med den regnopsvulmede Vandstrøm,  
 Styred jeg nu min Raas, og Festhekatomber jeg offred.  
 Men da jeg havde ved Offer de Himmelskes Brede forsonet,  
 For Agamemnon jeg tued en Grav til evindeligt Minde.
- 585 Knap var den færdig, saa stævned jeg hjem, og Guderne gav mig  
 Føielig Bør, som bragte mig snart til min fædrene Hjemstavn.  
 Dog velan! forbliv nu hos mig en Stund i min Kongsgaard,  
 Bliv i det mindste, til elleve Døgn eller tolv er forløbne,  
 Da vil jeg sende dig hjem, og give dig glimrende Gaver.
- 590 Gangere tre og en prunkende Karm jeg vil dig forære,  
 Dertil en deilig Pokal, hvoraf til de salige Guder

Offre du kan, og tænke paa mig saalænge du lever.

Dg den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
Utreus's Søn! formaae mig ei til at tøve saalænge!

- 595 Gjerne forsand hos dig et Aar jeg her kunde sidde,  
Uden at Længsel mig greb efter Fædrenehuus og Forældre,  
Thi din Fortælling og Tale med inderlig Glæde jeg hører;  
Men allerede forviit mine Folk mig vente med Uroe  
Hist i det hellige Phlos, mens her du forlænger mit Ophold.
- 600 Siden du byder mig Skjenk, helst liggende Gods du mig give!  
Ei vil Heste jeg med mig til Ithaka føre; behold dem  
Her til Lyft for dig selv, thi her i det Land du behersker  
Brede sig Sletterne vidt, bevogede frodig med Enggræs,  
Kløver og Spelt og Hvede, og bredtopvokgende Bygstraae.
- 605 Ithakas De har for løbende Hest hverken Eng eller Slette,  
Geder den fostrer, og ligger for høit til at due til Hestavl.  
Ei nogen De i Bølgerne's Skjød har Sletter og Enge,  
Heste til Kjørsel og Græsning, og Ithaka mindst af dem alle.  
Saa han taled, da smilte den kraftige Helt Menelaos,  
610 Klapped ham venlig med Haand, tog Ordet og talte saalunde:  
Wedlingeblod du est, min Søn! det rober din Tale.  
Vel! saa bytter min Gave jeg om, thi det har jeg nemt ved,  
Dg af mit Liggendefæe jeg give dig vil til Foræring  
Hvad der af Alt i mit Huus staaer høiest i Værd som i Skjønhed;
- 615 Give jeg vil dig en Skaal, et skjønt og prunkende Kunstværk,  
Heel og holden af Sølv, men af Guld er Randen foroven;  
Den er et Værk af Hephaisos, og selv har Sidonerne's Konge  
Phaidimos givet mig den, som engang paa min Reise til Hjemmet  
Hused mig under sit Tag; men nu jeg til dig den forærer.
- 620 Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.  
Hen til Kongens Palads hans jevnlige Gæster begav sig;  
Selv medbragte de Biin og Faar og Geder til Slagtning;  
Brød dem sendte derhen deres skjøntbeslørede Koner.  
Saaledes her i Paladset de travlt tillaved et Maaltid.
- 625 Ude paa Gaarden imens, som laae for Odysseus's Bolig,  
Beilerne Tiden forslog ved at faste med Spyd og med Diskus  
Hist paa den jevnede Plads, hvor vanlig de drev deres Raadhed.  
Kun Antinoos sad og Eurymachos, skjønt som en Guddom,  
Beilerne's hypperste Mænd, som i Kraft stod over dem Alle.

630 Hen til disse Noemon, en Søn af Phronios, traadte,  
Vendte sit Ord til Antinoos strax, og talte saalunde:

Siig mig, Antinoos! veed man forvist, eller veed man det ikke,  
Naar Telemachos kommer igjen fra det sandede Phlos?

Skibet, som førte ham bort, er mit; nu skal jeg det bruge;  
635 Over til Elis jeg agter at gaae; tolv Hopper paa Sletten  
Har jeg derovre paa Græs, enhver med et pattende Muulføl,  
Bilddt endnu, jeg vil hente mig et, og lade det ave.

Saa han talte; da gjøs de svart, thi ei de formoded,  
At han til Phlos var reist; de tænkte han sad i sit Hjemland  
640 Enten hos Dvæget paa Mark, eller ude hos Svinenes Hyrde.  
Ham Antinoos svared igjen, hiin Søn af Eupeithes:

Siig mig oprigtig, naar reiste han bort? hvem fik han til Ledtog?  
Naared han her Ithakesiske Mænd, eller var det hans egne  
Hyrede Folk eller Trælle? thi slikt kunde let han bedrive.

645 Ogsaa du dette mig sig forsand, at jeg faaer det at vide!  
Har han med Bold og Evang dit tjærede Skib dig berøvet?  
Eller har selv paa hans tryglende Bøn du villig ham laant det?

Ham gjensvarede Phronios' Søn Noemon, og sagde:

Selv godvillig jeg har ham det laant; thi hvad skal man gjøre,  
650 Naar man af saadan en Mand, som har svar Bekymring i Hjertet,  
Trygles derom? det var dog saa haardt at give ham Afslag.  
Gutter saa holde, som næst os selv de findes i Landet,  
Fulgte ham villig, og Mentor jeg saae som Høvding paa Skibet,  
Eller en Guddom det var, som i Alt livagtig ham ligned.

655 Eet dog undrer mig meget; igaar i den tidlige Morgen  
Mentor jeg saae, skjønt seilet han var til Phlos forleden.

Saa han taled, og vandrede hjem til sin fædrene Bolig.

Begge de Andre forbausedes svart i de mandige Hjerter.

Beilerne hørte nu op med Leeg, og satte sig sammen;

660 Ordet i Kredsen Antinoos tog, hiin Søn af Eupeithes;  
Bister i Hu; af Harm hans trindtformørkede Hjerter  
Evlmede høit, og som gnistrende Ild var begge hans Dine:

Ha! en værdig Bedrift har paa Trods Telemachos fuldbragt,

Denne hans Fart, som vi meente saa vist ham ei vilde lykkes.

665 Rast han sniger sig bort, den Dreng, og trodser os Alle,  
Ruster et Skib, og faarer til Logt de dygtigste Svende.

Som han begynder har Dudd vi af ham med Tiden at frygte;

- Zeus dog knuse hans Kraft, før os han Skade forvolder!  
 Skaffer mig strax et løbende Skib og en fuld Snees Roerfolk,  
 670 Da vil paa Luur jeg mig lægge, og paa se ham op, naar han kommer,  
 Hiit i det Sund mellem Ithakas De og det fjeldrige Samos,  
 Da skal ham ilde bekomme den Fart, han for Faderen gjorde.  
 Saa han taled, og Alle hans Ord gav lydeligt Bifald.  
 Strax de reiste sig op, og gif ind i Odyssees's Bolig.
- 675 Ei ret længe det vared, før Penelopeia til Kundskab  
 Kom om det skændige Raad, som Beilerne lumst havde udtænkt.  
 Medon, Herolden, fortalte det strax; selv udenfor Gaarden  
 Stod han og lytted, mens Beilerne der opspandt deres Rænker.  
 Flux til Dronningens Kammer han gif, hende Melding at bringe,  
 680 Og da paa Tærskel han treen, tog Penelopeia til Orde:  
 Siig mig, Herold! hvorfor har de trodsige Herrer dig hidsendt?  
 Mon for at give Befaling til Helten Odyssees's Terner,  
 At deres Dont de skal standse, for strax at berede dem Maaltid?  
 Gid deres Beilen var endt, og aldrig de meer sig forsamled!  
 685 Gid deres Nadver iasten var her i Paladset den sidste!  
 I som stiple til Huset, og reent opfraadse det's Velstand,  
 Alt hvad han eier, den bolde Telemachos! Har I da aldrig  
 Hørt tilforn, mens end I var smaae, Eders Fædre fortælle,  
 Hvad for en Mand Odyssees har været mod Eders Forældre?  
 690 Aldrig med Ord eller Gjerning tilføiede Noget han Uret  
 Her i sit Folk, og dog har de mægtige Konger den Bane,  
 Jevnlige at kaste paa Een deres Had, deres Gunst paa en Anden;  
 Han derimod har aldrig en eneste Mand forurettet.  
 Men Eders Hjerte ved skammelig Daad nu kommer tilskue,  
 695 Ei paastjønnes med ringeste Tak det Gode han øved.
- Strax hende svared Herolden igjen, den forstandige Medon:  
 Gid blot dette, min Dronning! endda var det Værste, som traf dig!  
 Nei! en større Fortræd, en meer oprørende Udaad  
 Pønsse nu Beilerne paa, dog Sligt afværge Kronion!  
 700 Myrde de vil din Søn med stingende Malm, naar han kommer  
 Hjem, thi bort er han dragen, at spørge sig for om sin Fader,  
 Til Lakedaimon den prægtige Stad og det hellige Pulos.  
 Saa han talte; da rysted af Skæk hendes Knæer og Hjerte.  
 Ganste som maalløs en Stund hun staaende blev, hendes Dine  
 705 Fyldtes med Taarernes Strøm, og det flydende Mæle var standset.

Endelig tog hun Ordet igjen, og svared saalunde:

Hvi, Herold! er min Søn reist bort? hvad havde han nødig,  
Bort med løbende Snekker at gaae, der for Menneſkens Sønner  
Ere som Heste paa Havet, og vidt over Vandet dem bære?

710 Mon for at selv hans Navn skal reent udſlettes paa Jorden?

Strax hende svared Herolden igjen, den forſtandige Medon:  
Ikke jeg veed, om en Gud tilſkynded ham, eller hans egen  
Hu til Pylos ham drev, at erfare maaskee, om hans Fader  
Kommer igjen til ſit Hjem, eller alt har hentet ſig Døden.

715 Talt; ſtrax ind i Odysſes's Sal igjen han begav ſig.

Hende paaſtand omhylled en dræbende Sorg, og hun mægted  
Ei ſig at ſætte paa Stol, hvoraf der ſtode ſaamange;  
Med paa Tærſklen hun ſanf i det ſmuktindrettede Kammer,  
Unſelig klaged og græd hun, og ſamtlige Terner i Huſet

720 Unge med gamle ſig jamrede lydte omkring deres Frue.

Dem med lydlig Hulken tiltalte nu Penelopeia:

Kjære Veninder! af! mig har Olympen Jammer beſkæret  
Fremfor de Qvinder, ſom fordum med mig opvoxed og leved.  
Førſt jeg miſted min bolde, min løvebehjertede Huſbond,

725 Som i Danaernes Folk ſtod høit udmærket ved Dinder,

Helten, hvis Rygte har bredet ſig vidt over Hellas og Argos.

Nu er tillige min elſkede Søn fra ſit Huus uden Hæder

Beiret af Stormene bort, og ei erfoer jeg hans Reife.

Jugen af Eder, I Glemme! der var, ſom i Sindet betænkte,

730 Op mig af Leiet at vække, hvorvel I det vidſte med Viſhed,

Dengang ombord han gif paa det hule det tjærede Fartøi.

Havde jeg blot dog vidſt, at paa ſlig en Reife han pønsed,

Da var han hjemme forbleven, hvor gjerne han end vilde reife,

Eller han havde tilbage mig ladt ſom Dødning i Huſet.

735 Op! lad Bud blive ſendt efter Dolios, Evenden den gamle,

Som af min Fader blev givet mig med, da fordum jeg hidkom,

Nu mine Træer i Haven han paſſer mig; flug til Laertes

Gaae han, og ſætte ſig hos ham, og Alt fortælle ham nøie!

Muligen lykkes det Gubben at hitte paa Raad i vor Qvide,

740 Eller med Jamren han ſelv ſtaaer frem for de Folk, ſom ſig mordif

Wille forgribe paa hans og Helten Odysſes's Wtling.

Strax til Svar hende gav Eurycleia, den kjærlige Amme:

Elſkede Datter! du dræbe mig nu med det gruſomme Kobber,

- Eller du spare mit Liv i dit Huus, jeg vil Intet dig dølge.  
 745 Selv jeg tilfulde det vidste, selv gav jeg ham hvad han forlangte,  
 Brød og qvægende Viin, men helligen bød han mig sværge,  
 Ei det at sige til dig, før elleve Dogn var forløbne,  
 Eller du savned ham stærkt, og erfoer, at bort han var dragen,  
 For at du ei din deilige Hud skulde skæmme med Saarer.  
 750 Gaf nu heller i Bad, isør dig tvættede Klæder,  
 Stig i Høienloftskammeret op med de tjenende Terner,  
 Og til Athene, hiin Datter af Zeus, du bønliggen bede!  
 Da vil herefter forvist hun din Søn for Døden bevare.  
 Skaan den forgræmmede Gamle for Græmmelse! Mene jeg skulde,  
 755 Arkefiadernes Et er ei af de salige Guder  
 Ganske forhadte; Een levnes der vil at raade som Herre  
 Over det høie Palads og de vidtomliggende Marker!  
 Talt; hendes Sorg hun dulmed, og standsede Saaren i Diet.  
 Strax i Badet hun gif, og i tvættede Klæder sig hylled,  
 760 Steg saa i Høienloftskammeret op med de tjenende Terner,  
 Kom af det hellige Byg i en Kurv, og bad til Athene:  
 Hør mig, du Datter af Zeus, Skjoldsvingeren! Aldrig betvungne!  
 Har saasandt i sit Huus den sindrige Konning Odysseus  
 Flommede Bove dig riftet tilforn af Faar eller Dye,  
 765 O saa kom det ihu, og bevar min Søn i din Raade!  
 Skjerm ham mod Beilerne's Flok, de frækt huserende Voldsmænd!  
 Saa hun talte med Graad; hendes Bøn blev hørt af Gudinden.  
 Beilerne støied og larmed imens i den skrygende Høisal;  
 Da var i Sværmen der Een af de trodsige Knøse, som udbrød:  
 770 Vist til vort Bryllup hun laver, den stærktilbeilede Dronning;  
 Lidt kun drømmer hun om, at Død hendes Søn nu beredes.  
 Saa de talte, thi slet ikke vidste de, hvad der var hændet.  
 Flux Antinoos hæved sin Røst, og taled iblandt dem:  
 Vogter Jer dog, usalige Mænd! for at tale saa dristig,  
 775 Alle tilhobe! det høres jo let, og meldes derinde.  
 Bedre forsand, at vi tykt staae op, og sætte det Anslag  
 Rast i Værk, som vi Samtlige nyss har meent var det bedste.  
 Talt, og strax han kaared en Snees af de flinkeste Sømænd;  
 Ned til det hurtige Skib de gif, som paa Kysten var qværst,
- 780 Ud i Bølgerne's Dyb de først og fremmest det haled,  
 Bragte saa Mast og Seil ombord i det tjærede Fartøi.

Derpaa lagde de Narerne fast i Stroppe af Læder,  
 Alt med Orden og Skik, og Seilene hvide de heised,  
 Djsaa blev Baaben ombord dem bragt af behjertede Svende;  
 785 Høit fortsøied de Skuden hvor Vandet var smuult, og besteg den.  
 Der de holdt deres Madver, og tøved til Aftenens Komme.

Men i sit Høienloftskammer den fløgtige Penelopeia  
 Fastende Lae, ei havde hun smagt enten Mad eller Drikke,  
 Grublende paa, om fra Død hendes herlige Søn skulde frelles,  
 790 Eller den nedrige Flok af Beilere skulde ham myrde.  
 Ret som en Dove betænker sig stærkt i Jægerens Stimmel,  
 Rød i Hu, naar omkring den de slaae deres listige Rundfreds;  
 Saa hun grubled, dog snart den listige Søn hende savned;  
 Sovende sank hun tilbage, og Lemmernes Lede blev slappe.

795 Anden Beslutning nu tog den lysblaaede Pallas.  
 Flugt hun en Skikkelse skabte, livagtigen lig med en Qvinde,  
 Iphitime ligned den ganske, den Helt Ikaros' Datter,  
 Som var med Cumelos gift, der havde sin Bolig i Pherai.  
 Denne hun stikkede ned til Helten Odysseus' Kongsgaard,  
 800 Om det var muligt at standse den jamrende Penelopeias  
 Hulken og Graad, og dulme de taareforvoldende Sorger.  
 Skikkelsen svæved i Kammeret ind ved Remmen paa Laasen,  
 Treen ved Hovedet op, og teg saalunde til Orde:

Sover du, Penelopeia! med Hjertet saa fuldt af Bekymring?  
 805 Ei tillades det dig af de saligtlevende Guder,  
 Alt du dig vaander og græder; din Søn skal komme tilbage,  
 Thi han har aldrig endnu mod Guderne grovt sig forsyndet.

Strax til Svar hende gav den forstandige Penelopeia,  
 Elumrende trygt i den sødeste Søn ved Drømmenes Porte:  
 810 Hvi, min Søster! besøger du mig? tilfora er du aldrig  
 Kommen til os, da det Huus, du beboer, er saa sjernt fra din Søsters;  
 Og du formaner mig nu til at standse min Graad og forglemme  
 Alle de Qualer, som dybt oprøre mit Sind og mit Hjerter.  
 Først jeg misted min bolde, min løvebehjertede Husbond,  
 815 Som i Danaernes Folk stod høit udmærket ved Dyder,  
 Helten, hvis Rye har bredet sig vidt over Hellas og Argos;  
 Nu er min elskede Søn reist bort med et Skib over Havet,  
 Fast et Barn, ei øvet i Ord eller vant til Strabadser.  
 Derfor jeg mere for ham bekymrer mig, end for Odysseus,



- 820 Og jeg er slagen af Rædsel og Skræk, at der træffer ham Uheld  
 Enten hos Folket, til hvilket han drog, eller ogsaa paa Havet.  
 Her har en Flok af fiendtlige Mænd lagt Raad op imod ham,  
 Og de vil slaae ham ihjel, før atter han naaer til sin Hjemstavn.  
 Derpaa til Svar igjen hende gav det taagede Natshyn:
- 825 Slaae dig tiltaals, og ængst dig ei saa svart i dit Hjerte!  
 Saadan en Ledfagerinde han har, som Andre til Bistand  
 Gjerne sig ønsked forsand, thi Magt hun har til at hjælpe,  
 Pallas Athene det er, din Jammer har vaft hendes Medsyn;  
 Derfor har nu hun skicket mig hid, at forkynde dig dette.
- 830 Utter til Orde da tog den forstandige Penelopeia:  
 Est du saasandt en Gud, og har hørt guddommelig Stemme,  
 D saa fortæl mig hvorledes det gaaer min usalige Husbond,  
 Enten han lever endnu, og skuer det skinnende Sollys,  
 Eller han alt er død og gangen til Hades's Bolig.
- 835 Derpaa til Svar igjen hende gav det taagede Natshyn:  
 Ei formaaer jeg om ham dig ganske bestemt at fortælle,  
 Om han er død eller lever, og ei bør i Veiret man snakke.  
 Saa hun taled og svandt ved Laasen, som sluttet til Stolpen,  
 Ud i den pustende Vind; da foer Iskarios' Datter
- 840 Op af sin Søn i det samme, husvalet i inderste Hjerte,  
 At hun saa klar en Drøm havde drømt i den skumleste Midnat.  
 Beilerne gif ombord, og drog ad de flydende Veir,  
 Pønsende lumst i Sind paa Telemachos' blodige Hensart.  
 Ude paa Havet der ligger en Holm med takkede Klipper,
- 845 Midt i det Sund mellem Ithakas De og det fjeldrige Samos,  
 Asteris; stor er den ei, men en dobbeltgabende Havbugt  
 Danner en Havn; i denne paa Luur sig Achaierne lagde.
-

---

## Femte Sang.

---

Odysseus's Fartoi.

Dagningen steg af Seng fra den vidtberømte Lithonos,  
Løst at bringe hver dødelig Mand og udødelig Guddom.  
Sammen tilhobe nu Guderne kom, og midt udi Kredsen  
Sad Høitordneren Zeus, som i Kraft staaer langt over Alle.  
6 Strax om Odysseus's Trængsler og Nød dem Athene fortalte,  
Dmt hun huskede Helten, som nu hos Nymphen sig opholdt.  
Zeus Alfader! og I uforgjængelig salige Guder!  
Aldrig der herske herefter en mild, huldsalig og venlig  
Kongstavsførende Drot med et Sind, som agter paa Retfærd!  
10 Barst i sit Ord og grim i sin Færd bestandig han være,  
Siden at Ingen bevarer i Hu den Vedling Odysseus  
Hist i det Folk, han styred tilforn med faderlig Omhed.  
Nu han dvæler paa Den forpiint af heftige Sorger  
Hist i Nymphen Kalypso's Palads; med Magt hun ham holder  
15 Fast, og ei han formaer til Fædrelandet at reise;  
Ei har han Skibe med Marer omkring, og ei har han Søfolk,  
Som kunde føre ham hjem vidt hen over Bølgernes Rygning.  
Nu vil man myrde hans Son med stingende Malm, naar han kommer  
Hjem, thi bort er han dragen at spørge sig for om sin Fader  
20 Til Lakedaïmon, den prægtige Stad, og det hellige Phos.  
Hende paastand Skysamlere Zeus gjensvared og sagde:

- Kjæreste Barn! hvad Ord undslap dig fra Tændernes Række?  
 Var det da ikke dig selv, som fatted tilforn den Beslutning,  
 At til sit Hjem Odysseus igjen skulde komme som Hevner?
- 25 Selv du føre Telemachos snildt, saa vist du det mægter,  
 At han i god Behold hjemfinder sin fædrene Hjemstavn;  
 Da maae Beilerne vende med Skib, og seile tilbage.
- Talt; og strax til Hermeias sin Søn henvendte han Ordet:  
 Du, Hermeias! der vanlig som Bud forkhynder min Villie,
- 30 Gaf til den haarfagre Nymfhe, og meld vor faste Beslutning,  
 At til sit Hjem Odysseus, den kraftige Kæmpe, skal drage,  
 Ei ledsaget af Guder, ei heller af dødelig Skabning,  
 Men efter megen Besvær paa det fastbenaglede Fartoi  
 Skal han paa tyvende Dag til det frugtbare Scheria komme,
- 35 Hvor Phaiakerne boe, et Folk saa saligt som Guder.  
 Der skal af Hjertet de hære ham høit, som var han en Guddom,  
 Og paa et Skib befordre ham hjem til hans fædrene Kyfter,  
 Rigt begavet med Kobber og Guld og Klæder i Mængde,  
 Meer end fra Troia han med havde bragt, hvis hjem han var kommen
- 40 Uden Forliis med den Lod, som han der annammed af Byttet;  
 Saa tilsteder ham Skjebnen, igjen at see sine Kjære,  
 Og til sit heie Palads og Fædrelandet at komme.
- Talt; hans Ord adlød Budbringeren, Argo's Bane.  
 Strax han skyndte sig nu, og bandt under Foden de gyldne
- 45 Deilige, himmelske Saaler, som bar ham hen over Havet  
 Og over Jorderig vide, saa snelt som Pustet af Vinden.  
 Flug saa greb han sin Stav, hvormed han Menneksen's Dine  
 Dyrker i Sovn som ham tykkes for godt, eller vækker af Slummer.  
 Staven i Haand bortfløi den kraftige Argo's betvinger;
- 50 Først paa Pieria gif han, saa foer han fra Luften mod Havet,  
 Ilte saa frem over Vandet, livagtigen lig med en Maage,  
 Som i de rædsomme Bugter, der snoe sig fra Havet det golde,  
 Fanger sig Fisk, og dnypper de fyldige Binger i Saltvand,  
 Lig en Saadan han foer afsted over Bølge paa Bølge.
- 55 Men da Hermeias saa kom til det fjerntbeliggende Dland,  
 Steg han op fra det blaalige Dnb, og vandred paa Landjord,  
 Indtil den mægtige Grotte han naaede, hvor Nymphen Kalypso  
 Havde sit Hjem, og derinde han traf den haarfagre Nymfhe.  
 Høit paa Urnen der blusfed en Ild, og fjernt over Den

- 60 Bredte sig Duft af Birak og splintrede Stykker af Eder,  
Brændende rask; derinde hun sang med sin deilige Stemme,  
Medens om Bæven hun gif, og vov med den gyldene Skyttel.  
Rundt om Grotten en blomstrende Lund udbredte sin Skygge,  
Fuld af Eller og Popler og vellugtrige Cypresser.
- 65 Der havde Rede sig bygget en Hob bredvingede Fugle,  
Ugler og Falke med samt bredtungede Krager fra Stranden,  
Fugle, som jevnlig paa vildene Hav deres Synsel bedrive.  
Rundt om den hvælvede Grotte man saae Viinstokken sig slynge  
Med sine vppige Ranker behængte med fyldige Druer.
- 70 Kilderne sprang med det blankeste Vand, og af dem var der fire,  
Jevnly hverandre de løb, een her, een hißset sig slynget;  
Trindt dem blomstred den jevneste Mark med Fioler og Kruusblad.  
Selv en udødelig Gud, som kom derhen og det skued,  
Vilde forbauses ved Synet, og fryde sig høit i sit Hjerte.
- 75 Her med Forbauselse standsed Budbringeren, Argos's Bane;  
Men da han studsende snart havde Alt omkring sig betragtet,  
Treen i den mægtige Grotte han ind, og Gudinden Kalypso  
Bidste paa stand hvem han var, da hun skued ham Ansigt til Ansigt,  
Aldrig udødelig Gud ukjendelig er for en Anden,
- 80 Staaer hans Bolig endog paa fjerntbortliggende Steder.  
Ei dog derinde han traf den behjertede Konning Odysseus,  
Ude ved Stranden han grædende sad, som ofte han pleied,  
Martrende dybt sit Sind med Graad, med Suf og med Jamren,  
Stirrende hen, mens Saarerne randt, over Havet det golde.
- 85 Flux til Hermeias nu talte den fagre Gudinde Kalypso,  
Bndende venlig ham Plads paa en blank og prunkende Høistol:  
Siig, hvi kommer du hid, du guldstavbærende Hermes!  
Kjær og ærværdig du est mig, tilforn du gjæsted mig aldrig.  
Nævn dit Hjertes Begjær, heel gjerne jeg føier dit Ønske,
- 90 Hvis det staaer i min Magt, og hvis det forresten er gjørligt,  
Træd dog ind, at dig times den Skjel, som skyldes en Fremmed!  
Saaledes talte Gudinden; et Bord for Gjæsten hun satte,  
Stilled Ambrosia frem og blanded den rødligte Neftar.  
Mad og Drikke da nød Budbringeren, Argos's Bane;
- 95 Men da han saa havde spist, og med Mad sit Sind havde gottet,  
Tog han Ordet paany, og gav hende dette til Gjensvar:  
Mig, en Gud, som gjæster dit Hjem, Gudinde! du spørger;

- Thi vil jeg Alt sandfærdig berette dig, som du forlanger.  
 Zeus mig bød, at begive mig hid, saa nødig jeg vilde,  
 100 Hvo vilde vandre med Lyst en umaadelig Vej over salten  
 Hav, hvor ei man træffer en Bøe, hvis Folk kunde hædre  
 Guder med rygende Offer og liflige Festhekatomber.  
 Dog umuligt det er jo, naar Zeus en Beslutning har fattet,  
 At nogen Gud undvige den kan eller gjøre til Intet.
- 105 Her, saa siger han, lever en Mand, usalig som Ingen  
 Var af de Mand, som frigede hist om Priamos' Kongstad  
 Aringer ni, og i tiende Aar, da Staden var styrket,  
 Seilede hjem, men grovt undervejs mod Athene forgif sig;  
 Derfor en rygende Storm og mægtige Bølger hun reiste.
- 110 Da forgif hver eneste En af hans dygtige Mandskab,  
 Selv blev her han dreven iland af Stormen og Bølgen.  
 Ham befaler dig Zeus nu bort at sende som snarest,  
 Thi det er ei ham bestemt at døe langt borte fra Landsmænd,  
 Alt tilstedes ham Skjebnen, igjen at see sine Kjære,
- 115 Og til sit høie Palads og Fædrenelandet at komme.  
 Saa han talte, da gjes den fagre Gudinde Kalypso,  
 Og med bevingede Ord hun taledes til ham og sagde:  
 Slemme forsand I Guder dog er, og vidste som Ingen!  
 I som fortørnes saa svart paa Gudinderne, naar de sig frilig
- 120 Mage med jordiske Mænd, og af dem en Elsker sig udsee,  
 Som da Orion var valgt af den rosenfingrede Dagning,  
 Da var I vrede paa hende, I salige Guder tilhobe,  
 Indtil med lempelig Piiil den guldstolthronende Jomfrue  
 Artemis skjød Orion ihjel paa Orthygias Marker.
- 125 Eller som dengang den haarfagre Biv Demeter i Elskov  
 Tog Jason i Favn paa den tregange pløiede Brakmark,  
 Føiende Trangen i Hjertet; dog ei for Zeus blev det længe  
 Skjult, og Manden ihjel han slog med sin blusfende Lynild.  
 Saa I fortørnes paa mig, at en Mand nu her har sit Ophold,
- 130 Hvem jeg bjergede selv, da han ridende svam paa en Skibskjøl  
 Ganske forladt, da Zeus hans hurtige Skib med sit blanke  
 Lys havde splintret i Dvæg, da det løb over viinblaae Bølger.  
 Da forgif hver eneste En af hans dygtige Mandskab;  
 Selv blev her han driven iland af Stormen og Bølgen.
- 135 Ham optog jeg og pleied ham ømt, og vilde ham gjøre

- Til en uddødelig Mand, evindelig ung udi Fremtid.  
 Dog da det ei er muligt, naar Zeus en Beslutning har fattet,  
 At nogen Gud undvige den kan, eller gjøre til Intet,  
 Lad ham da fare, naar Zeus ham selv tilskynnder og driver  
 140 Hen over Havet det golde; jeg selv bortskikker ham aldrig;  
 Ei har jeg Skibe med Klarer omkring, og ei har jeg Søfolk,  
 Som kunde føre ham hjem vidt hen over Bølgernes Rhyning.  
 Billig jeg dog vil give ham Raad, og Intet ham dølge,  
 At han i god Behold gjenfinder sin fædrene Hjemstavn.
- 145 Derpaa til Svar hende gav Budbringeren, Argos's Bane:  
 Send ham da bort paastrand, og skjælv for Olympere's Harmes,  
 For at han ei af Nag skal gram dig vorde herester!  
 Talende saa forsvandt den kraftige Argosbetvinger.  
 Ud til Helten Odysse's den værdige Nymphe begav sig  
 150 Strax da denne Befaling fra Zeus hun havde fornummet.  
 Ham ved Stranden hun siddende traf; ret aldrig i Diet  
 Tørrede's Taarernes Løb; sit Liv, det kjære, han hengræd,  
 Savnende langlig sit Hjem; ei meer ham Nymphe'n behaged.  
 Sove han maatte hver eneste Nat i den hvælvede Grotte,  
 155 Selv uvillig, men tvungen af Nød, hos den villige Nymphe;  
 Men den udslagene Dag han sad paa Klipper ved Stranden,  
 Martrende dybt sit Sind med Graad, med Suf og med Jamren,  
 Stirrende hen, mens Taarerne randt, over Havet det golde.  
 Trædende nær tiltalte ham saa den fagre Gudinde:  
 160 Stand's din Graad, ufværdige Mand! lad ei dine Dage  
 Svinde med Sorg! godvillig jeg nu vil lade dig reise.  
 Op! hug dygtige Planter i Skov, og søi dem med Kobber  
 Fast til en rummelig Baad, og sæt Skand'ssjælerne rundtom  
 Hoit, at den bære dig kan henover de graalige Bølger.
- 165 Kost og Viin baade liflig og rød tilligemed Ferskvand  
 Bringer jeg selv dig ombord, at betrygge mod Sult dig paa Reisen.  
 Klæder jeg giver dig ogsaa, og skikker dig ønskelig Medbor,  
 At du i god Behold gjenfinder din fædrene Hjemstavn,  
 Vilde det Guderne saa, som boe paa Himmelen vide,  
 170 Og som er langt over mig i Kløgt og Kraft til at virke.  
 Saa hun talte, da gjøs den hærdede Konning Odysseus,  
 Og med bevingede Ord han taledes saa til Gudinden:  
 Andet forvist i Sinde du har, og ikke min Bortfart,

- Da du mig byder at fare tilbaads langt hen over Havets  
 175 Farlige Svælg, hvorover et Skib velbygget og hurtigt  
 Seiler med Nød, naar det stoltelig gaaer for Blæst fra Kronion.  
 Derfor imod din Billie jeg aldrig tilføes mig vil vove,  
 For du fortroster dig til, med den dyreste Eed mig at sværge,  
 Ei at pøse paa Ondt igjen, som mig Meen kunde volde.
- 180 Saa han taled, da smilte den fagre Gudinde Kalypso,  
 Klapped ham venlig med Haand, tog Ordet, og talte saalunde:  
 Du est dog ret en Skalk, og ei paa Forstand det dig brøster,  
 Siden det saa i Sindet dig faldt, at føie din Tale.  
 Jorden bevidne mit Ord, den mægtige Himmel foroven,  
 185 Vandet, som dybt henruller i Styg, og af salige Guder  
 Sværges der aldrig en Eed, meer dyr, meer rædsom end denne;  
 Ei skal jeg pøse paa Ondt igjen, som dig Meen kunde volde;  
 Verlig jeg tænker, og siger dig her hvad jeg vist havde udtænkt  
 Selv til mit Bedste, saafremt jeg var stedt i lignende Waande.
- 190 Ret og Billighed fjender min Sjæl, og af Jern er i Sandhed  
 Ei det Hjerte, som slaaer i min Barm, men aabent for Medynk.  
 Saaledes talte Gudinden; med ilende Fjed hun foran ham  
 Vandred paa Beien afsted, og Gudinden i Sporet han fulgte.  
 Snart til den hvælvede Grotte de kom, Gudinden og Manden;  
 195 Der han satte sig ned paa den Stol, fra hvilken Hermeias  
 Nys havde reist sig, og Nymphen ham strax gav rundelig Spise,  
 Mad og Drikke, som dødelig Mand dem pleier at nyde,  
 Selv hun satte sig ned med Ansigtet vendt mod Odysseus;  
 Ternerne dog for Nymphen Ambrosia stilled og Nektar.
- 200 Begge nu langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked,  
 Men da med Mad og Drikke de saa havde gjort sig tilgode,  
 Først til Orde da tog den fagre Gudinde Kalypso:  
 Velling af Zeus! Laertes's Son! Odysseus du snilde!  
 Saa est du altsaa tilfands, dig strax at give paa Reisen  
 205 Hjem til dit Fædreland? endda Levvel jeg dig ønsker.  
 Dog naar i Sindet du vidste, hvad Qual og Trængsel dig Skjebnen  
 End har beskæret at lide, før hjem til dit Rige du kommer,  
 Heller forvist da blev du hos mig i denne min Bolig  
 Som en udødelig Mand, hvor langlig endog du begjærer
- 210 Utter at skue din Biv, efter hvem du dagligen længes.  
 Ei for hende tilbage jeg staaer, det skulde jeg mene,

Enten i Bæxt eller Skabning, thi aldrig en dødelig Qvinde  
Maale sig tør med udødelig Biv i Skabning og Mafyn.

Derpaa til Svar hende gav den findrige Konning Odysseus:

- 215 Ei over dette fortørnes du maa, ærværdige Nymphe!  
Fuldelig veed jeg, hvor langt den forstandige Penelopcia  
Staaer tilbage for dig i Bæxt, i Skabning og Mafyn,  
Hun er en dødelig Qvinde, men du hverken døer eller ældes.  
Dog jeg ønsker endda, og fra Dage til Dage jeg higer,  
220 Utter at finde mit Huus, og Hjemfærdstunden at skue.  
Knuser en Gud mig end paa min Fart over blaalige Bølger,  
Saa vil jeg bære det fjækt, mit Hjerte blev hærdet ved Modgang;  
Meget har alt jeg lidt, og megen Besvær har jeg døiet  
Baade paa Hav og i Krig, lad saa dette mig times i Tilgift!
- 225 Talt; nu dalede Solen, og Mulm udbredte sig vide.  
Begge begave sig ind i en Braae af den hvælvede Grotte;  
Der de sig fryded ved Elskov, og hvilede sammen paa Leiets.  
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,  
Aglede Helten Odysseus paastand sin Kjortel og Kappe.
- 230 Selv iførte sig Nymphen en sølverstraalende Kaabe,  
Yndig og fager og fin; om Midien bandt hun et Belte  
Eksjont og virket med Guld, og et Slør om sit Hoved hun vikled.  
Derpaa hun tænkte for Alvor paa Helten Odysseus's Reise.  
Først en Dye hun gav ham, og godt i Haanden den påsede,  
235 Smeddet af Malm, tveegget og stor; paa denne var Skafstet  
Smukt udskaaet af Olietræe, og sluttet tilbørlig.  
Derpaa han gav ham en Biil heel blank, og førte paa Bei ham  
Ud til Kysten af Den, hvor Træerne voxte saa ranke,  
Popler og Eller der stod, og skjøitkneisende Grauer,
- 240 Bisne forlængst og tørre, saa let de paa Vand kunde flyde.  
Men da hun havde ham viist, hvor Træerne voxte saa ranke,  
Bændred hun hjem igjen, den fagre Gudinde Kalypso.  
Træer han hugged nu flinkt, og rask gif Barket fra Haanden,  
Lyve han fælded ialt, og hugged dem til med sin Malmbiil.
- 245 Derpaa han fletted dem snildt, og skarpt efter Snor han dem retted;  
Da blev et Boer ham bragt af den fagre Gudinde Kalypso.  
Planke for Planke han bored dermed, og faged dem sammen,  
Slog til hverandre saa Stykkerne fast med Spiger og Klamper.  
Ligesaa bred en Bunk, som en Mand, der er kyndig i Skibskygst,



- 250 Hvælver almindeligviis, naar han tømrer et rummeligt Fragtskib,  
 Ligesaa bred en Bunk paa sin Hølk indretted Odysseus.  
 Høit opreiste han Skands, og tæt Krumholter han stilled,  
 Og med forsvarlige Fjæle forhuded han Skroget til Slutning.  
 Ogsaa han gav den en Mast, og en Raae, som passed tilbørlig,
- 255 Tømred sig derpaa et Roer, for at styre sin Raas over Bølgen;  
 Hegned saa Rælingen om med en Fletning af Bidieqviste,  
 Skuden at sikke mod Bølgen, og Gruus han dnyged til Ballast.  
 Da blev der Lærred ham bragt af den fagre Gudinde Kalypso,  
 Seil at skjære deraf, dem ligesaa snildt han sig laved.
- 260 Og da han havde beslaaet dem med Bras, med Skjoder og Gitoug,  
 Skjød med Stænger sin Hølk han ud i det hellige Havdyb.  
 Det var af Dage den fjerde, da bragte sit Værk han tilende,  
 Og paa den femte fra Den den værdige Nymphe ham sendte  
 Badet og velindhyllet i virakduftende Klæder.
- 265 Ogsaa en Dunk med mørkerød Biin og en større med Ferstvand  
 Gav Gudinden ham med ombord, og Fortæring til Reisen  
 Gjemt i en Sæk, og forfriskende Suul i rundelig Mængde,  
 Og til hans Fart hun ham stilled en luun mildblæsende Ruling.  
 Glad udspiled han Seil for Wind, den Vedling Odysseus,
- 270 Ugter han sad ved Roret, og snildt som den øvede Somand  
 Styred han frem; ei Blund han fik i de vaagende Dine,  
 Saae til Pleiaderne op, til Bootes, som sildigen daler,  
 Saae til Bjørnen, som Himmelen's Bogn man ogsaa benævner,  
 Hift den dreier sig om, og fæster sit Blik mod Orion,
- 275 Det er den eneste Stjerne, som ei af Oceanos bades;  
 Denne befoel ham Gudinden, den værdige Nymphe Kalypso,  
 Etadig at have til Venstre paa hele sin Fart over Havet.  
 Sytten udslagene Døgn han foer over Bølgen i Magtveir,  
 Men paa den attende Dag han de skovbeskyggede Klipper
- 280 Dinede klart paa Phaiakernes De, der nu var ham nærmest,  
 Og for hans Blik saa ud som et Skjold paa det graalige Havdyb.  
 Fra Aithioperne's Folk var just Poseidon paa Hjemvei.  
 Fra de Solymiske Bjerger fik fjernt han Die paa Manden,  
 Saae ham seile paa Havet, og harmedes svart i sit Indre.
- 285 Bister sit Hoved han rysted, og taledes saa til sit Hjerte:  
 Ha! saa har Guderne nu forvist med Helten Odysseus  
 Ganste betænkt sig, mens jeg mig iblandt Aithioperne opholdt!

- Alt er han nær ved Phaiakernes Land, hvor Skjebnen ham skjenker  
 Frelse fra Jammer og Nød, som saa svart forfulgte ham hidtil.  
 280 End skal jeg dog, tør jeg troe, omtumle ham artig i Trængsler.  
 Salt; strax Skyerne sammen han drev, og med Forken i Haanden  
 Rørte han Bølgerne op, og fra hvert af Vindenes Hjørner  
 Reiste han rygende Storm; baade Jorden og Havet saa vide  
 Hylled i Skyer han ind, og Nat fremstyrte fra Himlen.  
 295 Vinden fra Vest og Syd foer ud med den tudende Vestvind,  
 Rullende Søen i Hob med den luftopklarende Nordvind.  
 Brat da rysted af Grue Odyssees's Ruær og Hjerte,  
 Sukkende dybt til sin mandige Sjæl saalunde han talte:  
 Alt! jeg elendige Mand! hvad bliver der af mig til Slutning?  
 300 Svart jeg befrygter, at Alt er sandt, hvad Gudinden bebuded,  
 Da hun de Qualer mig nævnte, jeg end skulde døie paa Havet,  
 Før end jeg naaede mit Hjem, og nu fuldkommes det ganske,  
 Saadanne Skyer har Zeus spændt ud vidt hen over Himlen,  
 Dybt har han Vandene rørt, og fra hvert af Vindenes Hjørner  
 305 Styrter en Storm med Magt; af, nu er Døden mig vis nok!  
 Tre ja firefold Held de Danaiske Kæmper, som fordum  
 Segned i Troernes Land, hvor Utreiderne Huldskab de viste!  
 Gid jeg saasandt var falden, og der min Død havde hentet  
 Alt paa den Dag, da en Flok af de Troiske Kæmper imod mig  
 310 Stynged de kobberne Spar i Dyst om den faldne Peleide!  
 Da var jeg stedt tilgravs, og Achæerne havde mig lovpriist;  
 Nu det bestikket mig blev at times en ynkelig Hensart.  
 Bedst som han taledes saa, blev han ramt af en Bølge fraoven,  
 Frygtelig styrte den frem, og rundt den dreied hans Fartøi.  
 315 Selv overbord han faldt, og blev slængt langt bort fra sin Skude,  
 Røret afhænde ham gled, og et Stød af de susende Vinde  
 Knækkede Masten paatvert, saa vildt de raste paa eengang.  
 Langt i Bølgerne ud fløi Raae og Seil med det samme;  
 Bølgen ham holdt en Stund under Vand, ei var det ham muligt  
 320 Snart at hæve sig op, den bovnende Søe var for mægtig,  
 Thi af de Klæder betynget han var, som han fik af Kalypso.  
 Endelig dukked han op, og af Mund udspyttes han Søvand  
 Beest og salt, som fra Hovedets Haar nedrulled i Strømme.  
 Dog skjøndt ilde bestedt han ei forglemte sit Fartøi;  
 325 Rast gennem Bølgen han svam, og fik Hold igjen paa sin Skude,

Evang sig op, og satte sig midstibs, reddet fra Døden.  
 Høit gif Søen, og hid og did drev Holken for Strømmen;  
 Som i den sildige Høst, naar en Storm, som blæser fra Norden,  
 Tidflerne veirer paa Mark, der er filtrede tæt i hverandre,  
 330 Saaledes Stormen den tumled paa Hav baade frem og tilbage;  
 Snart Sydvinden den kasted i Bold paa den klarende Nordvind,  
 Snart Ostvinden til Priis den gav for den tudende Vestvind.

Dog Leukothea ham saae, den deilige Datter af Kadmos,  
 Fordum en Qvinde med Menneskerøst, da hedde hun Ino,  
 335 Nu guddommelig Vere hun nød som en Havets Gudinde.  
 Kort ved den Nød, som Odyssees bestod omtumlet paa Vandet,  
 Steg af Søen hun op, livagtig at see som en Dufand,  
 Og paa den fastbenaglede Holk hun sat sig, og talte:

Arme! hvorfor er Poseidon, den vældige Mytter af Jorden,  
 340 Dig saa forfærdelig gram, at han al denne Nød dig forvolder?  
 Dog skal han ei dig berøve dit Liv, hvor ivrig han stræber.  
 Gjør nu blot hvad jeg siger, og ei eenfoldig du lader,  
 Drag dine Klæder af Krop, slip Skibet, og lad det for Vinden  
 Drive paa Dyb, streng Armene an, og svøm som du evner  
 345 Hen til Phaiakernes Land, hvor Skjebnen forunder dig Frelse!  
 See! et udødeligt Slør jeg rækker dig, skynd dig og bind det  
 Under dit Bryst! da trodse du kan baade Farer og Døden.  
 Dog saasnart med din Haand igjen du rører ved Landjord,  
 Løs da Sløret, og kast det saa langt fra Land som du mægter  
 350 Ud i det blaalige Dyb, men vend dine Dine fra Havet!

Saaledes talte Gudinden, og strax hun rakte ham Sløret;  
 Selv i det brusende Hav, livagtig at see som en Dufand,  
 Steg i det samme hun ned, og det graalige Bånd hende skjulte,  
 Men i sit Sind tvivlraadig betænkte sig Helten Odysseus,  
 355 Hjertebeflemt til sin mandige Sjæl saalunde han talte:

Bee mig! blot en Gudinde dog ei har Rænker imod mig  
 Spundet paany, da hun gav mig det Raad at slippe dit Fartoi.  
 Ei dog endnu hendes Bud adlyde jeg vil; i det Fjerne  
 Skimter jeg Land allerede, hvor selv hun mig Frelse forjætted,  
 360 Thi vil jeg gjøre hvad nu mig tykkes at være det Bedste.  
 Medens i Fugerne fast endnu sig Plankerne holde,  
 Bliver jeg her paa mit Skib, og finder mig djervt i min Qvide,  
 Men naar den vældige Søe har Plankerne slidt fra hverandre,

- Svømmer jeg strax afsted, Forsigtighed er jo det Bedste.  
 365 Medens paa dette han grundede dybt i Sind og i Hjerter,  
 Reiste Poseidon, den mægtige Gud, en forfærdelig Bølge,  
 Hvalvet og høi og tung, som styrtede ned over Helten.  
 Som naar en rygende Blæst en Bunke fortørrede Avner  
 Splitter paa Mark, og veirer dem hen til forskellige Sider,  
 370 Saa de forsvarlige Planker den spredte paa Hav, men Odysseus  
 Satte sig flux paa en Planke paaskrævs, som en Rytter paa Ganger.  
 Klæderne drog han af, som han fik af Gudinden Kalypso,  
 Og under Brystet i muligste Fart han viklede Sløret.  
 Hen over Vandet han kasted sig plat, og med Hænderne udbredt  
 375 Svam han det bedste han kunde; men strax Jordrysteren saae ham,  
 Bister sit Hoved han rysted, og taledde saa til sit Hjerter:  
 Driv nu saa over Bølgerne hen ester Farer og Trængsler,  
 Indtil du naaer det Land, hvis Folk af Guder bestjermes!  
 Ei endda, kan jeg troe, skal du see ad den Nød, du har fristet.  
 380 Salt; og med Svøben han jog sine fagermankede Heste.  
 Snart til Uligai han kom, hvor han havde sin prægtige Bolig.  
 Unden Beslutning Athene nu tog, hiint Barn af Kronion.  
 Veien hun spærred paastand for alle de øvrige Binde,  
 Bød dem lægge sig brat, og til Roe sig forsøie tilhobe,  
 385 Lod det saa kule fra Nord, og fløvede Søen foran ham,  
 Indtil i Land paa Phaiakernes Ryst hos de dygtige Sofolk  
 Sluppen fra Død og Fordærv den Vedling Odysseus var kommen.  
 To samfældige Døgn han drev paa de bovnende Bølger  
 Nat og Dag, og Døden hans Sjæl omsvævede hyppig;  
 390 Men da den tredie Morgen var skabt af den haarfagre Daging,  
 Strax da lagde sig Binden, og trindt ham bredte sig Havblif  
 Uden den ringeste Blæst, og Land heel nær sig han vined,  
 Da han af Boverne løftet tilveirs skarpt stirrede fremad.  
 Glade som Børn, naar der viser sig Haab til Faderens Redning,  
 395 Naar han langsommelig Tid paa Hølsotbleiet har smægtet  
 Under de heftigste Smertes, forpiint af en hadelig Dæmon,  
 Dog til inderlig Fryd af Qviden ham Guderne løse,  
 Ligesaa glad blev Odysseus, da Land og Skove han vined;  
 Frem han svømmed med Iver, sin Fod at fæste paa Landjord.  
 400 Men da han var den saq nær, som en lydlig Stemme kan række,  
 Hørte han Bulder og Brag om Klipperne ude ved Stranden,

- Brændingen drøede høit, mens vildt den sproited sin Graade  
 Op mod Kysten af Den, og Alt var hyllet i Havskum,  
 Thi der var ei nogen Havn eller Bugt til Leie for Skibe,  
 405 Heel var Stranden beklædt med Rev, med Skjær og med Klipper.  
 Brat da rysted af Gruue Odysseus's Knæer og Hjerte,  
 Sukkende dybt til sin mandige Sjæl saalunde han talte:  
 Bee mig! efterat Zeus mig det Held uventet har skjenket,  
 Land at see, og jeg alt har fløvet mig Bei gennem Dybet,  
 410 Diner jeg ei en Plet, hvor af Havet jeg op kunde siige.  
 Kantede Skjær herude jeg seer overalt, og omkring dem  
 Drøner den pladskende Søe, og glat er Klippen paa Kysten.  
 Ende mod Land er der dybt, og plat umuligt det vorder,  
 Bund med Foden at naae, og vadende fries af Qviden.  
 415 Let kan den rullende Søe mod de skaldede Klipper mig slænge,  
 Medens jeg stiger iland, saa al min Moie forspildes.  
 Men naar et Stykke jeg svømmer omkring endnu, for at hitte  
 Enten en jevntnedskridende Bred, eller ogsaa en Havbugt,  
 Da er jeg bange, den heftige Storm tilbage mig kaster  
 420 Ud paa det fiskebesvømmede Dyb, mig sukkende Stakkel;  
 Eller en hadelig Gud opjager imod mig et Udyr,  
 Dem i det bølgende Hav Amphitrite jo fosterer i Mængde;  
 Selv jeg veed jo tilfulde, hvor gram Jordrysteren er mig.  
 Just som paa dette han grundede dybt i Sind og i Hjerte,  
 425 Drev en svulmende Bølge ham ind mod den stenede Strandbred.  
 Der var hans Hud skamstrævet forvist, og knuste hans Knogler,  
 Naar ikke Pallas Athene ham strax havde givet Beslutning;  
 Ivrig med Hænderne begge han greb, og holdt sig ved Klippen  
 Fast med et smerteligt Suk, til Bølgen forbi ham var rullet.  
 430 Saa han for Bølgen sig bjerged, men da den tilbage fra Kysten  
 Skylled, den slog med Magt, og slængte ham langt ud i Havet.  
 Og som en Søpolyp, naar den rives med Magt fra sit Leie,  
 Lykt er behængt med Kisel og Gruus paa de grenede Fødder,  
 Saa blev mod Klippernes Steen al Hud af de dristige Hænder  
 435 Ufelig reven itu, og den mægtige Bølge ham skjulte.  
 Nu var den Arme tilviise forgaact mod Skjebnens Beslutning,  
 Naar ikke Pallas Athene Besindighed havde ham givet.  
 Op han af Brændingen dukked, der sproited mod Strand som den pleier,  
 Svømmed omkring, og stirred mod Land, for mulig at finde

- 440 Enten en jevntnedskridende Bred, eller ogsaa en Havbugt.  
 Men da til Gabet han hen af en skjontfremrullende Bjergels  
 Svømmende kom, der Kysten beqvem ham tyktes til Landing,  
 Da den for Klipper var frie, og skjænkede Læe imod Blæsten,  
 Og da han skued den skylende Strøm, bad fromt han i Hjertet:
- 445 Hør mig, o Gud! ihvo du end est, hid tyer jeg med Længsel,  
 Flygtende vidt over Hav for den truende Hersker Poseidon.  
 Selv af de salige Guder den vildtomslakkende Wandrer  
 Holdes i Ngt, naar ydmyg han nærmer sig, ligesom jeg nu  
 Nærmer mig her din Strøm og dit Knæe efter Farer og Trængsler;
- 450 Derfor o Gud! forbarm dig! til dig jeg tyer som en Ydmyg.  
 Salt; strax sagtnede Floden sin Fart, og sænkede sin Bølge,  
 Kyssede Vandet foran ham i Røe og bjergede Helten  
 Ind i sin gabende Munding; da bøiede strax han til Hvile  
 Knæer og sene Armee, hans Hjerte var fuet af Havet;
- 455 Hele hans Krop var sullen, ned strømmede Vandet i Mængde  
 Over hans Mund og Næse, og Veir og Mæle berøvet  
 Sank asmægtig han om, forkuet af gruelig Træthed.  
 Men da han aanded paany, og igjen var kommen til Samling,  
 Løste han strax det hellige Slør, han fik af Gudinden,
- 460 Og i den havudrislende Flod vaastand han det kasted,  
 Bølgerne skylled det bort, det løb med Strømmen, og Ino  
 Fangede det op med sin Haand; nu fjernede han bort sig fra Floden,  
 Lagde sig ned mell m Sivet, og kyssede den nærende Jordbund.  
 Hjertebeffemt til sin mandige Sjæl saalunde han talte:
- 465 Bee mig! hvordan er jeg stedt? hvad bliver der af mig til Slutning?  
 Hvis jeg her en bedrøvelig Nat tilbringer ved Floden,  
 Da kan jo let den taagede Dag og iisnende Niumfrost,  
 Mat som jeg er, forkue mig reent min synkende Livskraft,  
 Helst da Vinden fra Floden i Dæmringen blæser saa raafold.
- 470 Men naar ad Bakken jeg op til den skyggende Skov mig begiver,  
 Lægger til Røe mig i Krattet, om Kulden og Lemmernes Træthed  
 Eller vil unde mig Fred, og den liflige Sovn mig betager,  
 Da er jeg bange, jeg vorder til Priis og Bytte for Rovdyr.  
 Medens paa dette han grundede i Sind, sligt tyktes ham tjenligst.
- 475 Hen til en Skov han gik, som vidt i det Fjerne var synlig,  
 Nær ved Vandet den laae; der krøb i Læe han af tvende  
 Tæt samvoxede Olietræer, et vildt og et frugtbart;

Ei foer Pust derind af de suagtigblæsende Vinde,  
 Aldrig den lysende Sol sine Straaler derind kunde faste,  
 480 Heller ei Regn sig trænge derind, saa tæt ved hinanden  
 Stod de med Green indflettet i Green; her frøb nu Odysseus  
 Ind, og med Hænderne strøg han af Løv sig bunked sit Leie.  
 Høit og bredt, thi tykt bestrøet var Pladsen med Blade.  
 Der kunde godt to Mænd eller tre sig bjerge mod Uveir,  
 485 Selv i Vinterens Tid, om saa Stormen var aldrig saa voldsom.  
 Glad betragted han Leiet, den hærdede Konning Odysseus,  
 Lagde sig midt paa samme, og hylled sig over med Blade.  
 Som naar en Mand tildækker en Brand med den graalige Aske  
 Ude paa affides Mark, hvor ei der findes en Naboe,  
 490 Gjemmende Stof til Ild, at han ei skal hente den langveis,  
 Saaledes dækked Odysseus med Blade sig til, og Athene  
 Sovn over Dinene gjød ham, at snart den maatte ham qvæge  
 Efter det piinlige Slid, naar Dinenes Raag den ham luffed.

---

---

## Sjette Sang.

---

### Odysseus's Ankomst til Phaiakerne.

- Saaledes der han sov, den hærdede Konning Odysseus,  
Ruet af Mæthed og Trang til Sovn; men Pallas Athene  
Hen til Phaiakerne's Land og Stad begav sig imedens.  
Disse beboede tilforn det anseelige Land Hyperia  
5 Nær ved Kykloperne's Folk, de overmodige Bolds mænd,  
Hvilke befæided dem tit, og besad meer Styrke til Krigsfærd.  
Derfor med hele sit Folk var Naufithoos, Guderne's Lige,  
Fjernt fra vor Jord's erhvervsomme Mænd til Scheria flyttet;  
Der havde Huse han bygget, omstændset sin Stad med en Ringmuur,  
10 Templer til Guderne reist, og Markerne deelt mellem Folket.  
Dog forlængst var af Døden han ramt og vandret til Hades,  
Nu var Alkinoos Konge, af Guderne prydet med Wiisdom.  
Hen til denne's Palads nu Pallas Athene begav sig,  
Lænkende stedse med Iver paa Helten Odysseus's Hjemfærd.  
15 Flug hun skyndte sig ind i det rigtudsmykkede Kammer,  
Hvor Naufikaa sov, den Helt Alkinoos' Datter,  
Skjon som en himmelsk Gudinde var Pigen af Bæxt og af Narsn.  
Stænget tilgavns var den straalende Dør, og bag ved dens Stolper  
Sov to deilige Terner, dem Ynde Chariterne skjenked.  
20 Rap som et Pust af Binden til Jomfruens Leie hun svæved,  
Treen ved Hovedet op, og taledes saa til den Gulde,



Lignende grandt en Datter af Dymas, en hæderlig Søemand,  
 Eens af Alder de var, og Nausifaa høit hende elsked;  
 Hende livagtigen lig begyndte nu Pallas Athene:

- 25 Har da din Moder dig født til slig en forsømmelig Pige?  
 Skinnende Klæder J har, men de ligge jo hen uden Tilsyn.  
 Snart er dit Bryllup forhaanden, da maa du med prunkende Klæder  
 Pynte dig selv og de Knøse, som føre dig hjem til din Brudgom;  
 Derved fra Mund til Mund vil din Priis blandt Mennesker lyde,  
 30 Og du vil inderlig glæde din Fader og værdige Moder.  
 Lad os da drage til Bask, saasnart det dages imorgen,  
 Selv jeg følge dig vil, og tilhaande dig gaae, at du hurtig  
 Færdig kan vorde, thi længe forsand ei bliver du Jomfrue.  
 Alt jo beile til dig de ypperste Mænd, som der findes  
 35 Her i Phaiakernes Land, da du selv est ædel af Herkomst.  
 Vel! saa beed imorgen din herlige Fader ved Daggrye,  
 Muler at lade dig spænde for Starm, hvorpaa du kan kjøre  
 Ud til Bask dine Belter og Slør og prunkende Tæpper.  
 Ogsaa det stikker sig bedre for dig, at du ager end vandrer  
 40 Ud paa din Fod, thi langt er jo Gruberne borte fra Staden.

Talende saa forsvandt den lysblaae Pallas  
 Bort til Olymp, hvor man siger, at Guderne har deres Bolig  
 Ewig og fast, som aldrig af Storm vorder rystet, og aldrig  
 Bædet af Regn og befhyget af Snee, men Luften sig skyrie  
 45 Breder derover, og lysende Glands omstraalet den altid.  
 Der fra Dage til Dage de salige Guder sig fryde;  
 Did Blaasie sig svang, da hun Jomfruen havde formanet.

- Snart paa sin prunkende Stol kom Dagningen frem, som af Søvne  
 Bakte Nausifaa op, og hun studsede brat over Drømmen.  
 50 Hen gennem Huset huu skyndte sig nu til sin Fader og Moder,  
 Strax at fortælle sin Drøm, og hun traf dem Begge derinde.  
 Moderen sad ved Urnen omringet af Tjenesteqvinder,  
 Spindende søeblaae Uld paa Teen, men sin Fader hun mødte,  
 Just som han ud vilde gaae, for i Kredt med de hædrede Drotter  
 55 Raad at holde, hvortil han var kaldt af Phaiakernes Stormænd.  
 Trædende nær hun talede saa til sin elskede Fader:

Hør! lille Faer! vil ei du en Bogn mig lade bespænde,  
 Høi og med dygtige Hjul, at til Bask vore prægtige Klæder  
 Ud jeg til Elven kan kjøre, som smudsige ligge herhjemme.

- 60 Sømmeligt er det for dig, som færdes med Folkenes Drotter,  
Keenlige Klæder at bære, naar sammen I sidde paa Raadsting;  
Og i dit Huus opfostredes her fem elskede Sønner,  
So har sig gift allerede, men tre ere blomstrende Svendbørn,  
Disse forlange bestandig et Sæt nytvættede Klæder,
- 65 Naar de skal op til Dands, og jeg maa jo sørge for Saadant.  
Saa hun talte, for blye til at nævne det blomstrende Bryllup  
Selv for sin elskede Fader, dog nok han forstod det, og svarte:  
Hverken jeg Mulerne's Spand, eller andet, mit Barn! vil dig nægte.  
Gaf kun du! mine Svende skal flux en Vogn dig bespænde,
- 70 Hoi, med dygtige Hjul, og vel forsynet med Fading.  
Salt; strax gav han Befaling til Svendene; hurtig de lystred,  
Ud de traf den rullende Vogn, og gjorde den rede,  
Førte saa Mulerne frem, og kobbled dem sammen for Vognen.  
Jomfruen hentede af Kammer imens de prægtige Klæder,
- 75 Og i den blankede Karm hun ned dem pakked med Omhu.  
Men til Forfriskning et Skrin med Suul, med Grønsel og Bagværk  
Moderen pakked imens; en Gedestindsdunk hun tillige  
Fyldte med Biin, og da Jomfruen alt var tilvogns, hun en Krukke  
Gav hende med af Guld, som var fyldt med glindsende Olie,
- 80 At efter Bad hun selv og Ternerne kunde sig salve.  
Selv tog Jomfruen Svøben i Haand og den flunkende Tømme,  
Jog saa med Vidsten, og Mulerne løb med dønnende Hovtrin,  
Ivrig de traf, og travede afsted med Klæder og Jomfrue,  
Ei dog ene hun var, nogle Terner paa Bei hende fulgte.
- 85 Men da med Muler og Karm til den vudige Flod de var komne,  
Der hvor man Gruber til Vass havde gravet, til hvilke bestandig  
Strømmede det klareste Vand, som det smudsigste Løi kunde reentoe,  
Spændte de først og fremmest i Hast deres Muler fra Karmen,  
Drev saa til Floden dem ned, at de langs dens rislende Bænde
- 90 Qvægende Græs kunde æde, saa tog de Løiet af Vognen  
Ud, og bar paa Armen det ned i det graalige Flodvand,  
Stamped det saa i Gruberne rast og omkap med hverandre.  
Men da de saa havde vasket, og Smudset aldeles var astoet,  
Bredte de Løiet paa Rad langs Strand, hvor Bølgen fra Havet
- 95 Kisel og Gruus havde rullet iland, og skyllet dem renest.  
Derpaa de selv sig baded, og salved med glindsende Olie,  
Satte ved Bredden af Floden sig ned, og holdt deres Døvre,

- Blivende der, til Soiet var tørt i det varmiende Solskin.  
 Men da ved Mad baade Pigen og Ternerne havde sig qvæget,  
 100 Kasted de strax deres Slør, og legede Bold med hverandre,  
 Og til en Sang den væne Naufikaa hæved sin Stemme.  
 Ret som naar Artemis vandrer paa Kjeld med Rogger og Bue,  
 Enten paa høien Tangetos's Tind, eller paa Erymanthos,  
 Glad ved den lystige Jagt efter springende Hjort eller Bildbas;  
 105 Trindt hende landlige Nymphes, Aligidebeherkerens Døttre,  
 Hoppe saa lystelig om, og hjertelig Leto sig fryder,  
 Alt over Alle hun hæver sig høit med Hoved og Nalsh,  
 Let i Hoben at skjelne, hvor fagre de andre saa ere;  
 Saa fremstraaled i Ternerens Kred's den uskyldige Jomfrue.  
 110 Men da saa rede hun var, for hjem til Borgen at tjøre,  
 Soiet i Folder var lagt, og Mulerne spændte for Karmen,  
 Anden Beslutning da tog den lysblaaøiede Pallas,  
 For at Odysse's, af Søvn vaft op, kunde Jomfruen skue,  
 Og at paa Bei til Phaiakernes Land hun kunde ham føre.  
 115 Konningens Datter sin Bold just kastede efter en Terne,  
 Dog hun traf hende ei, og den faldt i de hvirvlende Bølger.  
 Høit nu Pigerne skreg, da vaagnede Helten Odysseus,  
 Reiste sig strax overende, og grubled i Sind og i Hjerte:  
 Bee mig! til hvad for Menneskers Land er atter jeg kommen?  
 120 Mon det er raae udædiffe Mænd uden Ret eller Love,  
 Eller et gjæstfrit Folk, hvis Sind for Guderne frygter?  
 Tydelig hørte jeg nys spædmalede Piger, som talte;  
 Mon det var Røst af Nymphes, som boe paa kneisende Fjeldtind,  
 Eller i Floderens Kilder og urtebevøgede Dale,  
 125 Eller er mulig jeg nær ved talende Menneskeslægter?  
 Dog det er bedst, at jeg selv seer efter, og skaffer mig Kundskab.  
 Saaledes taled Odysseus, da krob han ud af sit Kratskjul,  
 Brød med sin senede Haand i den skryggende Ekov sig en løvrig  
 Green, og vikked om Livet den fast, for at skjule sin Blusel;  
 130 Traadte saa frem, som en Løve fra Fjeld, der i Lid til sin Styrke  
 Vandrer i Blæst og øsende Regn med gnistrende Dine,  
 Enten den gaacr at søge sin Fangst blandt Faar eller Oger,  
 Eller paa Jagt efter Skovenes Hjort; fremskyndet af Bugen  
 Søger den Geder og Lam endog i den hegnede Dværgfold;  
 135 Saa vilde Helten Odysseus nu hen til de haarfagre Piger

Træde saa nogen han var, thi haard Nødvendighed tvang ham.

Bange de blev ved at see ham, saa følt havde Søen ham tilredt;  
Hid og did de flygted af Angst paa den kneisende Havbrink,  
Kun Utkinoos' Datter blev staaende. Pallas Athene

140 Gjød hende Mod i Barm, og jog hende Frygten af Livet;  
Fattet hun vendte sig mod ham; da vog Odysseus i Sindet,  
Enten med Bønner han ydmyg den Deiliges Knæe skulde favne,  
Eller han standsende fjernt med smigrende Ord skulde bede,  
At hun ham Bei vilde vise til Bye og give ham Klæder.

145 Medens paa dette han grundede dybt, det tyktes ham tjenligst,  
Standsende fjernt med smigrende Ord hende bønlig at bede,  
For at hun ei skulde vrede, isald hendes Knæer han favned.  
Strog med smigrende Ord han listelig talte til Pigen:

Drotning! jeg knæler for dig, om Gudinde du est eller Jordmøe.

150 Est du af Gudernes Slægt, som boe paa Himmelen vide,  
Da est du Artemis, troer jeg, hiint Barn af den høie Kronion,  
Hende du ligner saa grant af Bægt, af Skabning og Mafyn;  
Men est du runden af Menneskers Et, som bygge paa Jorden,  
Trefold salig er da din Fader og værdige Moder,

155 Trefold salig er Brødrenes Flok; i Barm deres Hjerte  
Maa jo af inderlig Fryd over dig opvarmes bestandig,  
Hvergang de see saa fager en Blomst hentræde til Dandsen;  
Dag langt meer end Alle den Mand lykkelig jeg skatter,  
Som med sin Gave dig fæster, og fører dig hjem som sin Hustrue,

160 Thi jeg har aldrig endnu seet Mage til dødelig Skabning,  
Hverken en Mand eller Qvinde; forbauses jeg maa ved dit Mafyn.  
Saaledes saae jeg paa Delos engang ved Phoibos Apollons  
Hellige Alter en Palme, som stod i sin friskeste Opvæxt;  
Thi ogsaa did jeg kom, ledsaget af talrige Kæmper,

165 Dengang jeg drog paa et Togt, som mig uheldig Sorg skulde volde.  
Ligesom nu forbauset jeg stod og betragtede Palmen  
Længe, thi aldrig saa fagert et Træe var voget af Mulde.  
Saaledes, Pige! betragter jeg dig med Beundring, og vover  
Ei at favne dit Knæe, hvor svart end Sorgen mig trykker.

170 Hid har igaar jeg paa tyvende Dag fra Søen mig bjerget;  
Al den Tid blev jeg dreven af Bølgen og heftige Storme  
Fra den Døygiste De, og hid nu kasted en Gud mig,  
Bentelig her at martres paany, thi knap mine Trængsler

- Ende sig nu, langt flere vil Guderne først mig berede.  
 175 Derfor Fyrstinde! forbarm dig! du est jo den Første, jeg tyer til  
 Efter usigelig Nød, og ei en eneste Skabning  
 Kjender jeg her i det Folk, som boer i Landet og Staden.  
 Viis mig Veien til Byen, og giv mig en Pjalt til Bedækning,  
 Blot det Klæde, du vist havde med at sove din Vask i!
- 180 Saa give dig Guderne Alt, hvad dit Hjerte sig onsker!  
 Giv mig Mand og Huus, hvor skjon Samdrægtighed hersker!  
 Der er dog Intet i Verden saa glædeligt, Intet saa herligt,  
 Som naar en Mand og Qvinde, der hjertelig elske hinanden,  
 Leve tilsammen i Huus, til Uergrelse for deres Fiender,
- 185 Men deres Venner til Fryd, og dem selv fortrinlig til Vre.  
 Ham Nausifaa svared, den liliearmede Jomfrue:  
 Fremmede! hverken en uselig Mand eller Saabe du ligner.  
 Selv beskærer Olympere Zeus hver Dødeligs Livsblod,  
 Om han er høi eller lav, som selv for godt det ham tykkes,  
 190 Saa han beskæred dig din, thi bære du taalig din Skjebne!  
 Men da du nu er kommen til os til vor Stad og vort Land,  
 Da skal hverken paa Klæder det mangle dig eller paa Andet,  
 Hvad der en fremmed uhykkelig Mand bør gøres med Føie.  
 Staden jeg vise dig vil, og sige dig Navnet paa Folket;
- 195 Det er Phaiakiske Mænd, som beboe baade Landet og Staden,  
 Selv en Datter jeg er af Alkinoos, Drotten den bolde,  
 Som det Phaiakiske Folk med Magt og Vælde behersker.  
 Saa hun taled, og raabte paastand til de haarfagre Terner:  
 Standses dog, Piger! hvor flygter I hen ved Synet af Manden?  
 200 Troer I, han hører maaskee til en Flok af fiendtlige Krigsfolk?  
 Ei der lever en dødelig Mand, eller fødes med Tiden,  
 Som sig formaster, Phaiakernes De at betræde som Fiende,  
 Bringende Krig over Landet, thi hoit vi af Guderne elskes.  
 Fjernt vi boe paa en De i Havets de pladskende Bølger,  
 205 Langt affides, og ei har med Mennesker ellers vi Samqvem.  
 Nei! denne Mand er en stakkels omflakkende Fremmed, som hidkom,  
 Han vi skyldte Forpleining, thi Zeus beskytter jo stedse  
 Fremmed og trængende Mand, og den ringeste Gave kan glæde.  
 Vel! saa qvæger den fremmede Mand med Mad og med Drikke,  
 210 Bader ham ogsaa i Floden, hvor Læe beskærmer mod Blæsten!  
 Talt; strax Ternerne standsed, og skyndede rast paa hverandre.

- Med de ham førte til Floden, hvor Læe bestjermes mod Blæsten,  
 Alt som Naufikaa bød, den Drot Alkinoos' Datter;  
 Lagde saa Klædningsstykkerne frem, baade Skjortel og Kappe;  
 215 Derpaa de flyede ham Kruffen af Guld med den smidige Olie,  
 Og i den rislende Flod de bød ham gange til Badning.  
 Strax nu Helten Odysseus til Ternerne talte saalunde:  
 Piger! I træde tilside nu bort, mens Havets Uhumskhed  
 Af mine Skuldre jeg toer, og Lemmerne gnider med Olie,  
 220 Alt har længe min Hud undværet den qvægende Salve.  
 Ei for Jert Die jeg stiger i Bad, thi vel maa jeg blues  
 Noget at vise mig her i en Kredss af haarfagre Piger.  
 Talt; da ginge de bort, og talte til Konningens Datter.  
 Strax i Floden sin Krop nu tvættede Helten Odysseus  
 225 Keen for Saltet, som dækked hans Ryg og kraftige Skuldre,  
 Og af sit Hoved han Skummet sig strog fra Havet det golde.  
 Men da han havde sig tvættet tilgavns, og gnedet med Salven,  
 Uglyd han flux de Klæder, ham Jomfruen selv havde givet.  
 Strax nu Pallas Athene, hiint Barn af den høie Kronien,  
 230 Gjorde hans Bægt meer rank, meer syldigt hans Huld, og lod Haaret  
 Lokke sig krøllet ~~\_\_\_\_\_~~ ret som Hyacinthernes Klokker;  
 Og som en duelig Mester med Guld bepryder et Solvkar,  
 Naar han tilgavns har lært af Hephæistos og Pallas Athene  
 Alt hvad der hører til Kunsten, og smukt er det Arbeid han danner,  
 235 Saaledes Ynde hun gjød ud over hans Hoved og Skuldre.  
 Strax assides han satte sig hen paa Bredden af Havet,  
 Straalende fager og skjon, og Jomfruen undred sig saare;  
 Strax hun taledes saa til alle de haarfagre Terner:  
 Hører hvad sige jeg vil, hvidarmede Terner tilhobe!  
 240 Ei af samtlige Guder forfulgt, som boe paa Olympen,  
 Kan til de bolde Phaiaker den fremmede Mand være kommen;  
 Før han mig tyktes forsand en uselig Staffel at være,  
 Nu han ligner de Guder, som boe paa Himmelen vide.  
 Gid denne Mand saa herlig og skjon maatte vorde min Husbond  
 245 Boende her iblandt os, og her med Glæde forblive!  
 Frikt nu! qvæger den fremmede Mand med Mad og med Drikke!  
 Talt; hendes Ord fornam de paastand, og lod hende villig.  
 Strax for Odysseus nu frem baade Mad og Drikke de satte,  
 Mad og Drikke da nød den hærdede Konning Odysseus

- 250 Saare begjærlig, da længe han alt havde fastet og tørstet.  
Nu den væne Nausikaa tog en anden Beslutning:  
Tøiet hun folded, og lagde det op i den prunkende Fading,  
Spændte de stampende Muler for Karmen igjen, og besteg den.  
Derpaa hun muntred Odyssees, tog Ordet og talte saalunde:
- 255 Op nu! fremmede Mand! og begiv paa Bei dig til Staden,  
At til min fløgtige Faders Palads jeg hen dig kan føre.  
Der vil Phaiakernes hypperste Mænd du formodentlig træffe.  
Gjør nu blot hvad jeg siger, og ei eenfoldig du lader.  
Medens vor Bei over Agrene gaaer, dem Mændene dyrked,
- 260 Da skal du bagefter Bognen og Mulerne med mine Terner  
Rast henvandre tilfods ad den Bei, jeg selv Eder fører.  
Men naar mod Byen man kommer, — omkring den kneiser en Ringmuur  
Høit, og ind mod Staden der gaaer to yndige Bugter,  
Smal er Beien derind, da man der vore toftede Skibe
- 265 Trækker paa Land, thi Enhver har der et Skuur til sit Fartøi;  
Udenfor ligger et Torv om et prægtigt Poseidonstempel,  
Rundt omhegnet med svære og fastnedrammede Kampsteen;  
Der forfærdiges Alt hvad der hører til Skibenes Takling,  
Der tilbugger man Arer, der Loug beredes og Seildug,
- 270 Thi det Phaiakiske Folk ei sybler med Rogger og Bue,  
Master og Arer er al deres Lyst og bugede Skibe,  
Hvormed de stoltelig fare vidt hen ad det graalige Havdyb.  
Gjerne for frænkende Snak jeg sikke mig vil, at man ikke  
Smæde mig skal paa min Bag; den menige Mand er saa klafferst;
- 275 Møde vi sliq en Uksling paa Bei, da hedder det sagtens:  
Hvem gaaer dog med Nausikaa der? en høi og en fager  
Fremmed? hvor hitted hun ham? han vorder endnu hendes Husbond.  
Det er en vidtomflakkende Mand, som fra Skibet hun medtog,  
En som er langveisfra, thi nær os boer der jo Jngen;
- 280 Eller en elskelig Gud er maaskee paa Jomfruens Bønner  
Stegen fra Himmelen ned, hvem hun nu vil beholde sin Livstid.  
Det var da rart, at hun selv gif ud, og fandt sig en Brudgom,  
Som er fra fremmede Lande, da Brag hun faster paa Landsmænd,  
Skjøndt hun begjæres til Biv af saa mange saa bolde Phaiaker.
- 285 Saa vil man snakke forvist, og lettelig kom jeg i Banne;  
Selv jeg vilde forarges ved lignende Færd af en Ungmøe,  
Naar hun sin Fader og Moder til Trods, imedens de leved,

- Gav sig i Kæst med Mænd, før Bryllup var offentlig feiret.  
 Fremmede! mærk nu vel paa mit Ord, at saa snart du som muligt  
 290 Kan af min Fader beforders paa Bei, og række din Hjemstav.
- Nær ved Beien du træffer en Lund, som er helliget Pallas,  
 Smukt bevoxet med Popler; der flyder en Bæk over Engjord,  
 Der har min Fader sin Jord og en blomstrende Have tillige,  
 Borte fra Staden saa langt som en tydelig Stemme kan række;  
 295 Der kan du sætte dig ned, og der maa du tøve saalænge,  
 Indtil vi Andre til Byen til Faders Palads ere komne.  
 Men naar formode du kan, at alt igjen vi er hjemme,  
 Gaf da flug til Phaiakernes Stad, og spørg hvem du møder  
 Efter min Faders Palads, den Helt Ulianos' Hofgaard;  
 300 Vet at kjende den er, hver Pog, du møder paa Gaden,  
 Vise dig kan derhen, thi ei har nogen Phaiaker  
 Bygget sig Huus, som kan lignes med Drotten Ulianos' Kongsgaard.  
 Men naar du ind over Gaarden er traadt under Tag i Paladset,  
 Da skal du rask gjennem Salen begive dig frem, til du kommer  
 305 Hen til min Moder; i Luernes Skin ved Arnen hun sidder,  
 Spindende søebtaa Uld paa Teen, et Under at skue;  
 Ryggen mod Soilen hun læner, og Ternerne bag hende sidde.  
 Der ved den blussende Ild staaer ogsaa en Stol, hvor min Fader  
 Sidder saa froe som en Gud, naar han Bægeret tømmer ved Gilde.  
 310 Ham skal du gange forbi, og strag med Armene favne  
 Ydmyg min Moder om Knæe, at du Hjemfærdsdagen maa skue  
 Snart og fornøiet i Sind, har du end langt borte din Hjemstav.  
 Bild, at ifald blot hun i sit Sind dig vorder bevaagen,  
 Da har du Haab om at see dine Benner igjen og at komme  
 315 Hjem til dit elskede Fædreneland og din Høienloftsbolig.  
 Saa Nausikaa talte, da jog hun med flunkende Svøbe  
 Mulerne frem, og paastand de forlod det rindende Flodvand;  
 Vel var de raske til Lob, og flinkt deres Fodder de skitted,  
 Fast dog ved Tømmen hun holdt, at Odysseus og samtlige Terner  
 320 Kunde tilføds hende følge, thi brugte hun Svøben befindig.  
 Hen til den prægtige Lund, som var helliget Pallas Athene,  
 Kom de ved Solbjergstid; der satte sig Helten Odysseus;  
 Strag anraabte han bønlig det Barn af den høie Kronion:  
 Hør mig du Datter af Zeus Skjoldsvingeren! Aldrig Betvungne!  
 325 Hør omsider mig nu, da tilforn du aldrig mig hørte,



Dengang Poseidon, den mægtige Gud, mig i Harm vilde knuse.

Lad det Phaiakiske Folk barmhjertigt og venligt mig finde!

Bedende talte han saa, og blev hørt af Pallas Athene;

330 Ei dog synlig hun traadte ham nær; ærbødig i Sindet

Skjalv hun for Faderens Broder, som stedse med frysende Harm

Helten Odyssees forfulgte, før hjem til sit Land han var kommen.

---

---

## Syvende Sang.

---

### Odysseus's Indtrædelse til Alkinoos.

- Saaledes bad Odysseus, den fjæktudholdende Konning,  
Medens de kraftige Muler hjemagede Pigen til Staden.  
Men da Nausikaa kom til Faderens prægtige Baaning,  
Holdt hun stille ved Porten; ud stimlede flux hendes Brødre,  
5 Knose saa fagre som Guder; Muulæsterne først de fra Bognen  
Spændte, saa ind i Paladset de bar de vaskede Klæder,  
Selv gif Jomfruen ind i sit Buur, og strax hendes Terne  
Lændte paa Stegerset Jld, den bedagede Eurymedusa;  
Fordum var did fra Upeira hun ført paa toftede Skibe;  
10 Da blev hun kaaret til Skjenk for Alkinoos, thi han behersked  
Hele Phaiakernes Land, og Folket ham lød som en Guddom;  
Selv i Paladset hun havde den væne Nausikaa fostret;  
Nu antændte hun Jld, og beredede Maden derinde.
- Rast til Staden Odysseus nu gif, og Pallas Athene  
15 Hylled i Taage ham tæt, af om Bekymring for Manden,  
Ut af Phaiakernes dristige Folk ei Rogen paa Veien  
Skulde ham haane med Ord, eller spørge, hvorfra han var kommen.  
Just som han ind i den yndige Stad sig vilde begive,  
Treen ham Gudinden imøde, den lysblaaøiede Pallas,  
20 Ganste hun ligned en Møe, som gaaer med sin Krukke til Kilde;  
Staaende blev hun foran ham, da spurgte den Konning Odysseus:

Barn! kan ei du vise mig hen til Alkinoos' Baaning,  
 Han, der raader som Drot over Folkene her udi Landet?  
 Thi jeg er kommen herhid som en stakkels uhykkelig Fremmed-  
 25 Fjernt fra et langt bortliggende Land, og derfor jeg kjender  
 Ingen af alle de Mænd, som boe her i Staden og Landet.

Ham gjensvared Athene, den lysblaaiede Jomfrue:  
 Fremmede Fader! ret gjerne det Huus, hvorum du mig spørger,  
 Vil jeg dig vise, da nær ved min hædrede Faders det ligger.  
 30 Gaf blot rolig og taus, imens jeg viser dig Veien,  
 See ei paa Nogen vi møde, og tael ikke heller til Nogen,  
 Thi man er her mod fremmede Folk ei venligen findet,  
 Heller ei gjæster man mildt den Mand, som kommer fra Udland.  
 Folkene her befare det svælgende Dyb i Fortrøstning  
 35 Til deres hurtige Skibe, thi slikt Jordhysteren gav dem.  
 Og deres Snekker er rappe som Binger og Menneskens Tanker.

Saaledes taled Athene; med ilende Fjed hun foran ham  
 Vandred paa Veien afsted, og Gudinden i Sporet hån fulgte.  
 Ei blev Nogen ham vaer af de søberømte Phaiaker,  
 40 Da gjennem Byen forbi dem han gif, thi den haarfagre barste  
 Pallas Athene tilstedte det ei, en usigelig Saage  
 Trindt om Manden hun gjød, thi hun elsked ham høit i sit Hjerte.  
 Svart beundred Odysseus de prægtige Snekker og Havnen,  
 Torvet, hvor Heltene mødte til Thing, og de kneisende lange  
 45 Mure, med Pæle forskandsede trindt, et Under at skue.  
 Men da de saa vare komne til Konningens prægtige Hofgaard,  
 Først til Orde da tog den lysblaaiede Pallas:

Fremmede Fader! her ligger det Huus, du bad mig dig vise.  
 Træffe du vil derinde de gudopfostrede Drotter  
 50 Siddende glade ved Gilde, thi træd derind og for Alting  
 Vær ikke ræd og forknyt; den modige Mand har jo Lykken  
 Med sig i al sin Færd, om han end er kommen fra Udland.  
 Dronningen fremmest og først opsøge du skal i Paladset,  
 Hende man kalder Arete ved Navn, og fra samme Forældre  
 55 Stammer hun ned, som Drotten Alkinoos bragte til Verden.  
 Først Poseidon sig avled en Son, Nausithoos kaldet,  
 Med Periboia en Møe, som i Deilighed stod over Alle;  
 Hun var af Alder den yngste af Heltens Eurymedons Døttre,  
 Han som i forrige Dage behersked de frække Giganter;

- 60 Men i Fordærv han styrted sit Folk og sig selv ved sin Daarskab.  
 Hende Poseidon omfavned, og Moder hun blev til en tapper  
 Son, Nausithoos kaldet, tilforn Phaiakernes Konning.  
 Fader Nausithoos blev til Alkinoos og til Negenor;  
 Deane blev kort efter Bryllupet dræbt i sit Huus af Apollons
- 65 Solverne Bue; ei Sønner, men kun en Datter Arate  
 Lod han tilbage, og hende til Biv Alkinoos fæsted.  
 Hende han elsker saa høit, at ei nogen Qvinde paa Jorden  
 Nu vorder elsket saa høit af den Mand, hvis Huus hun bestyrer,  
 Saaledes elstes hun nu som tilforn med hjertelig Omhed,
- 70 Ei af sin Mand Alkinoos blot og af Sønner og Døttre,  
 Men af det samtlige Folk, paa hende de see som en Guddom,  
 Og naar i Staden hun gaaer, da hilse de hende med Jubel,  
 Thi hun har selv ei Mangel paa Kløgt, og ofte tillige  
 Ved sit forstandige Raad selv Mændenes Trætter hun jevner.
- 75 Derfor ifald blot hun i sit Sind dig vorder bevaagen,  
 Da har du Haab om at see dine Benner igjen og at komme  
 Hjem til dit elskede Fædreneland og din Høienloftsbolig.  
 Talende saa forsvandt den lysblaaøiede Pallas  
 Hen over Havet det golde fra Scherias yndige Dland,
- 80 Kom saa til Marathon hen og Athens bredgadede Kongstad,  
 Og i Erechtheus's Borg indtreen hun, men Helten Odysseus  
 Kom til Alkinoos' stolte Palads, der stod han og grunded  
 Døbt i sit Sind, før han satte sin Fod paa den kobberne Tærskel,  
 Thi fra den kneisende Borg hos Alkinoos, Drotten den bolde,
- 85 Straalede trindt en Glands saa lys som fra Sol eller Maane.  
 Bægge beklædte med Malm løb hen langs Bygningens Sider  
 Døbt fra Tærskelen ind, og Frisen omkring var af Blaastaal;  
 Heelt af Guld var Porten, hvormed Paladset blev lukket,  
 Pøster af Sølv stod kneisende høit paa den kobberne Tærskel,
- 90 Karmen var ogsaa af Sølv, men af Guld vare Dørenes Haandgreb.  
 Hunde paa Siderne stod, som af Guld og Sølv vare støbte,  
 Hvilke Hephaistos engang med synderlig Kløgt havde bildet,  
 For den behjertede Drot Alkinoos' Gaard at bevogte;  
 Aldrig de kunne forgaae eller ældes i Dagenes Række.
- 95 Men i det Indre langs Bæggene hen stod Rader af Stole  
 Heelt gjennem Salen fra Tærskelen af, skjøntvirkede fine  
 Tæpper, et Bærf af qvindelig Haand, var over dem bredte.

- Der sad stedse ved Gilde Phaiakernes hypperste Herrer  
 Muntre ved Mad og Drif, thi der vanked bestandigen fuldtop.
- 100 Drengene der stod af Guld paa velindrettede Stader,  
 Blussende Fakler i Haanden de holdt, som Lykte saa vide  
 Hen gjennem Salen, naar Gjaesterne sad om Matten ved Gilde.  
 Og i Paladset der boer halvhundrede Tjenesteqvinder,  
 Nogle har travlt med at knuse paa Qvaern det graagule Brødkorn,
- 105 Andre med Bæven at slaae eller dreie den snurrende Haandteen,  
 Siddende der som det bævende Løv paa Espen den ranke;  
 Linet, de vov, var saa tæt, at det skjød den flydende Olie;  
 Thi som Phaiakerne bedre forstaae, end Nogen i Verden,  
 Løbende Skib at styre paa Dnb, saa forstaae deres Qvinder
- 110 Kunstigen Bæven at slaae, thi dem har Athene fortrinlig  
 Skjenket en herlig Forstand og Kløgt til det skønneste Arbeid.  
 Udenfor Gaarden ved Porten en rummelig Have paa fire  
 Tønder sig strækker, og rundt omkring den løber et Gjerde.  
 Træer i Haven der groe, som knæise med frodige Kroner,
- 115 Pærer, Granater og Ubild med glindsende Frugter paa Grene,  
 Frodige Olietræer og listige Figner tillige.  
 Aldrig det hænder at Frugt slaaer feil, baade Vinter og Sommer  
 Aaret igjennem er Grenen ei gold, den pustende Vestvind  
 Driver bestandig en Deel i Blomst mens den modner en anden.
- 120 Pære paa Pære blier saftig og mør, som Æble paa Æble,  
 Ligesaa Drue paa Drue, og Figen paa listige Figen.  
 Plantet i Haven er ogsaa en skøn rigtbærende Viingaard;  
 Her er en Plads som ligger for Sol, hvor Druerne tørres,  
 Bredte paa Grønningen ud, en Deel man plukker og andre
- 125 Perser man alt; hist Druer der groe, som ei ere modne,  
 Nogle har nyss sat Blomst, mens andre saa sagtelig blaane.  
 Ude ved Kanten af Haven i velafmaalede Ræde  
 Alle Slags Urter der groe, friskprangende Aaret igjennem.  
 Ogsaa er der to Kilder, heelt op gjennem Haven den ene
- 130 Slynger sig hen, men ad hoiem Palads henrinder den anden  
 Ned imod Borggaardsplassen, hvor Vand Indvaanerne hente.  
 Saa var Alkinoos' Borg velsignet med Gudernes Gaver.  
 Der med Forbauselse stod den kraftige Konning Odysseus,  
 Men da han ret i sit Sind havde dybt beundret det Hele,
- 135 Treen over Tærstel han rast, og begav sig ind i Paladset.

- Der i Forsamling han traf Phaiakernes Drotter og Raadsmænd,  
 Just som af Bæger de stænkede Viin for Speideren Hermes,  
 Hvem man offerer tilsidst, naar alt man tænker paa Hvile.  
 Frem gjennem Salen nu treen den kjæstudholdende Konge,  
 140 Trindt omgiven af Saagen, hvori Athene ham hylled,  
 Indtil han naaede det Sted, hvor Alkinoos sad og Arete,  
 Strax da slænged Odysseus om Dronningens Knæ sine Arme,  
 Og i det samme sig spredte den hellige Saage, han stod i.  
 Alle forstummed i Salen paa stand, da Manden de skued,  
 145 Studsende svart ved det Syn, da bad Odysseus saa høilig:  
 Dronning Arete! du Datter af Gudernes Velling Kæmper!  
 Hid jeg kommer at savne dit Knæ efter Trængsel og Modgang,  
 Hid til din Husbond og Gæsterne her; dem Guderne skjenke  
 Langt og lykkeligt Liv, og Enhver sine Børn efterlade  
 150 Bestab og Rigdem i Huuk, og den Hæder, ham Folket har givet!  
 O men forskaffer mig snarligen Hjælp for at reise til Hjemmet,  
 Alt har længe jeg fristet Gjenvordighed, skilt fra de Kjære.  
 Saa han taled, og satte sig ned i Alken ved Urnen  
 Nær ved Alden, da tang de qvar og forstummed tilhobe.  
 155 Ordet omsider da tog den bedagede Helt Echeneos,  
 Som i Phaiakernes Folk ei blot var af Alder den Ældste,  
 Men en veltalende Mand, og godt bevandret i Frasagn.  
 Venligen findet han hæved sin Rost, og taled iblandt dem:  
 Konning Alkinoos! ei er det smukt, og ei er det skjelligt,  
 160 At vi den fremmede Mand lade sidde paa Urnen i Alken.  
 Alle forholde sig stille, thi din Befaling de vente.  
 Rejs da den fremmede Mand, og lad paa en sølverbeflagent  
 Stol ham tage sin Plads, befael saa nogle Herolder  
 Viin i Rummen at blande, at ogsaa til Zeus vi kan offre,  
 165 Han som hver from bønfoldende Mand ledsager paa Vandring.  
 Lad ogsaa Skaffersten give den Fremmede Mad af dit Forraad.  
 Da nu den kraftige Drot Alkinoos hørte hans Tale,  
 Tog han ved Haanden den kjække forslagene Konning Odysseus,  
 Reiste fra Urnen ham op, og ham satte paa flunkende Høistol,  
 170 Hvilken han bød sin Søn den bolde Laodamas rømme,  
 Som havde siddet ham næst, thi ham fortrinlig han elsked.  
 En af Ternerne bragte nu Vand i en prægtig og gylden  
 Kande, som stod paa et Bækken af Solv, og til Hændernes Tvætning

- Gjød hun det ud, saa rykked hun frem et skinnende Madbord.  
 175 Ogsaa den værdige Skafferske kom med Brød og med Ketter,  
 Hvilke hun stilled paa Bord, fremsættende mildt hvad hun havde.  
 Mad og Drikke da nød den kraftige Konning Odysseus,  
 Og til Herolden paastand sig stærken Alkinoos vendte:  
 Skynd dig, Pontonoos! flux, bland Biin i Rummen og deel den  
 180 Om i Salen til Alle, at ogsaa til Zeus vi kan offere.  
 Han som hver from bønfoldende Mand ledsager paa Vandring.  
 Saa han taled, og spørgende Biin Pontonoos blanded,  
 Fyldte saa Bægre til Dffring, og skjenkede rundt for dem Alle.  
 Men da de Biin havde offret, og drukkit saameget dem lysted,  
 185 Hæved Alkinoos høit sin Røst, og taled iblandt dem:  
 Hører nu Alle mit Ord, Phaiakiske Drotter og Raadsmænd!  
 Ut jeg kan sige, hvad Hjertet i Bryst mig byder forkynde.  
 Gildet er endt, Hver gange da hjem, til Roe sig at soie,  
 Men naar det dages, indbyder jeg Fleer af Folkenes Stormænd;  
 190 Gilde skal feires i Sal for vor Gæst, og herlige Dffre  
 Bringes de salige Guder; derefter vi vil om hans Hjemfærd  
 Gange tilsammen paa Raad, at han frie for Nød og Bekymring,  
 Trygt ledsaget af os, kan komme til Fædrenelandet  
 Hurtig og glad i Hu, har han end langt borte sin Hjemstav, n  
 195 Og at der ei underviis tilstøder ham Sorg eller Vanheld,  
 For han sin fædrene Jord har betraadt; saa friste han siden  
 Alt hvad Skjebnen engang og de ubønhørlige Søstre  
 Spandt ham ved Fødslen i Traad, dengang hans Moder ham fødte.  
 Men er til os en udødelig Gud nedstegen fra Himlen,  
 200 Da er i Gudernes Raad forvist noget andet besluttet.  
 Alt fra umindelig Tid jo salige Guder sig klarlig  
 Lade tilsyne for os, naar vi offre dem Festshekatomber,  
 Sætte sig her tilbords, og spise med os som vi Andre.  
 Ja om endog en Mand paa sin eensomme Vandring dem moder,  
 205 Aldrig de fjæle sig dog, thi nær vi staae dem i Frændskab,  
 Ret som Kyklopernes Folk og de vilde Gigantiske Stammer.  
 Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:  
 Kong Alkinoos! tænk ei saa! jeg ligner i Sandhed  
 Ikke de salige Guder, som boe paa Himmelen vide,  
 210 Hverken af Bægt eller Skabning, nei jordiske Væsner jeg ligner.  
 Hvem I kjende somhelst, der meer end Mennesker ellers

- Drages med Sorg, med en Slig i Elendighed kan jeg mig maale.  
 Ja langt haardere Nød jeg kunde forvist Eder nævne,  
 Som i mit Liv udstanden jeg har efter Gudernes Billie;  
 215 Dog lad i Røe mig tære min Mad, skjøndt Sorgen mig knuger:  
 Der er dog Intet saa frækt som den uforkammede Mave,  
 Stedse den fordrer med Trods, at ihu man kommer dens Nødtørst,  
 Selv om man pine af Kummer og bærer paa Sorg i sit Hjerter,  
 Ret som nu jeg i mit Hjerter maa bære paa Sorg, men bestandig  
 220 Mad og Drikke den kræver, og bringer mig reent til at glemme  
 Alt hvad jeg døied og leed, hvergang den forlanger at mættes.  
 Bærer da rede til Hjælp, saasnart det dages imorgen!  
 Skaffer mig stakkels elendige Mand igjen til min Hjemstavn,  
 Svart har jeg lidt, dog gierne jeg døer, naar først jeg har gjenseet  
 225 Baade min kneisende Borg og mit Gods, mine Terner og Svende!  
 Saa han taled, og Alle hans Ord gav lydeligt Bifald,  
 Hjem at forhjelpe den fremmede Mand, thi hans Tale var billig.  
 Men da de Vin havde offret og druffet saameget dem lysted,  
 Gik Enhver til sit Hjem, og lagde sig der til at sove.  
 230 Men udi Salen tilbage forblev den Ædling Odysseus;  
 Ifkun den herlige Drot Alkinoos blev med Arete  
 Siddende hos ham endnu, og Ternerne rydded af Bordet.  
 Først da taled Arete, den liliearmede Dronning,  
 Thi baade Skappen og Skjortlen gjenkjendte hun strax, da de skjønne  
 235 Klæder hun saae, som hun selv havde virket med flittige Terner,  
 Og med bevingede Ord hun taled til ham og sagde:  
 Fremmede Mand! jeg selv maa først om dette dig spørge:  
 Hvem est du? fra hvad Land? hvem gav dig de Klæder du bærer?  
 Sagde du ei, at du kom vildfarende hid over Bølgen?  
 240 Flux gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:  
 Tungt, o Dronning! det er, omstændelig Alt at fortælle,  
 Hvad jeg har lidt, thi Meget lod Himmelen Gud mig udstaae;  
 Dette dog si jeg vil, hvorom du mig spørger og fritter.  
 Fjernt paa Dybet der ligger en Æ, Oghgia kaldet,  
 245 Der har Kalypso sit Hjem, den haarfagre Datter af Atlas.  
 Trædft er Gudinden af Sind og frygtelig. Ei er der Nogen,  
 Bære sig Gud eller dødelig Mand, som med hende har Samqvem.  
 Dog mig Stakkell en Gud drev did, hendes Baaning at gjæfte,  
 Ganske forladt, da Zeus mit hurtige Skib med sit blanke



- 250 Lyn havde splintret i Qvag, da det løb over viinblaae Bølger.  
 Der forgik hver eneste En af mit dygtige Mandskab.  
 Selv jeg flænged mig fast til mit aareforsnyede Fartøis  
 Kjol; ni Døgn paa Bølgen jeg drev, men tiende Aften  
 Rasted mig Guderne hen til Oghyias De, hvor Kalypso
- 255 Boer, Gudinden saa fager af Haar, men rædsom tillige.  
 Hun optog mig, hun pleied mig omt, og vilde mig gjøre  
 Til en udødelig Mand, evindelig ung udi Fremtid;  
 Dog endda formaæde hun ei at bevæge mit Hjerte.  
 Der forblev jeg Maringer syv, og med Taarer jeg væded
- 260 Daglig de himmelske Klæder, Kalypso mig havde foræret.  
 Men da det ottende Aar saa langt om længe var kommet,  
 Muntred hun selv til Reise mig op, hvad enten Kronion  
 Havde beordret det saa, eller selv hun Sind havde skiftet.  
 Planker blev naglede sammen til Skib, og bort hun mig sendte
- 265 Baade med Mad og Vin og soøbt i himmelske Klæder,  
 Og paa min Fart hun mig stikked en luun mildblæsende Kuling.  
 Eytten udslagene Døgn jeg soer over Bølgen i Magøveir,  
 Men paa den attende Dag jeg oinæde fjernt Ederis Lands  
 Skovbestyggede Klipper, og høit mit Hjerte sig fryded,
- 270 Jeg usalige Mand, som end mangfoldige Qvaler  
 Skulde bestaae, dem Poseidon, Jordrytteren, over mig sendte.  
 Stormene reiste han mod mig, og hindred min Fart over Bølgen.  
 Svulme han lod det vildene Hav, saa den styrkende Sogang  
 Ei tillod mig jamrende Mand at bæres af Skuden;
- 275 Brat Orkanen i Stykker den slog, da maatte jeg Arme  
 Svømmende fløve det svælgende Dyb, indtil jeg omsider  
 Hid til Eder blev drevet i Land af Blæsten og Strømmen.  
 Op jeg steg, men nær havde Brændingen knuust mig mod Kysten,  
 Rasted mig ind paa farlige Skjær og mægtige Klipper.
- 280 Derfor tilbage jeg veeg, og svømmed paany, til jeg naæde  
 Hen til en Flod, hvor Kysten beqvem mig tyktes til Landing,  
 Da den for Klipper var frie og skjenkede Læe imod Blæsten.  
 Mat nedfank jeg paa Strand, frem væded det hellige Natmulm;  
 Bort fra den regnopsvulmede Flod jeg derfor begav mig
- 285 Ind i Krattet, og lagde mig ned paa Lov, som jeg sanked  
 Sammen i Bunke, da skjenked en Gud mig umaadelig Slummer.  
 Der indhyllet i Blade, men dybt bedrøvet i Hjertet

Sov jeg Natten igjennem og Morgenen lige til Middag;  
Solen var alt ved at dale, da Sønnen den søde forlod mig.

290 Da blev paa Stranden din Datter jeg vaer, som med Ternerne leged,  
Selv iblandt dem hun stod saa skjon som en himmelsk Gudinde.  
Hende jeg nærmed mig bønlig, og ædel af Sind hun sig viste;  
Ei man venter sig just sliig priselig Færd, naar man Ungfolk  
Møder paa Bei, i Ungdommens Aar paa Forstanden det brøster.

295 Baade med Mad fuldtop og med blussende Viin hun mig qvæged,  
Bød mig i Floden mig bade, og gav mig de Klæder jeg bærer.  
Dette har jeg, bedrøvet i Hu, sandfærdig berettet.

Derpaa til Svar Alkinoos gav, og talte saalunde:

Fremmede Mand! i dette forsand har min Datter dog ikke  
300 Leet sig forstandig, at ikke hun strax med de tjenende Terner  
Førte dig op til vort Huus, da hende du først havde bønfuldt.

Ham gjensvared Odysseus, den findrige Konning og sagde:  
Helt! for Sliht du laste mig ei din herlige Datter!

Selv anmoded hun mig om at følge de tjenende Terner,  
305 Dog jeg vægred mig strax, undseelig jeg var, og jeg frygted,  
At du i Sind skulde vredeß paa mig, naar jeg kom dig for Dine.  
Let forivre vi os, vi Mennekesønner paa Jorden.

Derpaa til Svar Alkinoos gav, og talte saalunde:

Fremmede Mand! ei Hjerte der boer i mit Bryst, som til Brede  
310 Egges for Intet; dog sømmelig Færd i Alt er at prise.

Gid dog, Zeus Alfader, Apollon og Pallas Athene!

Gid dog en Mand, som du, der i Sind mig ligner saa ganste,  
Bilde begjære min Datter til Viv, og forblivende blandt os  
Vorde min Naag, baade Huus og Gods jeg vilde dig skjenke,

315 Hvis godvillig du blev; dog ei skal nogen Phaiaker

Holde med Evang dig tilbage, nei Sliht forbyde Kronion!

Men til din Reise beramme jeg vil, at vide du kan det,

Dagen imorgen; selv hvile du skal inddyset i Slummer,

Dg mine Mænd skal pløie den rolige Søe, til du kommer

320 Hjem til dit Land og dit Huus, eller og hvorhen det dig lyst,

Selv om det end langt fjernere laae end Den Enboia,

Som er saa langt herfra, efter hvad mine Folk har fortalt mig,

Som har den seet dengang de den Guldhaars Helt Rhadamantios

Bragte derhen i Besøg til Tithos, Sønnen af Jorden.

325 Did de kom, og uden Besvar fuldbyrded de Reisen.

Blot paa en eneste Dag, og bragte ham atter tilbage.  
 Selv da fjende du skal, hvor rask mine Skibe kan seile,  
 Og mine Mænd med Aarernes Blod kan Bolgerne vælte.

Talt; da fryded sig høit den kraftige Konning Odysseus;  
 330 Lydt udbrod han i Bøn, og tog saalunde til Orde:

Zeus Allfader! o gid Alkinoos holder sit Tilsagn.  
 Da vil han selv uforgjængeligt Rye sig vinde saa vide  
 Over den nærende Jord, og jeg gjenfinde min Hjemstavn!

Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de stifted.

335 Flug sine Terner besøel den lilicarmede Dronning,  
 Hift under Hal at stille paastand en Seng, og at lægge  
 Prægtige Skarlagensbolstre paa Lad, og brede derover  
 Tæpper og floksede Kapper af Uld at svøbe sig ind i.  
 Ud af Storstuen ginge de flux med Fakler ihænde;

340 Men da de saa i en Fart havde redet et mageligt Reie,  
 Treen i Salen de frem, og taledes saa til Odysseus:

Fremmede! gaf til Roe, nu have vi redet dit Reie!

Saa de taled, og Længsel han selv fornam efter Hvile.

Saaledes slumred han der, den kraftige Konning Odysseus  
 345 Under den høitgjenlydende Hal paa den snørklede Løibænk.  
 Men i det inderste Kammer Alkinoos sov i Paladset,  
 Og ved hans Side hans Dronning beprøved det natlige Reie.

---

## Ottende Sang.

---

Odysseus fremstilles for Phaiakerne.

- Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Daging,  
Stod den kraftige Drot Alkinoos op fra sit Leie.  
Op stod ogsaa den Edling, hiin Stadomstyrter Odysseus.  
Ham ledsaged den kraftige Drot Alkinoos derpaa  
5 Hen til Phaiakerne's Torv, som laae ved Skibene's Stade.  
Der de tog deres Plads paa glattilhuggede Stene  
Nær ved hinanden; men op gjennem Byen sig Pallas Athene  
Skyndte, livagtigen lig Herolden fra Kongepaladset,  
Tænkende stedse med Iver paa Helten Odysseus's Hjemfærd.  
10 Trædende hen tiltalte hun saa hver Mand, som hun mødte.  
Skynder Jer dog afsted, Phaiakiske Drotter og Raadsmænd!  
Hen til Forsamling paa Torv, at høre den Fremmedes Tale,  
Som til den fløgtige Drot Alkinoos nylig er kommen,  
Lumlet paa Havet omkring, en Gud han ligner af Skabning.  
15 Saa hun taled, og Lyt hos Enhver ved sin Tale hun vakte.  
Snart opfyldtes med Folk alt Torvet og samtlige Bænke,  
Ulsom de stimlede sammen; med Studsen betragtede Mange  
Drotten Laertes's fløgtige Søn, thi Pallas Athene  
Over hans Hoved og Hænder udgjød vidunderlig Skjønhed,  
20 Rankere gjorde hun Manden, dertil meer skyldig at skue,  
For at det hele Phaiakiske Folk han ret maatte tækkes

- Bed sit anseelige Bæsen, og kjæft bestaae sig i alstens  
 Dyst, hvori Phaiakernes Mænd ham maatte forsøge.  
 Men da saa Folket var samlet og stod i Brimmel paa Pladsen,  
 25 Hæved Alkinoos høit sin Røst og taled iblandt dem:  
     Hører nu Alle mit Ord, Phaiakiske Drotter og Raadsmænd!  
     At jeg kan sige, hvad Hjertet i Bryst mig byder forkynde.  
     Her er en Fremmed, jeg kjender ham ei, vildfarende kom han  
     Til mit Palads, om fra Vest eller Øst, veed Ingen at sige;  
 30 Hjelp til sin Reise han ønsker, og beder, at denne ham sikkes.  
     Lader os da, som tilforn vi pleiede, fremme hans Hjemfærd.  
     Aldrig endnu behøved en Mand, som kom til min Bolig,  
     Her at tøve langsommelig Tid bekymret for Hjemfart.  
     Ud paa det hellige Dyb vil et Skib vi Flug lade trække,  
 35 Tjæret og nyligen bygt; til at roe skal vælges af Folket  
     To og halvhundrede Gutter bekjendte som dygtige Sømand.  
     Naar I saa Alle tilgavns Eders Arer paa Loft har befæstet,  
     Stiger saa atter i Land, og holder i Hast Eders Maaltid  
     Hjemme hos mig; for samtlige Mænd skal der godt blive sørget.  
 40 Ungersvendene byder jeg Sligt; I øvrige Alle,  
     Drotter med Konningestav, til min glimrende Baaning I komme,  
     For at den fremmede Mand i min Sal kan mildt vorde gjæstet;  
     Ei unddrage sig Noget! Demodokos hente man ogsaa  
     Hid, den hellige Skjald, hvem en Gud forlenede Sangen  
 45 Alle til Gammen, hvad Hjertet ham end tilfiger at quæde.  
     Talt; selv gif han foran, og samtlige Drotter ham fulgte.  
     Bort Herolden sig skyndte, den hellige Sanger at hente.  
     Ogsaa de to og halvhundred udkaarede Gutter begav sig  
     Ned til Stranden, som Kongen befoel, til Havet det golde.  
 50 Men da til Havet de ned vare komne, hvor Skibet var quærset,  
     Ud paa Bølgernes Dyb den tjærede Snekke de haled,  
     Bragte saa Mast og Seil ombord i det tjærede Fartøi.  
     Dernæst lagde de Arerne fast i Stropper af Læder  
     Alt med Orden og Skif, og Seilene hvide de heised;  
 55 Høit forstøied de Skuden, hvor Vandet var smuult, og begav sig  
     Til den forstandige Drot Alkinoos' prægtige Hofgaard.  
     Snart var Hallerne, Gaarden og Stuerne oppe paa Slottet  
     Fyldte med Folk, thi Stimlen var stor af Unge som Gamle.  
     Slagte nu Konningen lod to dorstfremvraltende Stude,

- 60 Sej Par Faar og fire Par Sviin, hvidtandede, fede.  
 Huden man frænged, og sylende travlt tillaved man Maden.  
 Ind Herolden nu treen med den yndede Sanger ved Haanden;  
 Sanggudinden ham elsked, men Ondt med Godt hun ham skjenked,  
 Roved ham Dinenes Syn, men gav ham den listige Sangkunst.
- 65 Først Pontonoos tog ham en Stol, som med Solv var beslagen,  
 Midt i Gjæsternes Kreds han stillede den op mod en Sule,  
 Og paa en Knag han hængte dernæst den klingende Lyre  
 Over hans Hoved, og leded hans Haand, at han kunde den finde;  
 Satte derefter for Skjalden en Kurv og et stadseligt Madbord,
- 70 Dertil et Bæger med Viin, at drikke naar Lysten ham paakom.  
 Alle nu langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked,  
 Men da saa Lysten var stillet til Mad og Drikke, da vakte  
 Sanggudinden den Skjald til en Sang om Heltebedrifter.  
 Ud af et Qvad, hvis Rne dengang havde bredt sig til Himlen,
- 75 Valgte han Konning Odysseus's Riv med Peleiden Achilles,  
 Hvordan de skjendtes engang ved Guderne's hyppige Maaltid  
 Hefstig med knubbede Ord, og Mændenes Drot Agamemnon  
 Fryded sig høit ved den Strid mellem Hærens fortrinligste Drotter;  
 Thi det var spaaet ham saalunde tilforn af Phoibos Apollon,
- 80 Da i det hellige Pytho han treen over Tempelets Steengulv,  
 Guden at spørge tilraads; alt da traf Jammerens Uveir  
 Over Danaer og Troerne op, efter Zeus's Beslutning.  
 Derom han qvad, den herlige Skjald, men Konning Odysseus  
 Tog med de kraftige Hænder og traf sin Skarlagen'skappe
- 85 Sammen omkring sit Hoved, og skjulte sit deilige Ansigt,  
 Thi for Phaiakernes Mænd han stammed sig Taarer at fælde.  
 Men da den hellige Skjald sit Qvad havde sunget til Ende,  
 Bisted han Taaren af Kind, traf Kappen igjen fra sit Ansigt,  
 Greb en Tvingingpokal, og offred til Himmelen's Guder.
- 90 Dog da han atter begyndte sin Sang, og Phaiakernes Drotter,  
 Froe ved at høre hans Qvad, havde muntret ham op til at synge,  
 Hylled Odysseus paany med et Suf sit Hoved i Kappen.  
 Dog for de øvrige Mænd sine trillende Taarer han dulgte,  
 Ikkun Alkinoos saae det, thi siddende nær ved Odysseus
- 95 Mærked han snart at han græd, og dybt han hørte ham suske.  
 Flug da talte han saa til de aarebevante Phaiaker:  
 Hører nu Alle mit Ord, Phaiakiske Drotter og Raadsmænd!

Nu da vi alle har prøvet vort Sind ved et rundeligt Maaltid,  
 Dertil ved Lyren, som slutter sig huldt til det festlige Gilde,  
 100 Lader os da gaae hen, og alskens Dyste forsøge,  
 For at den fremmede Mand, naar engang han kommer til Hjemmet,  
 Kan sine Benner fortælle, hvor høit vi staae over Andre  
 Ei blot i Bægen og Brydning, men og i Springen og Løben.

Saa han taled og ilte foran, ham fulgte de Andre.

105 Op paa Knagen da hængte Herolden den klingende Lyre,  
 Greb Demodokos' Haand, og førte ham ud af Paladset,  
 Ledende Sangeren frem den Vej, ad hvilken de andre  
 Mægtige Herrer var gangne, at see de forskellige Dystspil,  
 Rast til Torvet afsted, en mylrende Skare dem fulgte.

110 Flux sig reiste til Dyst en Flok af de ædleste Gutter:  
 Frem Alkoneos stod, Ophalos, Helten Elatreus,  
 Anabesineos, Thoon, Anchialos, Nautes og Prymneus,  
 Ponteus, Eretmeus og Proreus; frem treen Amphialos ogsaa,  
 Som var den Helt Polynceos' Søn, hvis Fader var Tekton,

115 Samt Euryalos, tapper og stærk som den blodige Krigsgud,  
 Og Nauboliden, den fagreste Mand af Skabning og Ansigt  
 Næst Laodamas, Konningens Søn, blandt alle Phaiaker.  
 Ogsaa der reiste sig tre af den Konning Alkinoos' Sønner,  
 Først Laodamas, Halios saa, og den Helt Klytoneos.

120 Disse forsøgte nu først et Løb omkap med hverandre.  
 Rast fra Stedet nu frem de løb, og Alle tilhobe  
 Fløi afsted i en Fart, saa det støvede tykt over Sletten.  
 Men der var Ingen saa rap tilbeens som den Helt Klytoneos.  
 Ligesaa langt som Mulerne gaae hen over en Brakmark,  
 125 Ligesaa langt han løb forud, og de Andre bagefter.

Frem de traadte dernæst at forsøge den rædsomme Brydning,  
 Og over alle de dygtigste Mænd Euryalos seired;  
 Men i behændige Spring var Amphialos raskest af Alle,  
 Og i at kaste med Diskus var Ingen saa flink som Elatreus,  
 130 Men i at bæges var Konningens Søn Laodamas Meier.

Dog da samtlige Mænd havde Sindet forlystet ved Kampspil,  
 Tog Alkinoos' Søn Laodamas Ordet iblandt dem:

Benner! velan, lad os spørge vor Gæst, om der gives en Kampleeg,  
 Som han har lært og forstaaer; ei svag han tykkes af Skabning,  
 135 Hverken af Laar eller Been saalidt som af Arme foroven.

Rakken er kraftig, og stærkt er han bygt, ei heller paa Ungdom  
 Skorter det Manden, men haardt af Kummer og Sorg er han bøiet.  
 Der er dog Intet, jeg troer, som mægter en Mand at forknuge  
 Meer end det vildene Hav, om han end er aldrig saa kraftig.

140 Ham gjensvared Eurhalos flux, og talte saalunde:

Ja! et Sandhedens Ord, Laodamas, haver du talet;  
 Træd da frem, udæst ham til Dyst, og siig ham din Mening!

Da nu den modige Son af Alkinoos horte hans Tale,  
 Treen i Kredsen han frem, og talede saa til Odysseus:

145 Fremmede Fader! velan, træd frem, og forsøg dig i Kampleeg.

Hvis du est dreven i nogen, og kyndig forsand du mig tykkes.  
 Aldrig en Mand indlægger sig dog, saalænge han lever,  
 Stoltere Noes end ved Armenes Kraft og Føddernes Raskhed.  
 Vel, saa forsøg det engang, og slaae dine Sorger af Sindet,

150 Ei ret længe det vare nu skal, før hjem du kan reise,

Skibet er trukket i Søen, og Mandskabet klart til at lette.

Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning og sagde:

Hvor kan I dog saa spodst, Laodamas, byde mig dette?

Sorgerne ligge mig nu langt meer paa Hjertet end Kampspil,

155 Jeg, som tilforn allerede har lidt og døiet saa meget,

Dg i Forsamlingen nu med Længsel i Sind efter Hjemfærd

Her blandt Eder jeg sidder, bønfuldende Kongen og Folket.

Ham Eurhalos svared, og haaned ham op i hans Dine:

Ja! du seer ikke heller mig ud som en Mand, der er øvet

160 I de forskjellige Dyste, dem Mændene drive saa flittig,

Men som en Mand, der seiler bestandig omkring med sin Skude,

Stillet i Epidsen for Svende, der fare paa Handelens Begne,

Ene bekymret for Ladning og Gods, som han har under Opsigt,

Dg for den fristende Binding, men ei du ligner en Kæmpe.

165 Ham gjensvared med rynkede Bryn Odysseus den snilde:

Ei du taler mig smukt; fripostig forsand du mig tykkes.

Dog, deres yndige Gaver ei Guderne give til alle

Mennesker, Skjønhed saalidt som Bid og veltalende Tunge.

Een er nemlig af Skabning kun uanseelig at skue,

170 Dog en Gud ham Veltalenhed gav, som paa Grimheden bøder,

Folket betragter ham froe, han taler med Fynd og Bestemthed,

Dog med fortryllende Blu; som en Pryd i Forsamlingen staaer han,

Dg naar i Staden han gaaer, som en Gud ham Alle betragte.



- Een derimod er af Skabning saa skøn som de salige Guder,  
 175 Dog slet ikke han veed sine Ord at pryde med Ynde.  
 Saaledes har ogsaa du en Skabning saa skøn, at en Guddom  
 Knap kan skabe den bedre, men stærkt paa Forstand det dig brøster.  
 Nu har i Nøre mit Hjerte du bragt, saa det svulmer i Brystet,  
 Ved din uartige Tale, thi ei er jeg Stymper i Dystleeg,  
 180 Som du formoder, nei! mene jeg tør, jeg var Een af de Første,  
 Medens jeg end kunde stole paa Ungdom og Armenes Styrke;  
 Nu jeg drages med Jammer og Sorg, thi meget jeg udstod,  
 Enten jeg dysted med Mænd, eller foer paa de farlige Bølger.  
 Dog endda, trods Alt hvad jeg leed, vil en Dyst jeg forsøge,  
 185 Bidende lod dit Ord, du har egget mig op ved din Tale.

- Talt; og med Rappen om Krop fra sit Sæde han sprang og en Diskus  
 Greb han med Haand, baade vægtig og tyk og mærkelig storre,  
 End det var Skif hos Phaiakernes Folk at bruge ved Skampleeg.  
 Denne han svang med sin senede Arm, og slynged den fra sig,  
 190 Huult gjennem Luften den sused, og ned mod Jorden sig bøied  
 Hine tilføes saa berømte, til Koening saa flinke Phaiaker  
 Brat som han kastede Stenen, og ud over Maalene skoi den,  
 Lobende let af hans Haand; et Mærke da stilled Athene  
 Hift hvor den faldt, omstøbt til en Mand, og talte saalunde:  
 195 Fremmede! selv en Blind kunde let med samlende Hænder  
 Hitte dit Mærke, thi mellem de øvrige findes det ikke,  
 Nei! langt fremmere staer det; vær rolig for denne din Idræt,  
 Ingen Phaiaker vil række saa langt eller kaste forbi dig.

- Talt; da fryded sig høit den kraftige Koening Odysseus.  
 200 Glad ved at see i Kredsen en Mand, som var venligen fundet.  
 Derpaa med lettere Hjerte han saa til Phaiakerne talte:  
 Kaster mig Mage til Kast! Grønskollinger! strax skal en anden  
 Diskus jeg slynge, vel fuldt saa langt, ja muligen længer.  
 Hvem der forresten har Dyst eller Mod af alle de Andre,  
 205 Træde nu frem til en Dyst, thi grovt J har mig fornærmet,  
 Enten til Bægen, til Lob eller Brydning, til Alt er jeg villig,  
 Hvem af Folket der lyst, undtagen Laodamas ene,  
 Han er jo her min Bert; hvem onsker en Dyst med sin Gæstven?  
 Det var i Sandhed en uselig Mand og en Taabe tillige,  
 210 Som til en Kamp udæstet sin Bert, der huser ham gæstmild  
 Midt blandt fremmede Folk, sig selv han vilde jo skade.

- Men af de øvrige Mænd forkaster og vrager jeg Ingen,  
 Gjerne jeg prøved dem Mand mod Mand, for at see hvad de due til,  
 Thi jeg er ikke saa stakkels endda til alle Slags Kampspil.
- 215 Skikkelig vel jeg forstaaer at haandtere den blankede Bue;  
 Jeg vilde være den Første, hvis Piiil en Mand skulde ramme,  
 Skjød paa Fiender vi løs, om endog en Flok Kamerater  
 Stod i Stimmel omkring mig, og sigted paa fiendtlige Krigsfolk;  
 Kun en eneste Mand, Philoktet, var min Mester i Buen,
- 220 Hist i Troernes Land, naar Achaierne skjøde med Armbroist.  
 Flinkere Skytte jeg kalde mig tør, end Noget af alle  
 Mænd, som leve paa Jord og Markernes Grøde fortære.  
 Ei dog vil jeg mig maale med Mænd fra forrige Tider,  
 Ei med Herakles, og ei med Dihalernes Konning Eurptos,
- 225 Som med de salige Guder endog omkap kunde skyde;  
 Derfor en bradelig Død jo timedes Helten Eurptos,  
 Ikke til Alders han kom i sin Borg, thi Apollon i Brede  
 Slog ham ihjel, fordi han til Dyst paa Buen ham æsted.  
 Ogsaa med Spyd jeg længere naaer, end Andre med Pile,
- 230 Ifkun i Løben jeg frygter, at en eller anden Phaiaker  
 Kunde mig komme forbi, thi min Fart vidt hen over Bølgen  
 Tog mig urimelig med, da den Koft, jeg havde paa Skibet,  
 Slap før Reisen var endt, thi mattedes snart mine Lemmer.  
 Saa han talte, da taug de qvær og forstummed tilhobe;
- 235 Ifkun Alkinoos svared igjen og talte saalunde:  
 Fremmede Mand! da du her har talt saa vakkert iblandt os,  
 Og er beredt til at vise den Dygtighed, som du besidder,  
 Egget til Harm af Unglingen hist ved fornærmelig Tale  
 Her i vor Kred, og saasandt din Dygtighed Ingen skal laste,
- 240 Som i sit Hjerte forstaaer at tale tilbørlig og retviist;  
 Vel! saa hør da dette mit Ord, at i kommende Dage,  
 Naar i dit Hjem med Hustrue og Børn du sidder ved Maaltid,  
 Og vore Dnyder du kommer ihu, du da kan fortælle  
 En eller anden berømmelig Helt, for hvilke Bedrifter
- 245 Zeus bestandig har givet os Sands fra Fædrenes Dage.  
 Ei kan vi Mestere kaldes i Bogen saalidt som i Brydemaal,  
 Men vi har hurtige Fødder til Løb og er flinke til Skibsfart;  
 Altid ved festlige Gilder, ved Cithar og Dands vi forlystes,  
 Klæder til Skiftning og rygende Bad og mageligt Leie.

- 250 Op da! Phaiakiske Mænd, I flinkeste Dandsere blandt os,  
 Træder enDands, at den fremmede Mand, naar han kommer til Hjemmet  
 Kan sine Venner fortælle, hvor høit vi staae over Andre  
 Ei blot i Dands og Sang, men i smidige Fødder og Skibsfart.  
 Bud skal tillige der gaae, for at hente den klingende Lyre
- 255 Flux til Demodokos hid, den hænger etsteds i Paladset.  
 Saa Alkinoos taled, og flux sig skyndte Herolden  
 Hen til Kongens Palads, at hente den klingende Lyre.  
 Ni Kampordnere stode nu frem og treen udi Kredsen,  
 Selv var af Folket de valgte, for Alt at ordne ved Kampleeg,
- 260 Plads de jevned til Dands og vided den festlige Rundfreds.  
 Nu kom ogsaa Herolden, og bragte den klingende Lyre,  
 Som han Demodokos rakte; i Kredsen han treen, og om Skjalden  
 Stilled de blomstrende Knose sig rundt, som dandsed fortrinligst.  
 Rast de sprang paa den hellige Plads, og Helten Odysseus
- 265 Saae paa de spillende Fødder, og undred sig saare derover.  
 Skjalden i Strengene greb og besang med fortryllende Toner  
 Ares's Elskovsfærd med den frandsede Liv Aphrodite,  
 Hvordan de favnedes lønlig engang i Hephaisos's Bolig;  
 Mangen Foræring han gav, og skændede Egteskabsleiet.
- 270 Solen, som snart havde seet, at de favned hinanden i Elskov,  
 Skyndte nu flux til Hephaisos sig hen, at melde ham dette.  
 Men da den snilde Hephaisos fornam sligt harmeligt Budskab,  
 Jilte han ind i sin Smedie med snedige Rænker i Sindet,  
 Stilled sin mægtige Umbolt paa Blok, og smedded et Fanggarn
- 275 Fast og ubrydelig stærkt, for ret at hilde ham sikkert.  
 Da han sit listige Bærk havde endt, forbittret paa Ares,  
 Skyndte han strax i sit Kammer sig ind, hvor hans Seng stod opredt;  
 Der sit kunstige Garn han rundt om Stolperne spændte,  
 Og under Loftet tillige mangfoldige Traade han slynged,
- 280 Fine som Edderkops Spind, saa de ei kunde sees af Nogen,  
 Ei af Guder engang, saa snildt han havde dem lavet.  
 Men da han rundt om Sengen det listige Garn havde udspændt,  
 Banded han bort, som det lod, til det velbebyggede Lemnos,  
 Hvilket han elskede meest af samtlige Lande paa Jorden.
- 285 Ei sad Ares iblinde paa Luur, Guldtømmernes Styrer;  
 Aldrig saasnart blev han vaer, at den kunstberømte Hephaisos  
 Havde sig givet paa Bei, før han skyndte sig hen til hans Bolig,

- Tændt af Lyst til at favne den skjønbefrandsde Ryttere.  
 Hun var kommen fornyet fra sin Fader den stærke Kronion,  
 290 Og i sit Kammer hun sad, da treen han ind i Paladset,  
 Trykkede fast hendes Haand, tog Ordet og talte saalunde:  
 Elskede! kom, lad paa Leiet os ømt forenes i Elskov;  
 Ei er Hephaisos i Landet, vist alt er han dragen til Lemnos  
 Hen til de Sintiske Mænd, der tale saa raat og barbarisk.  
 295 Saa han taled, og Længsel hun selv fornam efter Leiet.  
 Begge nu Sengen besteg, og lagde sig ned, men paa Stedet  
 Slynget Hephaisos's kunstige Garn sig tæt om dem Begge,  
 Ei at løfte de magted et Lem, eller røre det mindste,  
 Og de bemærked det først, da Flugt ei længer var mulig.  
 300 Hjem til disse nu vandred den høitnavnkundige Lamfod,  
 Thi han var alt vendt om, forinden han naaede Lemnos;  
 Solen, som speidede grandt, havde bragt ham Melding om Sagen.  
 Hjem til sin Bolig han iilde da strax, grimslagen i Hjertet,  
 Men ved sin Port han standsed, og fuld af den vildeste Harme  
 305 Skreg han med frygtelig Røst, saa samtlige Guder det hørte:  
 Fader Kronion og alle I salige Guder tilhobe!  
 Kommer og seer et latterligt Syn, som dog ei kan fordrages!  
 Seer, hvordan Aphrodite min Liv vanærer bestandig  
 Mig, fordi jeg er halt, men elsker den mordiske Ures,  
 310 For han er smuk og hurtig tilbeens, men jeg er en vansør  
 Stakkel fra Fødselen af, og Skyld deri er jo Ingen  
 Uden min Fader og Moder, o gid de mig ei havde avlet.  
 Seer dog engang, hvor kjælt og ømt de favnes i Elskov,  
 Hvilende her i min Seng, af Harm jeg forgaaer ved at see det.  
 315 Knap dog skal de herefter, hvor ømt de saa elske hinanden,  
 Ligge saalunde tilsammen, snart, haaber jeg, Lysten til Bolskab  
 Vil dem forgaae; men nu mit listige Garn skal dem hilde,  
 Indtil min Fader tilbage mig alle Foræringer giver,  
 Dem jeg som Beiler ham gav for hans uforstammede Datter,  
 320 Thi hun er rigtignok smuk, men ei kan hun styre sin Raadhed.  
 Talt; da samled sig Guderne snart ved hans koberne Hofgaard.  
 Der indfandt sig blandt Andre den Jordomslynger Poseidon,  
 Hermes, Betsignelsens Gud, og Phoibos Apollon tillige,  
 Men af Blufærdighed blev Gudinderne hjemme tilhobe.  
 325 Ude ved Porten nu stod de fryduddelende Bæbner,

- Men fra de salige Guder der stingred umaabelig Latter,  
 Over at see den snilde Hephaistos's kunstige Paafund.  
 Mangen da talte saalunde med Dinene vendt mod sin Naboe:  
 Aldrig det Onde kan trives, den Langsomme fanger den Rappe,  
 330 Saaledes har ogsaa nu den langsomme halte Hephaistos  
 Krigsguden fanget ved List, endskjondt han er rappest af alle  
 Guder, som boe paa Olymp, og nu maa Boleren bøde.  
 Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de stifted.  
 Derpaa til Hermes sig vendte Fjernskytten Apollon og sagde:  
 335 Hermes! du Søn af Zeus, Budbringer, Belsignelsens Giver!  
 Gjerne du lod forvist i holdige Strikker dig snære,  
 Naar du tilfengs maatte gaae med den gyldne Biv Aphrodite.  
 Ham gjensvared paastand Budbringeren, Argos's Bane:  
 Ja! gid slikt kunde skee! Fjerntammende Phoibos Apollon!  
 340 Om saa et Garn, tre Gange saa stort, ja uendeligt, holdt mig,  
 Og baade Guderne saae derpaa og alle Gudinder,  
 Sov med Glæde jeg dog hos den gyldene Biv Aphrodite.  
 Saa han talte, da brast de salige Guder i Latter.  
 Ene Poseidon fra Latter sig holdt, bestandig han bønlig  
 345 Trængled den Kunstner Hephaistos, og bad ham, Ures at løse,  
 Og med bevingede Ord han talede til ham og sagde:  
 Løs ham! jeg lover dig for, at selv han, som du forlanger,  
 Bøde dig vil, hvad der agtes for Skjel blandt salige Guder.  
 Ham gjensvared Hephaistos, den høitnavnkundige Lamfod:  
 350 Jordomfavner Poseidon! af mig ei slikt du forlange!  
 Borgen, som stilles til Svage, kun svag Betryggelse giver.  
 Siig, hvordan skulde jeg blandt Guderne dig kunne binde,  
 Flygted nu Ures herfra, og sneg sig fra Baand som fra Bøde?  
 Ham gjensvared Poseidon, den mægtige Kyfter af Jorden:  
 355 Vel! hvis Ures nu flygter herfra, og fra Bøden sig sniger,  
 Da vil jeg selv, Hephaistos! for ham tilsvare dig Alting.  
 Ham gjensvared paastand den høitnavnkundige Lamfod:  
 Ei er det muligt, og ei er det Skjel, din Begjæring at aflaae.  
 Talt; da løbnede Garnet han flux, den stærke Hephaistos.  
 360 Men af det holdige Garn knap Guderne løs vare slupne,  
 Førend de svang sig bort; til Thrakien Ures sig skyndte,  
 Medens den smilende Biv Aphrodite til Kypros begav sig,  
 Hen til den hellige Lund og det dustende Alter i Paphos.

- Huldgudinderne der hende strax baade baded og salved  
 365 Med den ambrosiske Olie, som duster fra Gudernes Legem,  
 Og i den yndigste Dragt hende hylled, et Under at skue.  
 Saaledes qvad den herlige Skjald, og Konning Odysseus  
 Fryded sit Sind ved at høre derpaa, saavel som de Andre,  
 Hine tilsoes saa berømte, til Roening saa flinke Phaiaker.  
 370 Konning Alkinoos bød nu Laodamas træde til Springdands  
 Ene med Halios frem, thi med dem kunde Ingen sig maale.  
 Dandserne toge paastand en stadselig Bold udi Haanden,  
 Som den forstandige Polybos smukt havde sjet dem af Purpur.  
 Hvergang den Ene den slyngede høit mod de mørkende Skyer,  
 375 Bøiende Kroppen tilbage, da sprang den Unden i Beiret  
 Op, og greb den behændig, før Fødderne Jorden berørte,  
 Men da de Legen med Bolden tilveirs en Stund havde prøvet,  
 Dandsed de let omkring paa den alternærende Jordbund,  
 Hyppig hinanden forbi, mens Knosene rundtom i Kredsen  
 380 Klapped i Hænder af Fryd, og stor var den Støi, som sig reiste.  
 Derpaa den Konning Odysseus sit Ord til Alkinoos vendte:  
 Ypperste Mand i Folket, Alkinoos, høie Behersker!  
 Nys dine Dandsere priste du mig som de bedste paa Jorden,  
 Nu stadfæstes dit Ord, jeg har seet dem med største Forundring.  
 385 Talt, og den kraftige Drot Alkinoos fryded sig saare;  
 Flug da talte han saa til de aarebevante Phaiaker:  
 Hører nu Alle mit Ord, Phaiakiske Drotter og Raadsmænd!  
 Saare forstandig den fremmede Mand mig tykkes at være,  
 Gjæsteforæring vi give ham da, som Billighed kræver!  
 390 Tolv stormægtige Drotter med Konningemagt over Folket  
 Raade jo her i vort Land, og jeg selv er den trettende blandt dem.  
 Hver af os til Foræring en veltoet Kjortel og Kappe,  
 Og en Talent af kosteligt Guld den Fremmede skjenke.  
 Dette vi bringe herhid paastand, at vor Gjæst det ihænde  
 395 Strax kan faae, og fornøiet i Sind hjemvandre til Nadver.  
 Dernæst Eurhalos søge, med Ord ham igjen at formilde,  
 Og med en Gave, thi ei har han talt som sig egner og anstaaer.  
 Saa han taled, og Alle hans Ord gav lydeligt Bifald.  
 Hver hjemstikked paastand en Herold for Gaver at hente;  
 400 Dernæst Eurhalos hæved sin Røst og gav ham til Gjensvar:  
 Ypperste Mand i Folket, Alkinoos, høie Behersker!

- Gjerne formilde jeg vil den Fremmede, som du befaler.  
 Dette mit Sværd forærer jeg ham, af Malm er dets Klinge,  
 Hjaltet af skinnende Sølv, og beklædt er Balgen med Filsbeen,  
 405 Nybudskaaret og blankt, stort Bærd for ham vil det have.  
 Talende saa han ham rakte det sølvbenaglede Slagsværd,  
 Og med bevingede Ord han talende til ham og sagde:  
 Hil dig, Fader og Gæst! undslap et fornærmeligt Ord mig,  
 Gid da Bindene brat maae veire det hen gjennem Luften!  
 410 Guderne give dig, atter at see din Viv og din Hjemstav, n,  
 Siden du længe har fristet Gjenwordighed, skilt fra de Kjære!  
 Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:  
 Hil ogsaa dig, min Ven! alt Godt dig Guderne skjenke!  
 Gid du aldrig i kommende Tid maa savne dit Slagsværd,  
 415 Som du mig nu med formildende Ord til Foræring har givet!  
 Talt, over Axel han hængte det sølvbenaglede Slagsværd.  
 Midlertid dalede Solen, da kom de fortrinlige Gaver,  
 Og til Alkinoos hjem de vakre Herolder dem bragte.  
 Der tog Konningens Sønner nu selv mod de deilige Gaver,  
 420 Ginge saa hen, og gav dem den elskede Moder i Bærge.  
 Forrest i Skaren den Drot Alkinoos gif med de Andre  
 Hjem til Paladset; der toge de Plads paa prunkende Høistol.  
 Flux til sin Dronning Arete nu stærken Alkinoos talte:  
 Gaf, min Hustru! og hent det skønneste Skriin, som du eier,  
 425 Lægge du skal i det Skriin en veltoet Kjortel og Kappe.  
 Lad saa en Kjedel med Vand blive sat paa Ilden at varmes,  
 For at vor Gæst, naar han kommer fra Bad og seer sine Gaver  
 Ordrede smukt, som bragtes ham hid af Phaiakernes Fyrster,  
 Glad kan sidde ved Gildet og høre de tonende Sange.  
 430 Her er en prægtig Pokal af Guld, den tage han ogsaa,  
 At han af den kan offere til Zeus og de øvrige Guder  
 Hist i sin Sal, og tænke paa mig, saalænge han lever.  
 Saa lod Konningens Ord, og Arete befoel sine Terner,  
 Flux at stille paa Ild en rummelig trebeens Kjedel.  
 435 Over den blussende Ild paastand Badkjedlen de stilled,  
 Fyldte den derpaa med Vand, og stak saa Brændsel derunder;  
 Luerne spilled om Kjedelens Bug, og i Kog kom Bandet.  
 Midlertid hented Arete det prægtige Skriin af sit Kammer  
 Ud til Gæsten, og lagde deri de herlige Gaver,

440 Baade det Guld og de Klæder, Phaiakerne havde ham givet.  
 Kappen hun lagde deri, og den prunkende Kjortel tillige,  
 Og med bevingede Ord hun taledede til ham og sagde:

See nu selv efter Laaget, og luf det strag med en Knude,  
 At underveis ei Noget bestjæler dig, medens du mulig  
 445 Hviler i sødelig Sovn ombord paa det tjærede Fartøi.

Og da han sligt havde hørt, den kraftige Konning Odysseus,  
 Slutted han Laaget i Fals, og luffed det strag med en kunstig  
 Knude, som Kirke den mægtige Biv havde lært ham at binde.  
 Skaffersten treen nu ind, og bød Odysseus at stige

450 Flux i Karret til Bad, og inderlig glad i sit Hjerte  
 Saae han det rygende Bad, thi han nød kun maadelig Pleie,  
 Siden den fagre Kalypso han havde forladt, i hvis Bolig  
 Pleiet og qvæget han blev som en Gud under hele sit Ophold.  
 Men da nu Ternerne havde ham toet og salvet med Olie,

455 Gav de ham Kjortelen paa og axled hans deilige Skappe.  
 Ud af Badet han treen, og gif til de driffende Gjæster;  
 Der han Nausikaa mødte; guddommelig fager af Nafsyn  
 Stod ved Stolpen hun just i den fastopbyggede Høisal;  
 Heel forbauset hun blev, da hun skued Odysseus for Dine,

460 Og med bevingede Ord hun taledede til ham og sagde:

Hil dig, vor Gjæst! ei glemme du mig naar hjem du er kommen.  
 Mig dog først og fornemlig du skylder jo Tak for din Frelse.

Hende da svared Odysseus, den findrige Konning, og sagde:  
 Hulde Nausikaa du, den Uedling Alkinoos' Datter!

465 Heres Gemal, Hoittordneren Zeus, saasandt mig forunde,  
 Utter at finde mit Huus og Hjemfærdsdagen at skue,  
 Da skal jeg ogsaa derhjemme bestandig i kommende Dage  
 Hylde dig som en Gudinde, thi du har frelst mig, o Pige!

Talt; ved Alkinoos' Side han satte sig nu paa en Høistol.

470 Maden blev deelt omkring, og i Kummerne blanded man Winen.  
 Ind Herolden nu treen, og leded den elskede Sanger  
 Folkenes Yndling Demodokos frem; ham fik han til Sæde  
 Midt i Gjæsternes Kred, saa han støtted sig op mod en Sule.  
 Flux til Herolden da talte den findrige Konning Odysseus,

475 Som af en Galt, hvidtandet og feed, havde snittet et Stykke  
 Bævrende Flest af Ryggen, selv nok beholdt han tilbage:

Bring dette Kjød, Herold, til Demodokos! beed ham det spise!



- Venlig jeg sender ham Hilsen, skjøndt dybt bedrøvet i Hjertet.  
 Bidt paa Jorden omkring, overalt hvor Mennesker bygge,  
 480 Times jo Skjaldene Hæder og Ægt, thi Sangens Gudinde  
 Lærte dem selv deres Qvad, og Skjaldene huldt hun beskjermer.  
 Talt; Herolden det tog, og Helten Demodokos gav han  
 Kjødets i Haand, og inderlig glad annammed han Gaven.  
 Alle nu langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked;  
 485 Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,  
 Vendte den Konning Odysseus sit Ord til Skjalden og sagde:  
 Dig, Demodokos! priser jeg høit over Mennesker alle,  
 Bist har Apollon dig lært din Kunst, eller Sangens Gudinde,  
 Da du saa flart og saa grandt besynger Achaiernes Skjebne,  
 490 Alt hvad de virked og leed, og al den Trængsel de fristed,  
 Ret som om Alt du selv havde seet, eller hørt det af Andre.  
 Gaf nu videre, Skjald! og song til Priis om den Træhest,  
 Som af Epeios blev tomret ved Hjelp af Pallas Athene,  
 Og som med List til Borgen blev bragt af Konning Odysseus,  
 495 Fuld af bevæbnede Mænd, som forstyrred den Iliske Kongstad.  
 Hvis du saasandt formaaer at besynges mig dette nøiagtig,  
 Da vil jeg strax overalt blandt Menneskens Sønner fortælle,  
 At dig en Gud i sin Naade den hellige Sang har forlenet.  
 Talt; af en Gud henreven begyndte Demodokos Sangen.  
 500 Først, hvordan Achaiernes Mænd paa de toftede Skibe  
 Seilede bort igjen, da de først havde brændt deres Telte,  
 Medens en Flok i Hob med den hædrede Konning Odysseus  
 Sad i Hesten i Skjul, omringet af Troernes Stimmel;  
 Thi det var Troerne selv, som paa Borgen den op havde truffet.  
 505 Der stod Hesten, og Mændene sad tætved i Forsamling.  
 Snakkende frem og tilbage; tredeelt var Raadets Beslutning:  
 Enten med Malmen at splintre den huultsammensvædede Træhest,  
 Eller at trække den op paa et Fjeld, og fra Skrænten den styrte,  
 Eller at lade den staae til Gunders Forsoning og Ære,  
 510 Og det var denne Beslutning, som skulde tilsidst vorde fuldført,  
 Ilions Fald var af Skjebnen bestemt fra den Stund, man til Staden  
 Førte den vældige Hest, hvor de gjæveste Mænd af Achaja  
 Sad i Skjul til Dod og Fordærv over Folket i Troia.  
 Videre sang han, hvordan Achaierne styrted af Hesten  
 515 Ud som en Strøm fra det snedige Skjul, og Byen forstyrred,

Dg paa forstjellige Kanter udplyndred den kneisende Kongstad,  
 Medens den Konning Odysseus, saa vild som den mordiske Ures,  
 Gif til Deiphobos' Huus med den herlige Drot Menelaos;  
 Sang saa tilsidst om den rædsomme Kamp, han der maatte friste,  
 520 Dg om den Seier, han endelig vandt ved Pallas's Bistand.

Derom han quod, den herlige Skjald, men Konning Odysseus  
 Smelted, og Saarerne randt ham fra Dinens Laag over Rinden.  
 Ret som en Kvinde med Graad nedstyrter sig over sin Husbond,  
 Naar han er falden i Kamp for sin fædrene Stad og for Landsmænd,  
 525 Medens mod Jammerens Dag sine Børn og sin Bys han forsvared;  
 Hulkende lydt, naar for Die hun seer den gispende Dødning,  
 Segner hun mat ned over hans Liig, men Fjenderne bagved  
 Slaae hende vildt med Epydnes Skast paa Ryg og paa Skuldre,  
 Dg hende slæbe til Trældom afsted, til Glid og til Qualer;

530 Snart udtæres da Rindernes Huld af ynkelig Kummer;  
 Saaledes randt heel ynkelig Graad fra Odysseus's Dine.  
 Dog for de øvrige Mænd sine trillende Saarer han dulgte,  
 Ifkun Alkinoos saae det, thi siddende nær ved Odysseus,  
 Marked han snart at han grad, og dybt han hørte ham sukke;

535 Flug da taled han saa til de aarebevante Phaiaker:  
 Hører nu Alle mit Ord, Phaiakiske Drotter og Raadsmænd!

Nu skal Demodokos lade sin klingende Lyre forstumme,  
 Ei for os Alle til Gammen og Fryd har dette han sunget;  
 Siden vi ginge tilbords, og den hellige Sanger begyndte,  
 540 Hører den fremmede Mand ei op med Suk og med Jamren.  
 Sikkerlig er der en Sorg, som tungt bespænder hans Hjerte;  
 Vel, saa høre Demodokos op, at vi alle kan glædes,

Gjæsten saavel som hans Berter, langt bedre forsand er jo dette;  
 Det var jo dog for vor værdige Gæst, at det Hele blev ordnet,  
 545 Skibet til Reisen og al den Skjenk, vi venligen gav ham.

Eier en Mand blot ringeste Gran af Omhed i Hjertet,  
 Maa han betragte som Broder en ydmygbedende Fremmed.  
 Derfor ei længer fordølge du mig under snedige Paaskud,  
 Hvad jeg vil spørge dig om, Frimodighed klæder dog bedre.  
 550 Nævn mig det Navn, hvormed du blev kaldt af din Fader og Moder,  
 Dg af dem alle derhjemme i Stad saavel som i Omegn;  
 Ei er der Nogen af Menneffens Art, som aldeles en navnløs,  
 Hoi eller lav af Byrd, naar han først er kommen til Verden;

- Fødes et Barn, strax faaer det sit Navn af de kjære Forældre.
- 555 Ogsaa dit Fædreneland, din Stad og dit Folk du mig nævne,  
 For at mit Skib paa sin Fart kan vende sin Hu mod din Hjemstavn.  
 Ei har Phaiakernes Skibe behov enten Gods eller Styrmand,  
 Roer ei heller de bruge, som ellers et Skib har fornødent,  
 Men af sig selv de forstaae Sømændenes Tanker og Forsæt;
- 560 Ogsaa de veed overalt hvor Folkenes Byer og Lande  
 Ligge paa Jord, og i strygende Fart over Dybet de seile,  
 Hyllede trindt i Taager og Mulm, og aldrig de frygte  
 Hverken i Storm at forgaae, eller blot at komme til Skade.  
 Ofte dog selv jeg min Fader Nausithoos hørte fortælle,
- 565 Hvordan Poseidon engang mod os vilde vende sin Harmes  
 Midst, fordi vi saa trygt kan Enhver til Hjemmet befordre.  
 Naar nu Phaiakerne styred engang paa et stateligt Fartoi  
 Hjem fra saadan en Fart, da vilde Poseidon paa Havet  
 Slaae det i Dvæg, og skjule vor Stad bag mægtige Fjælde.
- 570 Saa har Gubben fortalt, dog slikt fuldbyrder vel Guden,  
 Eller han lader det fare, alt estersom selv han behager.  
 Dog fortæl mig nu dette, men siig mig den skæreste Sandhed!  
 Hvor blev du tumlet omkring? til hvad for Menneskers Lande  
 Kom du? fortæl om dem selv og de velbefolkede Stæder,
- 575 Hvor der var raae udædiffe Mænd uden Ret eller Love,  
 Hvor der var gjæstfrie Folk, hvis Sind for Guderne frygted.  
 Siig mig dernæst, hvi du græder og sukker af inderste Hjerter,  
 Naar om Urgeier du hører, Danaer og Ilions Skjebne;  
 Slikt var Gudernes Bærf, og Mændene lod de tilgrunde
- 580 Gaae, at Sang derom blandt kommende Slægter maa lyde.  
 Siig, har du mistet en Frende maaskee for Ilions Mure,  
 Enten en elskelig Maag, hvad eller din Hustrues Fader,  
 Hvilke man næst sin Slægt og sit Blod meest skatter og ærer,  
 Eller en redelig Ven, der forstod at glæde dit Hjerter;
- 585 Thi naar man eier en Ven, som er snild og mener det ærlig,  
 Sandelig ei tilbage han staaer for en kjødelig Broder.
-

---

## Niende Sang.

---

Rikonerne. Lotophagerne. Eventyret hos Kyklopen.

- Sam gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:  
Ypperste Mand i Folket, Alkinooß, høie Beskerker!  
Det er i Sandhed en Fryd at høre paa Sang af en saadan  
Skjald, som Demodokos her, en Stemme han har som en Guddom.  
5 Ei nogen Færd kan jeg nævne, som meer henrykker mit Hjerte,  
End naar almindelig Fryd ved en Fest over Folket er udbredt,  
Og man i festlige Rader i Salene sidder ved Gilde  
Lyttende froe til Skjalden, mens Bordene stande besatte  
Yppig med Brød og Suul, og en Skjenk, som øser af Rummen  
10 Bærer den listige Viin omkring, og Bægrene fylder;  
Sligt mig tykkes forsand den sødeste Fryd som jeg kjender.  
Dog, dit Hjerte dig drev til at spørge mig ud om de tunge  
Sorger jeg leed, at jeg meer endnu maae græmmes og flage.  
Dog, hvorum skal jeg først, hvorum skal sidst jeg fortælle?  
15 Heel mangfoldige Sorger lod Himmelenß Guder mig udstaae.  
Nu vil jeg først Eder nævne mit Navn, at I kunne mig kjende,  
Og at jeg selv i Tiden, hvis Ulykkesdagen jeg undflyer,  
Kan Ederß Gæsteben være, om end jeg boer i det Fjerne.  
Jeg er Odysseus, Laertes's Søn, ved listige Paafund  
20 Bidt blandt Mennesker kjendt, mit Rye har bredt sig til Himlen.  
Ithaka hedder mit Hjem, den bakkede De, hvor det høie

Neriton kneiser saa stolt med sin flovomraabede Isle;  
 Trindt omgiven den er af en Kredss tætliggende Holme,  
 Same, Dulichions De, og det flovbeklædte Sakynthos,  
 25 Lavt i Bølgerne ligger den selv længst oppe mod Norden,  
 Noget derfra de andre mod Morgenens Lys og mod Solen;  
 Vel er af Klipper den fuld, men dygtige Sønner den fostrer,  
 Og noget sodere Syn kan aldrig jeg see end mit Hjemland.  
 Vel Kalypso tilbage mig holdt, den fagre Gudinde,  
 30 Hist i de hvælvede Grotter, og ønsked at faae mig til Husbond,  
 Ogsaa paa lignende Viis i Nia den listige Kirke  
 Holdt i Paladset mig fast, og ønsked at faae mig til Husbond,  
 Ei dog mægtede Nogen af dem at bevæge mit Hjerte.  
 Der er dog Intet saa sødt som Fædreland og Forældre  
 35 Selv for en Mand, som beboer i det Fjerne den vppigste Baaning,  
 Men i det fremmede Land er stilt fra elskede Frender.  
 Dog velan! fortælle jeg vil om den moisomme Hjemfart,  
 Zeus Kronion mig gav, da jeg drog fra Troia tilbage.

Lige fra Troia med Bunden jeg kom til Sikonerne's Eostad  
 40 Ismaros; denne vi plyndred, Indvaanerne hug vi for Fode  
 Ned, og til Bytte vi tog baade Gods og Qvinder i Mængde,  
 Skifted saa Byttet, at Ingen sin skjellige Part skulde savne.  
 Strax formaned jeg dog mine Mand, med hastige Fodder  
 Bort at flye, men de lystred mig ei, de forblindede Daarer.  
 45 Biin i styrrende Mængde de drak, og slagted ved Stranden  
 Hjorder af Geder og Faar og dorstremvraltende Hornqvæg.  
 Snart de rømte Sikoner fik andre Sikoner fra Omegn  
 Kaldte til Hjelp, som var fleer i Tal og bedre til Krigsfærd;  
 Længer de boede fra Eoen, og flinkt de kæmped paa Bogne,  
 50 Men naar det gjordes behov, tilfods deres Fiender de mødte.  
 Frem i talrige Skarer som Løv og Blomster om Baaren  
 Tidlig en Morgen de brød, da styrtede Qval fra Kronion  
 Over os ned, vi Arme, og svart blev i Baande vi stedte,  
 Frem de stod, og kæmped en Kamp ved de hurtige Skibe,  
 55 Huggende løs paa hverandre med malmbevæbnede Landsfer.  
 Mens det var Morgen endnu, og den hellige Dag var i Silvært,  
 Holdt vi Stand, og værged os fjelt, skjøndt Saa imod Mange,  
 Dog da Solen saa lakkede hen ad Dyrernes Fritid,  
 Svang Sikonerne's Magt Achaiernes Folk til at vige.

- 60 Sej becnpandsrede Mænd fra hvert af de hurtige Skibe  
Faldt i Striden, vi andre ved Flugt os redded fra Døden.  
Videre seiled vi nu med dybtbedrøvede Hjerter,  
For vore Benner vi misted, dog frøe at Døden vi undslap.  
Ei af Stedet dog gif mine aareforsynede Skibe,
- 65 Førend Enhver havde raakt tre Gange ved Navn paa de stakkels  
Brødre, som faldt paa Marken, i Kamp af Rifonerne dræbte.  
Strax Skysamlere Zens gav Skibene Bind, som fra Norden  
Kuled med rædsom Orkan, baade Jorden og Havet saa vide  
Hylled i Skyer han ind, og Nat fremstyrted fra Himlen.
- 70 Skibene stød en strygende Fart, men frængede saare,  
Medens den rasende Storm med Magt sled Seilene sønder;  
Snart fik disse vi sirede ned af Frygt for at synke;  
Derpaa med Marerne rast vi os frem arbeided mod Fastland.  
To samfældige Dage og to samfældige Nætter
- 75 Rasted vi der, af Kummer og Elid i Hjertet forpiinte,  
Men da den haarfagre Daging det tredie Orne havde frembragt,  
Reiste vi Mast paa en frisk, og da Seilene hvide var heiste,  
Sad vi paa Toft, og lod Bind og Styrmand raade for Raasen.  
Nu havde vist i Behold jeg naaet mit Hjem, dersom ikke
- 80 Strømmen og Blæsten fra Nord, da rundt om Maleia vi stred,  
Hadde forstaaet vor Raas og jaget os langt fra Sythere.  
Ni samfældige Dage jeg drev for snysende Binde  
Over det fiskbesvommene Hav, men den tiende kom vi  
Til Lotophagerne Land, et Folk, som lever af Træfrugt,
- 85 Der vi stege paa Kysten iland, og hentet os Ferskvand.  
Strax ved de hurtige Skibe nu Mandskabet tog sig et Maaltid,  
Men da ved Mad og Drikke vi der havde gjort os tilgode,  
Raared af Folket jeg Evende, og gav en Herold dem til Vedtog;  
Disse jeg skikted forud, og besøel dem grandt at besp ide,
- 90 Hvad Slags Folk her leved og Markerne Grode fortæred.  
Flug de ginge paa Bei, og snart Lotophagerne traf de,  
Og Lotophagerne gjorde de Mænd, jeg skiktede til dem,  
Ingen Fortræd, nei Lotos endog de gav dem at smage.  
Hver af disse, som aad af den Frugt, der var liflig som Honning,
- 95 Nystedes ei at bringe Bæsked eller komme tilbage;  
Hos Lotophagerne Folk, hvor de var, de vilde forblive,  
Der vilde Lotos de plukke, og ei de tænkte paa Hjemfærd;

- Dog ihvor bittert de græd, til Skibene ned jeg dem førte,  
 Slæbte med Magt dem ombord, og basted dem der under Tosten.  
 100 Derpaa jeg strax befoel den øvrige Deel af mit Mandskab,  
 Uden Forhaling at skibe sig ind paa de hurtige Snekker,  
 At ikke Nogen, fik Lotos han smagt, skulde glemme vor Hjemfart.  
 Flug ombord de nu gif, paa Tosterne toge de Sæde  
 Alle paa Rad, og med Arer de slog de graalige Bølger.
- 105 Videre seiled vi nu med dybtbedrøvede Hjerter,  
 Og til Skylopernes Land vi kom, et ubændigt og lovløst  
 Folk, som fortroster sig heelt paa de salige Guder alene.  
 Aldrig en Ympe de sætte, ei røre de Haand til at ploie,  
 Bildt groer Alt paa Marken omkring uden Ploining og Udsæd,  
 110 Hvede saavelsom Byg, og hyppige Ranker, som bære  
 Fyldige Druer i Mængde, og Zeus ved Regn dem befrugter.  
 Intet de kjende til Love, ei Raad de holde paa Thinge,  
 Men i de hvælvede Huler omkring paa Bjergenes Rygning  
 Have de Bolig og Hjem, og hver Mand raader som Dommer  
 115 Selv over Qvinder og Børn, og bryder sig ei om de Andre.  
 Udenfor Bugten der ligger en Holm, kun liden af Omfang,  
 Just ikke nær ved Skylopernes Land, dog fjern ikke heller,  
 Stærkt bevoxet med Skov; Bildgeder i frygtelig Mængde  
 Leve paa Den, thi Menneskers Fjed bortstrammer dem aldrig,  
 120 Ei den af Jægere vorder besøgt, som ellers i Skove  
 Døie saa megen Besvær og flattre paa Bjergenes Toppe;  
 Ikke den bruges til Græsning for Qvæg, ei heller til Plovland;  
 Uden at sures af Plov og besaaes fra Dage til Dage  
 Ligger den øde for Folk, og ernærer kun brægende Geder,  
 125 Thi hos Skyloperne kjender man ei rødbovede Skibe;  
 Ei Skibsbyggere finder man der, som kunde dem tømre  
 Tostede Snekker, der vigtige Hverv udrette dem kunde,  
 Farende rundt fra Stad til Stad, saaledes som hyppig  
 Mænd over Bølgerne drage tilskibs, at gjæste hverandre;
- 130 Hvilke da vist opdyrkede snart og bebyggede Holmen,  
 Thi den er langt fra gold, snart Frugter den bar efter Aarstid.  
 Langs med Strand ved det graalige Hav udbrede sig Enge,  
 Fugtige, klædte med Græs, hvor Ranken sig frisk vilde holde.  
 Hist er Jordsmonnet skjønt, og høit vilde Sæden sig bølge,  
 135 Moden til Meining om Høst, thi feed er Bunden derunder.

- Havnen er der saa tryk, at ei man trænger til Barptoug,  
 Ei udkaster man Dræg, ei Stavn man fortpier med Liner,  
 Skibet man driver mod Land, og tøver en Stund til det atter  
 Sømanden lyfter at lette, naar Vind begynder at lufte.
- 140 Men i den inderste Bugt der risler den klareste Kilde,  
 Springende frem af en Grotte, og trindt omvoget med Popler;  
 Der vi seiled mod Land, og en Gud paa Veien os førte  
 Gjennem en Nat saa sort, at vi ei kunde skimte det mindste;  
 Lykt om Skibene ruged den taagede Luft, og paa Himlen
- 145 Kom ei Maanen tilsyne, thi tæt var i Skyer den hyllet.  
 Derfor ei Noget af hele vort Folk fik Die paa Den,  
 Heller ei Bølgerne saae vi, som svulmende rulled mod Kysten,  
 Førend mod Land allerede vi løb med de toftede Skibe;  
 Men da vi stod under Land, lod strax vi Seilene stryge,
- 150 Selv udstege vi da paa den havbeskyllede Strandbred;  
 Der vi tog os et Blund, og ventede paa Morgenens Komme.  
 Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dawning,  
 Vandred vi rundt paa Den, og undred os svart ved at see den.  
 Derpaa de hellige Nymphes, Uigidebehersterens Døttre,
- 155 Geder fra Klipperne jog, mine Mænd til et qvægende Maaltid.  
 Flug vore krummede Buer med samt langskastede Haandspyd  
 Hented fra Flaaden vi op, og i tre Afdelinger skilte  
 Skjød vi, og snart en dønskelig Jagt en Gud os forundte.  
 Skibenes Tal, som mig fulgte, var tolv, og ved Delingen faldt der
- 160 Ni Bildgeder til hvert, selv ti jeg tog mig af Byttet.  
 Saaledes Dagen igjennem til seent, da Solen sig bjerged,  
 Sad vi og nød fortræffeligt Kjød og Biin, som var liflig,  
 End var Folket paa Flaaden ei lens for Vinen den røde,  
 End var der levnet en Slump, thi mangfoldige Dunke vi fylde,
- 165 Dengang Rifonernes hellige Stad vi forstyrred og plyndred.  
 Men fra Kyklopernes Land vi Røg kunde see, og fornemme  
 Lyd af Mennesker, Geder og Faar, saa nær var de ved os.  
 Men da nu Solen sig bjerged, og Mulm udbredte sig vide,  
 Ginge vi Alle til Roe paa den havbeskyllede Strandbred;
- 170 Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dawning,  
 Kaldte jeg sammen mit Folk, og taled sa til dem Alle:  
 Bliver nu her, I øvrige Mænd, I troe Kamerater!  
 Selv er jeg nu tilfunds at gaac med mit Skib og Besætning



Over til Landet at speide, hvad Menneſteslags der beboer det,  
 175 Om det er raæ udædiſte Mænd uden Ret eller Love,  
 Eller et gæſtfrit Folk, hvis Sind for Guderne frngter.

Talende ſaa gif ſelv jeg omberd, og befoel mine Svende  
 Selv at ſtibe ſig ind og Linerne løſne fra Bagſtavn.  
 Flug ombord de nu gif, paa Tofterne toge de Sæde  
 180 Alle paa Rad, og med Arer de ſlog de graalige Bover.  
 Men da til Landet vi kom, og ei ret langt var det borte,  
 Blev en rummelig Hule vi vaer, ſom ude paa Stranden  
 Kneifed, beſkygget af Laubærtræer; der drev man om Uftnen  
 Hjorder af Geder og Faar under Tag, og en Fold var omkring den  
 185 Bygget, ſom høit var hegnet med faſtnedrammede Kampſteen,  
 Rankopvoxede Graner og Eger med kneifende Kroner.  
 Bolig den var for en græſſelig Mand; aſſondret fra Alle  
 Eenlig han vogted ſit Dvæg, kom aldrig i Menneſkers Samqvem,  
 Men i ſit eensomme Liv han pønſede ſtedſe paa Voldsdaad.  
 190 Ræddelig ſtor var Riſen af Bægt, han ligned i Sandhed  
 Ei brøddende Mænd, men heller en kneifende Bjergrygs  
 Skovbevogede Flaſ, ſom hæver ſig over de andre.

Flug befoel jeg den øvrige Deel af mit trofaſte Følge,  
 Næde ved Snekken at tøve, og paſſe mig vel paa mit Fartoi.  
 195 Selv udkaared jeg tolv af de knøveſte Mænd, og med diſſe  
 Gif jeg, men med mig jeg tog en Gedekindskunk, ſom var fylt med  
 Biin baade liſlig og rød, den Maron, en Søn af Enantheſ,  
 Præſt for Phoibos Apollon, ſom Iſmaros mægtig beſtjermer,  
 Gav mig, fordi jeg ſkaante ham ſelv, hans Børn og hans Huſtræ,  
 200 Rørt af Blue for en Mand, ſom beboede Phoibos Apollons  
 Tætbevogede Lund; han ſkjenked mig glimrende Gaver:  
 Ene Talenter af Guld han mig gav, heel ſnuft forarbeidet,  
 Samt en Pokal af det pureſte Søl, og deſuden han gav mig  
 Biin, ſom fylde han lod paa tolv tvehankede Krukker,  
 205 Biin, ublandet og ſød, en Drik for ſalige Guder.  
 Ingen i Huſet den kjendte, hans Svende ſaalidt ſom hans Terner,  
 Uden han ſelv, hans Biv og Fædebuurkvinden alene.  
 Men naar de drak den rødlige Biin, der var liſlig ſom Honning,  
 Skjenked et Bæger han fuldt, og ſpædte ſaa Binen med tyve  
 210 Maal af Vand; af Bæger da ſteg guddommelig Bellugt;  
 Da var det ſandelig ei nogen Fryd at ſyre ſin Attraæ.

- Denne jeg kom paa en rummelig Dunk, og Mad jeg desuden  
 Tog i en Sæk, thi det bares mig for i mit mandige Hjerter,  
 At til en Mand vi gif, som besad umaadelig Styrke,  
 215 Bild og udædift, som ei til Ret eller Billighed kjendte.  
 Snart til Hulen vi kom, men ei vi traf ham derinde,  
 Ude paa Bangen han drev sine Hjorder af triveligt Smaaqvæg.  
 Ind i Hulen vi treen, og grandt betragted vi Alting:  
 Kurve der stod svingsfyldte med Ost; i Baasene vrimled  
 220 Lam og Kid, hvert Slags for sig selv indstænget i Lufke,  
 Hift af det tidligste Kuld, af det mellemste her, og de spæde  
 Utter i særligt Lufak; hvert Kar flød over af Balde;  
 Hift stod Bøtter og Spande, hvori han pleied at malke.  
 Strag mine Mænd indstændig mig bad om Lov til at drage  
 225 Først med Ostene bort, derefter i muligste Skynding  
 Drive hans Geder og Lam af Stald til det hurtige Fartoi  
 Ned, og seile dermed igjen over Havet det salte.  
 Dog jeg soied dem ei, langt bedre det dog havde været!  
 Først jeg vilde ham see, ja vel faae mig som Gæst en Foræring,  
 230 Men for mit Folk et lysteligt Syn han ei skulde vorde.  
 Ild antændte vi først og offrede. Selv af hans Oste  
 Tog vi nu for os og spiste, saa sad vi og ventede derinde,  
 Indtil han kom med sit Qvæg; selv bar paa sin Ryg han en mægtig  
 Dragt af knastørt Bed, for ved Lys at holde sin Madver.  
 235 Uden for Hulen han slængte det ned, saa det buldred og braged,  
 Og i vor Skræk til den inderste Braae af Hulen vi fhygted.  
 Ind i den gabende Hule han drev af de mæskede Flokke  
 Geder og Faar til Malkning, men Hannerne lod han derude  
 Staae, baade Bæder og Buf i den høitomhegnede Fægaard.  
 240 Derpaa han løftede en Steen heel stor og tung for at spærre  
 Hulen dermed; ja for tyve og to firhjulede stærke  
 Bogne det holdt vist haardt den Steen fra Pladsen at vælte;  
 Slig umaadelig Steen han stilled som Dør for sin Hule,  
 Satte sig saa til at malke snart Faar snart brægende Geder,  
 245 Alt med Orden og Skif, og lagde de Smaae til at patte.  
 Derpaa han løbede Hælvten til Ost af Melken den hvide,  
 Knugede den af, og pakkede den ned i flettede Kurve;  
 Hælvten i Bøtter han stillede hen, at have den rede,  
 Baade naar Først han fornam, og naar han fortæred sin Madver.

- 250 Men da han saa med Iver og Til havde rhytet sin Gjerning,  
 Lændte han Ild, fik Die paa os, og spurgte saalunde:  
 Fremmede! hvem er I, og hvorfra er I komne paa Søvei?  
 Drog I paa Handelen ud, eller gif I paa vildsomme Farter  
 Ret som en Vifingeskare, som flakkende vidt over Bølgen  
 255 Sætter i Bove sit Liv, for at plyndre hos Folket i Udland?  
 Saa han talte, da knustes paastand vore Hjerter af Rædsel  
 Over hans buldrende Røst og ham selv den frygtelig Ruse;  
 Dog endda til Orde jeg tog, og gav ham til Gjensvar:  
 Vi er Achaiske Mænd, paa Fart vi gav os fra Troia,  
 260 Men paa det svælgende Dyb af skiftende Vinde vi tumles,  
 Hvigende hjem til vort Land, men vor Raas og vor Wei blev en anden.  
 Bisfelig tyktes det Zeus for godt, os slikt at bestikke.  
 Ud i Leding vi drog med Utreus's Søn Agamemnon,  
 Han som for Tiden er meest i Rye under Himmelen vide,  
 265 Da han forstyrred saa mægtig en Stad og betvang et saa talrigt  
 Folk; af en Hændelse kom vi herhid, og dit Knæ vi os nærme  
 Ydmygt med Bøn, om give du vil os en Gæsteforæring,  
 Eller en Gave forresten, en Skjel, som times en Fremmed.  
 Guderne frygt, du Gjæve! med ydmyge Bønner vi komme,  
 270 Zeus er en hevrende Gud for ydmygbedende Gæster,  
 Han hver from bønfsaldende Mand ledsager paa Vandring.  
 Saa jeg talte, men flux han svared mig ubarmhjertig:  
 Fremmede! Daare du est, eller langveisfra er du kommen,  
 Siden du byde mig kan, at blues og frygte for Guder.  
 275 Ei om den Uigisbevæbnede Zeus vi Rykloper os bryde,  
 Eller om salige Guder, vor Kraft staaer høit over deres.  
 Viid, af Frygt for Zeus's Fortørnelse skaaner jeg aldrig  
 Dig saalidt som dit Folk, med mindre det saa mig behager.  
 Dog, siig frem, hvor løb du til Land med dit tomrede Fartoi?  
 280 Fjernt ved Strand, eller nær herved? Bested vil jeg vide.  
 Lumskelig talte han saa, men for snue til at lade mig narre,  
 Gav jeg ham listige Ord til Svar, og talte saalunde:  
 Skibet i Qvag Poseidon mig slog, hiin Ryster af Jorden,  
 Ind mod de Klipper han drev det, som langs Eders Ryster sig strække,  
 285 Selv han det slynged mod Rædsel, og Storm fra Søen forslog det,  
 Dog blev jeg frelst fra gruelig Død tilligemed Diise.  
 Saa jeg talte; slet Intet den Ubarmhjertige svared;

- Op han sprang, og voldelig Haand paa mit Mandskab han lagde,  
 Svende han greb, og mod Jorden som Hundehvalpe han smed dem  
 290 Ned, saa Hjernen i Strøm flød ud og besudlede Gulvet.  
 Led for Led han i Stykker dem skar, og laved sig Maaltid,  
 Lad dem saa gridst som en Løve fra Bjerg, og Intet han levned  
 Hverken af Kjød eller Indvold, selv ei af de marvfulde Knogler.  
 Alle med grædende Taarer til Zeus vore Hænder vi løstede  
 295 Bed dette hæslige Syn, og fortvivlede var vi tilmode.  
 Men da Kyklopen sin mægtige Bom havde fyldt ved at æde  
 Mennefskjød og drikke dertil den reneeste Sødmeft,  
 Lagde han ned sig i Hulen, og sov henstrakt mellem Fæet.  
 Først udtænkte jeg nu det Raad i mit mandige Hjerte,  
 300 Frem at træde, mit hvæksede Sværd fra Lænden at drage,  
 Og i hans Bryst det bore, hvor Leveren sidder i Livet,  
 Stødende til med min Haand, men en anden Betænkning mig afholdt.  
 Og saa os selv en ukkelig Død jo saa vilde times,  
 Thi det var plat umuligt for os med Hænder at vælte  
 305 Bort den mægtige Steen, som var sat for den gabende Indgang.  
 Saa med Suk vi ventede her paa den hellige Morgen.  
 Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dawning,  
 Fændte paany han Jld og malked de prægtige Hjorder,  
 Alt med Orden og Skik, og lagde de Smaae til at patte.  
 310 Men da han saa med Jver og Jil havde røgtet sin Gjerning,  
 Greb han igjen to Mænd af mit Folk, og laved sig Davre,  
 Og efter Davren af Hulen han drev sine mæskede Hjorder.  
 Bort han tog den vældige Steen og for Døren den stilled  
 Ligesaa nemt igjen, som et Laag paa et Røgger man sætter.  
 315 Derpaa med skingrende Fløiten han drev sit mæskede Smaaqvæg  
 Op mod Bjerget; tilbage jeg blev og grundet paa Rænker,  
 Om jeg mig Hevn skulde faae, og Athene mig Hæder forunde.  
 Denne Beslutning tilsidst dog tyktes mig være den bedste.  
 Henne ved Stalden der laae en Stav, heel mægtig at see til,  
 320 Grøn og af Olietræ, som Kyklopen sig skar, den at bære,  
 Naar den blev tør; for os, da vi saae den, tyktes den hartad  
 Stor som den kneisende Mast i et tjæret og rummeligt Fragtskib,  
 Som over Bølgerne farer med toti Marer om Ræling,  
 Saadan af Førelse var den at see, og saadan af Længde.  
 325 Hen jeg gif, og en Favn omtrent jeg kapped af Staven,

- Rakte den til mine Mænd, og besocd dem Stumpen at slave;  
 Rast de gjorde den glat, og jeg selv i den yderste Ende  
 Spidsed den til, og Spidsen jeg svæd i de blussende Flammer.  
 Stangen jeg lagde nu hen og forsigtig i Røget den skjulte,  
 330 Hvoraf i Hulen omkring der laae mangfoldige Bunker;  
 Derpaa jeg bød mine Mænd, strax Lod med hinanden at faste,  
 Hvo der med mig skulde vove, at løste den mægtige Træstang,  
 Og ham i Diet den bore, naar sødt i Søvn han var falden.  
 Lodden nu faldt paa de Mænd, som selv jeg mig helst havde faaret,  
 335 Fire de var, og desuden var selv jeg valgt til den Femte.  
 Hjem med sin Flok skjonuldede Faar han kom da det skumred;  
 Ind i Hulen han strax tilhobe dem drev, og derude  
 Blev ei et eneste Faar i den høitombegnede Fægaard,  
 Enten han ahnede Svig, eller og en Gud ham det indgav.  
 340 Derpaa han løstede den vældige Steen, og spærred sin Hule,  
 Satte sig saa til at malke snart Faar, snart brægende Geder,  
 Alt med Orden og Skif, og lagde de Smaae til at patte,  
 Men da han saa med Iver og Jil havde røgtet sin Gjerning,  
 Greb han igjen to Mænd af mit Folk, og laved sig Rådver.  
 345 Hen til Kyklopen jeg traadte nu flux, og talte saalunde;  
 Medens et Kruus af den rødligæ Biin med Haand jeg ham rakte:  
 Der, Kyklop! drik Biin til det Menneskeljød, du har tæret,  
 Da skal du see, hvad Drik der gjemtes ombord paa vort Fartøi.  
 Gjerne jeg offerer til dig min Biin, isald du barmhjertig  
 350 Skikker mig hjem til mit Land, men utaalelig raste du hidtil.  
 Grumme! hvordan skal vel noget Menneskes Barn udi Fremtid  
 Vove sig hid til dit Land, da du ei har skikkelig handlet?  
 Saaledes taledede jeg; han tog og drak, og den søde  
 Drik ham smagte fortrinlig, og flux meer Biin han forlangte:  
 355 Skjenk som Ven paa en frisk, og siig mig strax hvad du hedder,  
 At jeg kan glæde din Hu ved at give dig Gæsteforæring.  
 Ogsaa hos os Kykloper frembringer den vppige Jordbund  
 Ranker med fyldige Druer, og Zeus ved Regn dem befrugter,  
 Dog, din Biin er en Slump af Ambrosia vist eller Nektar.  
 360 Saa han taled, og blussende Biin paany jeg ham skjenked;  
 Tregange gav jeg ham Biin, og tregange drak han den Saabe,  
 Men da saa Binen begyndte at løbe ham om i hans Hoved,  
 Talte jeg til ham igjen med Ord saa søde som Honning:

Nys du spurgte, Kyklop! om det Navn, hvormed jeg benævnes,  
 365 Sige det vil jeg, men giv mig den Gæsteforæring du loved;  
 Viid da, mit Navn er Ingen, og Ingen mig kaldte bestandig  
 Baade min Fader og Moder og samtlige Venner tillige.

Saa jeg talte, men slug han svared mig uarmhjertig:  
 Ingen fortærer jeg sidst, saa fuldt som alle hans Venner,  
 370 Dog de Dyrige først, see! det er min Gæsteforæring.

Talt, og svingrende tumled han baglæns omfuld, og paa Gulvet  
 Laae han og frummed den lastede Hals, da greb ham den stærke  
 Altovermandende Sovn, og ud af Struben ham styrted  
 Viin med Stumper af Menneskefjød, mens han gylped af Fuldskab.  
 375 Slug jeg Stangen nu greb, og stak den i gloende Emmer,  
 Til den blev heed, imedens jeg taled Mod i mit Mandskab,  
 At ikke Rogen af Skræk, naar til Stykket det kom, skulde svigte.  
 Men da vor Oliestang var nær ved at tændes i Lue,  
 Skjøndt den var fastig og grøn, og skinnede klarlig men rædsomt,  
 380 Traf jeg af Ilden den ud; omkring mig i Kredts mine Svende  
 Treen, og et frygteligt Mod os en Gud indblæste tilhobe.

Fat om Oliestangen de greb, som var spidset i Enden,  
 Og i hans Die de jog den, mens jeg, som i Beiret mig rakte,  
 Bred den omkring; som naar med sin Drill en Sommermand borer  
 385 Planken til Skib, mens nede hans Folk, som i Enderne holde,  
 Dreie den rundt med en Rem, og rast gennem Træet den løber;  
 Saaledes holdt vi her den glødende Stang i hans Die,  
 Dreiede rundt, og Blod omstrømmed den hedede Træspids;  
 Dampen ham sved hvert Haar af Bryn og rundtom hans Die,  
 390 Mens baade Stenen blev brændt, og Rødderne surred af Heden.  
 Ganske som naar en Smed en glødende Biil eller Dxe  
 Dnypper i svalende Vand, som lydelig hviner og bobler,  
 For den at hærde, thi Jernet derved erholder sin Styrke;  
 Saaledes hvisled hans Die om Spidsen af Oliestangen.

Rædsomt af Smerte han skreg, saa det gjaldede hen gennem Klippen;  
 395 Alle tilbage vi foer af Forfærdelse. Strax af sit Die  
 Rev Kyklopen nu Stangen, som tykt med Blod var besudlet,  
 Slængte paaastand med Haanden den bort, forstyrret af Pine,  
 Og med et frygteligt Braal paa Kykloperne kaldte, som boede  
 400 Trindt i Huler omkring paa de stormomsufede Ræsker.  
 Flug paa hans Raab de stimlede did baade herfra og histfra,

Flokkedes udenfor Hulen, og spurgte ham, hvad der ham feiled:

- Siig, Polyphemos! hvad Ondt er hændet dig, siden du raaber  
Midt i den hellige Nat, og forstyrrer vor Søn ved din Skrigen?  
405 Vil nogen dødelig Mand med Magt frarane dig Fæmon?  
Eller vil Nogen dig myrde maaskee ved List eller Boldsfærd?

Inde fra Hulen dem svared den stærke Kyklop Polyphemos:  
Ingen, o Venner! mig myrder ved List, men ikke ved Boldsfærd.

- Flux med bevingede Ord de gav Polyphemos til Gjensvar:  
410 Siden da Ingen dig volder Fortræd, og du sidder alene,  
Saa er der ei noget Raad mod en Got, som Zeus dig har tilsendt.  
Beed derfor til din Fader, den mægtige Hersker Poseidon.

- Saa de taled og gif, men listelig loe jeg i Hjertet,  
At jeg dem narred saa snildt ved mit Navn og mit prægtige Paafund.  
415 Derpaa Kyklopen, som sukede dybt, og af Pine sig vaanded,  
Famled med Hænderne for sig, og løftede Stenen fra Døren.  
Midt han i Døren sig satte, og ud sine Arme han bredte,  
Hver at fange, som bort blandt Faarene vilde sig snige,  
Sagtens han bildte sig ind, at jeg skulde være saa tofsket.  
420 Selv jeg grundede paa, hvad der nu vilde være det Bedste,  
Om jeg fra Døden maaskee mine Mænd og mig selv kunde frelse,  
Dg i mit Sind opspandt jeg mangfoldige Rænker og Unslag,  
Da det jo gjaldt vort Liv, thi stærkt sig nærmed en Ufærd.  
Denne Beslutning tilsidst dog tyktes mig være den bedste.

- 425 Bæddere gif der i Faarenes Flok, tykuldede, fede,  
Store desuden og skjøne, med Uld som mørke Fioler.  
Disse jeg sagtelig bandt til hinanden med flettede Bidier,  
Hvorpaa den arge Kyklop, naar han sov, sig strakte, den Bildmand,  
Tre og tre, den mellemste bar mig En af mit Følge,  
430 Medens de To, som ved Siderne gif, beskjermede Manden.  
Saaledes tre af Bædderne bar hver Mand, men af Flokken  
Valgte jeg ud til mig selv den allerfortrinligste Bædder.  
Fæt i Ryggen jeg greb, heelt ind jeg under den laadne  
Bug mig strakte, og holdende fast med Haand i den tykke  
435 Krøllede Pels frumbøiet jeg hang, taalmodig i Hjertet.  
Saa med Suk vi ventede her paa den hellige Morgen.

Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Daging,  
Styrtes de mandlige Dyr sig ud af Hulen til Græsning,  
Mens umalkede Hunnerne stod med Hverne spændte,

- 440 Brægende høit i Baas, men Eieren, martret af Piinsler,  
 Ifkun paa Ryggen befølte med famlende Haand sine Bæddre,  
 Som havde reist sig op, og ei han mærked, den Tøsse,  
 At under Dyrenes pelsede Bryst mine Mænd vare bundne.  
 Sidst i Flokken en Bædder kom stalkende hen imod Døren,
- 445 Svært betynget af Uld og af mig, som var Mester for Listen;  
 Denne befølte den stærke Rynklop Polyphemos og udbrød:  
 Elskede Bædder! hvi ganger idag du sidst fra min Hule?  
 Aldrig du pleier i Faarenes Flok bagefter at lente,  
 Først udvandrer du ellers paa blomstrende Marker at græsse,
- 450 Rask med vældige Skridt, og først til de riblende Bække;  
 Og naar det lakker ad Listen, du først hjemiler til Stalden.  
 Nu derimod er du sidst; forvist med Smerte din Herres  
 Die du savner, som Jngen, den nedrige Mand og hans lumpne  
 Svende har blindet, da først han med Biin mig havde bedøvet.
- 455 Dog endnu, kan jeg troe, har han ei Fordærvelsen undskyet.  
 Kunde du tænke som jeg, og var du med Mæle begavet,  
 At du mig kunde fortælle, hvor nu for min Harm han har gjemt sig,  
 Knuse jeg skulde hans Hoved paastand, saa Hjernen i Hulen  
 Rundt skulde sprøite paa Gulv, og vist jeg forskaffed mit Hjerte
- 460 Lindring i al den Qual, den elendige Jngen har voldt mig.  
 Talende saa lod Bæddrene ud af Hulen han drage.  
 Men da fra Hulen og Folden et Stykke vi bort vare komne,  
 Løste jeg selv mig fra Bædderen først, og saa mine Svende.  
 Flug den talrige Drift høibenede Faar vi nu gjenned
- 465 Bort ad frogede Veie, til ned vi kom til vort Fartøi,  
 Og vore troe Kamerater sig frydede høit ved at see os  
 Slupne fra truende Død, men lydt de bejamred de Dræbte;  
 Dog jeg taalte det ei, og med blinkende Dine jeg bød dem  
 Standse med Graad, og faste paastand det uldrige Smaaqvæg
- 470 Ned i vort Skib, og seile dermed over Havet det salte.  
 Flug ombord de nu gif, paa Tosterne toge de Sæde  
 Alle paa Rad, og med Arer de slog de graalige Bølger.  
 Da vi var femne saa langt, som en lydelig Stemme kan række,  
 Raabte med bidende Ord jeg høit til Rynklopen og sagde:
- 475 Hør, Rynklop! den Mand var dog ei nogen Rynster, hvis Svende  
 Du med ubændige Kræfter har ædt i din hvælvede Hule.  
 Over dig selv, du Skurk! din nedrige Daad maatte komme,



- Siden du selv i dit Huus uden Blud opaad dine Gjæster,  
 Derfor har Hevn dig ramt fra Zeus og de øvrige Guder.
- 480 Saa jeg taled, og bister i Hu blev Kyklopen for Alvor.  
 Toppen han rev af et kneisende Fjeld, og efter os kasted,  
 Med den faldt tæt ud for vor Skibs blaamalede Forstav,   
 Vandene pladsked og steg for den bratnedstyrtende Fjeldflods,  
 Snekken blev jaget mod Land, da Bølgerne strømmed fra Dybet,  
 485 Skiftende brat deres Lob, og tvang den ind under Kyksten.  
 Selv med min Haand en Stage jeg greb, den længste som fandtes,  
 Stodte fra Land, og beføel med Hovedets Nit mine Svende,  
 Rast deres Marer at roe, for at bjerGES af denne vor Qvide.  
 Flug de sprang til Marerne hen, og brugte dem ærlig.
- 490 Men da vi dobbelt saa langt fra Strand over Bølgen var komne,  
 Raabte jeg hen til Kyklopen paany, skjøndt Svendene trindt fra  
 Stimled omkring mig, med venlige Ord at hindre min Jdræt:  
 Hvi vil du dog, Forvovne! end meer ham tirre, den Bildmand?  
 Som jo fornys ved sit Rast i Bølgerne jaget vort Fartoi
- 495 Ind igjen under Land, hvor vi alt es troede forlorne.  
 Blot han et Ord eller Rnye havde hørt af Nogen iblandt os,  
 Havde han vist med den takkede Steen knust baade vort Fartoi  
 Og vore Hoveder med, thi Klem det har, naar han kaster.  
 Saa de talte, men ei mit mandige Hjerte de boied,
- 500 Og til Kyklopen paany med fnyssende Harmen jeg raabte:  
 Hviis nogen dødelig Mand, Kyklop! i kommende Dage  
 Spørger dig ad, hvordan du saa ynkelig misted dit Die,  
 Giv da til Svar, at Odysseus, Laertes's Son dig har blindet,  
 Han den Stadomsstyrter, som boer paa Ithakas Vland.
- 505 Saa jeg taled, og hylende høit han gav mig til Gjensvar:  
 Bee mig! saa slog det ind, hvad engang forlængst blev forkyndt mig!  
 Fordum der leved iblandt os en Seer, behjertet og kraftfuld,  
 Telemos, Eurymos' Son; han var sær forsaten i Sandsagn,  
 Og i vort Land blev han gammel og graae som Kyklopernes Spaamand.
- 510 Han mig bebuded, at Alt vilde skee, hvad nu mig er hændet,  
 At ved Odysseus's Haand jeg mit Syn vilde vorde berøvet;  
 Dog bestandig jeg ventede, at hid en Mand skulde komme,  
 Stor af Bygning og smuk, og med vældige Kræfter begavet,  
 Nu derimod har en Staffel, en svag og uælig Mandkling
- 515 Blindet mit Die, da først han med Biin mig havde bedøvet.

Vel, Odysseus! kom hid! lad mig Gæsteforæring dig give!  
 Lad mig hos stærken Poseidon forskaffe dig Leide paa Hjemfart!  
 Jeg er en Søn af ham, og han sig kalder min Fader,  
 Selv helbreder han mig, om han vil, og ei nogen Anden,  
 520 Hverken udødelig Gud eller dødelig Jordebeboer.

Saaledes talte Kyklopen, men jeg gjensvared og sagde:  
 Gid jeg mægtede blot, dig ligesaa vist at berøve  
 Livet og Anden, og ned til Hades's Bolig at stikke,  
 Som ikke selv Poseidon igjen helbreder dit Dø!

525 Saaledes taledede jeg, da bad han til Drotten Poseidon,  
 Hænderne rakte han op mod den stjernede Himmel og udbrød:

Hør min Bøn, o Poseidon, fortlokkede Favner af Jorden!  
 Hvis jeg saasandt er din Søn, og du dig kalder min Fader,  
 Lad ei Odysseus, Laertes's Søn, gjenfinde sin Hjemstavn,  
 530 Han den Stadomstyrter, som boer paa Ithakas Dland!

Dog, hvis det er ham bestikket, at see sine Venner, og atter  
 Hjem at komme til Fædreneland og den prægtige Bolig,  
 Seent og suurt, berøvet sit Folk, og ombord paa et fremmed  
 Skib han komme da hjem, og Sorg i Huset han finde!

535 Saa han bad, og Havets fortlokkede Herre ham hørte.  
 Atter nu løfted Kyklopen en Steen, betydelig større,  
 Svang den, og strengte sin Kraft umaadelig an da han kasted.  
 Ugter i Havet den faldt for vort Skibs blaamalede Bagstavn,  
 Og paa et hængende Haar havde Spidsen af Roret den truffet;  
 540 Vandene pladsked og steg for den bratnedstyrrende Fjeldflods,  
 Frem drev Søen vort Skib og skyled det over til Kysten.

Men da til Holmen vi kom, hvor de toftforsnyede Skibe  
 Samtlige laae endnu, og hvor Svendene nede ved Flaaden  
 Jamrende sad i en Kred, og ventede langlig vor Gjenkomst,

545 Haled vi strax vort Skib iland paa den sandede Søhst;  
 Selv udstege vi saa paa den havbeskyllede Strandbred.

Dvæget, vi tog fra Kyklopen, blev bragt iland, og paa Stedet  
 Skifted vi Byttet, at Ingen sin skjellige Part skulde savne.

Men mine beenbepandsrede Mænd tog Bædderen forlods  
 550 Ud, da Dvæget blev deelt, og forærte mig. Denne paa Stranden  
 Selv jeg til Zeus Kronion, Skysamlere, Alles Beherster,  
 Offred, og risted dens Bove, men ei han ænsed mit Offer,  
 Biskelig grunded han paa, hvordan jeg skulde forlise

Baade de toftede Snekker og dygtige Svende tilhøbe.

- 555 Saaledes Dagen igjennem til seent, da Solen sig bjerged,  
Sad vi og nød fortræffeligt Kjød og Viin, som var liflig;  
Men da nu Solen sig bjerged, og Mulm udbredte sig vide,  
Ginge vi Alle til Roe paa den havbestykkede Strandbred;  
Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Daging,  
560 Nøled jeg ikke, men muntrede strax mine Mænd og besøel dem,  
Selv at skibe sig ind og Lincerne løbne fra Bagstavn.  
Flux ombord de nu gif, paa Tosterne toge de Sæde  
Alle paa Rad, og med Klarer de slog de graalige Bølger.  
Videre seiled vi nu med dybtbedrøvede Hjerter,  
565 For vore Benner vi misted, dog froe at Døden vi undslap.
-

---

## Tiende Sang.

---

Niolos. Laistrygonerne. Kirke.

Til den Nioliske De vi kom nu; denne beboede  
Niolos, Son af Hippotes, en Ben af de salige Guder.  
Den i Bølgerne svømmed, en Muur af Kobber omkring den  
Løb, ubrydelig stærk, og en glindsende Klippe sig hæved  
5 Steil imod Skye; i stolten Palads tolv Børn vare født ham,  
Sex livsalige Sønner og sex friskblomstrende Døttre,  
Dg sine Sønner han her havde Døttrene givet tilægte,  
Hos deres elskede Fader og kjærlige Moder bestandig  
Leve de høit; i Mængde dem kostelig Spise beredes;  
10 Fløitens fortryllende Toner igjennem de dustende Sale  
Lyder om Dagen, om Natten Enhver hos sin tugtige Hustrue  
Sodt paa Bolstrene hviler i smuktudsnittede Senge.  
Disse's anseelige Stad og skjøne Palads vi nu gjæsted.  
Venlig han hused en Maaned mig der, og spurgte mig noie  
15 Ud om Iliens Stad, om Uchaiernes Snekker og Hjemfart,  
Dg jeg fortalte ham da omstændelig alle Bedrifter.  
Da jeg saa taled om Reisen, og bad ham, hjem mig at skaffe,  
Vægted sig Niolos ei, men fremmende venlig min Reise  
Gav han en Sæt mig af Hud, som var flaaet af en niaars Oxe,  
20 Hvori de susende Binde han tvang, og spærred dem Udfart;  
Thi af den mægtige Zeus blev han sat til Bindens Herre,

Alt som ham lyst, at lægge dem snart, og snart dem at reise.  
Sækken han bandt paa mit bugede Skib med en glimrende Sølvsnor  
Fast, at ikke det ringeste Pust sig ud kunde trænge;

25 Men til min Fart udflyve han lod en søielig Vestvind,  
Snekker og Folk at føre mig hjem, dog ikke han skulde  
Naae sit Meed, thi Jammer os traf ved Evendenes Daarskab.

Ni samfældige Døgn baade Dag og Nat vi nu seiled,  
Men paa den tiende Dag vore fædrene Marker vi skimted;

30 Ild derovre vi tydelig saae, saa nær var vi Kysten;  
Dog jeg var træt, saa sødelig Søvn sig over mig listed;  
Selv havde Roret jeg dreiet paa hele vor Fart, og til ingen  
Anden det villet betroet, for at komme desfor til min Hjemstavn.  
Midlertid sad mine Mænd, og gav sig i Snak med hverandre,  
35 Stærkt de formoded, at Gaver af Guld og Sølv jeg paa Skibet  
Bragte fra Niolos hjem, den behjertede Søn af Hippotes.  
Mangen da talte saalunde med Dinene vendt mod sin Naboe:

Guder! hvor høit denne Mand dog elstes og agtes af alle  
Menneskens Sønner paa Jord, hvis Land og Stad han besøger!

40 Meget og kosteligt Gods, som han fik af det Troiske Bytte,  
Bringer han med sig paa Skib, mens vi, som deelte hans Reise,  
Hjem til vort Fædreneland tomhændede drage tilhobe;  
Dertil har Niolos nys denne Venkabsforæring ham givet;  
Lader os da see efter paastand, hvad dette kan være,

45 Hvad for en Skjænk af Guld og Sølv der gjemmes i Sækken.

Saa med hverandre de talte, da seired den onde Beslutning.  
Strax de løste for Sækken, ud Bindene foer i det samme,  
Dg i en rivende Fart Orkanen dem drev over Havet  
Bort fra den fædrene Kyst, saa de hyled og svømmed i Taarer.

50 Op af Søvn jeg foer, og vog i mit kraftige Hjerter,  
Om jeg fra Skib skulde styrte mig ud og sluges af Bølgen,  
Eller med Taal det bære, og end blandt Levende færdes.  
Dog taalmodig jeg bar det og blev, men svøbt i min Kappe  
Med jeg i Skibet mig lagde, mens Stormen igjen vore Snekker  
55 Til den Nioliske De drev hen, og Folkene jamred.

Der iland paa Kysten vi steg, og hentede os Ferskvand.  
Strax ved de hurtige Skibe nu Mandskabet tog sig et Maaltid,  
Men da ved Mad og Drikke vi der havde gjort os tilgode,  
Tog en Herold og en Svend jeg med, og begav mig med disse

- 60 Hen til Niolos' glimrende Borg, og Konningen traf vi  
 Siddende froe tilbords med samt sine Børn og sin Hustrue;  
 Men da til Salen vi kom, paa Tærskelen ned vi os satte  
 Lige ved Stolpen, da studsed de svart, og spurgte saalunde:  
 Hvad? du her? Odysseus! hvad Gud forfølger dig fjendtlig?
- 65 Trolig vi sørged jo dog for din Fart, at du tryk kunde komme  
 Hjem til dit Land og dit Huus, eller og hvorhen det dig lysted.  
 Saa de taled, bedrovet i Hu jeg gav dem til Gjensvar:  
 Mig har mit nedrige Folk, og dertil uhykkelig Slummer  
 Bragt i Fordærv; o stander mig bi, thi Magten er Eders.
- 70 Saa jeg taled, og stræbte med venlige Ord dem at røre,  
 Dog tilhobe de taug, men Faderen gav mig til Gjensvar:  
 Paf dig paastand fra vor De, forvorpneste Mand under Solen!  
 Ei har jeg Lov til at huse, ei heller paa Bei at befordre  
 Slig en Mand, som har gjort sig forhadet af de salige Guder.
- 75 Paf dig, da hid du est kommen, forfulgt af Gudernes Brede.  
 Saa han taled, og jog mig Jamrende bort fra sin Baaning.  
 Videre seiled vi nu med dybtbedrøvede Hjerter,  
 Modet hos Folkene sank, som nu til Straf for vor Daarskab  
 Maatte møisommelig roe, og ei det tegned til Hjemkomst.
- 80 Sex samfældige Døgn baade Dag og Nat vi nu seiled,  
 Syvende Dagen vi kom til Telephos, Lamos's Fjeldstad  
 I Laistrygonernes Land, hvor den hjemadvandrende Hyrde  
 Raaber til Hyrden, som drager tilvangs, og denne ham svarer;  
 Og ved at offre sin Søvn kunde Hyre han tjene sig dobbelt,
- 85 Først som Faarenes Bogter, og saa som Driver af Hornqvæg,  
 Da baade Dag og Nat tæt følge hinanden i Sporet.  
 Da vi nu kom til den herlige Havn, om hvilken en Klippe  
 Svimlende høi sig strækker i Kreds fra Ende til anden,  
 Men ved dens Munding sig bøie de langt fremragende Pynter
- 90 Ind mod hinanden, saa Gabet er smalt til Skibenes Indløb,  
 Styred mit Folk derind med de toradaarede Snekker,  
 Og i den dybtudbugtede Havn de strag dem fortoied  
 Tæt ved hverandre, thi aldrig en Bølge sig, stor eller lille,  
 Hæver derinde, bestandig er der det klareste Havblik.
- 95 Selv derimod jeg lagde til Land med mit tjærede Fartoi  
 Ude ved Enden af Bugten, og Linerne bandt jeg til Klippen.  
 Derpaa det knudrede Fjeld jeg besteg, og skued omkring mig,

- Dog hverken Menneſters Dont var at ſee, eller Gjerning af Plovdyr,  
 Røg alene vi ſaac, ſom raſt ſig hvirvled fra Jorden.
- 100 Svende jeg ſaared af Folket, og gav en Herold dem til Ledtog,  
 Diſſe jeg ſtiffed forud, og befoel dem, grandt at beſpeide,  
 Hvad Slags Folk her leved, og Markernes Grøde fortæred.  
 Bort de vandred, og kom til en Bei, ſom var banet, ad hvilken  
 Vogne fra Bjergenes Skov hjemagede Brændſel til Staden.
- 105 Tæt ved Byen en Pige de traf, ſtærkbygget af Lemmer,  
 Som var paa Bei efter Band, Laiſtrygonen Antiphates' Datter,  
 Juſt ſom paa Vandring hun var til Artakias yndige Kilde  
 Ned, hvor Band til Byen Indvaanerne pleied at hente.  
 Hen til Pigen de treen, og ſtrag udfpurgte de hende,
- 110 Hvem der var Konning i Landet, og raaded ſom Drot over Folket,  
 Og hun betegned dem ſtrag ſin Faders anſeelige Vaaning.  
 Ind i det ſtolte Palads de treen, der traf de hans Huſtrues;  
 Svart de grued for Qvinden, thi ſtor hun var ſom en Kjeldaaſ.  
 Hjem fra Forſamling paa Torv hun ſin Mand Antiphates kaldte,
- 115 Og en forſmædelig Død tiltænkte han ſtrag mine Svende.  
 Selv den ene han greb, og beredte ham flug til et Maaltid,  
 Bort dog ſtyrked de To, og til Skibene ned de ſig bjerged.  
 Larm i Staden han gjorde paastand, og da dette de hørte,  
 Strømmed i tuſinde Tal Laiſtrygonernes vældige Karlfolk
- 120 Sammen; ei Mand af Menneſkens Et, men Riſer de ligned.  
 Stene fra Klippen ſaa tunge, ſom knap nogen Mand kunde ſlæbe,  
 Raſted de ned, og et frygteligt Gny fra Skibene dønned,  
 Braalet af døende Mænd og Braget af ſplintrede Skibe;  
 Ligeſom Fiſk de dem ſpidede, og bar dem til græſſeligt Maaltid.
- 125 Mens Laiſtrygonerne myrded mit Folk i Havnen den dybe,  
 Rev jeg mit hværſede Sværd fra Lænd, og fapped de Touge,  
 Hvormed til Klippen var bunden mit Skibs blaamalede Forſtaavn,  
 Muntrede flug mine Mænd, og befoel dem Alle tilhobe,  
 Raſt deres Arer at roe, for at bjerges af denne vor Qvide;
- 130 Angiſten for Døden dem drev, og flinkt de Bølgerne vælted;  
 Ud paa Dybet da ſlap fra den ſtafremragende Klippe  
 Heldig mit Skib, men alle de øvrige ginge tilgrunde.  
 Videre ſeiled vi nu med dybtbedrøvede Hjerter,  
 For vore Benner vi miſted, men froe at Døden vi undſlap.
- 135 Derpaa til Den Alala vi kom, og denne beboede

- Kirke, den haarfagre bolde Gudinde med Menneskestemme.  
 Kjødelig Søster hun er til den fløgtige Konning Uietes,  
 Begge de have til Fader den jordoplysende Solgud,  
 Og deres Moder er Perse, Okeanos' yndige Datter.
- 140 Der vi roede mod Rysten vort Skib, og styred i Stilhed  
 Ind i den skjermende Bugt, en Gud ledsagede Farten.  
 Strag vi skibed os ud, og forblev to Nætter og Dage  
 Rastende der, af Rummer og Slid i Hjertet forpiinte;  
 Men da den haarfagre Daging det tredie Grne havde frembragt,
- 145 Tog jeg i Haand mit Sphd og ved Hofte mit vældige Slagsværd,  
 Skyndte fra Skibet mig bort, og besteg en Høi for at speide,  
 Om der var Menneskers Gjerning at see, eller Stemmer at hørr.  
 Op jeg klattred, og som jeg nu stod paa den knudrede Bakke,  
 Saae jeg en Røg, som steg fra den vidthenvæibare Jordbund
- 150 Op fra Kirkes Palads gennem Skovens Træer og Buske,  
 Og i mit Sind jeg veiede dybt, om jeg did skulde gange  
 Selv, og bespeide det Sted, hvor jeg saa den blaalige Røgskye.  
 Medens paa dette jeg grunded i Sind, det tnyktes mig tjenligst,  
 Først at begive mig hjem til mit Skib ved Bredden af Havet,
- 155 Give mit Folk deres Kost, og Mænd udstikke paa Speiden.  
 Men da jeg nærmed mig alt mit toradaarede Fartoi,  
 Da forbarmed en Gud sig over mig eensomme Wandrer;  
 Ind paa min Bei han stikked en stor strunkknæisende Kronhjørt,  
 Inde fra Græbning i Skoven den kom, og hasted til Bækken
- 160 Ned, for at drikke, thi svart af den brændende Sol var den trykket.  
 Just som paa Beien den springende kom, jeg midt i dens Rnygrad  
 Straf den med Sphd, og den kobberne Od løb ud gennem Bugen;  
 Ned i Støvet den faldt med et Skrig, bort Livet fra fløiet.  
 Sættende Foden mod Krop uddrog jeg Sphdet af Saaet,
- 165 Kastede Hjorten tilgulvs igjen, og lod den saa ligge,  
 Medens jeg smidige Dviste mig rev af Bidiebuske,  
 Hvoraf jeg dreied et Baand paa en Favn med Knuder for Enden.  
 Derpaa med dette jeg Løbene bandt paa det vældige Udhr,  
 Tog det paa Nakken, og vandrede ned til mit tjærede Fartoi,
- 170 Støttende mig til mit Sphd, thi jeg mægtede ei med den ene  
 Haand det paa Skuldren at bære, saa stort var Dyret jeg fældte.  
 Tæt ved Skibet jeg slængte det ned, og vækked mit Mandskab,  
 Traadte saa frem, og talte med skjærlige Ord til dem Alle:



Benner! trods al vor Sorg skal vi ei nedstige til Hades,  
 175 Førend den Dag er kommen, som Skiebuen til Død os bestemte.  
 Vel da! saalænge vort Skib er forsynet med Mad og med Drikke,  
 Lader os tænke paa Spise, og ei med Hunger os plage!

Saa jeg taled, og Mændene flux adlød min Formaning.  
 Frem af de hylende Skapper de sprang, og paa Bredden af Havet  
 180 Saae de med Studsen min Hjort, thi stort var Dyret jeg fældte.  
 Men da Enhver ved det herlige Syn havde gottet sit Die,  
 Svatted de Hænderne flux, og beredte det prægtige Maaltid.  
 Saaledes Dagen igjennem til seent, da Solen sig bjerged,  
 Sad vi og nød fortræffeligt Kjød og Viin, som var liflig;  
 185 Men da nu Solen sig bjerged, og Mulm udbredte sig vide,  
 Ginge vi alle til Roe paa den havbestyede Strandbred;  
 Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Daging,  
 Kaldte jeg sammen mit Folk, og taled sa til dem Alle:

Agter nu grandt paa mit Ord, I sorgbetyngede Brødre!  
 190 Hverken vi veed, mine Benner! hvor Dagingen er eller Mørket,  
 Ei hvor den lysudbredende Sol gaacr ned under Jorden,  
 Ei hvor den atter sig reiser, thi lader os nøie betænke,  
 Om vi forresten kan hitte paa Raad, dog troer jeg det neppe;  
 Thi da paa Toppen jeg stod af den knudrede Bakke, da saae jeg,  
 195 At vi er her paa en De, omkranset af Vand uden Grændse,  
 Fladt den ligger i Havet, og op fra Midten af Den  
 Hæved sig Røgen, jeg saae, gjennem Skovenes Trær og Buske.

Saa jeg talte, da knustes i Barm deres Hjerter af Rædsel,  
 Strax i Tanker dem randt Laistrygonen Antiphates' Udaad,  
 200 Og den uorne Syklop, den vældige Mennekeader.  
 Lydt tilhobe de græd, og Taarene rullede saa stride.  
 Dog deres Jamren og Graad kunde jo slet intet dem baade.

Nu jeg talte mit Folk, og det beenbepandsrede Mandskab  
 Deelte jeg flux i to Afdelinger, hver med sin Hovding.  
 205 Een anførte jeg selv, og Eurylochos førte den anden.  
 Flux i en Hjelm af Malm vi fastede Lod, og den fjække  
 Helt Eurylochos' Lod sprang ud af den rystede Malmhjelm.  
 Strax han gav sig paa Bei, og tyve og to af mit Mandskab  
 Fulgte med Taarer, os Andre de lod i Kummer tilbage.

210 Snart de kom til Kirkes Palads, som laae udi Dalen,  
 Bygget af glattede Steen paa en Plads med den frieste Udsigt.

- Rundt om Huset de saae bjergfostrede Løver og Ulve,  
 Hvilke hun havde fortryllet med Saft af forkoglene Urter;  
 Ei dog foer de paa Mændene løs, men brat de sig reiste,  
 215 Og med de viftende Haler de logrede venlig omkring dem.  
 Ligesom Hundene logre for Herren, som kommer fra Maaltid  
 Hjem, thi en Bid, som smager dem godt, medbringer han gjerne,  
 Saaledes logred nu her stærkkloede Løver og Ulve  
 Om mine Mænd, som gjøs, da de saae de voldsomme Rovedyr.  
 220 Ude ved Døren de staaende blev, og den haarfagre Kirke  
 Kunde de høre, som sang med fortryllende Stemme derinde,  
 Medens om Væven hun gif, og vov sig et kosteligt Stykke,  
 Stort, uforgjængeligt, fint, som Gudindernes herlige Arbeid.  
 Først af Alle til Orde da tog den Hovding Polites,  
 225 Som var mig meest hengiven og kjærest af hele mit Mandskab:  
 Venner! en Kvinde jeg hører, som liffligen synger derinde,  
 Medens om Væven hun gaacr, gjennem hele Paladset det klingrer,  
 Dødelig eller udødelig Biv, paa stand vil vi kalde.  
 Saa han talte, da raabte de strax med lydelig Stemme;  
 230 Flug hun aabned sin straalende Dør, treen selv af Paladset  
 Ud, og kaldte dem ind, og Taaberne fulgte tilhobe,  
 Kun Eurylochos blev, thi strax han ahnede Uraad.  
 Ind hun dem førte, og sidde dem bød paa Hynder og Stole,  
 Hented saa lyseguul Honning og Ost og Meel, som hun sammen  
 235 Rorte med Pramnisst Biin, og desuden en gruelig Seidgift  
 Kom hun deri, at Mændene reent deres Hjem skulde glemme.  
 Dette hun bød dem, tilbunds de drak, og flux hun med Staven  
 Gav dem et Kap, og i Svinens Stie hun stænged dem inde,  
 Thi baade Hoved og Skabning som Sviin og Børster og Stemme  
 240 Havde de nu, men Forstanden beholdt de ganske som forhen.  
 Høit de hulked, da Kirke dem stænged i Stie, og til Ude  
 Olden hun fastede for dem, og Agern og røde Korneelbær,  
 Som er de jordoprodende Sviins sædvanlige Føde.  
 Snart Eurylochos kom til den tjærede Snekke tilbage,  
 245 Bringende Bud om den Lod, som saa haardt havde ramt mine Svende;  
 Ei at sige han mægted et Ord, saa gjerne han vilde,  
 Thi han var ramt af ulidelig Sorg, og begge hans Dine  
 Fyldtes af Taarernes Vand; hans Sind kun tænkte paa Jammer.  
 Men da vi Alle med største Forbauselse havde ham udspurgt,

- 250 Da fortalte han os, at de øvrige Mænd var forlorne:  
 Konning Odysseus! som du befoel vi gif gjennem Skoven;  
 Ned i Dalen vi kom, der fandt vi en prunkende Baaning,  
 Bygget af glattede Steen paa en Plads med den frieste Udsigt.  
 Der var en Qvinde, som sang, mens ved Bæven hun gif, saa det klingred,
- 255 Dødelig eller uddødelig Biv, og til hende de raabte.  
 Flug hun aabned sin straalende Dør, treen selv af Paladset  
 Ud, og faldte dem ind, og Taaberne fulgte tilhobe.  
 Jeg blev ene tilbage, thi strax jeg ahuede Uraad,  
 Alle de Andre forsvaadt, og ei en Eneste saae jeg
- 260 Siden, hvorvel jeg en Stund blev siddende der for at speide.  
 Saa han taled, og flux over Uxel jeg kasted mit store  
 Solvbenaglede Sværd af Malm, og min Bue tillige.  
 Derpaa i g bød ham at føre mig flux ad den Bei han var kommen,  
 Dog sine Arme han slog om mit Knæ og bad mig saa bønlig,
- 265 Og med bevingede Ord han jamrende talte saalunde:  
 For mig ei did med Magt, o Drot! lad her mig forblive!  
 Fuldt jeg veed, du kommer ei hjem, eller bringer tilbage  
 Noget af Mændene hist, thi lad paastand os med disse  
 Flygte herfra, endnu vi maaskee Fordærvelsen undgaae.
- 270 Saa han talte, men jeg ham flux gjensvared og sagde:  
 Vel, Eurhlochos! bliv da du paa Pladsen tilbage  
 Her ved det tjærede Skib, og spiiis og drif som dig lystet,  
 Selv maae jeg bort, thi mig den haarde Nødvendighed maner.  
 Saa jeg taled, og vandrede op fra Skibet ved Stranden.
- 275 Just som jeg nu paa min Bei hen gjennem de hellige Dale  
 Kom til det stolte Palads, som Forkoglersten Kirke beboede,  
 Treen med sin gyldene Stav i Haand mig Hermes imøde,  
 Inden jeg naaede Paladset, omstøbt til en blomstrende Ungling,  
 Duunbedækket om Hagen, og end i den feireste Ungdom;
- 280 Fast han trykked min Haand, tog Ordet og talte saalunde:  
 Arme! hvor vandrer saa ene du hen ad Stie mellem Klipper,  
 Reent med Egnen ukjendt? dine Mænd ere fangne hos Kirke,  
 Hun har forgjort dem til Sviin, og forsvarligen staldet dem inde.  
 Kommer du hid, at befrie dem maaskee? dog selv vil du neppe,
- 285 Frøgter jeg, slippe derfra, du bliver vist der som de Andre.  
 Dog fra den truende Jammer jeg frelse dig vil og bevare.  
 Der! denne kraftige Urt til Kirkes Palads skal du med dig

- Tage, Fordærvsens Stund afværge den skal fra dit Hoved.  
 Og saa jeg nævne dig vil hendes grusomme Rænker tilhobe.  
 290 Mundgodt vil først hun dig lave, men Driften beblande med Seidgift,  
 Dog endda skal hun ikke forkogle dig, dette forbyder  
 Ganske den kraftige Urt, du faaer; dog hør nu fremdeles!  
 Naar med sin vældige Stav et Slag dig Kirke vil give,  
 Da skal du drage fra Lænd din hvæksede Glavind og styrte  
 295 Kirke tillivs, som var det din Ugt at myrde Gudinden;  
 Da vil hun gribes af Skrak og byde dig ind til sit Leie,  
 Ei haardnakket du vægre dig da ved at hvile hos Kirke,  
 Ut hun maa give dig Svendene løs, og huse dig gjæstmildt.  
 Først dog byd hende sværge de Saliges hellige Eedsord,  
 300 Ei at pøse paa Ondt igjen, som dig Meen kunde volde,  
 Eller dig røve din Manddom og Kraft, naar du Bærget har nedslagt;  
 Saaledes talte Hermeias, og gav mig en Urt i det samme.  
 Op han af Jorden den rykked, og grandt han dens Bæsen bestrev mig.  
 Roden er sort, men hvid som Melk er Blomsten paa Stengel,  
 305 Guderne falde den Mols, for dødelig Mand vil det neppe  
 Lykkes at grave den op, men Alt er for Guderne muligt.  
 Flug begav Hermeias sig bort til høien Olympos,  
 Gjennem den skovrige Ze, men til Kirkes Palads jeg mig skyndte.  
 Dog underveis kom Hjertet i Barni mig stærkt til at flappe,  
 310 Og ved den haarfagre Kirkes Palads jeg ude ved Døren  
 Standsed min Gang, saa raabte jeg høit, og min Stemme hun hørte.  
 Flug hun aabned sin straalende Dør, treen selv af Paladset  
 Ud, og kaldte mig ind, og jeg fulgte, bedrøvet i Hjertet.  
 Ind hun mig førte, og sidde mig bød paa en stadselig Høistol,  
 315 Rigt benaglet med Solv, ved Fodderne stod der en Skammel.  
 Strax i en gylden Pokal til Drikke hun laved mig Mundgodt,  
 Dog arglistig i Sind hun beblandede Driften med Seidgift;  
 Dette hun gav mig, jeg drak, men Driften forkogled mig ikke.  
 Derpaa hun slog mig med Stav, tog Ordet og talte saalunde:  
 320 Gaf nu til Evinenes Stie, og læg dig der hos de Andre!  
 Saa hun talte, da drog jeg min hvæksede Glavind, og styrted  
 Kirke tillivs, som var det min Ugt at myrde Gudinden.  
 Høit hun skreg, og dukked sig ned, mine Knæer at favne,  
 Og med bevingede Ord hun jamrende talte saalunde:  
 325 Hvem est du, af hvad Folk, fra hvad Land, og af hvilke Forældre?

- Svart forbauser det mig, at min Drik dig ei har forkoglet,  
 Aldrig endnu har en Mand dens tryllende Kraft kunnet modstaae,  
 Draf han den først, og svælged den ned over Tændernes Række,  
 Dog i din Barm et Hjerter du har, som ei kan forkogles.
- 330 Saa est du vist Odysseus, den vidtbefarne, hvem ofte  
 Guldstavsvingeren Hermes fortalte mig, hid skulde komme,  
 Naar paa det tjærede Skib til sit Hjem han stævned fra Troia.  
 Vel! saa stik i Balgen dit Sværd, og lader os derpaa  
 Begge bestige min Seng, at hvilende sammen i Elskov
- 335 Huldt forenes vi kan, og hinandens Fortrolighed vinde!  
 Saa hun taled, men jeg hende flux gjensvared og sagde:  
 Kirke! hvordan? du begjærer, at jeg skal være dig venlig,  
 Du som her i dit Huus til Sviin har forgjort mine Svende,  
 Og da mig selv du har faaet i Bold, du mig lumskelig byder,
- 340 Ind i dit Kammer at gaae, og hos dig at hvile vaa Leiets,  
 At du kan røve mig Manddom og Kraft, naar jeg Bærgen har nedlagt.  
 Thi er jeg ikke tilfands, hos dig at hvile paa Leiets,  
 For du fortroster dig til, den dyreste Eed mig at sværge,  
 Ei at pønse paa Ondt igjen, som mig Meen kunde volde.
- 345 Saa jeg taled, og flux hun svor den Eed, jeg forlangte.  
 Men da hun saa havde svoret, og fuldelig givet mig Eedsord,  
 Op da steg jeg paastand paa Kirkes fortryllende Leie.  
 Travlt i stolten Palads nu fik hendes Terner tilhobe.  
 Disse var fire, som røggede flinkt al Gjærning i Huset,
- 350 Døttre de var af Kilderens Bæld, af de frodige Lunde,  
 Og af de hellige Floder, som ud i Havet sig styrte.  
 Een af Ternerne lagde nu først paa de prunkende Stole  
 Hynder af Skarlagens Skind, og linnede Tæpper ved Foden.  
 Derpaa den Anden for Stolene frem to sølverne Borde
- 355 Rykked, dem slog hun ud, og paa Bord Guldkurve hun satte.  
 Men i en Skaal af Sølv den Tredie blanded den søde  
 Dvægende Biin, og Pokaler af Guld hun fordeelte paa Bordet,  
 Medens den Fjerde til Bad først Vand indhentet og derpaa  
 Fyrede stærkt under Kjedelens Bug, snart lunkedes Vandet.
- 360 Men da saa Vandet var sydende hedt i det skinnende Malmkar,  
 Satte hun selv mig i Karret, og baded mig Hoved og Skuldre,  
 Blandende Vandet af Kjleden, for ret til Behag det at fuldslaae,  
 Indtil hun recut mig af Lemmerne jog den slappende Træthed.

- Men da hun havde mig badet, og salvet med glindsende Olie,  
 365 Gav hun en Kjortel mig paa, og om Uxel en prunkende Skappe,  
 Førte mig ind, og sidde mig bød paa en stadselig Høistol,  
 Rigt benaglet med Sølv, og ved Fodderne stod der en Skammel.  
 Een af Ternerne bragte nu Vand i en prægtig og gylden  
 Kande, som stod paa et Bækken af Sølv, og til Hændernes Svætning  
 370 Gjød hun det ud, saa rykked hun frem et skinnende Madbord.  
 Ogsaa den værdige Skafferste kom med Brød og med Retter,  
 Hvilke hun stillede paa Bord, fremsættende mildt hvad hun havde.  
 Derpaa hun spise mig bød, dog ei det hued mit Hjerte,  
 Dybt hensunken i Tanker jeg sad, thi jeg ahnede Uraad.
- 375 Men da Gudinden blev vaer, at jeg sad og ikke med Haanden  
 Langed til Maden paa Disk, men at Sorg mit Hjerte betynged,  
 Talte hun saa med bevingede Ord, idet hun sig nærmed:  
 Konning Odysseus! hvi sidder du der, som om du var maalkøb,  
 Nagende Hjertet i Barm, hverken Mad eller Drikke du rører.
- 380 Svig paany du formoder maaskee, dog ei du behøver,  
 Længer at frygte, jeg gav dig jo alt mit hellige Eedsord.  
 Saa hun talte, men jeg hende flug gjensvared og sagde:  
 Kan nogen Mand, o Kirke! som Ret og Billighed agter,  
 Bringe det over sit Sind, at røre ved Mad eller Drikke,  
 385 Før han har frelst sine Benner, og seet dem igjen for sit Die?  
 Derfor, hvis venlig i Sind du Mad og Drikke mig byder,  
 Slip dem da løs, at jeg atter kan see mine trofaste Svende.
- Talt; da skyndte Gudinden af Salen sig ud med den lange  
 Stav i sin Haand, og flug Staldøren hun aabned og drev dem  
 390 Ud, og de lignede grandt niaarige mæskede Orner.  
 Frem for Gudinden de traadte paa Rad, da gif hun til Alle  
 Rundt, og bestrog Enhver med en modsatvirkende Seidgift.  
 Brat fra Lemmerne svandt de Børster, som før ved den fule  
 Drif vare voxede frem, som Kirke dem nyk havde givet.
- 395 Utter de bleve til Mænd, og forhyngede var de tilhobe,  
 Storre paa Bæxten end før, og vakrere Gutter af Uasyn.  
 Strag gjenkjendte de mig, og ømt de frysted min Næve;  
 Dog Beemodighed faldt dem paa Sind, og gjennem Paladset  
 Lød deres jamrende Skrig, og rørt blev selve Gudinden.
- 400 Trædende nær tiltalte mig da den fagre Gudinde:  
 Velling af Zeus, Laertes's Søn, Odysseus du snilde!

Gaf nu ned til dit hurtige Skib ved Bredden af Havet!  
 Først og fremmest iland skal I hale den toftede Snekke,  
 Saa skal i Klippernes Huler I gemme Jert Gods og Jert Skibstøi,  
 405 Kom saa tilbage til mig med samt dine trofaste Svende!

Saa hun talte, bevæget da blev mit mandige Hjerte.  
 Med jeg gif til mit hurtige Skib ved Bredden af Havet,  
 Og ved det hurtige Skib jeg fandt mine trofaste Svende,  
 Ufelig jamred de sig, og Saarerne rullede saa stride.

410 Ret som naar Kalvene hjemme paa Stald, naar Køernes Hjorder  
 Mættede vel med Urter fra Bang hjemkomme til Gaarden,  
 Springe dem heftig imøde, Fæhagnet kan ikke dem holde,  
 Og med evindelig Brægen omkring deres Mødre de løbe;  
 Saaledes strømmed paastand mine Mænd, saasnart de mig sined,  
 415 Rundtomkring mig med Saarer, i Sind det tyktes dem hartad,  
 Som om de alt vare komne tilbage til Ithakas Fjeldøe,  
 Hjem til den Fædrenestad, hvor Enhver var baaren og fostret,  
 Og med bevingede Ord de talte veemodigen til mig:

Konning! vi frydes saa høit ved at see dig kommen tilbage,  
 420 Som om vi alt paa Ithaka stod, vor elskede Hjemstavn.  
 Dog fortæl om den grusomme Lod, som traf vore Brødre!

Saa de talte, med kjærliche Ord jeg gav dem til Gjensvar:  
 Først og fremmest iland vil vi hale vor toftede Snekke,  
 Saa vil i Klippernes Huler vi gemme vort Gods og vort Skibstøi;  
 425 Laver saa strax Eder til, og følger mig Alle tilhobe!  
 Da skal I Bennerne see i den hellige Bolig hos Kirke  
 Sidde ved Mad og Drikke; fuldtop der vanke af Alting.

Saa jeg taled, og Mændene flug adlod min Befaling.  
 Dog Eurylochos prøved mit Folk at holde tilbage,  
 430 Og med bevingede Ord han taled saa til dem Alle:

Staller! hvor vandre vi hen? hvi tragter I selv efter Usærd,  
 At I vil gange til Kirkes Palads? hun skaber os Alle  
 Bisfelig om til Sviin eller Ulve maaskee eller Løver,  
 Tvinges da vil vi med Magt, hendes høie Palads at bevogte;  
 435 Saaledes gjorde Kyklopen, dengang vore Brødre hans Færgaard  
 Gjæstede, og ginge derhen med den dristige Konning Odysseus,  
 Det var jo hans fremfusende Færd, som kosted dem Livet.

Saa han talte, men jeg i mit Sind betænkte mig raadvild,  
 Om jeg fra Lænd skulde drage mit Sværd med den vældige Klinge,

- 440 Hugge hans Hoved fra Hals, og ned i Støvet det styrte,  
 Skjendt han i Slægt var mig temmelig nær, dog Vennerne trindt fra  
 Styrkede frem, med venlige Ord at standse min Idræt:  
 Gudopfostrede Konning! lad ham, ifald dig saa synes,  
 Blive tilbage ved Stranden, vort toftede Skib at bevogte;
- 445 Os derimod du føre til Kirkes den hellige Bolig!  
 Saa de taled, og vandrede op fra Skibet ved Stranden,  
 Dog ei heller Eurylochos blev ved det bugede Fartøi,  
 Men med os Andre han gif, thi han gjøs for min heftige Trudsel.  
 Midlertid havde Gudinden i stolten Palads vore Landsmænd
- 450 Ladet omhyggelig bade og salve med glindsende Olie,  
 Dertil i Skjortler dem klædt og floksede Rapper om Næel.  
 Siddende froe ved Gilde vi traf i Salen dem Alle,  
 Men da hverandre de saae, og Ansigt til Ansigt de kjendtes,  
 Jamred og græd de høit, saa rundt i Paladset det gjenlød.
- 455 Trædende hen tiltalte mig da den høie Gudinde:  
 Velling af Zeus, Laertes's Søn, Odyssees du snilde!  
 Vækker dog ei Veeflager paany! selv veed jeg tilfulde  
 Alt hvad I døied og leed paa det fistbesvømmede Havdyb,  
 Og hvad Fordærvt fjendstfinede Mænd Eder voldte paa Landsjord.
- 460 Vel! saa spiser af Maden da nu, og drikker af Binen,  
 Indtil I atter i Barm gjenvinde det freidige Mandsmød,  
 Som I besad den Stund I først forlod Eders Hjemstavn,  
 Ithakas bjergrige De, nu Kræften og Modet er borte,  
 Altid I kommer ihu den besværlige Flakken paa Havet,
- 465 Glæden er svunden af Sind efter al den Qual I har fristet.  
 Saa hun talte, bevæged' da blev vore mandige Hjerter.  
 Saaledes her Dag ud Dag ind, til Aaret var omme,  
 Sad vi og nød fortræffeligt Kjød og Viin, som var liflig.  
 Men da et Aar var forbi og Marsens Tider forløbne,
- 470 Maaned paa Maaned forsvunden, og Dagenes Række tilende,  
 Kaldte de trofaste Mænd mig frem, og talte saalunde:  
 Tænk, usalige Mand! dog endelig nu paa din Hjemstavn,  
 Blev det dig ellers bestikket, at frelse dit Liv og at komme  
 Hjem igjen til dit Fædreneland og din prægtige Bolig.
- 475 Saa de talte, bevæget da blev mit mandige Hjerter.  
 Saaledes Dagen igjennem til seent, da Solen sig bjerged,  
 Sad vi og nød fortræffeligt Kjød og Viin, som var liflig;



- Men da nu Solen sig bjerged, og Mulm udbredte sig vide,  
 Gif mine Mænd til Roe i de trindtbeflyggede Sale,  
 480 Jeg derimod steg op paa det prægtige Leie til Kirke,  
 Favned med Bøn hendes Knæ, og hun hørte min bedende Stemme,  
 Og med bevingede Ord jeg taledes saa til Gudinden:  
 Kirke! nu hold dit Ord, og sæt iværk hvad du loved,  
 Hjem til mit Land mig at sende, mit Sind alt drives af Længsel,  
 485 Og mine Folks tillige, som idelig martre mit Hjerte  
 Med deres Klynken og Graad, hvergang du ei er tilstede.  
 Saa jeg talte, da svarte paa stand den høie Gudinde:  
 Vtling af Zeus, Laertes's Søn, Odyssees du snilde!  
 Mod Ederes Villie skal ei i mit Huus I længer forblive;  
 490 Først dog andenstedshen Ederes Bei skal gaae, I skal drage  
 Ned til Hades's Hjem og den rædsomme Persephoneia,  
 Der skal Teiresias' Sjæl, den blinde Thebaiske Spaamands,  
 Først I spørge tilraads, hans Forstand er kraftig som fordum;  
 Ham alene, selv efter hans Død, lod Persephoneia  
 495 Kløgt og Bindsdom beholde, de Dvrige slagre som Skygger.  
 Saa hun talte, da knustes i Barm af Rædsel mit Hjerte;  
 Taarerne randt som paa Leiet jeg sad, og ikke mig lysted,  
 Længer i Verden at leve og skue det skinnende Sollys;  
 Men da jeg saa blev mæt af at vælte mig om og at græde,  
 500 Tog jeg til Orde paany, og gav Gudinden til Gjensvar:  
 Hvem, o Kirke! skal vise mig Bei paa denne min Reise?  
 Ingen er kommen endnu paa sin tjærede Snekke til Hades.  
 Saa jeg talte, da svared paa stand den høie Gudinde:  
 Vtling af Zeus, Laertes's Søn, Odyssees du snilde!  
 505 Plag ei dit Sind, Reiviser paa Skib behøver du ikke,  
 Reis blot Masten paa Loft, og naar skinnende Seil du har heiset,  
 Sæt dig saa ned, en Kuling fra Nord skal føre dit Fartøi.  
 Men naar dit løbende Skib er gennem Okeanos faret,  
 Hist hvor Kysten er lav, og hvor i Persephones Lunde  
 510 Poplerne hæve sig rankt blandt evig ufrugtbar Pile,  
 Læg da til Land med dit Skib ved Okeanos' hvirvlende Strømme,  
 Gaf til Hades saa ned, hans beklumrede Bolig at gjæste;  
 Der Phryphlegethon styrter sin Strøm i Acherons Bølger,  
 Ligesom ogsaa Kokytos, en Arm af de stygiske Bænde.  
 515 Men hvor de brusende Floder forene sig, ligger en Klippe,

- Og under denne, min Helt! tørt ind jeg byder dig gange;  
 Der opgrave du Muldet, en Allen i Længden og Bredden,  
 Og over Grubem et Offer du gyde til samtlige Døde;  
 Tag først Hovningemælk, og den lifligste Vin for det andet,  
 520 Og for det tredje Vand, og Meel du drysse derover,  
 Snart saa med, og lov at offere de flygtige Døde,  
 Naar du til Jthaka kommer, en gold og lydesløs Dvie  
 Hift i din Gaard, og at lægge paa Saal mangfoldige Gaver!  
 Men til Teiresias særlig en Bux at slagte du love,  
 525 Sort fra Hoved til Fod og den bedste, som findes i Hjorden.  
 Men naar du Bommen har endt til den hædrede Dødningestare,  
 Da skal et fulsørt Faar og en fulsørt Bædder du slagte,  
 Disse du bøde mod Erebos med, men selv du dig vende  
 Bort, og ud mod den skjellende Flod dine Hænder du strække.  
 530 Strax fremvandre da vil mangfoldige Dødningesjæle;  
 Da skal du slug opmande dit Folt, og alvorlig dem byde,  
 Begge de slagtede Faar, som faldt for det grusomme Kobber,  
 Rast at slaae og at brænde, og fremt til Guderne bede,  
 Hades den mægtige Drot og den rædsomme Perserphonia.  
 535 Selv skal du drage dit hvæsfede Sværd og med Sværdet i Haanden  
 Sætte dig med, og holde den flygtige Dødningestare  
 Fjernt fra Blodet, forinden du faaer Teiresias raadspurgt.  
 Snart, o Drot! vil ogsaa han selv fremtræde, den Spaamand,  
 Han vil bebude dig Alt om din Raas og Beimes Længde,  
 540 Og om din Fart til dit Hjem ad det fiftbesvømmede Havdyb.  
 Saa hun talte, da viste sig Dagningen snart paa sin Guldstol.  
 Derpaa Gudinden mig ogled en Dragt, baade Kjortel og Kappe,  
 Selv iforte sig Nympphen en solverstraalende Kaabe  
 Andig og fager og fin, om Midien bandt hun et Belte  
 545 Skjont og virket med Guld, og et Slør om sit Hoved hun vikled.  
 Gjennem Paladset jeg skyndte mig hen, og muntred mit Mandskab  
 Traadte saa hen og talte med kjærliche Ord til dem Alle:  
 Længer I sove mig ei og nyde den liflige Slummer!  
 Nu maae vi bort! alt mindet mig har den værdige Kirke.  
 550 Saa jeg talte, bevæged' da blev deres mandige Hjerter.  
 Herfra dog uden Forliis ikke heller jeg førte mit Mandskab.  
 Blandt mine Mænd var en Knøs, Elpenor, af Alder den Yngste,  
 Hverken behjertet i Kamp eller synderlig stærk paa Forstanden;

Han havde listet sig bort i Paladset, og fjernt fra de Andre  
 555 Lagt sig til Roe, for at lufte sig lidt, thi beskjerket var Knøsen;  
 Men da han Buldret og Støien fornam af det øvrige Mandskab,  
 Soer af Søve han op, men i Hovedet ganske fortumlet,  
 Husked han ei, at han ned skulde gaae af Trappen den lange,  
 Frem han gif, fra Taget han styrtede brat, og sit Halsbeen  
 560 Midt i Leddet han brak, og hans Sjæl nedvandred til Hades.  
 Men underveis jeg taledes saa til mit øvrige Mandskab:

Vist I troe, at vi nu skal hjem til Fædrenelandet  
 Reise, nei! andenstedshen har Kirke bestemt os at drage,  
 Ned til Hades's Hjem og den rædsomme Persephoneia,  
 565 Hvor den Thebaier Teiresias' Sjæl tilraads vi skal spørge.

Saa jeg talte, da knustes i Barm deres Hjerter af Rædsel.  
 Ned de sig satte med Hysten, og rev sig Haaret af Hoved,  
 Dog deres Jamren og Graad kunde jo slet intet dem baade.

Medens vi vandrede ned til vor hurtige Snekke ved Stranden,  
 570 Alle med Sorg i Sind og med rullende Taarer paa Kinden,  
 Havde sig Kirke begivet paa Bei til vort tjærede Fartoi,  
 Der et fulsort Faar og en Bædder hun fast havde bundet;  
 Let var hun smuttet forbi os, thi ønsker en Gud sig at dølge,  
 Hvo kan da see ham med Die, han vandre saa bort eller mod os?

---

---

## Ellevte Sang.

---

Sandsagn i de Dødes Rige.

Men da til Havet vi ned vare komne, hvor Skibet var qværfat,  
Haled vi ned fra Land vort Skib i det hellige Havdyb,  
Bragte saa Mast og Seil ombord i det tiærede Fartoi,  
Skibede Faaret og Bædderen ind, og bestege vor Skude,  
5 Alle med Sorg i Sind og med rullende Taarer paa Kinden.  
Kirke, den haarfagre bolde Gudinde med Mennekestemme  
Gav os en rast seilshydende Bør, paa vor Fart en fortrinlig  
Fører, thi agter den stod paa vor mørkblaastavnede Snekke,  
Men da saa Alt ombord var fant og klart til at lette,  
10 Sad vi paa Loft, og Vind og Sthrmænd raaded for Raafen.  
Dagen igjennem for svulmende Seil løb Skibet paa Bølgen,  
Men da det lakked ad Qvæld, og Skumring paa Beiene bredtes,  
Naade vort Skib den fjerneste Bred af Okeanosstrømmen.  
Der er det Land og den Stad, hvor Kimmerierfolket har hjemme,  
15 Landet er hyllet i Taager og Mulm, og aldrig den blanke  
Sol til Mændene her seer ned med sit straalende Die,  
Hverken naar op den gaaer paa den stjernebedækkede Himmel,  
Eller naar ned fra Himlen igjen den daler mod Jorden;  
Over de Stakler der ruger bestandig et ynkeligt Mørke.  
20 Did vi kom, traf Snekken paa Land, og skibede Qvæget  
Ild, saa vandred vi selv langs hen med Okeanosstrømmen,

- Indtil vi naaede det Sted, som var os af Kirke betegnet.  
 Der det hellige Qvæg Eurylochos og Perimedes  
 Holdt; selv drog jeg fra Lænd mit hvæsfede Sværd, og med Klingen  
 25 Gravede Muldet jeg op, en Alen i Længden og Bredden,  
 Og over Gruben et Offer jeg gjød til samtlige Døde,  
 Tog først Honningemælk og den lifligste Viin for det andet,  
 Og for det tredie Vand, og Meel jeg drysfed derover.  
 Derpaa jeg knæled og loved at offre de flygtige Døde,  
 30 Naar jeg til Ithaka kom, en gold og lydesløs Qvie  
 Hist i min Gaard, og at lægge paa Baal mangfoldige Gaver,  
 Og til Teiresias særlig en Buk at offre jeg loved,  
 Sort fra Hoved til Fod og den bedste, som findes i Hjorden.  
 Men da jeg alle de Døde med Løfter og Bøn havde paakaldt,  
 35 Tog jeg Faarene flux, og sonder jeg skar deres Struber  
 Ud over Gruben, da randt det høirode Blod, og paa Stedet  
 Steg fra Ereboß op mangfoldige Dødningsfjele,  
 Brude, livsalige Knose og modgangprøvede Gubber,  
 Møer i Ungdommens Vaar og med frisk Belymring i Hjertet.  
 40 Dertil en Skare der kom i blodbestænkede Plader,  
 Mænd, som for malmbevæbnede Spyd i Krigen var faldne;  
 Trindtsfra stimled de sammen, og gif om Gruben i Skarer  
 Med et usigeligt Skrig, og den blege Forfærdelse slog mig.  
 Derpaa jeg flux opmanded mit Folk, og bød dem alvorlig  
 45 Begge de slagtede Faar, som faldt for det grusomme Kobber,  
 Rask at flaae og at brænde, og fromt til Guderne bede,  
 Hades den mægtige Drot og den rædsomme Persephonia.  
 Selv uddrog jeg mit hvæsfede Sværd, og med Sværdet i Haanden  
 Ned jeg mig satte, at holde den flygtige Dødningseskare  
 50 Fjernt fra Blodet, forinden jeg fik Teiresias raadspurgt.  
 Først fremtreen en Dødningsfjel, der var Svenden Elpenors;  
 Ei i den vidthenveibare Jord var end han begravet,  
 Hist i Kirkes Palads vi havde hans Liig ladet ligge  
 Hverken begrædt eller jordet, thi travlt vi havde med Andet.  
 55 Da jeg nu saae ham, i Taarer jeg brast og blev greben af Medynk,  
 Og med bevingede Ord jeg taledet til ham og sagde:  
 Siig, Elpenor! hvordan kom du ned til det taagede Mørke?  
 Rappere kom du tilfods, end jeg paa mit tjærede Fartoi.  
 Saa jeg talte, da sukfed han dybt og gav mig til Gjensvar:

- 60 **Ud**ling af Zeus! Laertes's Søn! Odyssees du snilde!  
 Mig har en Gud og bedøvende Viin i Fordærvelse styrket.  
 Da jeg fornys i Kirkes Palads til Noe havde lagt mig,  
 Glemte jeg reent, at jeg ned skulde gaae af Trappen den lange,  
 Frem jeg gif, fra Taget jeg styrtede brat, og mit Halsbeen
- 65 Midt i Leddet jeg brak, og min Sjæl nedvandred til Hades.  
 Høit besværges jeg dig ved dem, du forlod i din Hjemstavn,  
 Baade ved Hustrue og Fader, som tugted dig op fra din Barndom,  
 Og ved din eneste Søn, ved Telemachos hist i din Kongsgaard;  
 Fuldt jeg veed, at naar bort du drager fra Hades's Rige,
- 70 Skal paa dit dygtige Skib du seile paany til Aiaia;  
 Der, min Drot, jeg bede dig vil, ihu mig at komme,  
 Ei ubegrædt og ufjordet forlade du mig, naar du atter  
 Siger Farvel, at jeg ei paadrager dig Guderne's Brede!  
 Nei! til Baalet mig sted med de Baaben, jeg pleied at bære,
- 75 Dnyg over Graven en Tue paa Strand ved det graalige Havdnh,  
 At man i kommende Slægter kan mig Usalige minde!  
 O fuldbyrde min Bøn, og plant den Aare paa Graven,  
 Hvormed jeg roede dit Skib, dengang jeg med Brødrene leved!  
 Saa han talte, men jeg ham flux gjensvared og sagde:
- 80 **Alt**, usalige Mand! fuldkomme jeg skal, som du beder.  
 Saaledes sad vi der, og skifted en sørgelig Tale,  
 Her jeg selv med mit Sværd, som frem over Blodet jeg strakte,  
 Hist Stalbroderens Skjage, som talde meget og ivrig.  
 Frem kom atter en Sjæl, min nys hensøvede Moders
- 85 Sjæl, Antikleias det var, den Helt Antolykos' Datter.  
 End hun leved, dengang jeg drog til det hellige Troia,  
 Og ved at see hende brast jeg i Graad, og blev greben af Mednyk.  
 Hende jeg dog, skjøndt nødig, tillod ei heller at træde  
 Hen til Blodet, forinden jeg fik Teiresias raadspurgt.
- 90 Frem treen nu den Thebaier Teiresias' Sjæl, udi Haanden  
 Holdt han sin gyldene Stav, han kjendte mig strax og begyndte:  
**Ud**ling af Zeus! Laertes's Søn! Odyssees du snilde!  
 Hvi, usalige Mand! forlod du det skinnende Sollys?  
 Hvi est du gangen til Dødnings ned og til Jammerens Bolig?  
 95 **Dog**, viig bort fra Gruben, og gjem dit hvæsfede Slagsværd,  
 At jeg af Blodet kan drikke, da skal jeg forkynde dig Sandsagn.  
 Saa han talte, tilbage jeg veeg, og mit sølverbeflagne

- Sværd i Balgen jeg stak, da drak den herlige Spaamand  
 Først af Blodet det forte, og taledes derpaa saalunde:
- 100 Straalende Drot! udforske du vil om din ønskede Hjemfærd;  
 Denne besværes dig skal af en Gud; for stærken Poseidon  
 Dølges den knap, og Nag til dig i sit Hjerte han bærer,  
 Slagen af Harm, fordi du hans Søn berøvede Synet.  
 Dog kan endda efter megen Besvær til Hjemmet J. komme,
- 105 Hvis du selv saavel som dit Folk Ederes Lyst kan betvinge;  
 Thi naar du hist ved Ithinakrias De med dit dygtige Fartoi  
 Styrrer mod Land, i Behold undsluppen de blaalige Bølger,  
 Finder du Hjorder paa Græs, baade Dyr og triveligt Smaaqvæg,  
 Helliget Solen, den Gud, som Alt baade skuer og hører.
- 110 Lader du disse med Fred, og bekymrer dig blot om din Hjemfærd,  
 Da skal J end efter megen Besvær til Ithaka komme;  
 Men hvis J gjør dem Fortræd, da bebuder jeg dig og dit Mandskab  
 Død, og din Snekke Forliis, og om selv end Livet du bjerger,  
 Seent dog og suurt, berøvet dit Folk og ombord paa et fremmed
- 115 Skib du Hjemmet vil naae, og Sorg vil i Huset du finde,  
 Stolte fripostige Mænd, som frækt opæde din Velstand,  
 Og som med Gaver begjære til Biv din deilige Hustrue;  
 Dem skal for al deres Vold du tugte forvist ved din Hjemkomst.  
 Men naar du Beilernes Flok i dit Huus har taget af Dage,
- 120 Enten med List eller aabenlyst Færd med det hvæksede Kobber,  
 Tag saa en nem Skibsaare, og gaf med denne paa Vandring,  
 Indtil du kommer til Mennesker hen, som aldrig har Havet  
 Seet, og som aldrig har spist nogen Mad, der var krydret med Strandfælt,  
 Mænd, der ligesaalidt har seet rødbovede Skibe,
- 125 Som handteerlige Narer, dem Snekkerne bruge som Binger.  
 Giv jeg vil dig et tydeligt Tegn, som du ei kan forfeile:  
 Naar paa din Vandring engang du møder en Mand, og han siger,  
 Det er en Kasteskovl jo, som du bær paa din kraftige Skulder,  
 Plant da paa Stedet i Muld din lethandteerlige Nare,
- 130 Bring saa Drotten Poseidon et skjønt og glædeligt Offer,  
 Slagt ham en Bædder, en Tyr og en soebespringende Orne;  
 Derpaa du drage til Hjemmet, og hædre med Festhekatomber  
 Alle de salige Guder, som boe paa Himmelen vide,  
 En efter Anden; tilsidst, dog ei paa det bølgende Havdyb,
- 135 Kommer den blideste Død, og tager dig bort som en Gubbe

Midt i velsignede Aar, naar din Kraft er svunden, men Folket  
Trives og blomstrer omkring dig; nu har jeg forkyndt dig mit Sandsagn.

Saa han talte, men jeg ham flux gjensvared og sagde:  
Saa har vel Guderne selv, Teiresias! sigt mig bestikket.

140 Dog fortæl mig nu dette, men sig mig den stærreste Sandhed!  
Her blandt Sjelene seer jeg min alt hensovede Moder,  
Nær ved Blodet hun sidder, men taus, og hverken hun drifter  
Op paa sin Søn at kaste sit Blif, eller med ham at tale;  
Siig, hvad gjør jeg, o Drot! at hun dog kan kjende mig atter!

145 Saa jeg talte, men han paastand gjensvared og sagde:  
Let er det Bud, jeg forkynde dig vil og paa Hjerte dig lægge.  
Hvem du giver Forlov af de hedenvandrede Døde  
Hen til Blodet at træde, skal strax forkynde dig Sandhed;  
Hvem du dette formener, vil bort igjen sig forsøie.

150 Saaledes talte Teiresias' Sjel, og til Hades's Bolig  
Gik den ned, da den Gudernes Raad mig havde bebudet.  
Kolik jeg siddende blev, indtil min Moder sig nærmed.  
Knap fik hun druffet det fortladne Blod, før strax hun mig kjendte,  
Og med bevingede Ord hun jamrende talte saalunde:

155 Søn! hvordan kom du levende ned til det taagede Mørke?  
Svært det falder for levende Mand at besøge vort Rige,  
Mægtige Floder med frygtelig Strøm imellem os ligge,  
Først Okeanos' Flod, over hvilken tilfods man umuelig  
Slipper, et Skib maa man have, og det et stærkt og forsvarligt.

160 Kommer du efter langsommelig Tid paa vildsomme Farter  
Hid fra Troia med Mandskab og Skib? har paa Ithakas Vland  
Ei du været endnu, og seet i Paladset din Hustru?

Saa hun taled, men jeg hende flux gjensvared og sagde:  
Moder! til Hades's Hjem den bittere Nødvendighed drev mig,  
165 Thi den Thebaier Teiresias' Sjel raadspørge jeg maatte.

Ei endnu til Achaia jeg kom, ei heller vort Vland  
Har jeg betraadt, men fra Qual til Qual jeg tumles bestandig,  
Siden den Stund, da jeg først til det heilopfostrende Troia  
Drog med den Drot Agamemnon, for Troernes Folk at beseide.

170 Dog fortæl mig nu dette, men sig mig den stærreste Sandhed!  
Hvad for et Endeligt gav dig den langthenstrækkende Dødsme?  
Var det en lang hentærende Sot, eller har dig den piilsfree  
Artemis ramt og drabt med lempelig saarende Pile?



- Og om min Fader og Søn, som tilbage jeg lod, du fortælle!  
 175 Har de min Konningemagt i Hævd endnu, eller kom den  
 Alt i Fremmedes Bold, da Haabet var tabt om min Gjenkomst?  
 Endelig sig du mig, hvordan min Hustrue er findet,  
 Enten hos Sønnen hun boer, og i Hævd hun holder vor Velstand,  
 Eller blev fæstet til Biv af en ædelig Mand af Uchaia.
- 180 Saa jeg talte, da svarede flux min ærværdige Moder:  
 Ja tilviise, hun boer endnu, men forgræmmet i Hjertet,  
 Hist i det høie Palads; i Sorg og Kummer bestandig  
 Dag henrinder og Nat for din bitterlig grædende Hustrue.  
 Ei er din Konningemagt i Fremmedes Bold, dine Marker
- 185 Dyrker Telemachos trolig i Fred, og Gilder for Folket  
 Lader han staae, som holdes de bør af den raadende Herster,  
 Thi overalt han bydes til Gæst; din Fader paa Landet  
 Boer, og aldrig til Staden han gaaer, ei heller til Leie  
 Lader han rede sig Seng med Bolster og prægtige Tæpper;
- 190 Vinteren lang han sover i Stuen, hvor Trællene ligge,  
 Straft ved Ilden i Støvet og svøbt i daarlige Klæder;  
 Men fra den tidlige Sommer til seent i den frodige Høstid  
 Næder han plat paa Jorden sin Seng af de Blade, som rundtom  
 Faldt fra Grenene ned i hans viinbevogede Have;
- 195 Der sorgmodig han ligger, og nærer sin heftige Kummer,  
 Jamrende over din Lod, og forkuet af Alderens Byrde.  
 Selv henvandt jeg paa lignende Viis og hented mig Døden;  
 Ei har hist i Paladset den sikkerstigtende pilkroer  
 Artemis ramt og dræbt mig med lempelig saarende Pile,
- 200 Og ikke heller jeg faldt i Sot, som ellers saa jevnlig  
 Livet fra Lemmerne lister ved seent opløsende Tæring,  
 Længsel det var efter dig, og Tanken om dig, min Odysseus!  
 Og om dit kjærlige Sind, som berøved mig Livet det søde.
- Saa hun talte, da banked i Barm uroligt mit Hjerte,  
 205 Moderens Dødningessiel i min Favn jeg ønsked at slutte;  
 Tregange frem jeg soer, tilskyndet af brændende Længsel,  
 Tregange hun mig af Armene fløi som en Drøm eller Skygge.  
 Dybt i mit Hjerte fornam jeg en Sorg meer bitter end forhen,  
 Og med bevingede Ord jeg saa tiltalede hende:
- 210 Moder! hvi flygter du bort, da jeg ønsker til Bryst dig at trykke,  
 Alt vi hos Hades endog kan kjærligen favne hinanden,

- Dg at vi begge kan lette vort Sind ved gruelig Jamren?  
 Est du et Billed maaskee, som den mægtige Persephoneia  
 Sendte herop til mig, mine Suf og min Sorg at forøge?
- 215 Saa jeg taled, da svarede flux min ærværdige Moder:  
 Ut! min Søn! usaligste Mand, som lever paa Jorden!  
 Persephoneia, den Datter af Zeus, bedaarer dig ikke,  
 Men det er saa hver Dødelig's Lod, naar de Livet forlade,  
 Ei kan Generne meer med Benene Kjødet forene,
- 220 Strax den brændende Ild med sin Kraft alt dette forstyrer  
 Ganske, saasnart blot Livet de hvidlige Knogler forlader,  
 Medens den flygtige Sjæl som en Drøm bortflyver og svinder.  
 Dog, begiv dig til Lyset paaastand, og drag dig til Minde  
 Alt hvad du saae, at engang du fortælle det kan til din Hustru.
- 225 Saa med hinanden vi talte, da treen mangfoldige Qvinder  
 Frem, som skikkedes did af den vældige Persephoneia,  
 Mægtige Konningers Børn eller Hustruer var de tilhobe.  
 Rundtom det fortladne Blod de skimlede sammen i Skarer.  
 Strax jeg betænkte, hvorledes Enhver udsørge jeg skulde;
- 230 Denne Beslutning tilsidst dog tyktes mig være den bedste:  
 Flux fra Lænden jeg drog mit Sværd med den mægtige Klinge,  
 At af det fortladne Blod de ei skulde drikke paa cengang.  
 En efter Anden de nærmed sig nu, hver Enkelt sin Herkomst  
 Nævned mig strax, og jeg udsurgte dem, Alle tilhobe.
- 235 Tyro, den ædelbyrdige Biv, var den Første, jeg skued;  
 Hun var en Datter, fortalte hun mig, af Helten Salmones,  
 Dg hun var gift med Niolos' Søn, den behjertede Kretheus,  
 Men i Enipeus, den hellige Flod, hun sig havde forelsket,  
 Som er den skønneste Flod, der styrter sig hen gjennem Landet.
- 240 Jevnlig hun vanked omkring ved Enipeus's yndige Bover;  
 Ganske livagtig som Rokken omskabte sig stærken Poseidon,  
 Dg den livsalige Biv han besov ved det brusende Flodgab;  
 Høit som et Fjeld opsvulmed det blaalige Vand, og omkring dem  
 Stod det som dølgende Hegn for en Gud og en dødelig Qvinde;
- 245 Listelig løste han Beltet, og Søvn over Qvinden han udgjød.  
 Men da den mægtige Gud sin Elskovsbedrift havde fuldbragt,  
 Greb han ømt hendes Haand, tog Ordet, og talte saalunde:  
 Qvinde! vær glad, at jeg tog dig i Favn! før Aaret er omme  
 Føder du deilige Børn, ei goldt er Gudernes Favntag.

250 Børnene pleie du ømt, og fostre dem op paa det bedste!  
 Gaf nu hjem til dit Huus, men vær taus og fortæl det til Ingen!  
 Biid, Poseidon jeg er, den vældige Kyfter af Jorden.

Saa han taled, og duffede ned i det bølgende Havdyb.  
 Svanger ved Guden hun Moder til Pelias blev og til Neleus;  
 255 Begge til mægtige Drotter af Zeus Kronion blev satte,  
 Pelias, rigt velsignet med Faar, behersked den store  
 Stad Iolkos, og Neleus var Drot i det sandede Phlos.  
 Ogsaa med Kretheus, sin Husbond, blev Dronningen Moder til Sønner,  
 Alson og Pheres hun bar, og den Stridsvognshelt Amnthaon.

260 Derpaa jeg blev Antiope vaer, Asopos's Datter.  
 Selv hun roste sig af, at hun Zeus i Favn havde hvilet;  
 Moder til Tvillingesønner hun blev, Amphion og Zethos,  
 Og det var dem, som Thebes syportede Stad havde bygget,  
 Og med en Muur den forskandsset, thi ei uden Mure de mægted  
 265 Trngt at beboe sliq rummelig Stad, trods al deres Kjækhed.

Næst efter hende jeg saae Amphitryons Hustrue Alkmene,  
 Som af Kronion blev fryftet i Favn, og bragte til Verden  
 Stærken Herakles den vovsomme Helt med et Mod som en Løve.  
 Ogsaa Megara jeg saae, en Datter af Herskeren Kreion,  
 270 Gift med Amphitryons Søn, den uovervindelige stærke.

Ogsaa jeg saae Epikaste, Didipos's deilige Moder,  
 Hun som af Baade bedrev en svar affkyelig Gjerning;  
 Gift hun blev med sin Søn, som dræbte sin Fader og derpaa  
 Wgted sin Moder, dog Guderne snart lod Skjændselen rygtes.  
 275 Han behersked Kadmeernes Folk i det yndige Thebe,  
 Svart af Jammer forfulgt efter Gudernes grumme Beslutning,  
 Hun til Hades's Borg med de fasttilstængede Porte  
 Drog, en qvælende Strikke hun martret af Nag under Høiloft  
 Bandt, og endte sit Liv, og ham tilbage hun leved  
 280 Al den Qual, som en Moders Erinnyer vel kunne volde.

Frem treen Chloris den sagre, hvem Neleus til Liv havde fæstet  
 For hendes Deiligheds Skyld, rig Skjenk det Beileren kosted.  
 Yngste Datter hun var af Jasos's Wtling Amphion,  
 Som i de Minyers Stad Orchomenos fordum regjered,  
 285 Dronning i Phlos hun blev, og glimrende Sønner hun fødte,  
 Chromios, Nestor med samt Periklymenos, Helten den stolte;  
 Dertil en Datter saa bold, den vidunderlig deilige Pero.

- Granderne beiled til Pigen, men ei vilde Meleus sin Datter  
 Give til Anden, end den, som en Flok bredpandede Oger  
 290 Boved at drive fra Phylake bort fra stærken Iphikles.  
 Svær var Daaden forsand, og kun den fortrinlige Spaamand  
 Bød sig til denne Bedrift, men ved haard Forspøining af Guder  
 Hindret han blev ved piinlige Baand og Markernes Hyrder.  
 Men da et Aar var forbi, og Marsens Tider var omme,  
 295 Maaned paa Maaned forløben, og Dagenes Tal var tilende,  
 Da gav stærken Iphikles ham frie til Løn for de Sandsagn,  
 Som han bebudede Drotten, fuldbragt blev Zeus's Beslutning.  
 Ogsaa den deilige Leda jeg saae, Kong Tyndareus' Hustrue,  
 Som med den kraftige Drot havde født to modige Sønner  
 300 Hestebetvingeren Kastor og Bageren djerv Polydeukes.  
 Dem alt gjemmer den nærende Jord, dog leve de begge,  
 Thi under Jorden endog har Zeus den Ære dem tildeelt,  
 At det paa Skifte for Brødrene gaaer, at døe og at leve  
 Hver sin Dag, og Hæder beteer man dem, lige med Guder.  
 305 Iphimedeia jeg derpaa blev vaer, som var gift med Aloeus;  
 Hende Poseidon, fortalte hun selv, havde favnet i Elskov,  
 Tvillingesønner hun fødte, men stakket kun var deres Livstid,  
 Også en Mand som en Gud, og den hærede Helt Ephialtes.  
 Dem opfostred den nærende Jord til Kæmper af Skabning,  
 310 Og til de fagreste Mænd næst efter den Ædling Orion.  
 Alt i det niende Aar deres Krop ni Allen i Drøiden  
 Holdt, og var voxen i Høiden til ni forsvarlige Favne;  
 Selv de salige Guder, som boe paa Olympen, de trued  
 Frækt med Krig og buldrende Kamp; deres Ugt var at stable  
 315 Oksa paa høien Olymp og Pelions raslende Skovsfjeld  
 Ovenpaa Oksa igjen, for op til Himlen at stige;  
 Og deres Id var bedreven, ifald de var komne til Mandbaar,  
 Hvis den mægtige Søn af Zeus og den haarfagre Leto  
 Ei havde dræbt dem begge, før Haarene frem under Tinding  
 320 Spired, og før deres Hage med frøllede Duun var bestyget.  
 Profriis og Phaidra jeg saae, og den deilige Liv Ariadne,  
 Datter af Minos den vise; engang havde Theseus fra Kreta  
 Ført hende bort, da han drog til Athens velsignede Marker;  
 Ei dog nød han sin Lyst, thi paa Dionysos's Klage  
 325 Blev hun af Artemis dræbt paa det havomskyllede Dia.

Maira tillige jeg saae og Klymene med samt Eriphyle,  
 Kvinden, som skjændig for kosteligt Guld forraadte sin Husbond.  
 Ei dog nævne jeg kan og ved Navn opregne dem Alle,  
 Hver en Konningedatter og Konningeviv, som jeg skued;  
 330 Før vilde svinde den hellige Nat, og Tiden mig maner  
 Alt om at gange til Roe, enten her eller blandt Eders Sømænd  
 Rede paa Skibet; paa Eder og Guderne hvile min Hjemfærd!

Saa han talte, da taug de qvær og forstummed tilhobe,  
 Ret som fortryllede tyst de sad i den skjggende Høisal.  
 335 Først da taled Arete, den liliearmede Dronning:

Nu, Phaiaker! hvad synes I vel om den fremmede Kæmpe?  
 Hvad om hans Afsyn og Skabning, og om hans besindige Hjerter?  
 Vel er han Gæst hos mig, men Enhver har Ret ham at hædre;  
 Haster da ei med at sende ham bort, og giver ham ikke  
 340 Karrige Gaver, han trænger saa haardt, I har jo tilhobe  
 Gods og Klenodier nok i Huns ved Gudernes Raade.

Ordet i Kredsen nu tog den bedagede Helt Echeneos,  
 Som i det hele Phaiakiske Folk af Nar var den Ældste:  
 Benner! med Skjel forsand og ganske saadan som vi vented  
 345 Talte vor sindrige Dronning, thi føier da flux hendes Ønske!  
 Dog paa Alkinoos her beroer al Gjerning og Tale.

Derpaa til Svar Alkinoos gav, og talte saalunde:  
 Ja! Eders Ord skal stande ved Magt, saasandt som jeg lever,  
 Og er den raadende Drot over aarebevante Phaiaker.  
 350 Laalig dog maa vor Gæst, skjøndt svart efter Reisen han længes,  
 Tøve hos os til imorgen, indtil jeg min Gæsteforæring  
 Ganske faaer bragt istand, og sørge vi vil for hans Hjemfærd  
 Alle, men jeg fortrinlig, som her har Magten i Landet.

Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:  
 355 Ypperste Mand i Folket! Alkinoos! høie Beherster!  
 Om I endog mig bad et Nar hos Eder at tøve,  
 Men for min Fart dog sørged, og glimrende Gaver mig skjenked,  
 Kunde jeg selv det ønske, thi Gavn det vilde mig bringe  
 Hjem med fuldere Haand til Fædrelandet at drage;  
 360 Meer velkommen jeg blev, og meer høiagtet af alle  
 Folk, som saae mig igjen hjemkommen til Ithakas Land.

Derpaa til Svar Alkinoos gav, og talte saalunde:  
 Dette tilfulde vi see, naar vi dig, Odysseus! betragte,

- Hverken en Træring du est eller Skjelm, af hvilke den sorte  
 365 Jord blandt de vidtadsprede Folk ernærer saa Mange,  
 Mænd, som hitte paa Løgn, hvor den ei kan spores af Rogen.  
 Du derimod est ædel af Sind, og skøn er din Tale;  
 Ganske som var du en Skjald har findrig og smukt du fortalt os  
 Baade Danaernes Nød, og de Trængsler, du selv maatte friste.  
 370 Dog fortæl mig nu dette, men siig mig den stærreste Sandhed!  
 Har ikke Rogen du seet af de guddomlignende Kæmper,  
 Som dig til Ilios fulgte, og der sig hentede Døden?  
 Lang er endnu den hellige Nat, og end er det ikke  
 Tiden at sove, fortæl da de selsomme Ting, som dig hændtes.  
 375 Jeg kunde godt blive siddende her i Salen til Daggrye,  
 Hvis blot du kunde holde det ud, dine Trængsler at tolke.  
 Ham gjensvared Odysseus, den findrige Konning, og sagde:  
 Ypperste Mand i Folket! Ulianos! høie Behersker!  
 Tid til Fortælling er een, men Tid til Sovn er en anden;  
 380 Dog har du Lyst at høre, da skal du finde mig villig  
 Til at fortælle dig anden og haardere Jammer, som ramte  
 Mine behjertede Venner, som senere ginge til Grunde,  
 Og som med Held undslupne fra blodige Kampe ved Troia  
 Døde paa Reisen til Hjemmet, og det for et Ufflum af Qvinde.  
 385 Aldrig saa snart var den stimlende Hob af Qvindernes Sjæle  
 Hid og did bleven spredt af den hellige Persephoneia,  
 Førend en Sjæl fremtreen, det var Utreus's Søn Agamemnon,  
 Dybt bedrøvet, og trindt ham Sjælene stod af de mange  
 Mænd, som tilligemed ham i Agisthos's Huus bleve dræbte.  
 390 Strax han mig kjendte, saasnart han det fortladne Blod havde druffet,  
 Lydelig brast han i Graad, og Taarerne rulled saa stride,  
 Armene strakte han ud med heftig Begjær mig at favne,  
 Dog hans Kraft var slappet, og reent var den Styrke forsvunden,  
 Som han i forrige Tider besad i de smidige Lemmer.  
 395 Strax da jeg saae ham, i Taarer jeg brast, og blev greben af Medynk,  
 Og med bevingede Ord jeg taled til ham og sagde:  
 Utreus's hædrede Søn, Krigsfolkenes Drot Agamemnon!  
 Hvad for et Endeligt gav dig den langthenstrækkende Dødsmdø?  
 Siig! har Poseidon maaskee paa Skibene skilt dig ved Livet,  
 400 Reisende mod dig en svar Orkan af de rædsomme Vinde?  
 Eller har fjendtlige Mænd ihjel dig slaget paa Fastland,

Mens deres Hjorder af prægtige Faar eller Oger du plyndred?  
 Eller har Døden du hentet i Kamp for din Stad og dens Qvinder?

- Saa jeg taled, og han mig paastand gjensvared og sagde:
- 405 **Uelling af Zeus! Laertes's Søn! Odyssees, du snilde!**  
 Ei har stærken Poseidon paa Skibene skilt mig ved Livet,  
 Reisende mod mig en svar Orkan af de rædsomme Vinde,  
 Ligesaa lidt som mig Fiender ihjel har slaget paa Fastland.  
 Nei! Uligst hos det var, som Død og Fordærv mig beredte,
- 410 Han med min nedrige Hustrue til Gæst mig bød, og ved Gildet  
 Myrded han mig i sin Sal, som man slaaer en Oxe ved Krybben.  
 Saaledes døde jeg selv en ynkelig Død, og paa Stedet  
 Svam mine Kæmper i Blod som en Flok hvidtandede Galter,  
 Hvilke man stikker, naar Fæst skal staae hos den mægtige Rigmand,
- 415 Enten et Bryllup, et folkeligt Lag, eller Gilde for Benner.  
 Selv var ofte du med, hvor blodige Pander der vanked,  
 Snart hvor Enkelte faldt, og snart i de vældige Feltslag,  
 Dog havde dette du seet, var dit Sind langt meer blevet oprørt,  
 Hvordan vi rundt om Rummen paa Disk og de bugnende Borde
- 420 Laae i Salen tilhobe, mens Blod randt hen over Tilien.  
 Ynkeligt var det at høre Kong Priamos' Datter Kassandra  
 Skrige, dengang Klytæmnestra den skjændige Liv hende myrded  
 Læet ved min Side; paa Gulvet jeg laae, men døende løfted  
 Haanden jeg op, for at drage mit Sværd, dog bort den Forvorpne
- 425 Sneg sig, ei havde hun Hjerte, skjøndt alt jeg vandred til Hades,  
 Enten at trykke mig Dinene til eller Læberne lukke.  
 Der er dog Intet saa skjændigt, og Intet saa argt som en Qvinde,  
 Der i sit Sind udtænker en sliq affkkelig Udaad,  
 Ret som nu hun i sit Sind udruged en gruelig Idræt,
- 430 Og paa sin Husbond sig mordisk forgreb; jeg ventede bestandig,  
 At jeg til Fryd og Gammen for Børn og for hele mit Huusfolk  
 Hjem var kommen igjen, men hun, den Mester i Ondskab,  
 Hun har med Skam besudlet sig selv og samtlige Qvinder  
 Gjennem de kommende Dage, selv dem, som gjøre det Gode.
- 435 Saa han talte, men jeg ham flux gjensvared, og sagde:  
 Bee mig! saa har Fjernskueren Zeus paa Utreus's Sønner  
 Skrækkelig kastet sit Had ved Rænker af nedrige Qvinder  
 Lige fra Førstningen af; for Helena segned saa Mange,  
 Og Klytæmnestra beredte dig Svig, mens du var i det Fjerne.

- 440 Saa jeg taled, og han mig paa stand gjen svared og sagde;  
 Derfor du være herefter ei alt for om mod din Hustru,  
 Ei skal du hende betroe hver Ting, der kom til din Kundskab,  
 Nei! meddeel hende Noget, men hold det Andet forborgent.  
 Dog, din Biv, Odysseus! skal ei berede dig Døden,  
 445 Manden Ikarios' Datter den fløgtige Penelopeia,  
 Hun er forstandig af Sind og from af Hjerter tillige,  
 End var hun ung og nyligen gift, dengang vi paa Krigstogt  
 Drog og hende forlod, en Dreng hun havde ved Brystet,  
 Spæd endnu, men i Mændenes Kreds han vist allerede  
 450 Stoltelig sidder, og ham skal den elskede Fader ved Hjemkomst  
 See, og Sønnen skal favne ham froe som sig egner og anstaaer.  
 Dog, min Hustru forundte mig ei at fryde mit Die  
 Blot ved at see min Søn, forinden hun tog mig af Dage.  
 Dette jeg sige dig vil, og læg mit Ord dig paa Hjerter,  
 455 Læg ei friligt til Land med dit Skib, men gjør det i Løndom,  
 Naar til dit Hjem du kommer, thi ei kan man stole paa Dvindfolk.  
 Dog, fortæl mig nu dette, men siig mig den stærreste Sandhed!  
 Har du ei Tidende spurgt om min Søn, som endnu er ilive,  
 Enten maaskee i Orkomenos' Stad, i det sandede Pylos,  
 460 Eller i Sparta maaskee hos Utreus' Søn Menelaos.  
 Thi han er ei henfaren og død den Vedling Drestes.

Saa han taled, og jeg ham flux gjen svared og sagde:  
 Utreus' Søn! hvi spørger du mig? ei har jeg erfaret,  
 Om han er død eller lever, og ei bør i Beiret man snakke.

- 465 Skiftende saa med hinanden en heel bedrøvelig Tale  
 Stod vi med sørgende Sind, og Taarerne runde saa stride.

Sjæle sig viste paany: først treen Peleiden Achilleus  
 Frem med Patroklos, og derpaa med Helten Antilochos Nias,  
 Telamons Søn, som af Skjønhed og Bægt blandt alle Danaer

- 470 Var den fortrinligste Mand næst efter den bolde Peleion.  
 Knap havde Nias' Vælling fodrappen Achilles mig gjenkjendt,  
 Før med bevingede Ord han jamrende talte saalunde:

Vælling af Zeus! Laertes' Søn! Odysseus du snilde!  
 Hvad forvovnere Daad, Usalige! vil du bedrive?

- 475 Hvi har du dristet til Hades dig ned, hvor de Døde har hjemme,  
 Bæfener uden Bevidsthed, udlevede Menneskers Gjenfærd?

Saa han taled, og jeg ham flux gjen svared og sagde:



- Peleus's Søn, Achilles! du gjæveste Mand af Uchaia!  
 Hid jeg drog i det Haab, hos Teiresias Raad mig at hente,  
 480 Hvordan tilbage jeg dog skulde komme til Ithakas Fjeldøe.  
 Ei endnu til Uchaia jeg kom, ei heller mit Hjemland  
 Har jeg betraadt; min Lod er Sorg, men aldrig, Achilles!  
 Var der en Mand, lyfsalig som du, eller vorder i Fremtid;  
 Fordum vi Mænd af Argos dig hædrede høit som en Guddom,  
 485 Medens du leved, og nu est du her en Drot over Døde;  
 Derfor Achilles, du græmme dig ei, at du vandrede heden!  
 Saa jeg taled, og han mig paa stand gjensvared og sagde:  
 Trøst mig ei for min Død, du straalende Søn af Laertes!  
 Heller jeg vilde som Træl paa Markerne slide for Dagløn,  
 490 Hyret af trængende Mand, som kun har Eie til Rødtørst,  
 End over samtlige Døde befale som øverste Herre.  
 Dog om min straalende Søn et Ord du maa mig fortælle,  
 Drog han i Leding som Høvding for Krigeres Flok eller ikke?  
 Siig mig desuden, har Intet du hørt om den ædelig Peleus,  
 495 Om Myrmidonernes Folk endnu ham hædrer som Konge,  
 Eller han tabte sin Hæder omkring i Hellas og Phthia,  
 Da den forkuende Alder affræsted hans Been og hans Arme.  
 Under den lysende Sol ei meer kan jeg yde min Bistand  
 Kraftig som fordum jeg var, dengang til Argeiernes Forsvar  
 500 Bidt i Troia omkring jeg vog de gjæveste Kæmper.  
 Kom til min Faders Palads som en Slig jeg blot for en stakket  
 Stund, da forskæded jeg snart ved Kraft og farlige Hænder  
 Hver, som fornærmede Gubben, og gjorde ham Skaar i hans Hæder.  
 Saa han taled, og jeg ham flux gjensvared og sagde:  
 505 Ei har jeg hørt et eneste Ord om den ædelig Peleus,  
 Men om din elskede Søn Neoptolemos skal jeg dig si  
 Ganske sandfærdigen alt hvad jeg veed, da du dette forlanger,  
 Thi jeg har selv ombord paa et raskehænglidende Fartøi  
 Dvre fra Skyros ham bragt til de pladebedækte Danaer.  
 510 Hvergang ved Troernes Stad med hinanden vi Konninger raadsløg,  
 Talte bestandig han først, og ei i sin Tale han famled,  
 Kun den herlige Nestor og jeg var i Tale hans Mestre.  
 Men naar med Malmen i Haand paa Troernes Slette vi dnysted,  
 Aldrig tilbage han blev i Krigernes Rad eller Stimmel,  
 515 Nei! langt stormed han frem, ei veeg i Kraft han for Noget,

- Dg i den rædsomme Døst han vog mangfoldige Kæmper.  
 Ei dog nævne jeg kan, og ved Navn opregne tilhobe  
 Alle de Helte, han vog i Kamp til Urgeirnes Forsvar,  
 Enefte Telephos' Søn Eurypylos vil jeg dig nævne,  
 520 Hvem han vog med sit Sverd, og rundt om Helten i Mængde  
 Faldt hans Keteiske Kæmper, dem Qvindeforæring bedaared.  
 Han var den fagreste Mand, jeg har seet næst Edlingen Memnon.  
 Men da vi gjæveste Mand steg ind i den Hest, som Epeios  
 Os havde tomret saa snildt, og man mig det Hverv havde givet,  
 525 Snart at aabne det listige Skjul, og snart det at lukke,  
 Da blev jeg vaer, at de andre Danaiske Drotter og Raadsmænd  
 Strøg sig Taarer af Kind, og at Knæerne under dem rysted;  
 Aldrig jeg dog din Søn Neoptolemos saae for mit Die  
 Skifte den livlige Farve, ei heller af blomstrende Kinder  
 530 Taaren at stryge, nei! mindelig bad om Forlov han mig ofte,  
 Ud af Hesten at stige; med Haand Sverdhjaltet han frysted;  
 Eller det vægtige Spær, thi Troerne vilde han ilde.  
 Men da vi Priamos' kneisende Stad tilsidst havde hærget,  
 Steg han ombord paa sit Skib med glimrende Gaver og Bytte  
 535 Karst og i bedste Behold, ei ramte ham Sverd fra det Fjerne,  
 Ei han i standende Strid fik Saar, hvoraf der i Kampen  
 Pleier at vanke saa mange, isfeng Krigsguden huserer.  
 Saa jeg taled, med mægtige Skridt den rappe Peleides  
 Sjel da skyndte sig bort ad den liliebevoxede Slette,  
 540 Glad, at jeg havde ham priist hans Søn som dygtig i Krigsfærd.  
 Ogsaa den øvrige Flok af de Hedenvandrede Sjele  
 Stod med Bedrøvelse hos mig, og Hver fortalte sin Modgang;  
 Ikkun den vældige Nias, hiin straalende Telamonide,  
 Holdt sig tilbage, forbittret endnu for den Seier jeg vandt mig,  
 545 Dengang ved Skibene hist om Achilles' Baaben en Retsstrid  
 Havde sig reist; hans Moder dem selv fremlagde paa Thinget,  
 Og det var Troiske Mænd og Athene, som mellem os dømte.  
 O at jeg aldrig i denne vor Strid havde Seier mig vundet!  
 Derfor har Jorden nu taget i Gjem et Hoved som Nias,  
 550 Telamons Søn, der i Skabning og Daad af alle Danaer  
 Var den fortrinligste Mand næst efter den bolde Peleion.  
 Strax med ventlige Ord jeg taled til ham og sagde:

Nias, den hædrede Telamons Søn! saa glemte du ikke

- Selv efter Døden din Harm over hiin usalige Røstning,  
 555 Som efter Gudernes Raad stor Jammer Uchaierne voldte.  
 Du, deres skjermende Borg, sank ned, og vi Mænd af Uchaia  
 Sørge bestandig saa dybt over dig, som dengang Achilles  
 Livet forliste, dog Skyld deri er ei nogen Anden  
 End den alvældige Zeus, som har paa Danaernes Krigsfolk  
 560 Frygtelig kastet sit Had, og som dig bestemte din Dødsblod.  
 Dog, træd nærmere, Drot! og lyt til mit Ord og min Tale,  
 Tving den hestige Brede, som boer i dit mandige Hjerte!  
 Saa jeg taled; han svarte mig ei, men gif til de andre  
 Sjele, til Erebos ned, de Hedenvandrede's Bolig.  
 565 Dog uagtet sin Harm han vist havde talt, eller ogsaa  
 Jeg til ham havde talt, men mit Hjerte var grebet af Længsel,  
 Fleer endnu at see af de Hedenvandrede's Sjele.  
 Minos jeg saae dernæst, den straalende Søn af Kronion,  
 Sidde med Staven af Guld som Dommer for samtlige Døde.  
 570 Rundt om Drotten de sad eller stod i stimlende Mængde,  
 Krævende Lov og Dom ved Hades's mægtige Porte.  
 Næst efter ham blev Orion jeg vaer, den vidunderlig stærke;  
 Her han jaged det Bildt paa den liliebevoxede Slette,  
 Som han tilforn havde bedet paa eensomtliggende Fjelde.  
 575 Rølven af Malm i Haanden han holdt, den ubrydelig stærke.  
 Ogsaa jeg Tithos saae, hvem den hædrede Jord havde frembragt,  
 Straft paa Sletten han laae, hans Krop ni Marker bedækked,  
 Og paa hans Sider der sad to Gribbe, som Leveren haffed,  
 Trængende dybt under Kjødet, omsonst han med Hænderne køs dem.  
 580 Vold han øved mod Leto, Kronions livsalige Mage  
 Dengang til Pytho hun drog hen gennem det skønne Panopeus.  
 Tantalos ogsaa jeg saae, ulidelig Pine han udstod.  
 Midt i en Søe han stod, hvis Vand ham naaede til Hagen,  
 Svart han smægted af Tørst, men ei kunde Drikke han faae sig,  
 585 Thi naar den Gamle sig bukked med langlig Begjær efter Drikke,  
 Strax bortslurfede's Vandet og svandt, og rundt om hans Fødder  
 Saae man fortnende Muld, en Gud borttørrede Vandet.  
 Kneisende Træer, som bugned af Frugt, hang over hans Ise,  
 Pærer, Granater og Ubild med glindsende Frugter paa Grene,  
 590 Frodige Olietræer og liflige Figner tillige,  
 Men naar den Gamle sin Haand efter Frugterne rafte begjærlig,

Slog en pludselig Vind dem op mod de mørkende Skyer.

Sisyphos ogsaa jeg saae, moisommelig Piinsel han udstod,  
 Thi en umaadelig Steen han maatte med Hænderne slæbe;  
 595 Svart han strengte sig an med Hænder og Fødder, for Stenen  
 Op paa et Fjeld at vælte, men just som han op over Skrenten  
 Skulde den drive, da slog i det samme den om ved sin Lyngsel,  
 Og med et Bulder den ublue Steen nedrullede til Sletten.  
 Utter han maatte da vælte den op med Møie, saa Sveden  
 600 Randt ad Lemmerne ned, og Støv omsnyged hans Ansigt.

Næst efter Sisyphos Die jeg fik paa stærken Herakles,  
 Dog det var kun hans Skygge, thi selv blandt salige Guder  
 Ryder han Gammen og Fryd; hans Viv er den deilige Hebe,  
 Datter af Lyneren Zeus og den guldbestøede Here.

605 Trindt ham klingred et Skrig af Dødnings, ret som af Fugle,  
 Naar man har skræmmet dem op; han selv saa skummel som Ratten  
 Stod med sin blottede Bue, en Piiil laae rede paa Strengen;  
 Barst han skued omkring, og lignede en sigtende Skytte;  
 Over det mægtige Bryst han bar en frygtelig Sværdrem,  
 610 Klædt med glimrende Guld, som prunkede med kosteligt Arbeid;  
 Der baade Bjørne man saae, ildøiede Løver og Bildsviin,  
 Kamp og hængende Døst og Mord og gruelig Mandslæt;  
 Aldrig den Kunstner forvist, som suildd havde dannet den Guldrem  
 Mægter et Arbeid at gjøre paany, som er Mæge til dette.

615 Selv han kjendte mig strax, saasnart han for Die mig skued,  
 Og med bevingede Ord han jamrende talte saalunde:

Uetling af Zeus! Laertes's Søn! Odhøses du snilde!  
 Arme! du frister forvist en Lod saa haard og saa piinlig,  
 Som jeg den selv maatte prøve den Tid under Solen jeg vandred.  
 620 Vel var jeg Søn af Zeus, men alligevel maatte jeg drages  
 Med en uendelig Kummer; en ringere Mand var til Herre  
 Over mig sat, og han mig befoel det strengeste Arbeid.

Ogsaa han stikkede mig hid engang, for Hunden at hente,  
 Dette han holdt for den haardeste Døst af Alt hvad han paabød,  
 625 Dog jeg hentede Hunden, og bragte den med mig fra Hades,  
 Hermes var med mig paa Bei og den lysblaaøiede Pallas.

Talende saa tilbage han gif til Hades's Bolig,  
 Selv tilbage jeg blev med Forventning, at frem vilde træde  
 En eller Anden af Heltenes Slægt, som forlængst vare døde,

- 630 Og efter Dnske jeg vist havde seet fleer Helte fra Fortid,  
Iheseus maaske og den bolde Peirithoos, Sønner af Guder,  
Hvis ei Dødningsstrax sig i tusinde Tal havde flokket  
Med et usigeligt Skrig, saa den blege Forsærdelse slog mig;  
Ræd jeg gjød, om fra Hades den hellige Persephoneia
- 635 Gorgo maaskee skulde sende, Utystet med græsfeligt Hoved.  
Derfor jeg gif til mit Skib paa stand, og befoel mine Svende,  
Selv at skibe sig ind, og Linerne løsne fra Bagstav.  
Flux ombord de nu gif, og paa Losterne toge de Sæde;  
Med ad Okeanos' Strøm Flodbølgerne førte vort Fartøi,
- 640 Først for Klarer det gif, snart lusted en føielig Medbør.
-

---

## Tolvte Sang.

---

Seirenerne. Skylla. Charybdis. Solgudens Oper.

Men da vort Skib var ud af Okeanos' skyllende Strømme  
Sluppet, og atter vi løb paa det vidtbeseilede Havdyb,  
Kom vi til Den Nixia igjen, hvor den dæmrende Daging  
Har sin Bolig og hædres med Chor, og hvor Solen sig reiser.

5 Op paa den sandede Kyst vi haled vort Skib ved vor Ankomst,  
Selv udstege vi saa paa den havbeskyllede Strandbred,  
Der vi tog os et Blund, og ventede paa Morgenens Komme.

Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Daging,  
Sendte jeg strax til Kirkes Palads et Par af mit Mandskab,

10 Dem jeg befoel Elpenors affjelede Legem at hente.

Brændsel vi hugged imens, og ude hvor Kysten var høiest  
Jordede vi Liget med Sorg, og Taarerne randt os paa kinden.  
Men da vi Dødningen havde forbrændt med alle hans Vaaben,  
Tued vi Muld over Graven, og stilled en Støtte paa Tuen,

15 Dverst paa hvilken vi planted hans nemthandteerlige Nare.

Saa vi skylede travlt, men ei for Kirke det dulgtes,  
At vi var komne fra Hades igjen, thi selv hun paa Stedet  
Kom i en stadselig Dragt, ledsaget af Terner, som bare  
Brød og Kjød og blussende Viin i rundeligt Forraad.

20 Trædende frem i vor Kreds udbrod den fagre Gudinde:

Driftige Mænd, som vandred i levende Live til Hades,

- Dobbelt at døe, da dog Døden kun een Gang Mennesket times!  
 Vel! saa spiser af Maden da nu, og drikker af Vinen  
 Her idag, men imorgen, saasnart der lysner et Dagstjær,  
 25 Utter I drage tilføes! baade Veien og alle dens Farer  
 Nævne jeg vil Eder klart, at I ei ved daarlige Anslag  
 Enten til Lands eller Bands skal friste bedrøveligt Vanheld.  
 Saa hun taled, bevæged' da blev vore mandige Hjerter.  
 Saaledes Dagen igjennem til seent, da Solen sig bjerged,  
 30 Sad vi og nød fortræffeligt Kjød og Viin, som var liflig,  
 Men da nu Solen sig bjerged, og Mulm udbredte sig vide,  
 Lagde sig Folket til Roe ved Lougene agter i Skibet.  
 Mig tog Kirke ved Haanden, og satte mig sjernt fra mit Mandskab,  
 Leired sig hos mig fortrolig, og fritted mig ivrig om Alting.  
 35 Hende fortalte jeg da noiagtigen hvad der var hændt mig,  
 Hvorpaa den værdige Kirke tog Ordet, og talte saalunde:  
 Dette har nu til Ende du bragt, men læg nu paa Hjerte,  
 Hvad jeg fortælle dig vil, og en Gud derom dig vil minde.  
 Først til Seirenerne komme du vil, som fortrylle tilhobe  
 40 Hvert et Menneskens Barn, som vover sig nær deres Bolig.  
 Hvo der af Baade sig nærmer og hører Seirenernes Stemme,  
 Ham skal aldrig hans elskede Viv og uskyldige Smaabørn  
 Meer omringe med Jubel, og froe gjenhille ved Hjemkomst,  
 Med deres klingende Sang Seirenerne vil ham forkogle,  
 45 Siddende hist paa en Eng; trindt ligger paa Stranden en Bunke  
 Smuldrende Menneskebeen, al Hud er fra Benene visnet.  
 Derfor du seile forbi, og stop Kameraternes Dren  
 Til med æltede Rager af Bøx, at ei af dit Mandskab  
 Noget skal Sangen fornemme, men lystet du selv den at høre,  
 50 Lad dine Mænd dig da surre opreist til Foden af Masten  
 Baade med Hænder og Been, og stærkt Mastlinerne knytte,  
 At du kan lytte med Fryd til Sang af de tvende Seirener;  
 Men hvis du beder endda og befaler dit Folk dig at løse,  
 Lad dem da baste dig strax med fleer forsvarlige Strikker!  
 55 Er I nu stævnede disse forbi, du selv og dit Mandskab,  
 Da er jeg ikke tilfands, forud at forkynde dig nøie,  
 Hvad for en Dei af de to du vælge dig vil, men bestemme  
 Maa du det selv i dit Sind, dog vil jeg om begge fortælle.  
 Hist fremludende Klipper man seer, mod hvilke med Brusen

- 60 Bølgerne drives af Havets fortoiede Divo Amphitrite,  
 Og af de salige Guder de kaldes de rørige Klipper.  
 Aldrig en Fugl kan flyve forbi dem, ikke de bange  
 Flygtige Duer engang, som til Zeus Ambrosia bringe,  
 Selv af dem bortsnapper den glindsende Klippe bestandig  
 65 Een, men Zeus strax skaber en ny, for Tallet at fylde.  
 Aldrig endnu er et Skib blevet frelst, som Klippen sig nærmed,  
 Men en fortærende Jldorkan og brusende Bølger  
 Slænger afsted baade Mændenes Liig og Skibenes Planker.  
 Kun et eneste Skib, det vidtnavnkundige Argo,  
 70 Slap i Behold forbi, da det styrede hjem fra Aietes,  
 Dog selv dette var brat blevet knust mod de vældige Klipper,  
 Var det ei styret af Here, som huldt bestjermmed Jason.

- Men i den modsatte Retning man seer to Klipper, den ene  
 Stikker mod Skye sit Hoved saa spidst, indhyllet i blaalig  
 75 Saage, som aldrig fortrækker, og hverken om Høst eller Sommer  
 Border dens Isse belyst af klar reensmilende Blaaluft.  
 Op eller ned af Klippen kan ei nogen Dødelig flyve,  
 Selv om ti Par Hænder og ti Par Fødder han eied,  
 Thi den er glat, som om Stenen var trindt tilhugget og slettet.  
 80 Midt i Klippen en Hule man seer, indhyllet i Natmulm,  
 Vendt mod Mørket og Erebos hen, og den vil I mulig  
 Styre forbi med det bugede Skib, min straalende Konning!  
 Selv om den dygtigste Gut fra det hurtige Skib med sin Bue  
 Skjød derind, traf Pilen dog ei den inderste Fjeldkloft.  
 85 Der har Skylla sin Bolig, det frygtelig glammende Udhr,  
 Og hendes Røst er skingrende klar, som Bjef af en nysød  
 Hund, men arg hun er, og ei skal Nogen sig fryde,  
 Ei en Guddom engang, som faaer Uthystet at skue.  
 Sex Par Fødder i Alt hun har, vanskabte tilhobe,  
 90 Sex fremstikkende Halse dertil, og paa hver af disse  
 Sidder et grueligt Hoved, hvori tre Rader af Tænder,  
 Talrige, tæt ved hverandre, bebudende Døden den sorte.  
 Lige til midt paa Livet hun sidder i Hulen fordybet,  
 Men fra det rædsomme Svælg hun frem sine Hoveder stikker,  
 95 Gridst om Hulen hun snuser, og der hun fischer sig jevnlig  
 Baade Delphiner og Sæler, ja fanger endog af de store  
 Haier, hvoraf Amphitrite, den brusende, fosterer saa mange.



- End har aldrig en Skipper sig roest, at han der med sit Fartøi  
 Løb i Behold forbi; i hvert af Gabene Skylla  
 100 Bærer en Mand, som hun rev fra den mørkblaaftavne Snekke.  
 Lavere nede den anden du seer af de Skipper, jeg nævned,  
 Dog den første saa nær, at en Piiil kan lange derover.  
 Der er en Figen, som hæver sig høit med lovrige Grene,  
 Nede ved denne Charybdis indsuger det fortladne Søvand,  
 105 Tregange spyer hun det ud, og tregange suger hun daglig.  
 Sid du ei maa komme derhen, naar Vandet hun suger,  
 Ei da mægted Poseidon engang at frie dig fra Ufærd.  
 Derfor du hellere styre dit Skib tæt ind under Skyllas  
 Klippe saa snelt du formaaer, langt bedre det er dog i Sandhed,  
 110 Seg af Folket ombord end den hele Besætning at miste.  
 Saa hun taled, og jeg hende flux gjensvared og sagde:  
 Dette, Gudinde! jeg beder, sandfærdigen du mig besvare.  
 Var det ei muligt at slippe forbi den grumme Charybdis,  
 Og imod Skylla mig værge, saasnart mine Folk hun vil myrde?  
 115 Saa jeg taled, da gav mig til Svar den fagre Gudinde:  
 Driftige Mand! vil ogsaa du her til Kamp og til Boldsfærd  
 Bende din Hu? vil ei engang for Guder du vige?  
 Dødelig er ei Skylla, udødelig er hun det Udyr,  
 Rædsom og lumsk og grum, og ei kan i Kamp hun betvinges;  
 120 Her er Klækthed omsonst, at flye er derfor det Bedste;  
 Thi hvis du dvæler ved Klippen, for der til Kamp dig at ruste,  
 Da er jeg bange, hun falder dig an paany og dig griber  
 Med sine Gab, og i hvert af Gabene snapper en Sømand;  
 Roe da forbi saa strapt du formaaer, og beed til Kratais,  
 125 Utyskets Moder, som Skylla har født til Menneskens Ufærd,  
 Datteren styre hun vil, at ei hun fornyer sit Angreb.  
 Komme du skal til Thrinakrias De, hvor den hellige Solguds  
 Oger og mæskede Faar i Mængde paa Bangene græsse.  
 Ogerne Hjorder er syv, og syv er Faarenes Flokke,  
 130 Hver halvhundrede Kræe, men ved Yngel formeres de aldrig,  
 Mindstes ei heller i Tal, og Gudinder dem vogte paa Græsgang,  
 To skjonlokkede Nympher, Lampetia og Phaethusa,  
 Børn af Hyperions Søn den lysende Sol og Neaira.  
 Men da den værdige Moder, som fødte dem, havde dem fostret,  
 135 Sendte hun dem til Thrinakrias De at boe i det Fjerne,

- Faderens Hjorder at vogte, hans Faar saavel som hans Hornqvæg.  
 Lader du disse med Fred og bekyrret dig blot om din Hjemfærd,  
 Da skal I end efter megen Besvær til Ithaka komme,  
 Men hvis I gjør dem Fortræd, da bebuder jeg' dig og dit Mandskab  
 140 Død, og din Snekke Forliis, og om selv end Livet du bjerger,  
 Kommer du seent og suurt til dit Hjem, og berøvet dit Mandskab.  
 Salt; da reiste sig strax den guldstolthronende Daging,  
 Og gjennem Zen tilbage da gif den fagre Gudinde,  
 Men til mit Skib begav jeg mig ned, og befoel mine Svende,  
 145 Selv at skibe sig ind, og Linerne løsne fra Bagstavn.  
 Flug ombord de nu gif, paa Tosterne toge de Sæde,  
 Alle paa Rad, og med Arer de slog de graalige Bølger.  
 Kirke, den haarfagre bolde Gudinde med Mennekestemme  
 Gav os en rast seilfyldende Bør, paa vor Fart en fortrinlig  
 150 Fører, thi agter den stod paa vor mørkblaaftavnede Snekke.  
 Men da saa Alt ombord var kant og klart til at lette,  
 Sad vi paa Tost, og Vind og Styrmand raaded for Raasen.  
 Derpaa bedrøvet i Hu jeg taledes saa til mit Mandskab:  
 Venner! det skikker sig ei, at en Enkelt af os eller Tvende  
 155 Beed alene, hvad Kirke, den fagre Gudinde, har spaaet os;  
 Thi vil jeg sige det høit, at vi velunderrettede Alle  
 Enten kan døe, eller slye Fordærv og reddes fra Hensart.  
 Først hun alvorlig os byder at slye de lumste Seireners  
 Ultforkoglene Sang og den blommede Eng, hvor de synge.  
 160 Jeg alene maa lytte til Tonerne; dog skal I surre  
 Fast mig med snærende Reeb opreist til Foden af Masten,  
 Saa jeg mig ikke kan røre, og stærkt Mastlinerne knytte.  
 Beder jeg Eder endda og befaler mig atter at løse,  
 Da skal I baste mig strax med fleer forsvarlige Strikker.  
 165 Saaledes gjorde jeg nu mine Mænd bekjendte med Alting.  
 Midlertid kom i strygende Fart vor dygtige Snekke  
 Hen til Seirenerens De, fremdreven af lempelig Ruling;  
 Strax nu løiede Vinden, og trindt os bredte sig Havblif  
 Uden den ringeste Blæst, en Gud søvndybsede Bølgen;  
 170 Op da sprang mine Mænd, i en Fart de Seilene fired,  
 Lagde dem ned i det bugede Skib, og sad saa paa Roerbænk,  
 Pidskende Vandet i Skum med de glattilhuggede Arer.  
 Selv en betydelig Rage jeg tog af Bøx, med mit Malmsværd

- Skar jeg det smaat, og ælted det stærkt med vældige Hænder;  
 175 Snart blev Bøget da blødt ved den Kraft, hvormed jeg det klemte,  
 Og ved den straalende Sol, Hyperions Søn i det Høie.  
 Bøget jeg flæbed nu trindt om Mændenes Dren tilhobe,  
 Derpaa de surred mig fast opreist til Foden af Masten  
 Baade med Hænder og Been, og stærkt Mastlinerne knytted,  
 180 Toge saa Plads og slog med Arer de graalige Bølger.  
 Men da vi var dem saa nær, som en lydelig Stemme kan række,  
 Jagende rast afsted, da saae de den glidende Snekke  
 Nærme sig stærkt i sin Fart, og den klingende Sang de begyndte:  
 Kom, Odysseus! du hærede Drot, Achæernes Stoltthed!  
 185 Standt dit Skib, og lyt til den Sang, Gudinder dig synge!  
 Aldrig en Mand her seiled forbi paa sin tjærede Snekke,  
 Førend han først havde hørt den liflige Røst af vor Læbe;  
 Glad i Hu han reiser da hjem og beriget med Kundskab.  
 Os er tilfulde bekjendt, hvad Ondt Achæer og Troer  
 190 Hist efter Gudernes Raad og Styrelse fristed i Troia;  
 Alt vi veed, hvad der skeer paa den alternærende Jordfreds.  
 Saa med fortryllende Stemme de fang, da lysted mit Hjerte  
 Svart at lytte til Sangen, og Mændene bød jeg mig løse,  
 Nikkende til dem med Hoved, men rast deres Arer de brugte.  
 195 Op da sprang Eurylochos flux og med ham Perimedes,  
 Tog nogle Reeb endnu, og basted mig mere forsvarlig.  
 Men da de saa havde roet dem forbi saa langt, at vi ikke  
 Meer kunde høre Seirenerne's Sang og klingende Stemme,  
 Bort da slængte paaastand mine Mænd det Bøget, som jeg flæbed  
 200 Om deres Dren, og løste de Reeb, hvormed jeg var bunden.  
 Den vi neppelig havde paa Bag, da skued jeg klarlig  
 Damp og svulmende Søe, og et Bulder jeg hørte tillige.  
 Rædde da blev mine Mænd, og slap af Haand deres Arer;  
 Pladskende lydt de slæbte for Strøm, da falked mit Fartøi  
 205 Strax, thi ei nogen Haand tog Tag med de vældige Arer.  
 Hen over Dækket jeg gif nu paaastand, og muntred mit Mandskab,  
 Frem jeg treen, og med fjærlige Ord til dem Alle jeg talte:  
 Venner! vi ere jo ei hidtil ukjendte med Trængsler;  
 Større forsand er Faren ei her, end dengang Kyklopen  
 210 Spærred os inde med frygtelig Kraft i sin hvælvede Hule,  
 Derfra vi dog ved min Kjæfthed, min Kløgt og mit snedige Paafund

- Slap i Behold; den Dyst er vel knap Eder gaaen ad Glemme.  
 Hører da dette mit Ord, og lader os Alle det følge!  
 Tager paa Tosterne Plads, og slaaer de brændende Bølger
- 215 Kraftig med Narernes Blad, om maaskee den høie Kronion  
 Huldt os forunder at frelles ved Flugt af denne vor Qvide.  
 Hør saa, Styrmand! hvad sige jeg vil, og læg det paa Hjertet!  
 Thi paa det bugede Skib er det dig, som raader for Roret.  
 Styr brav langt fra Brændingen hist og udenom Røgen,
- 220 Hold ad Klippen derhenne, og pas paa Skuden, at ikke  
 Hist hun smutter dig hen, om en Hals da var vi tilhobe.  
 Saa jeg taled, og Mændene flux adlød min Befaling.  
 Dog om Skylla jeg taug som en uafværgelig Fare,  
 Thi jeg befrygted forsand, at af Skræk mine Folk skulde standse
- 225 Brat med at roe, og sig skjule maaskee i Rummet af Skibet.  
 Ogsaa forglemte jeg ganske den piinlige, strenge Formaning,  
 Kirke mig gav, da hun reent forbød til Kamp mig at væbne.  
 Flux min glimrende Rustning jeg aglede, greb udi Haanden  
 To langskastede Spyd, og stilled paa Dækket mig forskibs,
- 230 Thi jeg formoded, at der hun først vilde komme tilsyne,  
 Skylla, det Fjeldutyske, som stod mine Mænd efter Livet;  
 Dog hun var ei at see, og bitterlig alt mine Dine  
 Sved af at stirre med speidende Blik mod den taagede Klippe.  
 Hjertebeflemte tilhobe vi styred nu op gjennem Sundet;
- 235 Her os truede Skylla, og hist den barske Charybdis  
 Suged af Havet paa frygtelig Viis det bølgende Saltvand.  
 Hvergang hun spyede det ud, da plumrede Bandet og bobled  
 Høit som en Kjedel paa blussende Baal, og Skummet i Beiret  
 Steg og besprøitede Toppen af begge de kneisende Klipper.
- 240 Naar derimod af Havet hun slugte det bølgende Saltvand,  
 Sank i Midten den plumrede Strøm med et Brag, saa det dønned  
 Huult i Klippen omfring, og man saae den svælgende Havbund  
 Sort af det dnydede Sand; da blegued af Skræk mine Svende.  
 Medens paa hende vi stirrede hen med frygtelig Dødsangst,
- 245 Havde den grusomme Skylla mig alt bortsnappet fra Skibet  
 Sex af mit Folk, de dygtigste Mænd af Kræfter og Arme,  
 Og da jeg kasted et Blik hen over mit Skib og mit Mandskab,  
 Hænder og Fødder jeg saae af de Stafler, som høit allerede  
 Svæved i Luften; med Qval i Hjertet de ynkelig raabte

- 250 Til mig, og nævnte mit Navn, for aldrig at nævne det mere.  
 Som naar en Fisker paa Næs med sin langtstikkende Angle  
 Madingen kaster i Søe, Smaafiskene lumsk at forlokke,  
 Ud i Vandet han hiver sin Snor med Røret af Koborn,  
 Og naar han fanger en Fisk, han iland den sprællende kaster,
- 255 Saaledes Mændene her blev sprællende slængte mod Klippen;  
 Midt i den gabende Kløft hun dem aad, og frygtelig skreg de,  
 Strækkende frem deres Arme mod mig i gruelig Dødskamp.  
 Aldrig endnu saa ynkeligt Syn var mig kommet for Dine,  
 Skjøndt jeg til Rædsler var vant paa min forskende Fart over Bølgen.
- 260 Bort vi fra Klipperne slap, fra den grumme Charybdis og Skylla,  
 Og i en Fart vi kom til en Guds velsignede Land.  
 Der havde Solen, Hyperions Søn, sine talrige Hjorder,  
 Mæskede Geder og Faar og Køer, bredpandede, skønne.  
 Ude paa Søen jeg alt fra Dæk paa det tjærede Fartoi
- 265 Køerne hørte, som brølede høit paa Bang, hvor de græksed.  
 Og saa jeg hørte de brægende Faar; da randt mig i Tanke  
 Hvad mig den blinde Thebaier Teiresias havde bebudet,  
 Og den Aaiiske Kirke, som stærkt fraraaded at styre  
 Hen til den menneskeskydende Sols livsalige Land.
- 270 Derpaa bedrøvet i Sind jeg taledes saa til mit Mandskab:  
 Agter nu grandt paa mit Ord, I sorgbetyngede Brødre!  
 At jeg forkynde Jer kan, hvad Teiresias har mig bebudet,  
 Og den Aaiiske Kirke, som stærkt fraraaded at styre  
 Hen til den jordophyende Sols livsalige Land.
- 275 Der skal os times den haardeste Qual, efter hvad hun forsikred.  
 Vel! saa styrer da Den forbi med det tjærede Fartoi!  
 Saa jeg taled, da knustes paaastand i Barm deres Hjerter;  
 Strax Eurylochos dog mig gav fripostig til Gjensvar:
- Haard, Odysseus! du est, dit Mod og din Kraft er ubændig,  
 280 Ei dine Lemmer kan slappes, heel skabt af Jern du mig tykkes;  
 Du som forbyder dit Folk, der af Arbeid og Baagen er udslidt,  
 Foden at fæste paa Land, og vist vi os kunde forskaffe  
 Her paa den havomskullede De en qvægende Radver;  
 Ja! du forlanger endog, at Den forbi vi skal styre,
- 285 Og i den rædsomme Nat omflakke paa blaalige Bølger.  
 Snarest om Natten sig reise de heftige Storme, som volde  
 Skibes Forliis, og hvorhen skal man tye, for Døden at undflye,

Hvis en ubændig Orkan med Eet begynder at rase,  
 Enten fra Syd eller Vest, de tudende Storme, som jevnligst  
 290 Skibene splintre til Brag, endog mod Gudernes Villie?  
 Dog, nu vil vi forsand adlyde den skumrende Uften,  
 Nu vil vi holde vor Radver paa Strand ved den hurtige Snekke,  
 Saa vil imorgen ombord vi gaae, og Bolgen befare.

Saa Eurylochos taled, og Mændene jubled tilhobe.  
 295 Da formærked jeg klart, at en Gud tiltænkte mig Ufærd;  
 Og med bevingede Ord jeg taledede til dem og sagde:  
 Mig, den enkelte Mand, kan J let, Eurylochos! tvinge,  
 Dog med den dyreste Eed J samtlige love mig dette!  
 Træffe vi ovre paa Den en Hjord af Faar eller Dyer,  
 300 Lover mig da, mine Mænd! at J ei med formastelig Boldsfærd  
 Enten et Faar eller Hoved ihjel vil slaae, men fortærer  
 Rolig den Kost, som af Kirke vi fik, den holde Gudinde.

Saa jeg taled; strax Samtlige svor den Eed, jeg forlangte.  
 Men da de saa havde svoret, og fuldelig givet mig Eedsord,  
 305 Lagde vi ind med det dygtige Skib i Havnen den dybe,  
 Nær ved en Ferskvandsøe; da steg mine Svende tilhobe  
 Ud af Skibet, og laved sig snart forsynlig et Maaltid.  
 Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,  
 Jamred og græd de lydt ved at mindes de elskede Brødre,  
 310 Som fra vort Skib os Skylla fornys havde ranet og opædt.  
 Snart den liflige Søvn sig over de Grædende sænkede;  
 Men ved den tredie Deel af Natten, da Stjernerne daled,  
 Reiste med Eet Skysamlere Zeus et rygende Stormveir  
 Med en ubændig Orkan, baade Jorden og Havet saa vide  
 315 Hylled i Skyer han ind, og Nat fremstyrtes fra Himlen.  
 Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Dagning,  
 Sikfred vi Skibet og haled det ind i en rummelig Hule,  
 Hvor Skovnympfernes Lunde man saae og yndige Dandsplads.  
 Sammen jeg kaldte da Folket paastand, og taled i Kredsen:  
 320 Venner! da Mad og Drikke vi har ombord paa vort Fartoi,  
 Lader os Dvæget da skaane, at Ondt os ikke skal ramme;  
 Dyerne her og de prægtige Faar tilhøre den høie  
 Sol, den mægtige Gud, som Alt baade skuer og hører.

Saa jeg taled, bevæged' da blev deres mandige Hjerter.  
 325 Men en langsommelig Maaned fra Syd det blæste bestandig,

- Aldrig der lusted en Bind, undtagen fra Osten og Sønden.  
 Medens af Mad og Viin der endnu var tilstrækkeligt Forraad,  
 Lode de Qvæget med Fred, af svar Bekymring for Livet,  
 Men da det ganske var gaaet paa Grund med hele vor Skibskost,  
 330 Streifed de rundtomkring, og gav sig af Nød til at jage;  
 Fugle de fanged og Fisk, og hvad der kom dem fra Haanden,  
 Jvrig med bviiede Kroge, thi Sult i Tarmene skar dem.  
 Op paa Den jeg gif, til de salige Guder at bede,  
 Om der maaskee var En, som mig Bei vilde vise til Hjemfærd.  
 335 Men da jeg vandrende frem mit Folk var kommen af Syne,  
 Og i et Vand, som mod Blæst var i Læe, havde Hænderne tvættet,  
 Bad jeg til samtlige Guder, som boe paa høien Olympos,  
 Og over Dinens Laag de mig gjød den sødeste Slummer.  
 Men til fordærvelig Daad Eurylochos egged de Andre:  
 340 Ugter nu grandt paa mit Ord, I sorgbetyngede Brødre!  
 Nædsom er Døden bestandig for Jordens usalige Søner,  
 Dog, af Hunger at døe er af alle den bedste Dødsloed;  
 Lad os af Solens fortrinlige Røer da tage de bedste,  
 Og dem til Guderne offre, som boe paa Himmelen vide;  
 345 Men naar vi komme til Ithakas De, vor fædrene Hjemstavn,  
 Da vil vi Solen, Hyperions Son, et straalende Tempel  
 Bygge paastand, og pryde det rigt med herlige Gaver.  
 Men hvis han tændt af Harm for sin Hjord langhornede Dyer  
 Ugter at knuse vort Skib, og Guderne fremme hans Forsæt,  
 350 Heller jeg døer da brat med Mund opspilet mod Bølgen,  
 End paa den eensomme De jeg her seigpines saa længe.  
 Saa Eurylochos taled, og Mændene jubled tilhobe.  
 Strax de fortrinligste Nød de tog af Hjorden, som nærvæd  
 Banked, thi ei ret langt fra vort mørkblaastavne Fartøi  
 355 Græsfed paa Bang den himmelske Sols bredpandede Hornqvæg.  
 Trindt om Qvæget de stod og bad til de salige Guder,  
 Og af en kneisende Teg de plukked de mygeste Blade,  
 Thi paa det toftede Skib det stortede ganske paa Bygkorn.  
 Men da de saa havde bedet og Dyrene slagtet og frænget,  
 360 Snitted de Bovene fra, og bedækked dem trindt med et dobbelt  
 Lag af Fedt, som de dækked igjen med et Lag af det Skære.  
 Og saa de manglede Viin til at væde det brændende Offer,  
 Derfor de stænkede Vand og Dyrindvoldene risted.

- Men da de Bovene havde forbrændt, og af Indmaden nippet,  
 365 Skar de det øvrige Kjød itu, og stak det paa Bradspid.  
 Midlertid svandt mig fra Dinene's Laag den liflige Slummer.  
 Strax jeg skyndte mig ned til min hurtige Snekke paa Kysten,  
 Men da jeg nærmed mig alt det aareforsynede Fartoi,  
 Dusted imøde mig strax en vellugtspredende Fedtdamp,  
 370 Lydt da gav jeg et Skrig og til Himmelen's Guder jeg raabte:  
 Zeus, Alfader! og I, uforgjængelig salige Guder!  
 Vist til Fordærv har I dnyset mig ind i ulykkelig Slummer,  
 Og mine Mænd, som tilbage forblev, har øvet en Udaad.  
 Flux i sit flagrende Slør Lampetia ilede til Solen  
 375 Hen, ham at bringe det Bud, at mit Folk havde slagtet hans Dyer.  
 Strax blandt evige Guder med Harm i Hjertet han talte:  
 Zeus Alfader! og I, uforgjængelig salige Guder!  
 Hevn over Laertiaden Odysse's Folk I mig skaffe!  
 Frækt de voved ihjel mine Dyer at slaae, som bestandig  
 380 Fryded min Hu, naar op jeg steg paa den stjernede Himmel,  
 Og naar fra Himmelen ned igjen jeg daled mod Jorden.  
 Men hvis de ei som forskyldt for Dyerne bøde tilfulde,  
 Stiger til Hades jeg ned, og kaster mit Lys paa de Døde.  
 Ham gjensvarede Zeus, hiin skyforsamlende Hersker:  
 385 Helios! Lys du kun for de salige Guder i Fremtid  
 Og for hver dødelig Mand paa den fornfrembringende Jordkreds!  
 Enart deres hurtige Skib skal i Qvag jeg slaae med mit blanke  
 Lys, og splintre det ad paa dets Fart over viinblaae Bølger.  
 Dette jeg siden erfoer af den haarfagre Nymphe Kalypso,  
 390 Som af Hermeias det selv havde hørt, efter hvad hun fortalte.  
 Men da til Havet jeg ned var kommen, hvor Skibet var qværsat,  
 Treen jeg til Mændene hen, og bebreided dem strengt deres Udfærd.  
 Ei var der Raad at hitte, thi alt vare Dyerne dræbte.  
 Strax de salige Guder dem gav ondtkvarslende Jertegn,  
 395 Huderne krøb, og Kjødet paa Spid sig gav til at brøle,  
 Baade det raae og det stegte; det lød livagtig som Kobrol.  
 Sex samfældige Døgn bortdrev mine dnygtige Svende  
 Solen's fortrinligste Dyer, og gjorde med Suul sig tilgode.  
 Men da den mægtige Zeus havde sendt den skyvende Morgen,  
 400 Lagde sig atter den heftige Storm, som rased med Uveir.  
 Flux ombord vi da gif, det vildene Hav at befare,



Reiste vor Mast paa Loft, og heisede Seilene hvide.

Men da Thrinakrias De vi havde forladt, var der ikke  
Land at øine forresten; vi saae kun Himlen og Havet.

- 405 Over vort bugede Skib snart Zeus udbreded en blaalig  
Skye saa mørk, at Søen omkring os stod i en Taage.  
Ei ret længe vort Skib over Bølgerne gif, thi fra Besten  
Kom der med Eet en hvinende Storm med rasende Uveir.  
Blæsten med vældige Tag i Banterne sled, saa de begge  
410 Sprang, da styrtede Masten omfuld, og Stænger og Taffel  
Red i Lasten blev slængt; ved den agtere Stavn fik vor Styrmand  
Hovedet knuust af den styrrende Mast, som slog ham paa Stedet  
Hovedets Been i Qvag; brat styrted han ret som en Dykker  
Ud over Bord fra Dæk, og Livet fra Knoglerne flogted.  
415 Midlertid tordnede Zeus, og slænged sit Lyn mod vor Snekke,  
Svart i Skroget det dirred ved hvert af de knittrende Lynslag.  
Trindt stank Skibet af Svovl, og Mændene faldt over Borde;  
Ligesom svømmende Krager en Stund de ghyged paa Bølgen  
Rundt om det tjærede Skib; en Gud berøved dem Hjemfærd.  
420 Om paa Skibet jeg gif, til den skyllende Strøm havde revet  
Spanterne løs fra Kjølen, som svømmede bar over Bølgen.  
Ogsaa vor Mast som vor Kjol fra Skibet blev slængt, men ved Masten  
Hang der endnu en Line, som stærkt var tvunden af Kobud;  
Fæt i Linen jeg greb, og surrede Masten til Kjølen,  
425 Satte paa disse mig fast, og drev for de rædsomme Binde.  
Knap havde Stormen, som raste fra Vest, begyndt sig at lægge,  
Førend det kuled fra Syd, mit Sind til megen Bekymring,  
At jeg endnu skulde hen blive slængt til den grumme Charybdis.  
Ratten igjennem paa Vandet jeg drev, men aarle ved Daggrye  
430 Kom jeg til Klipperne hen, til den barske Charybdis og Skylla,  
Just som Charybdis af Havet indsuged det bølgende Saltvand.  
Op mod den vældige Figen paastand jeg sprang, og om Stammen  
Klhyged mig fast, og hang som en Flagermuus, thi der var ikke  
Plads til at støtte med Fod, og at flyve derop var umuligt,  
435 Rødderne randt saa vidt, og for høit mig hængte de lange  
Mægtige Grene, som vidt og bredt beskygged Charybdis.  
Fast jeg bestandig mig holdt, indtil hun igjen havde udspøet  
Masten og Kjølen; mig ventende Mand heel længe det vared.  
Dog mod den Tid, da en Mand fra Torv hjemvandrer til Nadver

- 440 Hvor han i tvistige Sager har dømt mellem hidfige Ungfolk,  
 Da først langt om længe kom Plankerne frem af Charvdis.  
 Oppe fra Høiden jeg sprang da paa stand med Hænder og Fødder,  
 Plumpede ned med et Pladse midt mellem de dygtige Planker,  
 Satte paa disse mig fast, og frem mig med Hænderne roede.
- 445 Skylla forresten at see, mig Guderis og Menneskers Fader  
 Ei tillod, og ei var jeg da undsluppen fra Døden.  
 Ni samfældige Døgn jeg drev, men tiende Aften  
 Rasted mig Guderne hen til Døngias De, hvor Kalypso  
 Boer, den haarfagre bolde Gudinde med Menneskestemme.
- 450 Hun mig gjæsted og plejed; dog hvi gjentage det atter?  
 Her i Paladset jeg har jo igaar allerede fortalt det  
 Baade til dig og din herlige Biv, og jeg hader den Ustif,  
 Atter paany at fortælle hvad alt man flart har berettet.

## Trykfeil.

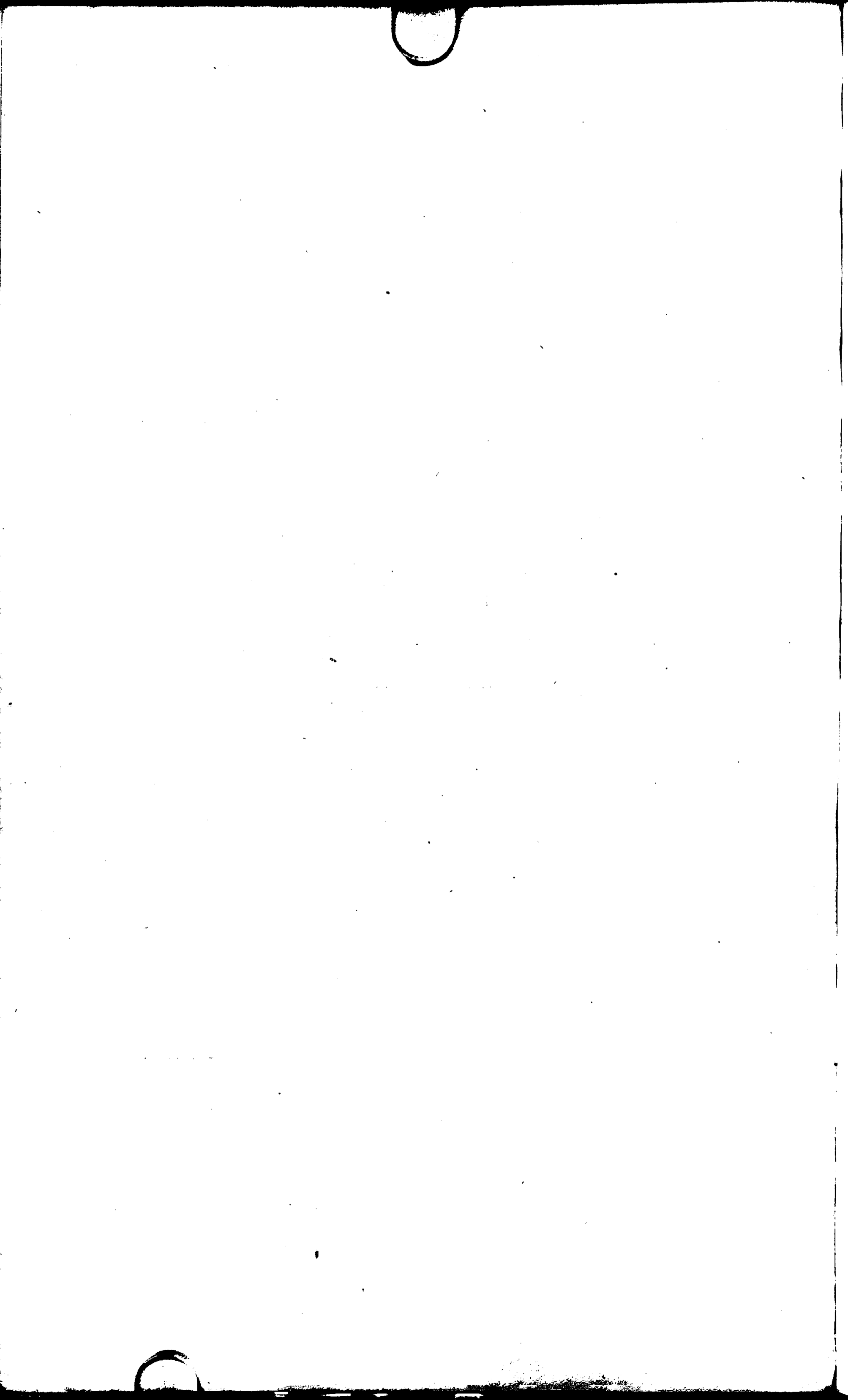
---

2 Sang B. 247 l. Veilere. B. 346, Efter „Datter af Dps“ sættes Komma istdf. Semikolon. — 3 Sang B. 259 l. Fugle — 4 Sang B. 226 l. Die. B. 337 l. Bakker. B. 372 Efter „Bekymring“ sættes Komma istdf. Punktum. — 5 Sang B. 76 l. svart. B. 237 l. hun gav. B. 247 l. fugeb. — 9 Sang B. 80 l. styred. B. 134 l. fjørt. B. 250 l. røgtet. — 11 Sang B. 270 l. uovervindelig.

Homers Olyste.

---

Anden Deel.



# Homers Odyssee

oversat

af

Christian Wilster.



Anden Deel.

---

Kjøbenhavn 1837.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reibel.

Trykt i det Kongelige Officin.

2 n o d o l d

Den første Gang. Dødsens gaar ombord, lægger sig i Skibet, letter  
forvord til Zepha og kares land. Spøisernes Skid letter hjem, men  
bliver af Høisbon forvordet til Steen. Dødsens gaar op, men  
gjenfænder ikke sin Hjemskaan. Mærens aabender sig for ham, hjerper  
ham at gjenne hans Gode og Koffarheder i en Gule, raabstæder med  
ham om Bæltens Trod, og omfader ham til en gammel pjallet Zigger.  
Den første Gang. Dødsens begier sig den til Soinphrens Gummies, og  
finder ventlig Mødetagelle i hans Dætte. Gorden sætter inden sig til hans  
Forskring om, at Dødsens er ilide og snart kan ventes hjem, men letter  
opmærksom til et Vænter, som Dødsens opdigter om sig selv. Efter  
Mærensmaalstidbet fremdrøber en Kold og skrumfuld Stat. For at prøve  
Hjernes Sindelag, om han vil give ham en Kæppe af Læse over sig om  
Staten, fortæller han en Hjemskaan Begivenhed, som engang tilbrag sig i  
Troia.

Den anden Gang. Zelmachos siger Zaven, til Mænelas, at han kan  
erholde kostbar Forværing, tjener tilhede til Palas, siger hvor om-  
bord, tager Gpamanden Zeposkymans med paa Skibet, og letter om  
Staten hjem op en Dmæc, for at udgaae Bæltens Hæstkræfter.  
Soinphren fortæller sit Beendelad til Dødsens. Zelmachos lænder ved  
Kæppe, læber sit Skid seie op til Støben, og vander selv den til  
Gummies.

Den tredje Gang. Zelmachos kommer til Soinphrens Hellig, og fortæller  
ham at bringe Hæloperia Hudska om hans løffelige Hjemskaan. Z  
hans Zværelse aabender Dødsens sig for sin Gavn, og afslæter med  
ham Bæltens Undergang. Zmidleris lunde Zelmachos Gænde ved Sta-  
den til stor Værelse for Bæltens, som beslutte hans Trod. Gummies  
kommer tilhede til sin Dætte.

Den fjerde Gang. Ved Kæppe gaar Zelmachos til Zaven. Skid letter  
op paa Dagen begier Dødsens som Zigger sig paa Zep, letter sig til  
Gummies, og mæder Gorden Mænelas, som mædelæder ham. Den  
kommer til sin Kongegaard, og hans gamle Hund bringes gjenfænder ham.  
Dødsens gaar rundt til Bæltens og rigder. Mænelas og Zeposkymans  
med efter ham. Hæloperia fortæller Dødsens i Troia. Gummies vander  
hjem.

Den femte Gang. Dødsens brydes med Bæltens Trod. Hæloperia letter sig  
for Bæltens, og erholde Forværing af dem. Dødsens forværdet af  
Hjernes Zener. Bæltens gaar til Stoe.

Den sjette Gang. Dødsens og hans Gavn Zaven om sig selv og  
et Rommer. Gummies med Hæloperia. Ved Hæloperia gaar den

## I n d h o l d.

---

**Trettende Sang.** Odysseus gaaer ombord, lægger sig i Skibet, seiler sovende til Ithaka og bæres iland. Phaiakernes Skib seiler hjem, men bliver af Poseidon forvandlet til Steen. Odysseus vaagner op, men gjenkjenner ikke sin Hjemstavn. Athene aabenbarer sig for ham, hjælper ham at gemme hans Gods og Kostbarheder i en Hule, raadslaaer med ham om Beilernes Drab, og omskaber ham til en gammel pjaltet Tigger.

**Fjortende Sang.** Odysseus begiver sig hen til Svinehyrden Eumaios, og finder venlig Modtagelse i hans Hytte. Hyrden sætter ingen Lid til hans Forsikkring om, at Odysseus er ilive og snart kan ventes hjem, men lytter opmærksom til et Eventyr, som Odysseus opdigter om sig selv. Efter Aftensmaaltidet frembryder en Kold og stormfuld Nat. For at prøve Hyrdens Sindelag, om han vil give ham en Kappe at kaste over sig om Natten, fortæller han en skjemt som Begivenhed, som engang tildrog sig i Troia.

**Femtende Sang.** Telemachos siger Farvel til Menelaos, af hvem han erholder kostbare Foræringer, kører tilbage til Pylos, stiger strax ombord, tager Spaamanden Theoklymenos med paa Skibet, og seiler om Natten hjem ad en Omvei, for at undgaae Beilernes Efterstræbelser. Svinehyrden fortæller sit Levnetsløb til Odysseus. Telemachos lander ved Dagrne, lader sit Skib seile op til Staden, og vandrer selv hen til Eumaios.

**Septende Sang.** Telemachos kommer til Svinehyrdens Bolig, og befaler ham at bringe Penelopeia Budskab om hans lykkelige Hjemkomst. I hans Fraværelse aabenbarer Odysseus sig for sin Søn, og aftaler med ham Beilernes Undergang. Smidlertid lande Telemachs Svende ved Staden til stor Uregrelse for Beilerne, som beslutte hans Død. Eumaios kommer tilbage til sin Hytte.

**Syttende Sang.** Ved Dagrne gaaer Telemachos til Byen. Lidt bedre op paa Dagen begiver Odysseus som Tigger sig paa Bei, ledsaget af Eumaios, og møder Gedehyrden Melanthus, som mishandler ham. Han kommer til sin Kongsgaard, og hans gamle Hund Argos gjenkjenner ham. Odysseus gaaer rundt til Beilerne og tigger. Antinoos kaster en Skammel efter ham. Penelopeia forlanger Odysseus i Tale. Eumaios vandrer hjem.

**Attende Sang.** Odysseus brydes med Betleren Iros. Penelopeia viser sig for Beilerne, og erholder Foræringer af dem. Odysseus fornærmes af Husets Terner. Beilerne gaae til Roe.

**Nittende Sang.** Odysseus og hans Søn bære Baabnene ud af Salen op i et Kammer. Samtale med Penelopeia. Ved Fodvaskningen bliver han



Fjendt af sin Amme Eurycleia paa et Ar paa Benet. Penelopeia beslutter at lade Beilernes Frierie afgjøre ved Bueskydning, og forsøier sig til Hvile.

**Tyvende Sang.** Odysseus, som har tilbragt Natten i Forstuen, vaagner op ved at høre sin Hustrues Samren. Eurycleia rydder op i Salen til Gilde paa Nymaanefesten. Køhyrden Philoitios lægger sin Trofskab for Dagen. Et Tertegn afværger Telemachs Mord. Ved Gildet bliver der kastet en Kofod efter Odysseus. Beilerne ere forstyrrede, og midt under den vilde Vystighed gribes de af Ahnelse om Døden. Spaamanden Theoklymenos bliver forhaanet og fjerner sig bort.

**En og tyvende Sang.** Penelopeia gjør Anstalter til den afgjørende Bueskydning. Telemachos vil prøve sin Faders Bue, men Odysseus forbyder ham det. Beilerne forsøge En efter Anden at spænde Buen, men forgjæves; alle deres Kunster, for at gjøre den væg, nytte intet. Odysseus giver sig tilkjende for de to ærlige Hyrder, og befaler dem at laase Dørene. Odysseus faaer endelig Buen i Haand, og skyder en Piiil gennem Diet paa den hele Række af de opstillede Jern, der ere af Skikkelse som Bladet paa en Stridsøxe.

**To og tyvende Sang.** Odysseus skyder Antinoos, og aabenbarer sig for Beilerne. Eurymachos beder om Skaansel, men Odysseus er ubøielig og vedbliver at skyde Beilerne ned, saalænge han har Pile. Telemachos henter Vaaben ned fra Kammeret, men glemmer at lukke Døren, hvorpaa Gedehyrden sniger sig derop, og skaffer Beilerne Vaaben, men snart bliver han bunden af de trofaste Hyrder. Kamp. Afgjørende Seier. Kun Skjalden Phemios og Herolden Medon blive skaante. Eurycleias Jubel over Seiren. Salen gjøres ryddelig, Eigene slæbes ud, og de troløse Terner blive hængte. Odysseus ryger med Svool for at rense Huset.

**Tre og tyvende Sang.** Eurycleia fortæller sin Frue hvad der har tilbraget sig, men denne sætter ingen Lid til Odysseus's virkelige Hjemkomst. Odysseus foranstalter Dands og Vystighed i Huset for at skjule Blodbadet for Folket paa Ithaka. Ved at meddele sin Hustrue en Hemmelighed, som ei er Andre bekjendt end hende, hæver han al hendes Tvivl. Gjenkjendelse. Gjensidig Meddelelse af hinandens Skjebne. Om Morgenen befaler Odysseus sin Hustrue at lukke sig inde, og vandrer derpaa med sin Søn og Hyrderne ud paa Landet til den gamle Laertes.

**Fire og tyvende Sang.** Beilernes Sjele træffe i Underverden Achilles og Agamemnon i Samtale med hinanden. Agamemnon priser Odysseus lykkelig ved at høre fortælle om hans Hjemkomst og blodige Hevn. Odysseus aabenbarer sig med Lempe for sin Fader, og gjenkjendes af Dolios og hans Sønner. Antinoos's Fader Eupeithes vækker et Oprør, som snart dæmpes ved Athenes Hjelp.

---

---

## Trettende Sang.

---

### Odysseus's Ankomst til Ithaka.

Saa han taled, da taug de qvær, og forstummed tilhobe;  
Ret som fortryllede tyst de sad i den skuggende Høisal,  
Derpaa til Svar Alkinoos gav, og taled saalunde:

- Konning Odysseus! da hid til min høie, min kobberne Hofgaard  
5 Kommen du est, saa troer jeg forvist, du skal ikke paa Bildfart  
Flakke paany til dit Hjem, skjøndt før du døied saa meget.  
Dette paa Hjerte jeg dog Enhver af Eder vil lægge,  
I som bestandig, naar Gilde der staaer hos mig i min Høisal,  
Drikke den blussende Konningeviin, og lytte til Skjalden:  
10 Alt i et stadseligt Skriin til den fremmede Mand har vi pakket  
Klæderne ned og de skjøne Klenoder af Guld med de andre  
Gaver, som hid bleve sendte til Skjenk af Phaiakernes Fyrster;  
Dertil et Bækken vi hver især og en rummelig Trefod  
Give ham end; hos Folket vi Bederlag siden os fange,  
15 Thi det maa trykke den enkelte Mand at hde saa meget.

- Saa Alkinoos taled, hans Ord godt hued dem Alle.  
Hver nu gif til sit Hjem, og lagde sig der til at sove;  
Men da sig reiste ved Grne den rosenfingrede Daging,  
Jilte til Skibet de ned med de hjertesforlystende Malmfar.  
20 Om paa Dækket den hellige Drot Alkinoos vandred,  
Dg under Tost forsigtig han staved dem selv, at i Veien

Ei de hans Folk skulde staae, naar rast deres Arer de roede.

- Derpaa de ginge til Kongens Palads, og holdt deres Maaltid.  
 Strax den hellige Drot Alkinoos slagted et Hoved,  
 25 Hvilket han offred til Zeus, Skysfortneren, Alles Behersker.  
 Bovenne risted de først, og snart ved det prægtige Gilde  
 Beltilmode de sad; i Kredsen den hellige Sanger,  
 Folkenes Yndling, Demodokos qvad, men jevnlig Odysseus  
 Dreied sit Hoved, og saae mod den skinnende Sol, om den ikke  
 30 Snart vilde gange tilbjerge, thi stærkt efter Reisen han længtes.  
 Som efter Nadveren længes en Mand, hvis rødbrune Oxer  
 Dagen igjennem har fjort den tomrede Plov over Brakmark,  
 Glad han vorder i Hu, naar Solen er nær ved sin Nedgang,  
 At han til Nadver kan ile, men Knæene svigte paa Hjemvei,  
 35 Saaledes daled den lysende Sol til Fryd for Odysseus.  
 Flug da taled han saa til de aarebevante Phaiaker,  
 Først og fremmest han dog til Alkinoos vendte sin Tale:  
 Ypperste Mand i Folket, Alkinoos! høie Behersker!  
 Sender mig bort i Fred, saasnart Biinoffret er udgydt!  
 40 Lever saa vel! beredt er jo Alt hvad mit Hjerte sig ønsker,  
 Farten og venlige Gaver; dem lade mig Himmelen's Guder  
 Worde til Held! og gid jeg maa finde min Hustrue ved Hjemkomst  
 Keen og huld som tilforn, og ved Helsen og Kraft mine Venner!  
 I som forblive tilbage, gid længe til Fryd I maae leve  
 45 Baade for Hustrue og Børn! de salige Guder velsigne  
 Eder med Held, og aldrig i Land bosætte sig Vanheld!  
 Saa han taled, og Alle tilraaded med lydeligt Bifald,  
 Hjem at forhjælpe den fremmede Mand, thi hans Tale var billig,  
 Og til Herolden paastand sig stærken Alkinoos vendte:  
 50 Skynd dig, Pontonoo's, flux! bland Biin i Rummen, og deel den  
 Om i Salen til Alle, at ogsaa til Zeus vi kan offere;  
 Saa vil den fremmede Mand til Fædrenelandet vi sende.  
 Saa han taled, og qvægende Biin Pontonoo's blanded,  
 Treen saa med Bægrene frem, og deelte dem rundt til dem Alle.  
 55 Og til de salige Guder, som boe paa Himmelen vide,  
 Offred Enhver paa sin Plads, men op stod Helten Odysseus,  
 Tog og rakte sin Tvillingpokal til Dronning Arete,  
 Og med bevingede Ord titalted han hende saalunde:  
 Dronning Arete, lev vel! bestandigen vel! til omsider

- 60 Alderen kommer og Døden, til hvilke vi Mennesker fødtes.  
 Jeg maa drage herfra, men du herhjemme dig fryde  
 Bed dine Børn, dit Folk og Alkinoos, Drotten din Husbond!  
 Talt, og paastand over Tærskelen ud treen Konning Odysseus;  
 Strax den hellige Drot Alkinoos skikked Herolden
- 65 Med ham, at følge ham ned til den hurtige Snekke ved Kysten.  
 Dronning Arete desuden befoel tre Terner ham følge,  
 Een for ombord at bringe en veltoet Kjortel og Kappe,  
 Og det forsvarlige Skriin hun gav den Unden at bære,  
 Medens den Tredie med Kost og Vin nedvandred til Stranden.
- 70 Men da de ned vare komne til Skibet, som laae under Kysten,  
 Toge de dygtige Gutter ombord, som ham hjem skulde bringe,  
 Flug mod Alt, og gjemte det godt, baade Vinen og Maden,  
 Og i det bugede Skib de paa Dæk for Odysseus et Uldskind  
 Bredte med Lagen derover, hvorpaa han trygt kunde sove,
- 75 Ugter i Skuden, saa freg han ombord, og paa Leiet sig lagde  
 Laus; Sogutterne satte sig flux i Orden paa Tosten,  
 Løbuede Rebet paastand fra det gjennemborede Steendræg,  
 Boied sig frem og tilbage, og væltede Bølgen med Klarer.  
 Men paa Odysseus's Dine ret snart neddalede Sønnen
- 80 Dyb og qvægende sød, paa det nærmeste ligned den Døden.  
 Som naar paa Beddeløbsmark de vælige Hingster i Fiirspand,  
 Styrrende frem, naar et Rap af den smeldende Pidsk dem har muntret,  
 Løbe med hoppende Skridt i en Fart over Banen til Maalet,  
 Saaledes hopped den agtere Stavn, og i Seilerens Kjolvand
- 85 Kullad den purpurne Bølge saa høit over brusende Havdyb.  
 Sikkert og fast i sin Fart løb Skibet paa Vand, saa vel neppe  
 Glenten kan flyve saa snelt, den snarest Fugl under Himlen.  
 Saaledes strog det afsted, og fløvede Bølgen med Kjolen,  
 Farende bort med en Mand, som i Klogt var Gudernes Lige,
- 90 Han som tilforn i Sind havde lidt og døiet saa meget,  
 Enten han dysted med Mænd, eller foer paa de farlige Bølger,  
 Trygt nu laae han og sov, forglemmende Alt hvad han udstod.  
 Just i det samme den Stjerne stod op, som blankest af alle  
 Skrider paa Himmelen frem, at bebude det dæmrende Daglys,
- 95 Seiled det havbefarende Skib mod Land under Den.  
 Der er en Bugt ved Ithakas De, som er helliget Phorkyn,  
 Havets bedagede Gud; her to fremspringende Næsfer

Hæve sig skakt, og bøie sig frem mod Gabet af Bugten,  
 Disse for Bølgerne dæmme, som bovnende ude fra Dybet  
 100 Vælted af tudende Vinde; men trygt selv uden Fortøining  
 Ligger derinde det toftede Skib, naar i Havn det er kommet.  
 Underst ved Bugten et Olietræe udfolder sin Krone;  
 Sæt ved Træet der ligger en yndig og dæmrende Grotte,  
 Helliget dem af Nymphernes Slægt, som man kalder Naiader;  
 105 Skaaler og hankede Krukker af Steen man finder derinde,  
 Hvor den arbeidsomme Bie har for Skif at lægge sin Honning;  
 Bæverelad af Steen der staaer, hvor Nympherne væve  
 Raaber af Farve som Bølgen i Søe, et Under at skue;  
 Der er evindelig rindende Vand, og Grotten har tvende  
 110 Døre, den ene mod Nord er Menneskers vanlige Indgang,  
 Og imod Syd den anden, som kun er de salige Gunders  
 Hellige Bei, og aldrig af Menneskesødder betrædes.

Der de styred mod Land som Mænd, der kjendte det Farvand,  
 Og en saa strygende Fart skjed Snekken, at op den paa Kysten  
 115 Løb til Midten af Kjolen, saa flinkt Baadsmændene roede.  
 Strax af det toftforsnyede Skib udsteg de paa Kysten;  
 Derpaa de bar Odyssees iland fra det bugede Fartoi,  
 Hyllet i Lagen endnu, og strakt paa det skinnende Uldskind,  
 Og paa den sandede Kyst de satte den slumrende Konning;  
 120 Skibed saa ud det kostbare Gods, som Phaiakernes Stormænd  
 Gav ham ved Reisen til Skjenk efter stolten Athenes Forsøining.  
 Dette tilhobe de lagde ved Stammen af Olietræet,  
 Borte fra Stien, at ei nogen Vandrer, som muligen didkom,  
 Inden Odyssees var vaagnet, ham lumskelig skulde bestjæle.  
 125 Derpaa til Hjemmet igjen de seilede. Ei dog Poseidon  
 Havde den Trudsel forglemt, som tilforn han engang havde udstødt  
 Gram mod Helten Odyssees, og Zeus tilraads han nu spurgte:  
 Fader Kronion! forviist ei meer blandt salige Guder  
 Vorder jeg agtet herester, naar Mennesker nægte mig Hæder,  
 130 Disse Phaiaker, som dog nedlede fra mig deres Herkomst.  
 Vel i den Troe jeg stod, at Odyssees sit Hjem skulde finde  
 Efter mangfoldig Besvær, jeg har aldrig aldeles hans Hjemkomst  
 Billet forpurre, du havde jo selv den forjættet og lovet,  
 Men paa et Skib har de nu ham sovende ført over Havet,  
 135 Sat ham paa Ithaka ned, og herlige Gaver ham givet,

Dynger af Kobber og Guld, og vævede Klæder i Mængde,  
 Meer end fra Troia han med havde bragt, hvis hjem han var kommen  
 Uden Forliis med den Lod, han der annammed af Byttet.

Ham gjensvarede Zeus, den Skyforsamlende Herster:

- 140 Ha! Jordryster, du vældige Gud! hvad var det du sagde?  
 Aldrig foragte dig Guderne vil, og slet det bekom dem,  
 Om de Foragt paa den høie, den vældige Gud vilde faste.  
 Dog naar en dødelig Mand, som puffer paa Magt og paa Styrke,  
 Ei dig vil ære, da staaer det til dig, engang dig at hevne;

- 145 Gjør da, hvad selv du finder for godt, og agter for tjenligst.

Ham til Svar Jordrysteren gav, den stærke Poseidon:

Gjerne paa stand jeg dit Raad, Skyfortner! i Værk vilde sætte,  
 Altid betages jeg dog af Frygt og Blue for din Brede.

Nu det mig lytter at knuse Phaiakerne's deilige Snekke,

- 150 Som fra Odysses's Fart fremiler ad blaalige Bunde,  
 At de kan dye sig herester, og ende den Skif at befordre  
 Fremmede hjem; og et kneisende Fjeld vil om Staden jeg reise.

Ham gjensvarede Zeus, den Skyforsamlende Herster:

Kjæreste Broder! hvad her du har sagt, mig tykkes det bedste.

- 155 Utsaa naar Folket, som stimler fra Bye, seer Skibet sig nærme,  
 Strax du forvandle det da til en Steen tæt inde ved Kysten,  
 Ganske livagtig at see som et Skib, at Enhver maa forbauses  
 Over det Syn, og et kneisende Fjeld om Staden du reise.

Knap havde dette han hørt, den vældige Ryster af Jorden,

- 160 Før han sig skyndte til Scheria hen, hvor Phaiakerne boede.  
 Der han tøved, men snart sig nærmed det glidende Fartøi  
 Rast i en strygende Fart; frem foer da stærken Poseidon,  
 Slog paa Snekken med Fladen af Haand, og til Steen den forvandlede.  
 Naglet til Bunden af Havet den stod, og flux var han borte.

- 165 Men med bevingede Ord nu snakkede sammen paa Kysten  
 Hine til Roening saa flinke, tilføes saa berømte Phaiaker.  
 Mangen da taled saalunde, med Dinene vendt mod sin Naboe:

See mig! hvo standsed paa Havet saa brat den løbende Snekke,  
 Just som den styrede hjem? nys heel og holden vi saae den.

- 170 Saa de taled, thi slet ikke vidste de, hvad der var hændet.  
 Flux Alkinoos hæved sin Røst, og taled iblandt dem:

See mig! saa slog det ind, hvad engang forlængst af min Fader  
 Barflet mig blev, at Poseidon mod os vilde vende sin Harmes

Midst, fordi vi saa trngt kan Enhver befordre til Hjemmet.

175 Naar nu Phaiakerne styred engang paa et stateligt Fartoi  
Hjem fra saadan en Fart, da vilde Poseidon paa Havet  
Slaae det i Qvag, og skjule vor Stad bag mægtige Fjelde.  
Saa har Gubben fortalt, og nu fuldkommes det ganske.  
Hører da dette mit Ord, og lader os Alle det følge:

180 Aldrig vil meer nogen Mand vi hjem befordre, som kommer  
Hid og gjæster vor Stad, og tolv udfaarede Tyre  
Dffre vi vil til Poseidon, om mulig han vil sig forbarne  
Over vor Stad, og ei bag kncisende Fjelde den skjule.

Saa han taled, da skjald de, og sørged for Tyrenes Dffring.

185 Saaledes offred og bad Phaiakerne's Fyrster og Raadsmænd,  
Staaende rundt om Ultret, til Drotten den stærke Poseidon.

Midlertid vaagned af Sovn den ædelig Konning Odysseus  
Hist paa den fædrene Jord, men ei gjenkjendte han Egnen  
Efter saa rum Tids Frist, thi trindt en Guddom i Laage

190 Hylled ham, Pallas Athene, hiin Datter af Zeus, for at gjøre  
Helten ukjendelig selv, og om Alt at give ham Kundskab,  
For at hans Hustrue, hans Benner og Folk ham ei skulde kjende,  
Førend han Beilerne fuldt havde tugtet for al deres Vanart.  
Derfor var Alt for Konningens Blik forandret og fremmed,

195 Baade de langthenrindende Stier og skjermende Bugter,  
Baade de svimlende Klipper, og frodige Træer i Skoven.

Op paa Stedet han sprang, og betragted den fædrene Jordbund,  
Derpaa han sukked af inderste Bryst, med Fladen af Haanden  
Slog han sig heftig paa Laar, og med jamrende Stemme han udbød:

200 Bee mig! til hvad for Menneskers Land er atter jeg kommen?  
Mon det er raae udædiske Mænd uden Ret eller Love,  
Eller et gjæstfrit Folk, hvis Sind for Guderne frygter?  
Hvor henbringer jeg alt mit Gods? hvor vanke jeg vildsom  
Hen? o gid det dog heller var hist hos Phaiakerne blevet!

205 Gid jeg dog selv til en anden var tyet af de mægtige Konger,  
Som havde gjæstet mig mildt, og sendt til mit Hjem mig tilbage!  
Ikke jeg veed, hvorhen jeg skal bringe det; lade det ligge,  
Bover jeg ligesaa lidt, at det ei skal ranes som Gribsgods.

Ha! saa brøsted det altsaa Phaiakerne's Drotter og Raadsmænd  
210 Ligesaavel paa Forstand, som paa Sind til at gjøre hvad Ret er,  
Siden til fremmede Kyster de førte mig; vist de mig loved,

- Hjem mig at staffe til Ithakas De, men de sveg deres Løfte.  
 Straf dem ramme fra Zeus, Bønfaldendes Hevner, hvis Die  
 Seer hver Dødeligs Færd, og som revser Enhver, der forbrød sig!
- 215 Dog mine Skatte jeg tælle nu vil, for at see, om de mulig  
 Raned mig Noget, og førte det bort paa den bugede Snekke.  
 Saa han taled, og mønstred sit Gods, hver skinnende Trefod,  
 Hvert Malmbækken, og Gullet, og alle de kostbare Klæder;  
 Ikke det mindste han savned; da sukked han efter sin Hjemstav,
 220 Og ved det brusende Hav med langsomme Fjed han paa Stranden  
 Jamrende vanked omkring, da nærmed sig Pallas Athene;  
 Ganste hun ligned en Knøs, som Faar paa Grønningen vogter,  
 Fiin af Lemmer og Hud, som Konningebørn for det meste.  
 Slængt over Axlerne hang en fiid og prunkende Kappe,  
 225 Saaler han bar under glindsende Fod, og et Spyd udi Haanden.  
 Glad blev Odyssees, da Knøsen han saae, treen strøg ham imøde,  
 Og med bevingede Ord han taled til ham og sagde:  
 Kjære! da du est den Første, hvem her i Landet jeg træffer,  
 Vær mig da hilset, og mød mig ei med Træfthed i Hjertet!
- 230 Frels dette Gods, og frels mig selv! som var du en Guddom,  
 Raaber til dig jeg om Hjelp, og dit Knæ omfavner jeg ydmyg.  
 Og saa du dette mig sig forsand, at jeg faaer det at vide,  
 Hvad for et Land er dette? hvad Folk? hvad Menneker boe her?  
 Er dette bakkede Land en De, eller strækker sig Næfset  
 235 Her paa Kysten mod Havet maaskee fra det frugtbare Fastland?  
 Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:  
 Fremmede! Daare du est, eller langveisfra er du kommen,  
 Siden du spørger om Landet mig her; det er dog i Sandhed  
 Ikke saa reent uden Navn, forvist heel Mange det kjende,  
 240 Baade de Folk, som boe mod Morgenens Lys og mod Solen,  
 Og i de Lande, som strække sig hen mod det taagede Mørke.  
 Vel er af Klipper det fuldt, og ei det duer til Hestavl,  
 Men det er dog ikke goldt, dog ei ere Sletterne brede.  
 Kornet hos os velsignet paa Markerne trives, og Ranken  
 245 Yppig sig slynger, thi Regn og qvægende Dug den befrugter.  
 Tjenligst er Landet til Geder og Køer, vore Skove har alstensk  
 Træer, og Vand det udslagene Aar i Bækkene flyder.  
 Derfor har Ithakas Rhe vist strakt sig lige til Troia,  
 Som efter Sigende ligger saa langt fra Landet Uchaia.



- 250 Talt; da glæded sig høit den kraftige Konning Odysseus,  
 Inderlig froe, da sit Fødelands Navn uventet han hørte  
 Nævnt af Pallas Athene, hiint Barn af den høie Kronion,  
 Og med bevingede Ord til hende han taled saalunde: —  
 Sandheden dulgte han dog, og sit Ord tog strax han tilbage,  
 255 Rede var stedse hans Sjæl til at hitte paa listige Indfald. —  
 Ithakas Navn har ogsaa jeg hørt derhjemme paa Kreta  
 Hiinsides Havet, og nu med det Gods, du seer, er jeg kommen  
 Hid, men ligesaa meget jeg lod mine Søner tilbage,  
 Da jeg blev nødt til at rømme, fordi jeg Idomeneus' egen  
 260 Søn havde dræbt, fodrappen Orsilochos, som i at løbe  
 Stod over alle behændige Mænd paa Kreta saa vide.  
 Røve han vilde mig alt det Gods, som hjem jeg fra Troia  
 Bragte som Bytte, for hvilket jeg dog havde døiet saa meget,  
 Enten jeg dysted med Mænd, eller foer paa de farlige Bølger,  
 265 Blot fordi jeg var ikke tilfands at tjene hans Fader  
 Hist i Troernes Land, men selv anførte mit Krigsfolk.  
 Ham med mit kobberne Sverd jeg vog, da hjem han fra Marken  
 Gik med en Svend; jeg lured ham op ved Siden af Veien,  
 Himlen var skjult af den skumleste Nat, og ei var der nogen  
 270 Dødelig Skabning, som saae os, i Løn jeg tog ham af Dage.  
 Dog saasnart jeg med Kobberets Od havde givet ham Hælsot,  
 Gik jeg ombord paa et Skib, som blev ført af bolde Phoiniker;  
 Dem overtaled jeg snart ved Bonner og glædelig Gave,  
 Enten til Pylos at føre mig hen, og iland mig at sætte,  
 275 Eller til Elis det hellige Land, hvor Epeierne herske;  
 Men en forfærdelig Storm forflog deres Skude fra Kysten  
 Meget imod deres Dnske, thi ei de mig vilde bedrage.  
 Tumlede vidt fra vort Maal blev hid om Natten vi drevne,  
 Ind i Bugten vi roede med megen Besvær, og paa Nadver  
 280 Ingen iblandt os tænkte, skjøndt haardt vi havde den nødig.  
 Men som fra Skibet vi kom, vi strax os leired paa Kysten,  
 Og jeg var træt, saa den listige Søn sig over mig listet.  
 Mændene bar nu fra Skibet mit Gods iland, som de lagde  
 Ned altsammen, hvor selv jeg laae paa den sandede Strandbred,  
 285 Steg ombord, og styrede hjem til Sidonias skjønne  
 Blomstrende Land; tilbage jeg blev sorgmodig og ene.  
 Saa han taled, da smilte den lysblaaøiede Pallas;

- Klapped ham venlig med Haand, og nu hun ligned en Qvinde,  
 Fager, anseelig af Bæxt og øvet i glimrende Arbeid,  
 290 Og med bevingede Ord hun taledde til ham og sagde:  
 Den maatte visseelig være forslagen og frue, som i Snildhed  
 Skulde sig staae mod dig, var det end en Gud, som dig mødte.  
 Driftige Træring, som aldrig faaer nok af listige Paafund!  
 Kan du da selv i dit Fædreneland ei dnye dig for Rænker  
 295 Og for bedrageriske Ord, som fra tidligste Aar var din Glæde?  
 Dog ei meer om dette vi tale vil; begge forstaae vi  
 Kunsten, thi du est forsand blandt Mennecker alle den Første  
 Baade til Raad og Ord, som jeg blandt samtlige Guder  
 Priseß for Kløgt og List; dog end har ei du mig gjenkjendt,  
 300 Pallas Athene jeg er, Skysamlerens Datter, som altid  
 Stander i hver en Trængsel dig bi, og huldt dig bestjermer.  
 Ogsaa fornys jeg Gunst dig vandt hos alle Phaiaker,  
 Dog nu kommer jeg hid, for med dig at hitte paa Anslag,  
 Og for at skjule det kostbare Gods, som de stolte Phaiaker  
 305 Efter mit Raad og min Hu dig gav, da til Hjemmet du reiste.  
 Sige jeg vilde dig ogsaa, hvad Qual i din prægtige Bolig  
 End dig bestemtes at lide, thi bær standhaftig din Skjebne!  
 Ei med et eneste Ord til Mand eller Qvinde betroe du,  
 Alt du er kommen tilbage, men taal langmodig og stille  
 310 Alt hvad ramme dig kan, og find dig i Mændenes Frækhed!  
 Flug gjensvared Odysseus, den findrige Konning, og sagde:  
 Haardt det falder for dødelig Mand, dig at kjende, Gudinde!  
 Er han end snild, thi du skaber dig om til hvad det skal være.  
 Dette jeg veed dog forvist, at huld du var mig bestandig,  
 315 Dengang vi seided i Troernes Land, vi Mænd af Achaia.  
 Men da saa Priamos' kneisende Stad vi havde forstyrret,  
 Og vi var gangne tilskibs, og en Gud havde Folkene spredt ad,  
 Mærked jeg Intet til dig, du Datter af Zeus! eller saae dig  
 Træde til mig paa mit Skib, at yde mig Værn imod Faren.  
 320 Stedse jeg flakked omkring, forpiint af Sorger i Hjertet,  
 Indtil mig Himmelens Guder omsider af Qviden forløste.  
 Først da jeg kom til Phaiakernes Folks velsignede Dland,  
 Talte du Mod i mit Bryst, og ind i Staden mig førte.  
 Nu ved din Fader besværges jeg dig, thi troe kan jeg neppe,  
 325 Alt jeg er kommen til Ithakas De, nei! vist i et andet

Land jeg tumles omkring, og hvad du mig nylig fortalte,  
Sagde du vist for at drille mig blot, og mit Sind at bedaare;  
Siig mig forsand, om jeg virkelig staaer paa min fædrene Jordbund!

Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue: \*

- 330 Saadanne Tanker du nærer forsand i dit Hjerte bestandig,  
Derfor umulig jeg kan i Ulykkens Stund dig forsage,  
Ehi du est venlig af Sind, og skarp af Begreb og forstandig.  
Var det en Anden; som fiernt fra vildene Farter var kommen,  
Jilte han glad til sit Huus at see sine Børn og sin Hustrue;
- 335 Dig det lystet dog ei at spørge derom eller forske,  
Før du har prøvet din Liv, som nu derhjemme saa ene  
Sidder i høien Palads; i Sorg og Kummer bestandig  
Dag henrinder og Nat for din bitterliggrædende Hustrue.  
Aldrig jeg tvivled dog paa, nei! grandt i Sindet jeg vidste,
- 340 At du dit Hjem igjen skulde see, men berøvet dit Mandskab.  
Dog var jeg ikke tilfands, med Poseidon, min kjødelig Farbroer,  
Strid at nyde, som Nag til dig bestandig i Hjertet  
Bærer af Harme, fordi du hans Søn berøvede Synet.  
Kom! lad Ithakas Egn mig vise dig, at du kan troe mig!
- 345 Her er den Bugt, som har Navn efter Phorkys, den aldrende Havmand,  
Hist ved den inderste Bugt staaer Olietræet saa bladfuldt;  
Der er den hvælvede Grotte, hvor selv du i forrige Dage  
Offred til Nympherne mange fortrinlige Festhekatomber,  
Og det er Neritons skovrige Bjerf, som hisset sig hæver.
- 350 Talt; da spredte hun Taagen, og brat kom Landet tilsynne.  
Glad i sit Hjerte da blev den kraftige Konning Odysseus,  
Glad ved sit Land han kyssed den sædfrembringende Jordbund,  
Og til de hellige Nympher han bad med oprakte Hænder:  
Høie Naiader, I Børn af Zeus! ret aldrig jeg ventede
- 355 Eder igjen at see, men nu med jublende Bønner  
Hilfer jeg Eder, og Gaver forsand skal jeg yde som fordum,  
Hvis blot Hærfangsgudinden, hiin Datter af Zeus, mig i Raade  
Livet forunder en Tid, og min Søn velsigner med Trivsel.  
Ham tiltaled Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
- 360 Vær kun rolig, og lad ei Sligt bekymre dit Hjerte!  
Nu vil vi strax i den inderste Braae af den hellige Grotte  
Gjemme dit Gods, at ligge det kan i sikker Forvaring,  
Saa vil vi tænke paa Raad, hvordan det bedst kan bedrives.

- Saa hun taled, da traadte hun ind i den dæmrende Grotte,  
 365 Og efter Fjælster hun søgte med speidende Blik, men Odysseus  
 Slæbte til Grotten sit Gods, baade Guldet og Malmen den haarde,  
 Og de fortrinlige Klæder, Phaiakerne havde ham givet.  
 Varlig han gjemte det der, og selv tog Pallas Athene,  
 Nigisvingerens Datter, en Steen, og satte for Hulen.  
 370 Med ved det hellige Olietræ de satte sig derpaa,  
 Og om de trodsige Beileres Død med hinanden de raadslog.  
 Først til Orde da tog den Iysblaaviede Pallas:  
 Ætling af Zeus! Laertes's Søn! Odyssees du snilde!  
 Tænk, hvordan du kan Hevn over Beilerne faae, de forvorpne,  
 375 Som i dit Huus tre Aaringer alt har teet sig som Herrer,  
 Og som med Gaver begjære til Biv din deilige Hustrue;  
 Men i sit Hjerte hun sukker bestandigen efter din Hjemkomst,  
 Alle hun holder med Haab, og Enhver hun lover det bedste,  
 Skikkende Bud omkring, dog staae hendes Tanker til Andet.  
 380 Flug gjensvared Odyssees, den findrige Konning, og sagde,  
 Ha! saa skulde da jeg, lig Utreus's Søn Agamemnon,  
 Vist været død en ynkelig Død i mit Huus ved min Hjemkomst,  
 Naar ikke du, Gudinde! mig Alt havde noie berettet.  
 Vel! opspind mig et Raad, hvordan jeg hine skal tugte,  
 385 Staae mig troligen bi, og fyld mig med Kraft og med Tillid,  
 Som da de straalende Linder fra Ilions Mure vi styrted!  
 Ja! naar med Iver, som dengang, du nu vilde hjælpe mig, Blaaøi!  
 Selv trehundrede Mænd jeg dristede vel at befæmpe,  
 Høie Gudinde! med dig, naar du huldt mig undte din Bistand.  
 390 Ham gjensvared Athene, den Iysblaaviede Jomfrue:  
 Ja! jeg vil stande dig bi, og ei af Lide dig lade,  
 Naar vi omsider begynde vort Værk, og da skal tilviise  
 Mangen af Beileres Sværm, som frækt opæde din Velstand,  
 Segne til Jorden, saa Muldet med Blod og Hjerne besudles.  
 395 Dog nu vil jeg dig først for Enhver ukjendelig gjøre,  
 Rynke den glindsende Hud omkring dine smidige Lemmer,  
 Tage fra Hovedet bort dine guldgule Haar, og en Kittel  
 Hænge dig om saa stng, at Enhver dig med Grue vil betragte,  
 Og dine Dine, saa funklende sør, skal rødnes og vædste,  
 400 At du for Beileres Flok kan staae som en uselig Staffel,  
 Og for din Hustrue og Søn, som hjemme du lod i Paladset.

Selv skal du først og fremmest begive dig hen til den Hyrde,  
Som dine Sviin bevogter, thi troe han er dig af Hjertet,  
Høit han elsker din Søn og den fløgtige Penelopeia.

405 Ham vil du siddende finde ved Svinenes Flok, som er dreven  
Ild til det bakkede Korag, ei langt fra den Bæk Arethusa,  
Liflige Olden at æde, og Vand af Bækken at drikke,  
Hvorved det bævrende Flesk ret trives paa Skinker og Sider.  
Søv hos ham, og spørg ham ud nøiagtig om Alting,

410 Medens til Sparta jeg gaaer, den Stad med de deilige Qvinder,  
Selv din elskede Søn Telemachos hjem dig at falde,  
Som til det mægtige Land Lakedaimon til Kong Menelaos  
Drog, for om dig at spørge sig for, om du end var ilive.

Flux gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:

415 Hvi fortaug du ham dette, du veed og kjender dog Alting?  
Mon for at ogsaa min Søn, omtumlet paa vildene Bølger  
Kummer og Nød skal lide, mens Fremmede æde hans Velstand?

Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:  
Bær dog ei for din Søn saa svart bekymret i Hjertet!

420 Selv ledsaged jeg ham, at han hæderligt Nye kunde vinde  
Hist i det fremmede Land; ei lider han Ondt, thi han sidder  
Frygt i Paladset hos Utreus's Søn, omringet af Velstand.  
Rigtignok ligger en Flok Ungkarle paa Luur med et tjæret  
Skib, for at slaae ham ihjel, før hjem han til Ithaka kommer,

425 Dog det befrygter jeg ikke, nei! før skal Jorden bedække  
Mangen af Beilernes Sværm, som frækt opæde din Velstand.

Saaledes taled Gudinden, og flux med sin Stav ham berørte,  
Knykked den glindsende Hud omkring hans smidige Lemmer,  
Tog fra Hovedet bort de guldgule Haar, og bedækked

430 Legemet trindt med et Skind som den graae udlevede Gubbes,  
Rødned hans Dine, saa funklende før, og med Bædske dem fyldte,  
Og om hans Krop hun hylled en uselig Pjalt og en Kjortel  
Laset, tilsmudset af stinkende Røg, og modbydelig skiden,  
Hængte derover et Skind af en Hjort, heel skaldet og haarslidt,

435 Gav ham i Haanden en Kjep og dertil en Fattigmandspose,  
Lappet og slidt, og et Reeb hang ved, i hvilket han bar den.

Da de nu Raad havde lagt, adskiltes de. Pallas Athene  
Efter Telemachos gif til det hellige Land Lakedaimon.

---

## Fjortende Sang.

---

Odysseus's Sammenkomst med Eumaios.

- M**en ad den knudrede Stie gif strag Odysseus fra Havnen  
Gjennem den bakkede Skov til det Sted, hvor Pallas Athene  
Hadde ham sagt, at Hyrden, den herlige Mand, var at træffe,  
Som af Odysseus's Svende bevogtede troligst hans Fæmon.
- 5 Udenfor Hytten han fandt ham siddende; der var en Fægaard,  
Bygt paa en vidtomskuende Plads med et kneisende Indhegn,  
Smuk og stor, med en Bei omkring, og selv havde Hyrden  
Reist den til Svinenes Flok, imens hans Herre var borte,  
Uden at gamle Laertes og Dronningen fik det at vide,
- 10 Selv slæbt Stenene sammen, og trindt den beplantet med Hvidtorn.  
Udenom Fægaardspladsen nedrammede Staver han rundtom  
Læt ved hinanden og stærke, af Egenes fløvede Kjerne;  
Indenfor Hegnet til Leie for Svinene laved han Baase  
Nær ved hinanden og tolv i alt; halvhundrede Stykker
- 15 Rodende Dyr han stænged i hver, dog Søer tilhobe,  
Svinenes Vngel at fremme, men Ornerne bleve derude,  
Dog langt færre de var, thi de prægtige Beileres Fraadsen  
Mindskede snart deres Tal; Dag ud Dag ind maatte Hyrden  
Sende den Galt, som var bedst istand i de mæskede Flokke;
- 20 End tilbage der var trehundred og tredfindstyve.  
Fire forsvarlige Hunde der laae, saa glubste som Rovedyr,

- Altid paa Bagt, dem Hyrden sig holdt, hiin Røgternes Formand.  
 Selv var han just i Lag med at paaſe ſig Saaler til Foden,  
 Dem af en Koes velgarvede Hud han nyſ havde ſnittet.
- 25 Tre af hans Svende med Svinenes Flok drev om i det Grønne,  
 Og med en Galt havde ſelv han ſendt den Fjerde til Staden  
 Til de fripoſtige Beilere hen, ſaa nødig han vilde,  
 At de ved Gilde med Suul deres Lyſt kunde ſtyre tilfulde.
- Die paa Konning Odysſeus fik ſtrag de gjøende Hunde,  
 30 Og med et Glam imod ham de foer, men Helten Odysſeus  
 Satte betænksom ſig ned, og ſin Rjæp af Haanden han tabte.  
 Nu var ham hændet forviſt en ſmædelig Qual ved hans Fægaard,  
 Naar ikke Hyrden, ſom Læderet ſtrag af Hænderne flængte,  
 Ud af Døren var ſhyrtet paaſtand med hurtige Fødder;
- 35 Førſt han paa Hundene ſkjændte med buldrende Røſt, og af Beien  
 Tog dem med Steen efter Steen, og taleder derpaa til Drotten:
- Gubbe! kun lidet der fattedes i, at paaſtand mine Hunde  
 Havde dig revet ihjel, for mig en evindelig Skjændſel,  
 Og af Bekymring og Sorg gav Guderne nok mig foruden,
- 40 Thi for min guddomlignende Drot forgræmmet og ſorgfuld  
 Sidder jeg her, og de glindſende Sviin til Fraadsen for Andre  
 Feder jeg trolig, menſ ſelv han maaskee omvankende vide  
 Ligger ſit daglige Brød i fremmede Byer og Lande,  
 Lever han ellers endnu, og ſtuer det ſkinnende Sollys.
- 45 Dog velan, du Gamle! lad ind i Hytten os træde!  
 At du med Mad og Viin kan opvæge dit Sind efter Attraae,  
 Og mig fortælle, hvorfra du eſt, og hvad Modgang du frifted.
- Talt, og ind i ſin Hytte den ærlige Hyrde ham førte,  
 Bød ham ſaa ſætte ſig ned paa en Bunke beløvede Dviſte,
- 50 Hvorpaa han breded et Skind baade laadent og ſtort af en ſpættet  
 Gemſe, ſom tjente ham ſelv til Seng, og glad blev Odysſeus  
 Over ſaa venlig en Færd, tog Ordet, og taled ſaalunde:
- Zeus og de øvrige Guder, min venlige Vært! dig forunde,  
 Hvad du digønſker ſomhelſt, da ſaa mildt du tager imod mig!
- 55 Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios, du Svinenes Hyrde:  
 Ei var det ſkjelligt af mig, at viſe Foragt mod en Fremmed,  
 Selv mod en uſlere Mand end dig; hver Fremmed og Fattig  
 Hører Kronion jo til; men tarvelig Gave maa glæde,  
 Hedder det her blandt os, og ſaadan hos Svendene gaaer det,

- 60 Altid i Angest de leve, naar Herrerne er af de unge.  
 Ut! thi Guder har længe den Mand forhindret fra Hjemfærd,  
 Som mig til Bedste forvist havde seet, og til Eie mig givet  
 Alt hvad en ædelig Herre vel pleier sin Svend at forære,  
 Eiendomshuus med Jorde dertil og en elskelig Hustrue,
- 65 Naar han har tjent ham troe, og en Gud har velsignet hans Arbeid,  
 Ret som det Arbeid velsignes, som her jeg stadig besørger.  
 Lønnet da havde min Herre mig vist, var han her bleven gammel,  
 Men han er borte; gid Helenas Æt maatte ryddes af Jorden  
 Ud! den Kvinde har givet mangfoldige Mænd deres Hælsot.
- 70 Ogsaa min Herre begav sig paa Tøgt til Ilions Marker,  
 Kong Agamemnon at hædre, og Troernes Folk at beseide.  
 Saa han taled, og luffed paastand sin Bams med en Livrem,  
 Gif saa til Svinens Stier, hvor stærkt der vrimled af Grise,  
 Tog sig et Par af disse, og slagted dem begge til Maaltid,
- 75 Sved saa Flekset, og skar det itu, og stak det paa Bradspid.  
 Men da han saa havde stegt det, han frem for Odysseus det satte,  
 Spruttende hedt paa Spiddet, thi Meel var drykset derover.  
 Derpaa han skjenkede Vin som Honning saa sød i et Trækruus,  
 Satte sig hen for sin Gæst, og muntred ham saa ved sin Tale:
- 80 Spiis nu, fremmede Mand! saa godt det for Svendene vanke;  
 Grise vi faae; de mæskede Svin selv Beilerne fraadse;  
 Hverken de tænke paa Gudernes Hevn, eller kjende til Medsynf.  
 Boldelig Daad dog aldrig kan tækkes de salige Guder,  
 Nei! kun Fromhed og redelig Færd de hos Menneket skatte.
- 85 Selv udædige Mænd, som iland paa fremmede Kyster  
 Stige for Rov at begaae, dem Zeus tilsteder at plyndre,  
 Og som, naar Skuden er fuld, igjen sig skynde til Hjemmet,  
 Ja selv Saadanne grue dog svart for Gudernes Gjengjeld.  
 Dog disse Herrer maae vist, kanskee ved guddommeligt Sandsagn,
- 90 Hiins ynkværdige Død have spurgt, siden ei de for Alvor  
 Beile til Fruen, ei heller vil hjem sig forsøie, men rolig  
 Dde hans Gods ved frækt Fylderie uden ringeste Skaansel,  
 Thi baade Nætter og Dage, saa mange som Zeus lader skabe,  
 Slagte de Dvæg, eet Hoved dog ei forslaaer eller tvende,
- 95 Og ved umaadelig Sviir de tilbunds Biinfadene lense.  
 Ja han var mærkelig rig paa Fæmon; aldrig paa Fastlands  
 Muldede Marker har end nogen Drot havt Mage til Velstand,



- Aldrig paa Ithaka selv; knap tyve bemidlede Herrer  
 Sie tilsammen saa meget; opregne jeg vil dig hans Rigdom.  
 100 Dværgene paa Kysten der gaaer tolv talrige Hjorde af Hornqvæg,  
 Faar desuden og Sviin og Geder i lignende Mængde;  
 Deels af hyrede Svende og deels af hans egne de røgtes.  
 Her derimod paa assides Bang i elleve Flokke  
 Græsfe de strippende Geder, og dygtige Mænd dem bevogte;  
 105 Hver af disse maa daglig af Gederne næskede Flokke  
 Sende til Beilernes Bord den Bux, som er fedest og lækkrest;  
 Selv bevogter jeg Svinene her, og passer dem trolig,  
 Men jeg maa stikke dem daglig en Galt, og vælge den bedste.  
 Salt; men Odyssees imens aad Sulet med Lyst, og af Vinen  
 110 Draf han begjærlig, men taus, thi han grabled paa Beilernes Ufærd;  
 Men da han saa havde spist, og med Mad sit Sind havde gottet,  
 Rakte ham Hyrden det Kruus, hvoraf han pleied at drikke,  
 Fyldt med Viin paa en frisk; med Glæde han tog imod Kruuset,  
 Og med bevingede Ord han taledes til ham og sagde:  
 115 Hvem er den Mand, min Kjære! som dig for sit Guds haver kjøbt sig?  
 Hvem er den rige, den mægtige Mand, om hvem du fortæller,  
 At han forliste sit Liv, for Koes Ugamemnon at vinde?  
 Nævn mig hans Navn! det hænder sig tør, at jeg kjender en Saadan;  
 Zeus alene jo veed, og de salige Guder tilhobe,  
 120 Om jeg kan melde dig, at jeg ham saae, thi vidt har jeg vandret.  
 Ham gjensvared Eumaios, Formanden for Svinenes Hyrder:  
 Vandrende Mand, min Gubbe! som kommer herhid, og os Budskab  
 Bringer om ham, vil ei blive troet af hans Søn og hans Hustrue;  
 Det er saa tit Landstrygeres Skif, naar Hjelp de har nødig,  
 125 Rast at fare med Løgn, og ei sig til Sandheden holde.  
 Hver omflakkende Vandrer, som her os paa Ithaka gjæster,  
 Gaaer til min Frue paastand, og fortæller bedragerisk Opdigt;  
 Dog hun gjør ham tilgode, udfritter ham ivrig om Alting,  
 Og under Vinenes Laag fremstyrte den Jamrendes Taarer,  
 130 Som det sig egner en Biv, der sin Mand har mistet i Udland.  
 Du var vel heller ei seen til Uventyr sammen at smedde,  
 Graaskjæg! ifald man en Klædning dig bød, en Bams og en Kappe.  
 Dog allerede har Hunde ham vist og hurtige Fugle  
 Huden af Knoglerne flængt, og hans Sjæl er fra Lemmerne fløiet,  
 135 Eller maaskee har i Havet ham Fiskene ædt, og paa Kysten

- Ligge hans Been etsteds, begravede dybt under Sandet.  
 Saaledes vist af Dage han kom, og Kummer beredes  
 Alle hans Kjære, men mig dog meest, thi saa naadig en Herre  
 Finder jeg aldrig igjen, hvorhen jeg mig vender i Verden,  
 140 Om jeg til Fader og Moder saa gif til min fædrene Hytte,  
 Hvor jeg engang blev fød, og hvor selv de mig fostred fra Barnsbeen;  
 Dem ikke heller jeg savner saa dybt, hvor stærkt jeg end længes  
 Efter at see dem igjen for mit Nie paa fædrene Jordbund,  
 Som efter ham jeg længes, min mistede Konning Odysseus.  
 145 Knap, du fremmede Mand! hans Navn jeg drifter at nævne,  
 Selv naar han ei er tilstede, thi han mig elsked med Omhed,  
 Altid den naadige Herre jeg kalder ham, skjøndt han er borte.  
 Ham gjensvared Odysseus, den fjæktudholdende Konning:  
 Siden du nægter det plat, min Ven! og siger, at aldrig  
 150 Hjem han kommer igjen, og din Sjæl bestandig er vantroe,  
 Saa vil jeg ikke fortælle det blot, men med Eed det bekræfte,  
 Hjem Odysseus vil komme! dog Løn for glædeligt Budskab  
 Strax du mig skjenke, naar hjeru til sit Huus igjen han er kommen,  
 Og i en statelig Dragt, baade Kjortel og Kappe mig klæde!  
 155 Før vil, uagtet min Nød, jeg ikke det bitteste tage;  
 Thi som Hades's Borg den Mand vederstyggelig er mig,  
 Som af sin Fattigdom fristet fortæller bedragerisk Opdigt.  
 Zeus, den øverste Gud, Odysseus's Urne, til hvilken  
 Her jeg kom, og dit gjæstende Bord skal være mig Vidner,  
 160 Alt fuldkommet skal vorde saaledes som her jeg forkynder:  
 Hjem Odysseus skal komme, endnu før Aaret er omme;  
 Just som Maaneden slutter sit Løb, og den næste begynder,  
 Kommer han hjem igjen til sit Huus, og som Hevner han tugter  
 Alle, som her fornærmed hans straalende Søn og hans Hustrue.  
 165 Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Svinenes Hyrde!  
 Aldrig skal jeg dig give den Løn for glædeligt Budskab,  
 Gamle! saalidt som igjen til sit Hjem Odysseus vil komme.  
 Drif nu din Viin i Roe, og lad om Andet os snakke!  
 Mind ei meer mig om dette, thi dybt i Barmen mit Hjerte  
 170 Pine's af Sorg, naar man taler til mig om min naadige Herre.  
 Eden vi spare vel bedst; men gid Odysseus maa komme,  
 Som vi det ønske saa høit, baade jeg og Penelopeia,  
 Gamle Laertes og ung Telemachos, Gudernes Lige.

- Dog for Odysseus's Søn, for Telemachos græmmes jeg bittert.  
 175 Guderne trives ham lod som en friskopstydende Ympe,  
 Og som en Mand jeg ham haabed at see, der i Intet tilbage  
 Stod for den elskede Fader, et Under af Skabning og Afsyn.  
 Dog en u dødelig Gud hans sunde Forstand har forvirret,  
 Eller et Menneſkens Barn, thi han drog til det hellige Pyløſ,  
 180 Nytt om sin Fader at spørge, og nu de Beilere ſtolte  
 Lure ham op, naar han kommer igjen, at forgjettet og navnløſ  
 Helten Arkeiſioſ' Æt kan her paa Ithaka uddøe.  
 Dog, om ham ei tale vi meer, hvad enten han fanges,  
 Eller han frelſes, og Zeus ſin Haand over Ynglingen holder!  
 185 Gamle! fortæl mig nu lidt om hvad ſelv du fristed og udstod!  
 Ogſaa du dette mig ſige forſand, at jeg ſaaer det at vide,  
 Hvem eſt du, af hvad Folk, fra hvad Land, og af hvilke Forældre?  
 Hvad for et Skib har ført dig herhid? hvorledes har Søfolk  
 Bragt dig til Ithakas De? og for hvem udgive ſig diſſe?  
 190 Thi du eſt ei kommen vandrende hid paa din Fod, kan jeg tænke.  
 Ham gjenſvared Odysſeus, den ſindrige Konning, og ſagde:  
 Dette jeg ſige dig vil, og tale den ſkærefte Sandhed;  
 Havde vi To baade Mad og Vin i klæffeligt Forraad  
 For en langſommelig Tid, og vi her i Mag i din Hytte  
 195 Kunde fortære vor Koſt, menſ Andre beſørged vor Gjærning,  
 Hændes det kunde da viſſelig let, at et Aar vilde medgaae,  
 Inden til Ende jeg kom med al den Qual at fortælle,  
 Som i mit Liv uſtanden jeg har efter Guderneſ Billie.  
 Ned fra Kreta jeg ſtammer, en De, ſom ſtrækker ſig vide.  
 200 Jeg er en rig Mandſ Barn, og en Flok af Sønner foruden  
 Fødtes min Fader, og foſtredeſ op i hans Huuſ; de var Alle  
 Børn af hans ægtede Viv, men Moder til mig var en Frille,  
 Kjøbt af min Fader, dog ligesaa høit ſom de Ægte mig Raſtor  
 Elſkede, Hylakos' Søn, hvem ſtolt jeg nævner ſom Fader.  
 205 Han var af Kreterneſ Folk ſom en Gud høiagtet i Landet  
 Baade for Rigdom og Magt, og ſom Fader til deilige Sønner.  
 Men da ſaa Dødgudinderne kom, og hented min Fader  
 Ned til Hades's Hjem, da ſtifted hans ivrige Sønner  
 Alt det Gods, han beſad, og kaſtede Lod med hverandre;  
 210 Mig kun lidet de gav, dog lod et Huuſ de mig arve.  
 Snart jeg fæſted til Viv en Datter af rige Forældre,

- Hvem ved min Gjævhed jeg vandt, thi hverken var dum jeg af Hoved,  
 Eller en Kryster i Kamp, men forlængst er dette forsvundet;  
 Dog naar Stubben du seer, kan vist om Nget du domme,  
 215 Skulde jeg troe, thi nu er jeg ned i Ufælde sunken.  
 Uds og Pallas Athene mig drabelig Kraft havde skjenket  
 Og et uroffeligt Mod: saa tit jeg til lønlige Streiftog  
 Raared de dygtigste Mænd, og truede Fienden med Ufærd.  
 Aldrig da blev min mandige Sjel anfægtet af Dødsfrygt,  
 220 Forrest i Skaren jeg styrtede frem, og fældte med Landsen  
 Hvem der i Fiendernes Hær ei raft som jeg kunde løbe.  
 Saadan i Kampen jeg var, men Markarbeide jeg leed ei,  
 Eller det huuslige Liv, som syssler med Børnernes Optugt.  
 Nei! min bestandige Fryd var aareforsynede Skibe,  
 225 Krigerisk Færd, velstærpede Spyd, og Buer med Pile,  
 Disse forskærdende Ting, som ellers er Menneskens Rædsel;  
 Mig de hued, den Lyt i mit Sind en Gud havde nedlagt,  
 Een sig jo fryder ved dette, ved hiint sig fornøier en Anden.  
 Inden Achaernes Sønner paa Tog begav sig til Troia,  
 230 Havde jeg alt ni Gange som Drot for Kæmper og Skibe  
 Feidet mod fremmede Folk, og vundet betydeligt Bytte.  
 Deraf jeg tog hvad der hued mig bedst, og Meget ved Lodkast  
 Siden jeg fik; ret snart i mit Huus opblomstrede Velstand,  
 Og efterhaanden i Kreternes Flok blev jeg mægtig og anseet.  
 235 Men da saa Lyneren Zeus havde hiint usalige Krigstog  
 Fast besluttet, som gav mangfoldige Mænd deres Hælsot,  
 Da paalagde man mig og Idomeneus, Drotten den bolde,  
 Flaaden at føre til Ilios hen, og ikke var Bægning  
 Mulig, jeg maatte jo frygte for Folks nærgaaende Paasagn.  
 240 Aaringer ni vi frigede der, vi Mænd af Achaia,  
 Men i det tiende Aar, da vi Priamos' Stad havde hærget,  
 Drog vi med Skibene hjem, og en Gud Achaierne splitted.  
 Dog den vise Kronion bestæred mig Trængsler, jeg Arme.  
 Kun en Maaned jeg blev i mit Huus, og glæded mit Hjerte  
 245 Ved mine Børn, min elskede Liv og de Skatte, jeg eied;  
 Snart tilføes min Længsel mig drev til et Tog til Aegyptos,  
 Skibe jeg rusted med Gutter ombord, gudlignende Knøse,  
 Ni Fartøier jeg rusted, og snart jeg sanked mig Mandskab.  
 Først mine dygtige Folk sex Dage ved lystige Gilder

- 250 Levede høit, thi Qvæg i Mængde jeg gav dem at slagte  
 Deels til Guderne's Offring, og deels til egen Fortæring;  
 Men paa den syvende gif vi ombord, og seiled fra Kreta  
 Bort for en flink raskkulende Bør, som blæste fra Norden;  
 Let vi løb, som gjennem en Flod, ei leed noget Fartøi
- 255 Ringeste Meen, i bedste Behold og karste tilhobe  
 Sad vi paa Toft, og lod Bind og Stormænd raade for Raasen.  
 Alt til den skyllende Flod Nighptos vi kom paa den femte  
 Dag; der lagde jeg qvær mine aareforsynede Skibe;  
 Strax befoel jeg den øvrige Deel af mit trofaste Følge,
- 260 Nede ved Flaaden at tøve, og Bagt ved Skibene holde,  
 Men nogle Speidere stikked jeg ud paa de høieste Bakker.  
 Dog af Raadhed forførte, og følgende Lysten til Boldsdaad,  
 Hærged de strax det Nighptiske Folks velsignede Marker,  
 Røvede Qvinderne bort med uskyldige Børn, og ihjelslog
- 265 Mændene selv; dog rygtedes snart den Jammer til Staden,  
 Og da de Skriget fornam, de drog ved det tidligste Daggrye  
 Ud; da vrimlede Marken af Mænd tilfods og paa Stridskarm,  
 Og af den lynende Malm; paa stand den Tordner Kronion  
 Slog mine Mænd med ukkelig Skæk, og at træde til Modværn
- 270 Ei en Eneste dristed; Fordærvelsen trued dem rundtom.  
 Nogle de myrded paa stand af mit Folk med hvæsfede Landser,  
 Andre de fanged, og slæbte dem bort at slide som Trælle.  
 Men i det samme mig Zeus indstjød i Sindet en Tanke,  
 — Gid jeg dog heller var død, og strax havde endt mine Dage
- 275 Hist i Nighpternes Land, thi der vented mig Kummer i Fremtid! —  
 Flug af mit Hoved jeg tog min smuktforarbejdede Stridskask,  
 Rasted af Skulder mit Skjold, og slap af Haanden min Spydstang,  
 Løb saa hen imod Konningens Bogu, og kyssed og favned  
 Bønlig hans Knæ, og han frelste mit Liv, barmhjertig imod mig,
- 280 Løstede mig op paa sin Karm, og førte mig grædende med sig  
 Hjem, mens den stimlende Hob før idelig mod mig med Ufspær,  
 Gridst Paa at slaae mig ihjel, thi svært var Folket forbittret.  
 Men deres Konge mig frelste, han grued for Hevn fra Kronion,  
 Gæstebestjerner Zeus, som fortørnes saa svært over Udaad.
- 285 Der forblev jeg i Naringer syv, og sanked mig Nigdom  
 Hos det Nighptiske Folk, thi Foræringet fik jeg af Alle.  
 Men da det ottende Aar saa langt om længe var kommet,

- Landede der en Phoinikier just, som ret var en udlært  
 Skjelm, og som alt mangfoldig Fortræd havde stiftet i Verden.
- 290 Han ved sin List mig forlokked, og førte mig med paa sit Fartøi  
 Til det Phoinikiske Land, hvor han havde sit Huus og sin Eie.  
 Nu maatte der hos ham jeg et Aar igjennem forblive,  
 Men da et Aar var forbi, og Marsens Tider var omme,  
 Maaned paa Maaned forløben, og Dagenes Tal var tilende,
- 295 Tog han mig med paa et Skib, som skulde til Libyen seile,  
 Bildende lumst mig ind, at min Hjælp han ved Ladningen ønskede;  
 Sælge han vilde mig der, og betydelig Binding sig tjene;  
 Dog jeg var nødt til at følge, hvorvel jeg ahnede Uraad.  
 Skibet paa Bølgerne løb for en flink raskkulende Nordvind
- 300 Lige til Høiden af Kreta, dog Zeus tiltænkte dem Ufærd.  
 Men da vi Kysten af Kreta var komne forbi, var der ikke  
 Land at øine forresten, vi saae kun Himlen og Havet.  
 Over vort bugede Skib snart Zeus udbreded en blaalig  
 Skye saa mørk, at Søen omkring os stod i en Taage.
- 305 Midlertid tordnede Zeus, og slynged sit Lyn mod vor Snekke,  
 Svart i Skroget det dirred ved hvert af de knittrende Lynslag,  
 Trindt stank Skibet af Svovl, og Mændene faldt over Borde;  
 Ligesom svømmende Krager en Stund de ghynged paa Bølgen  
 Rundt om det tjærede Skib, en Gud berøved dem Hjemfærd.
- 310 Mig, hvormeget jeg end var forpiint af Sorger i Sindet,  
 Gav Kronion dog selv det mørkblaaftavne Fartøis  
 Vældige Mast i Favn, at fra Døden jeg end skulde frelses;  
 Ahyngende fast mig til denne, jeg drev for de fnyssende Vinde,  
 Ni samfældige Dage jeg drev, men tiende Aften
- 315 Kasted den rullende Søe mig iland paa Thesprotiens Kyster,  
 Og den Thesprotiske Drot, den ædelig Pheidon, mig gjæstmild  
 Hused og pleied; hans elskede Søn var den Første, som traf mig  
 Ganske forkommen af Kuld og Slid, og hjem han mig førte  
 Støttende venlig min Arm, til Faderens Baaning vi naaede,
- 320 Hvor han med Klæder forsyned mig strax, med Kjortel og Kappe.  
 Der om Odyssees jeg Tidende fik, thi Kongen fortalte,  
 At han hos ham havde boet som Gæst paa sin Reise til Hjemmet;  
 Ja! han mig viste det Gøds, som Odyssees paa Tog havde samlet,  
 Kobber saavelsom Guld og Jern heel kunstigen smeddet;
- 325 Vist for hans Vællinger ned i tiende Led var der Rigdom

- Rok, saa talrige Skatte der gjemtes i Kongepaladset.  
 Selv var han reist til Dodona, fortalte han, hiiset fra Gudens  
 Stoltbeløvede Eeg et Raad fra Zeus sig at hente,  
 Hvordan han bedst efter lang Fraværelse hjem skulde drage  
 330 Utter til Ithakas De, om enten i Lys eller Løndom.  
 Og saa ved Dffring af Viin mig Konningen svor i sin Høisal,  
 At der var halet i Søen et Skib, og at Mandskab var rede,  
 Som til det elskede Fædreland ham hjem skulde bringe.  
 Mig dog først han skikkede bort; et Skib skulde dengang  
 335 Just fra Ihesprotien gaae til Dulichions kornrige Dland.  
 Strengt han befoel sine Mænd, at de did til Konning Akastos  
 Skulde mig bringe; men Folket ombord et skammeligt Anslag  
 Fatted imod mig, at dybt jeg i Uselhed ned skulde synke.  
 Da nu det havbefarende Skib var ude paa Dybet,  
 340 Satte de strax deres Id iværk, mig at gjøre til Slave;  
 Først af Krop de mig Klæderne trak, baade Kjortlen og Kappen,  
 Derpaa de fasted omkring mig en uselig Pjalt og en Kjortel,  
 Lasede begge, saadan som du selv her seer dem for Die.  
 Men da mod Aften de kom til det bakkede Ithakas Marker,  
 345 Basted de mig paastand med et Reeb, som var snoet forsvarlig,  
 Fast paa det tostforsynede Skib; saa stege de hurtig  
 Selv iland paa den sandede Kyst, og holdt deres Radver.  
 Dog de salige Guder mig selv af Baandene løste  
 Uden Besvær; i Pjalterne flux jeg hylled mit Hoved,  
 350 Klattred saa ned af det glattede Roer, mit Bryst over Bølgen  
 Strakte jeg ud, og svam afsted med roende Hænder;  
 Snart jeg op af Bølgerne slap et Stykke forbi dem,  
 Steg iland, hvor jeg saae en tyk friskblomstrende Kratskov,  
 Krob derind, og forputted mig der; Skibsfolkene rundtom  
 355 Streifed med susfende Suk, men ei de for raadeligt holdt det,  
 Længer paa Speiden at gaae, om vendte de snart og bestege  
 Utter det bugede Skib, men Guderne selv uden Møie  
 Tog mig i Gjem, og førte mig hen til en Hytte, hvis Eier  
 Baade var brav og forstandig; endnu gav Skjebnen mig Livsfrist.  
 360 Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Svinenes Hyrde:  
 Fremmede Mand! du Stakkel! forsand du rørte mit Hjerte  
 Bed at fortælle mig alt hvad du leed, og hvordan du har flasket;  
 Men hvad du har om Odyssees fortalt er knap i sin Orden;

- Mig faaer du ei til at troe det; hvi vil dog en Gubbe, som du est,  
 365 Løgn opdigte saa frækt? om min Herres forønskede Hjemfærd  
 Beed jeg tilfulde Bæst, hvordan han af samtlige Guder  
 Svart er forhadet, og ei blandt Troerne gav de ham Døden,  
 Eller i Bennernes Arme, da Krigen han alt havde udstridt;  
 Alt Achaiernes Folk havde da ham tuet en Gravhøi,  
 370 Og et berømmeligt Navn han sin Søn havde levnet i Fremtid,  
 Nu Harpyerne veired ham bort, og røved hans Hæder.  
 Selv jeg eenlig med Svinene boer, og i Byen jeg aldrig  
 Sætter min Fod, naar ei den forstandige Penelopeia  
 Kalder til Byen mig ind, naar en Rejsende kommer med Budskab.  
 375 Alle da leire sig trindt, og om Alt de fritte ham nøie,  
 Enten de græmmes i Sind, at vor Drot bliver borte saa længe,  
 Eller de fryde sig høit, at de frit kan æde hans Velstand.  
 Jeg er dog hjertelig fjed af al den Spørgen og Fritten,  
 Siden den Tid en Utoler med falskelig Snak mig bedaared.  
 380 Han havde myrdet en Mand, og slakkende vidt om i Verden  
 Hid til min Hytte han kom, og hjertelig tog jeg imod ham.  
 Han havde selv, som det hedd', hos Idomeneus seet ham paa Kreta,  
 Hvor sine Skibe han boded, dem Stormene havde forknust ham;  
 Komme han skulde saa vist til Sommeren eller til Høsten  
 385 Hjem med umaadeligt Gods, og med ham de herlige Svende.  
 Derfor, usalige Gubbe! da hid du blev ført af en Guddom,  
 Smidst ei for mig med Løgn, og spar din bedaarende Tale!  
 Ei for Sligt jeg ærer dig meer, og beværter dig bedre,  
 Nei! men jeg ynker din Nød, og Zeus er Gjæstebestjermer.  
 390 Ham gjensvared Odysseus, den findrige Konning, og sagde:  
 Det maa jeg sige forsand, din Sjæl er urimelig vantroe,  
 Siden ei Eed engang bevæge dig kan til at troe mig.  
 Vel! med hinanden en Pakt oprette vi vil, og til Vidner  
 Guderne tage deroppe, som boe paa høien Olympos:  
 395 Kommer din Herre tilbage saasandt til denne din Baaning,  
 Da est du pligtig en Klædning at give mig, Kjortel og Kappe,  
 Og til Dulichion sende mig bort, hvorhen jeg mig ønsker;  
 Kommer han derimod ikke, som jeg forsikrer og paastaer,  
 Lad dine Trælle saa styrte mig ned fra den høieste Klippe,  
 400 Da ville Stodderne nok for Løgn sig vogte herefter.  
 Derpaa til Svar Eumaios ham gav, den ærlige Hyrde:



Fremmede Mand! et priseligt Lov og Rygte tilviise  
 Bandt jeg mig da blandt Menneskens Børn baade strax og i Tiden,  
 Om til min Hytte jeg førte dig først, og der dig beværtet,  
 405 Slog dig derefter ihjel, og berøved dig Livet det kjære;  
 Freidig tilmode forsand til Zeus jeg kunde da bede!  
 Dog det lakker ad Nadveretid, gid snart mine Svende  
 Bar her, at lave vi kan i Hytten et qvægende Maaltid.

Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.  
 410 Snart kom Røgterne hjem med Svinenes Flokke fra Marken,  
 Og i de vanlige Etier de stænged dem ind for at sove,  
 Men en forfærdelig Grynten der lød, da de dreves i Stalden.  
 Derpaa den ærlige Hyrde gav Svendene denne Befaling:

Henter den fedeste Galt! for en Gæst fra fremmede Lande  
 415 Slagtes den skal, og os selv vil vi gjøre tilgode, vi Stafler,  
 Vi som saa suurt hvidtandede Sviin alt længe har røgtet,  
 Medens at Andre for Intet opfraadse vort trælsomme Arbeid.

Talt; strax Brændsel han fløvede selv med den grusomme Dye;  
 Svendene hentede en Galt paastand, femaarig og smælfæed,  
 420 Denne ved Urnen de stillede frem, og ikke forglemte  
 Hyrden de salige Guder, thi from han var i sit Hjerte.  
 Offeret vied han først, og i Luerne Børster af Galtens  
 Hoved han kasted, saa bad han en Bøn til samtlige Guder,  
 At til sit Hjem Odyssees, hans fløgtige Drot, maatte komme,  
 425 Løstede en Knippel af Eeg, som laae ukløvet, og gav saa  
 Galten et Drag saa den faldt; flux Svendene staf den og sved den,  
 Og i en Fart var den skilt; men Cumaios af alle dens Lemmer  
 Snittede Skiver til Dffring, beviklede tykt dem med Ister,  
 Dryksede Meel derover, og kasted paa Ilden dem forlods.

430 Alt det Dvorige skare de smaat, og staf det paa Bradspid,  
 Risted det derpaa forsigtig, og tog alt Kjødet af Spiddet,  
 Lagde saa Braden paa Brikkerne ned; da reiste sig Hyrden,  
 Selv at stykke det ud, thi redelig var han af Hjerte.

Ligelig skifted han Alt i syv forskjellige Dele,  
 435 Een til de hellige Nymppher og Hermes, Sønnen af Maia,  
 Stilled han hen under Bøn, og for Mændene satte han Resten,  
 Men, for Odyssees at hære, han heel og holden ham Ryggen  
 Gav af den mæskede Galt, og frydede høilig sin Herre.  
 Strax den sindrige Drot tog Ordet, og talte saalunde:

- 440 Sid du Fader Kronion maa vorde saa kjær, som du mig est,  
Siden du hædrer en Mand som mig, og gjør mig tilgode!  
Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Svinenes Hyrde:  
Spiis, du fremmede Staffel! og fryd dit Hjerte ved Maden,  
Som den dig bydes! Et giver os Zeus, et Andet han nægter,
- 445 Som det behager hans Sind, thi Magt han haver til Alting,  
Salt, og Stykker af Braden han først til Guderne offred,  
Stænked saa blussende Biin; og den Stadomstyrter Odysseus  
Rakte han Bægret i Haand; ved sin Mad han alt havde sat sig.  
Brød omdeelte nu Svenden Mesaulios, hvem sig Eumaios
- 450 Selv engang havde kjøbt, imens hans Herre var borte,  
Uden at gamle Laertes og Dronningen fik det at vide;  
Selv han for Gods, som han eied, af Taphiske Mænd havde kjøbt ham.  
Alle nu langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked,  
Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,
- 455 Tog Mesaulios Brødet af Bord, og hurtig de Andre,  
Mættede vel med Brød og Suul, tilsengs sig forføied.  
Det var en gruelig Nat, Maanlyset var slukt, og bestandig  
Regnede Zeus, mens det stormed fra Vest under øsende Blande.  
Ordet Odysseus da tog, for Eumaios at sætte paa Prøve,
- 460 Om han sin Kappe ham gav, naar han klædte sig af, eller fræved  
En af Svendenes Kapper, trods al hans Omhu forresten:  
Hør engang, Eumaios! og samtlige Hyrder tilhobe!  
Tale jeg maa et brassende Ord, mig driver den lumste  
Biin, som den Kloge jo selv til støiende Sang kan forlede,
- 465 Eller ham friste til fjelent at lee eller lystig at dandse,  
Ja som et Ord afløkker ham let, der bedre var usagt.  
Dog da jeg Munden har faaet paa Gang, vil jeg Intet fordølge.  
Sid jeg var ung endnu, og min Kraft urokket som fordum,  
Dengang i Troia vi drog med en Flok af Kæmper til Baghold!
- 470 Høvding var Helten Odysseus og Utreus's Søn Menelaos,  
Og jeg var selv den tredie Drot, da de saa det forlangte.  
Men da vi nærmed os Byen og kom til de kneisende Mure,  
Leired vi os i et Krat ved en Sump, som med Siv var bevoget  
Tæt ved Staden, og der vi forstak os bag vore Vaaben.
- 475 Frem nu vælded en gruelig Nat, fra Norden en iiskold  
Blæst foer løs, tykt fyggede Sneer fra oven som Niimfrost,  
Bidende fold, og Skorper af Is vore Skjolde beklædte,

- Alle de øvrige Mænd, som i Kapper og Kjortler var sovte  
 Sov ret trygt, og Skjoldet om Skuldrene lused mod Beiret;  
 480 Jeg derimod havde været saa dum at glemme min Kappe  
 Hjemme hos Folket, ei havde jeg drømt om saadan en Kulde,  
 Ud var jeg dragen alene med Skjold og en prunkende Livgjord.  
 Hen ved den tredie Deel af Natten, da Stjernerne daled,  
 Gav jeg Odysseus, som nærmest mig laae, et Puf med min Albue,  
 485 Strax var han qviv, og hørte mit Ord, og jeg taledede til ham:  
 Ætling af Zeus! Laertes's Søn, Odysseus du Snilde!  
 Ei ret længe jeg lever, jeg fryser ihjel med det Første,  
 Ei nogen Kappe jeg har, mig daared en Gud til at drage  
 Hid i min Kjortel alene, og nu jeg veed ingen Udvei.  
 490 Saa jeg taled, og strax i sit Sind han fatted et Anslag,  
 Thi han var altid en Mand, der var rede til Raad som til Kampfærd;  
 Derpaa med sagtelig Røst han hvistede til mig og sagde:  
 Lyk! tie stille! lad ei af Achæerne Noget dig høre!  
 Talt; paa sin bøiede Arm han Hovedet hæved, og raabte:  
 495 Hører mig, Benner! den hellige Drøm kom til mig i Sovne.  
 Altfor langt vi fra Skibene gif; blot En af vort Mandskab  
 Hen vilde gaae for at sige til Atreus's Søn Agamemnon,  
 At han fra Skibene strax maa Folk til Forstærkning os stikke!  
 Knap havde dette han sagt, før Thoas, en Søn af Andraimon,  
 500 Sprang fra sit Leie paastand, og kasted sin Skarlagens Kappe.  
 Flux han til Skibene løb, men jeg i hans Kappe mig sovte  
 Glad, og slumrede trygt, til Dagningen straaled paa Guldstol.  
 O! var jeg ung endnu, og min Kraft urokket som dengang,  
 Sikkert da gav en Hyrde mig her i Hytten sin Kappe,  
 505 Deels af Ugt for en Helt, og deels for at vise mig Venkab;  
 Nu foragte de mig for de daarlige Klæder jeg bærer.  
 Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Svinenes Hyrde:  
 Det var et kosteligt Sagn, du der fortalte, du Gamle!  
 Ei har et Ord du talt, som var spildt eller ikke sig sømmed,  
 510 Derfor ei heller paa Klæder det mangle dig skal eller Andet,  
 Hvad der en fremmed ulykkelig Mand bør gives med Føde,  
 Dog for idag kun, imorgen i Pjalterne maa du dig sove,  
 Thi vore Kapper er bitterlig saa, og Kjortler til Skifte  
 Have vi ei, hver Mand har een og ingen tilovers;  
 515 Men naar tilbage han kommer, den elskede Søn af Odysseus,

Da vil han selv en Klædning forære dig, Kjortel og Kappe,  
 Og han vil skaffe dig hen, hvorhelst dit Hjerte begjærer.

Talende saa han reiste sig brat, og nærmest ved Urnen  
 Redte han Seng til sin Gæst med Skind af Faar og af Geder;  
 520 Der Odysseus sig lagde; da fastede Hyrden en Kappe  
 Over ham, stor og tyk, som han havde ved Haanden til Skifte,  
 At kusne hulle sig i, naar der reiste sig frygteligt Uveir.

Der Odysseus til Hvile nu gif, og alle de unge  
 Karle sig leired omkring ham, men ei det lysted Eumaios  
 525 Der i Hytten at sove, saa langt fra Evinene borte;  
 Ild han gif, men bevæbnet sig ferst, og Odysseus med Glæde  
 Saae, hvor trolig han vogted hans Dvæg, imens han var borte.  
 Først sit stærpede Sværd om de kraftige Skuldre han hængte,  
 Derpaa han ayled en Kappe, heel tyk og luun imod Blæsten,  
 530 Tog desuden et Skind af en stor og trivelig Bædder,  
 Og med et stingende Spyd til Værn mod Mænd eller Hunde  
 Vandred til Hvile han did, hvor hans Flok hvidtandede Orner  
 Sov under Klippernes Huler i Læe for den bidende Nordvind.

---

## Femtende Sang.

### Telemachs Ankomst til Eumaios.

- M**en til den mægtige Stad Lakedaimon var Pallas Athene  
Dragen, at minde den straalende Søn af Helten Odysseus  
Om at begive sig hjem, og muntre ham op til at reise.  
Der hun Telemachos traf og Peisistratos, Sønnen af Nestor,  
5 Hvilende trygt under Hal hos den priselig Drot Menelaos.  
Nestors fortrinlige Søn laae blidelig hildet af Sønnen,  
Men fra Telemachos flygted den qvægende Slummer, og vaagen  
Hele den hellige Nat han laae, for sin Fader bekymret,  
Trædende nær tiltaled ham Pallas Athene saalunde:  
10 Ei er det smukt, at du længer, Telemachos! flakker i Udland,  
Borte fra Huus og Gods, mens hjemme du lod i Paladset  
Slige fripostige Mænd; thi vogt dig, at ei de fortære  
Alt og dele dit Gods, og spildt da vorder din Reise.  
Vel! saa beed Menelaos paastand dig at sende tilbage,  
15 For at du end kan træffe din herlige Moder i Hjemmet,  
Thi hendes Fader og Brødre tilraade nu stærkt, at hun snarlig  
Sig med Eurymachos gifter, da han af Beilerne alle  
Mest hende gav, og lover den rigeste Brudedorering;  
Ud af dit Huus kunde Gods da let blive bragt mod din Billie;  
20 Sagtens du veed, hvad Sind der pleier at boe i en Qvinde,  
Gjerne vil Bostab i Huus hun bringe den Mand, hun har ægtet,

- Snart har hun glemt sine forrige Børn og sin Ungdoms Husbond,  
 Naar han er død og borte, ei meer hun ester dem spørger.  
 Derfor begiv dig nu hjem, og betroe dit Gods og dit Bostab  
 25 Heelt til en Tjenesteqvinde, som synes dig dygtigst til Saadant,  
 Indtil dig Guderne skjenke med Tiden en ædelig Hustru.  
 Dette desuden jeg sige dig vil, og læg det paa Hjerte:  
 Alt har de tappreste Mænd af Beilerne lagt sig forræderisk  
 Hift i det Sund mellem Ithakas De og det fjeldrige Samos,  
 30 Lønlig at slaae dig ihjel, før hjem du til Ithaka kommer.  
 Dog, det befrygter jeg ikke, nei! før skal Jorden bedække  
 Mangen af Beilerne's Flok, som frækt opæde din Velstand.  
 Styr dit dygtige Skib langt udenom Dernes Kyster,  
 Seil kun mens det er Nat, og viid, at en døsfelig Medbør  
 35 Sendes dig skal af en Gud, som dig huldt bevarer og skjermes;  
 Men naar den nærmeste Odde du naaer af Ithakas Kyster,  
 Da skal du skikke til Byen dit Skib og hele dit Mandskab,  
 Men du skal selv paaastand begive dig hen til den Hyrde,  
 Som dine Sviin bevogter, thi troe han er dig af Hjertet.  
 40 Bliv der Natten igjennem, men send dog Hyrden med Budskab  
 Ind til Byen at melde den fløgtige Penelopeia,  
 At du est sund og karst igjen hjemkommen fra Phlos.  
 Saa hun taled, og ilede bort til høien Olympos;  
 Men af den sødeste Søn han strax Peisistratos vækked,  
 45 Puffende til ham med Foden, og taled til ham saalunde:  
 Vaagn dog op, Nestoride Peisistratos! lad vore raske  
 Gangere spænde for Karm, at vi snart kan ende vor Reise!  
 Derpaa ham strax Nestoriden Peisistratos svared saalunde:  
 Ei er det værd, at vi kjøre, Telemachos! mens det er bælgmørk  
 50 Nat, hvorvel det med Reisen har Hast, men snart vil det dages.  
 Lov desuden, til Utreus's Søn, den landseberømte  
 Helt Menelaos i Karm faaer Gjæsteforæringes lagt os,  
 Og til Farvel os sagt nogle venlige Ord naar vi reise;  
 Gjemme jo vil bestandig en Gjæst, saalænge han lever,  
 55 Mindet om saadan en Vært, som huld og venlig ham modtog.  
 Saa han talte, da viste sig Dagningen snart paa sin Guldstol,  
 Op fra sit Leie da stod fra den haarfagre Helenas Side  
 Kong Menelaos, og hen til disse paaastand han begav sig.  
 Men da Odysseus's elskede Søn fik Die paa Drotten,

- 60 Uyled i Hui og Hast han om Krop sin flunkende Skjortel,  
 Og om de kraftige Skuldre sin prægtige Kappe han kasted,  
 Tilde saa ud af Døren, treen hen til Kongen og sagde:  
 Utreus's Søn Menelaos, du gudopfostrede Folkdrot!  
 Send til mit elskede Fædreland nu strax mig tilbage,  
 65 Thi til mit Hjem igjen jeg af inderste Hjerte mig ønsker.  
 Derpaa ham svared igjen den kraftige Helt Menelaos:  
 Ei vil jeg holde dig op, Telemachos! her i min Baaning,  
 Siden du ønsker at reise; jeg selv mig harmer i Sandhed  
 Over den venlige Bært, som sig teer saa yderlig kjærlig,  
 70 At han os yderlig piner; i Alt er Naade det bedste.  
 Feilen er fuldelig eens, om man skynder sin Gæst til at reise,  
 Naar han vil slaae sig til Roe, eller holder ham op, naar han haster;  
 Bliwer han, gjor ham tilgode, men vil han afsted, lad ham drage!  
 Lov dog, indtil jeg først i din Karm faaer lagt dig en vaffer  
 75 Gave, som selv du skal see, og Qvinderne givet Befaling,  
 Mad at lave til Davre paastand af vort yppige Forraad.  
 Det er en Gammen og Lyst, og Qvægelse er det tillige,  
 Først at spise sig mæt, naar man langt skal drage paa Reise.  
 Men har du Lyst at lægge din Bei gjennem Hellas og Argos,  
 80 Lov, saa følger jeg med, og spænder for Bogn mine Heste,  
 Selv at vise dig om i Bjerne; uden Foræring  
 Lader vel ingen os reise, een Gave vi faae i det mindste,  
 Enten et Bæcken af Malm, eller og en skinnende Trefod,  
 Enten et Bæger af Guld, eller og et Par dygtige Muler.
- 85 Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Utreus's Søn Menelaos, du gudopfostrede Folkdrot!  
 Lige til Hjemmet jeg ønsker mig helst, thi dengang jeg reiste,  
 Ingen tilbage jeg lod til at vogte mit Gods i Paladset,  
 At ikke selv tilgrunde jeg gaaer, mens jeg søger min Fader,  
 90 Eller af Godsset derhjemme mig rane's et kosteligt Stykke.  
 Knap havde dette han hørt, den vældige Helt Menelaos,  
 Førend Befaling han gav til sin Viv og de tjenende Terner,  
 Mad at lave til Davre paastand af det yppige Forraad.  
 Frem for Drotten nu treen Boethos's Søn Eteoneus,  
 95 Nys opstanden af Seng, og ei langt borte han boede.  
 Ham befoel Menelaos, i Stegerset Ilden at tænde,  
 Og dem en Brad at stege; og flux han Befalingen adlød.

- Derpaa begav han sig ind i sit Virakduftende Kammer,  
 Ei alene, men fulgt af Helena og Megapenthes.  
 100 Men da de kom til det Kammer, hvor Konningens Skatte var gjemte,  
 Tog i sin Haand han selv en Tvillingpokal, den Utreide,  
 Og Megapenthes, sin elskede Søn, han en skinnende Sølvskaal  
 Gav at bære; men Helena hen til Kisterne traadte,  
 Hvor hun de prunkende Slør havde gjemt, som hun selv havde virket;  
 105 Et af disse nu Helena tog, den deilige Qvinde,  
 Skjønnest af alle baldyret det var, og tillige det største,  
 Ret som en Stjerne det funkled, og nederst det laae i Forvaring.  
 Derpaa tilbage de gif gjennem Salene, indtil de naaede  
 Did, hvor Telemachos stod; til Orde da tog Menelaos:  
 110 Heres Gemal, Høittorderen Zeus, beskjerme din Reise,  
 At til dit Hjem du maa komme, Telemachos! som du dig ønsker!  
 Men af mit Liggendefæe jeg give dig vil til Foræring,  
 Hvad der af Alt i mit Huus staaer høiest i Værd som i Skjønhed.  
 Give jeg vil dig en Skaal, et skjønt og prunkende Kunstværk,  
 115 Heel og holden af Sølv, men af Guld er Randen foroven.  
 Den er et Værk af Hephaistos, og selv har Sidonerne Konge  
 Phaidimos givet mig den, som engang paa min Reise til Hjemmet  
 Hused mig under sit Tag, men nu jeg til dig den forærer.  
 Saaledes taled Utreiden, og rakte ham Tvillingpokalen  
 120 Selv i Haand; da treen hans kraftige Søn Megapenthes  
 Frem, og ned foran ham han satte den skinnende Sølvskaal.  
 Derpaa sig Helena nærmed, den Biv med blomstrende Kinder,  
 Holdende Sløret i Haand, tog Ordet, og talte saalunde:  
 Tag ogsaa denne Foræring, min Søn! og glem den som venligt  
 125 Minde fra Helenas Haand! paa Bryllupsdagen den glade  
 Bære din Brud mit Slør! imens kan din elskede Moder  
 Gjemme det for dig i Kammer; alt Held jeg dig ønsker paa Reisen  
 Hjem til dit Fædreneland og din smuktopybyggede Bolig.  
 Talende saa hun Sløret ham gav, og med Fryd han det modtog  
 130 Helten Peisistratos Gaverne tog, i en Kuv han paa Bognen  
 Pakked dem ned, og betragtede Alt med den største Beundring.  
 Derpaa til Salen dem førte den Guldhars Drot Menelaos,  
 Der de satte sig ned paa prunkende Hynder og Stole.  
 En af Ternerne bragte saa Vand i en prægtig og gylden  
 135 Kande, som stod paa et Bækken af Sølv, og til Hændernes Tvætning



- Glød hun det ud, saa rykked hun frem et stinnende Madbord.  
 Og saa den værdige Skafferste kom med Brød og med Retter,  
 Hvilke hun stillede paa Bord, fremsættende mildt hvad hun havde.  
 Strax Boethos's Søn skar Kjødet og deelte det blandt dem.  
 140 Medens den Drot Menelaos's Søn istjenkede Vinen.  
 Derpaa de langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked;  
 Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,  
 Spændte Telemachos selv og Peisistratos, Sønnen af Nestor,  
 Hestene strax under Nag, og bestege den prunkende Bognfarm,  
 145 Kjørte saa gjennem den svingrende Hal og ud over Borggaard.  
 Ud efter disse da gif den Guldhaars Drot Menelaos,  
 Atreus's Søn, og et Bægt af Guld han holdt i sin Høire,  
 Fyldt med den lifligste Vin til Dffring forinden de kjørte,  
 Frem for Gangerne treen han, og talte med Hilsen og Haandtryk:  
 150 Ugersvende, farvel! og Nestor J bringe min Hilsen,  
 Folkenes Drot; som en Fader forsand var han kjærlig imod mig,  
 Dengang vi friged i Troernes Land, vi Mand af Uchaia.  
 Strax den forstandige Mand Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Ja! tilviise, min Drot! vi skal Ord til andet ham melde,  
 155 Hvad du har sagt, naar vi komme derhen; o kunde jeg ogsaa,  
 Naar jeg til Itbaka kommer, Odysse's i Borgen fortælle,  
 At jeg har været hos dig, og hvor kjærlig og ømt du mig modtog,  
 Og at jeg med mig har bragt saa mange, saa kostbare Skatte!  
 Just som han taledes saa, da kom der en Drn fra Høire;  
 160 Fast i Kloerne holdt den en Gaas, ny's ranet fra Gaarden,  
 Hvid og forbausende stor; med gjaldende Huien og Skrigen  
 Dvinder og Mand den forfulgte, men Fuglen, som slagrede nær dem,  
 Foer fra Høire forbi deres Gungere; inderlig glade  
 Blev de ved Synet, og Hjertet i Barm blev varmt hos dem Alle.  
 165 Forst da tog Nestoriden Peisistratos Ordet og sagde:  
 Siig forsand, Menelaos, du gudopfostrede Folkdrot!  
 Troer du, en Gud har os eller dig tilsendt dette Bærsel?  
 Talt, da veied i Sind den stridbare Drot Menelaos,  
 Hvordan han bedst skulde tyde det ud efter nøie Betænkning.  
 170 Dog, hans rigtbeflorede Biv tog Ordet forinden:  
 Hører af mig et Bebudelsesord, saaledes som Guder  
 Selv mig gav det i Sind, og som det forvist verder opfyldt,  
 Algesom Druen fra Fjeld, hvor den fødtes og har sine Unger,

175 Floi herved, og raned en Gaas, som var fedet i Huset,  
Saa skal Odhøses igjen efter Trængsler og vildsomme Farter  
Finde sit Hjem, og skaffe sig Hevn, eller mulig han sidder  
Alt i sit Huus, og grubler paa Straf over Beilernes Skare.

Dg den forstandige Svend Telemachos strax hende svarte:  
Heres Gemal, Høittordneren Zeus, det svie saalunde!  
180 Da skal saasandt i mit Hjem jeg hylde dig som en Gudinde.

Talende saa han paa Hestene slog med smeldende Svøbe,  
Dg gjennem Byen til Sletten de vælige traved i Fiirspring.  
Dagen igjennem de løb, saa Kobbet rysted om Halsen,  
Men da det lakked ad Dvæld, og Skumring paa Beiene bredtes,

185 Kom de til Pherai, og holdt ved den ædle Diokles's Bolig,  
Som var Orsilochos' Søn, hvis Fader igjen var Alpheios.  
Der de beded om Natten, og han dem beværtede gjæstmildt.

Men da sig reiste ved Grne den rosenfingrede Daging,  
Kobbled de Hestenes Spand, og bestege den prunkende Bognfarm  
190 Kjorte saa gjennem den skingrende Hal og ud over Borggaard;  
Gangerne jog han med Vidsten, og ei uvillige floi de.  
Snart derefter de kom til det høitbeliggende Phlos,  
Derpaa Telemachos taledes saa til Sonnen af Nestor:

Gjør mig til Villie hvad nu jeg beder dig om, Nestoride!  
195 Gjæsteforbundne fra fjernere Tid gjennem Fædrenes Venskab  
Kan vi os stoltelig kalde, jevnaldrende er vi desuden,  
Ogsaa vil denne vor Fart end meer til hinanden os knytte;  
Følg mig blot til mit Skib, og lad der os skilles, du Uedle!  
For at den Gamle mig ei, af Lyst til at vise mig Venskab,  
200 Skal i sit Huus forsinke, thi haste jeg maa med min Hjemfærd.

Saa han talte, da veied Peisistratos dybt i sit Hjerter,  
Hvordan paa skikkelig Viis han sin Ven skulde gjøre til Villie,  
Dg da han havde betænkt sig, da tyktes ham dette det bedste:  
Hestene styred mod Stranden han ned til det hurtige Fartøi,  
205 Tog de herlige Gaver af Bogn, og lagde paa Bagstav  
Baade den Dragt og det Guld, Menelaos ham havde foræret,  
Dg med bevingede Ord han formanende talte saalunde:

Stig nu strax ombord, og lad Folkene gjøre det Samme,  
Inden jeg naaer mit Hjem, og Bæsted faaer givet den Gamle;  
210 Thi allerede jeg klarligen seer i mit Sind og mit Hjerter,  
Hefstig af Sind som han er, han lader dig vist ikke slippe,

Selv han vandrer heræd, for at byde dig hjem, og tilbage  
 Bønder han knap uden dig, thi bestemt vil han ivres for Alvor.

Saa han taled og drev sine fagermanfede Heste

215 Hjem til de Pylers Stad, og snart han naaede sin Bolig.  
 Men sine Folk opmuntred Telemachos ivrig og raabte:

Klarer nu op, Kamerater! paa Dæk i det tjærede Fartoi,  
 Stiger saa selv ombord, at vi snart kan ende vor Reise!

220 Saa han talte, hans Ord de fornam, og lode ham villig,  
 Strax de skibed sig ind, og paa Tosterne toge de Sæde.

Saa han fyled, og derpaa til Pallas Athene han offred  
 Ugter ved Fartøiets Stavn under Bøn, da treen der en fremmed  
 Mand til Telemachos hen, som var rømt fra Argos for Manddrab;  
 Han var en Seer, og ledede ned sin Æt fra Melampos,

225 Som havde boet i Pylos engang, hiint Faarenes Hjemland,  
 Rig som Ingen i Folket det prægtigste Huus han beboede.

Senere drog han til Fremmede bort, og flygted af Landet,  
 Ræd for den modige Neleus, den stolteste Mand under Solen,  
 Som i et heelt fredsløbende Aar med Bøld sig bemestred

230 Al hans Rigdom, mens selv han laae i Phylakos' Bolig,  
 Bastet med grusomme Baand, og leed forsmædelig Piinsel  
 Deels for Neleus's Datter, og deels for en taabelig Jdræt,  
 Hvortil hans Sind blev fristet af Rædselsgudinden den bistre.

235 Frelst dog blev han fra Døden, og brølende Dyer til Pylos  
 Hjem han fra Phylake drev, og Hevn for den skjændige Gjerning  
 Over Kong Neleus han tog; en elskelig Biv han i Huset  
 Bragte sin Broder, men selv til det gangerernærende Argos  
 Vandred han ud til fremmede Folk, thi det var ham bestikket  
 Der at fæste sin Boe, og Argeiernes Folk at beherske.

240 Der han bygged en kneisende Borg, og tog sig en Hustrue,  
 Som ham Antiphates bar og Mantios, frastige Sønner.

Fader Antiphates blev til Dikles, den modige Kæmpe,  
 Helten Dikles's Søn var den frigerste Amphiaraos,  
 Hvem baade Nigisbehersteren Zeus og Phoibos Apollon

245 Elsked usigelig høit, dog ei til Alderens Tærskel  
 Kom han; for Thebe han faldt, forraadt ved Qvindeforæring.  
 Amphiaraos's Børn Amphilochos var og Alkmaion.

Mantios's Sønner var to, Polyphoides og Kleitos den fagre,  
 Kleitos blev ranet fra Jord af den guldstolthronende Dugning:

- 250 Alt for hans Deiligheds Skyld, hos de salige Guder at leve.  
 Men Polyphoides blev kaaret af Phoibos Apol til den bedste  
 Seer, som fandtes paa Jord efter Amphiarao's Hensart,  
 Men for en Tvist med sin Fader han til Hyperesia flytted,  
 Der forkyndte han Menneſkens Børn deres kommende Skjebne.
- 255 Son af ham var den Mand, og hans Navn var Theoklymenos,  
 Som sig Telemachos nærmed, og traf ham just som han offred  
 Viin og bad andægtig en Bøn ved det tjærede Fartoi;  
 Og med bevingede Ord han taledede til ham og sagde:  
 Kjære! da her jeg træffer dig just ifærd med at offere,
- 260 Beder jeg dig ved dit Offer, ved Guddommen, og ved dit eget  
 Hoved saavelſom ved Mændenes her, som gjøre dig Følge,  
 Siig mig forſand hvad jeg spørger dig om, og fordølg mig det ikke,  
 Hvem eſt du? af hvad Folk? fra hvad Land? og af hvilke Forældre?  
 Strax den forſtandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:
- 265 Dette, du fremmede Mand! vil jeg ſige dig ganske ſandfærdig.  
 Ithakas De er mit Hjem, og min Fader er Konning Odysseus,  
 Af! han var det, men alt er han ynkelig kommen af Dage;  
 Derfor jeg ſanked mig Folk, og ſtævnede hid paa et Fartoi,  
 Efter min Fader at spørge, ſom alt var borte ſaa længe.
- 270 Derpaa til Svar ham gav den kraftige Theoklymenos;  
 Saaledes har ogsaa jeg mit Hjem forladt, thi en Landsmand  
 Slog jeg ihjel, og Brødre han har og Venner i Mængde  
 Rundtom i Argos, hvis Magt er ſtor blandt Achaiernes Sønner;  
 Ræd for Død og ſorten Fordærv, hvormed de mig true,
- 275 Flyer jeg, thi nu er min Lod, omkring i Berden at flakke.  
 Tag mig da med paa dit Skib, jeg kommer ſom bedende Flygtning,  
 Ellers de myrde mig viſt, thi alt de forfølge mig ſikkert.  
 Strax den forſtandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Vel! har du Lyſt, da vil jeg dig ei bortjage fra Skibet;
- 280 Stig ombord! og Roſt ſkal du ſaae ſaa god ſom vi har den.  
 Saa han taled, og tog af hans Haand den kobberne Landſe,  
 Denne han ſtrakke paa Dæk i det aareforſynede Fartoi,  
 Selv ſaa ſteg han ombord paa den havbefarende Snekke,  
 Satte ſig agter i Skuden, og Theoklymenos ved Siden
- 285 Sidde han bød; og hans Folk ſtrag Linerne løsned fra Bagſtav.  
 Derpaa med lydelig Roſt Telemachos bød ſine Svende,  
 Fat at tage paa Stænger og Tong, og flux de ham lyſtred.

- Masten af Gran de haled tilveirs; i den borede Midtoft  
 Reiste de høit den paa Dæk, og fast de bandt den med Banter,  
 290 Heised saa skinnende Seil med snoede Liner af Kobud.  
 Pallas Athene dem fikked en foelig Kuling til Reisen,  
 Kast gjennem Lusten den blæste fra Skye, at det hurtige Fartoi  
 Kunde med Jil fuldbyrde sit Løb over Bolgernes Saltvand.  
 Kranoi forbi det løb, og det flodbestyede Chalkis;  
 295 Men da det lakked ad Nvæld, og Skumring paa Beiene bredtes,  
 Kom det paa Høiden af Phea, fremjaget ved Blæst fra Kronion,  
 Derpaa det hellige Elis forbi, hvor Epeierne herste.  
 Derfra han styred sit Skib mod de spidsfremstikkende Holme,  
 Grublende svart, om han drog til sin Død, eller frelst vilde vorde.  
 300 Konning Odysseus i Hytten imens hos den ærlige Hyrde  
 Sad og spiste til Aften med samt hans Evende tilhobe.  
 Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,  
 Saled Odysseus iblandt dem, for Hyrden at sætte paa Prøve,  
 Om han endnu vilde gjæste ham mildt, og byde ham Herberg  
 305 Under sit Tag, eller mane ham til at vandre til Staden.  
 Hør engang, Eumaios! og samtlige Hyrder tilhobe!  
 Lyt jeg har, naar det dages, til Byen at gaae som en Tigger,  
 Ellers jeg dig og dit Folk saa let til Besvær kunde falde.  
 Tjen mig da med dit Raad, og giv en Mand mig til Folge,  
 310 Beien at vise mig did, men selv skal omkring jeg i Staden  
 Gaae, om mig Noget vil række maastee en Sturk og en Ravring.  
 Og saa jeg kommer vel hen til Konning Odysseus's Bolig,  
 Tidende bringer jeg da den forskandige Penelopeia;  
 Og saa jeg drifter mig ind i de trodsige Beileres Skare,  
 315 Mulig de give mig Mad, da de selv er forsynede fuldtop.  
 Gerne jeg tjener dem da med hvadsomhelst de forlange,  
 Thi jeg maa sige dig Noget, men mærk paa mit Ord og hør mig!  
 Givet det blev mig af Hermes, Budbringeren, som jo forlener  
 Skjønhed og Tække til al den Dont, som Mennesker øve,  
 320 At der blandt Menneskens Børn knap findes min Mester i Flinkhed,  
 Baade til Jld at bøde, og Ved at splintre til Brændsel,  
 Kjød at stege, og stykke det ud, og Pofaler at fylde,  
 Eller hvad ringere Mand maa gjøre for mægtige Herrer.  
 Sukkende dybt du gav ham til Svar, du Evinens Hyrde:  
 325 Af! du fremmede Mand! hvorledes er saadan en Tanke

- Falden dig ind? du vil dig jo reent i Fordærvelse styrte,  
 Hvis du er findet at vove dig ind blandt Beilernes Skare;  
 Alt deres Frækhed og Vold har naaet til Himmelen's Jernborg.  
 Troe ei heller, at Folk som du de til Tjenere bruge,
- 330 Nei! glathagede Knose med prægtige Kapper og Kjortler,  
 Altid besmurte med Olie paa Hoved og blomstrende Ansigt,  
 Barte dem op, og i Salene staae velblankede Borde,  
 Bugnende fulde bestandig af Viin, af Brød og af Kjødmat.  
 Bliv da her! der vil Ingen besvære sig over dit Ophold,
- 335 Hverken jeg selv eller nogen af Svendene her i min Hytte.  
 Men naar tilbage han kommer, den elskede Søn af Odysseus,  
 Da vil han selv en Klædning forære dig, Kjortel og Kappe,  
 Og han vil skaffe dig hen, hvorhelst dit Hjerte begjærer.
- Ham gjensvared Odysseus, den kjæktudholdende Konning:
- 340 Gid du Fader Kronion maa vorde saa kjær, som du mig est,  
 Da du mig steder til Roe efter haard, moisommelig Wildfart.  
 Der er dog Intet saa suurt for en Mand, som at flakke bestandig,  
 Thi for den nedrige Bug maa Mennesket døie saa meget,  
 Naar man med Farer og Sorg og Fortvivlelse drages i Verden.
- 345 Dog da du vil mig beholde, og vente mig bød til han kommer,  
 Vel! saa fortæl mig da lidt om Konning Odysseus's Moder,  
 Og om hans Fader, hvem her han forlod paa Alderens Tærstel,  
 Enten de lever endnu, og den lysende Sol dem bestinner,  
 Eller de alt ere døde, og gangne til Hades's Bolig.
- 350 Ham gjensvared Eumaios, Formanden for Evinenes Hyrder:  
 Dette, du fremmede Mand! vil jeg sige dig ganske sandfærdig.  
 End er Laertes ilive, men Zeus bønsfalder han daglig,  
 At dog hans Sjæl fra Lemmerne snart maa flygte derhjemme,  
 Thi han er svart forgræmmet af Sorg for sin Søn, som er borte,
- 355 Og for sin Ungdomsiv, den forstandige Qvinde, hvis Hensart  
 Nærmest til Hjerte ham gif, og gjorde ham tidligen gammel.  
 Over sin hædrede Søn hun sørged saa dybt, at hun døde  
 Ret en ynkelig Død; gid ei nogen Mand her i Landet,  
 Som er mig kjær og huld, maa ende saa bæst ~~si~~ Dage!
- 360 Medens hun leved endnu, hvor svart hun end var forgræmmet,  
 Bar det min Lyst at spørge mig for, og at snakke med hende,  
 Da hun mig selv havde fostret fra Dreng med Ktimene sin bolde  
 Rigtbeslørede Datter, som blandt hendes Børn var den yngste.

Sammen hun fostred os Begge, dog knap hun elsked mig mindre;  
 365 Men da til Ungdoms livsalige Aar vi Begge var komne,  
 Giftest de Pigen til Same for glimrende Brudforæring,  
 Men hendes Moder en Klædning mig gav, baade Kjortel og Skappe,  
 Ket en pyntelig Dragt, og Skoe hun paa Benene gav mig,  
 Skikked saa ud mig paa Landet, men meer end før hun mig elsked.  
 370 Dog alt dette jeg savne nu maa, men de salige Guder  
 Triksel forunde den Dont, som her jeg stadig besørger,  
 Deraf jeg spiser og drikker, og giver til værdige Gjæster.  
 Men af vor Dronning er ei nogen Venlighed længer at vente,  
 Hverken i Ord eller Daad, fra den Tid de trodsige Herrer  
 375 Styrked i Huset til Plage, og Tjenere vil dog saa gjerne  
 Snakke med Madmoder selv, og spørge sig for om Udskilligt,  
 Fage sig en Bid og et Kruus, og lidt til at tage paa Landet  
 Med sig hjem, og hvad der en Svend husvaler forresten.

Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:

380 Ak! saa blev du forvist, Eumaios! som Pog allerede  
 Bidt omtumlet i Berden fra Fædreneland og Forældre.  
 Dog fortæl mig nu dette, men sig mig den skæreste Sandhed!  
 Blev din mægtige Stad maaskee forstyrret af Krigsfolk,  
 Hvor hos din Fader du boede tilforn og din værdige Moder?  
 385 Eller har fiendtlige Mænd engang, mens ene du vogted  
 Faar eller Kær, dig rovet, og ført over Havet og falbudt  
 Her til Herren i Huus, som for dyr Betaling dig kjøbte?

Ham gjensvared Eumaios, Formanden for Svinenes Hyrder:  
 Fremmede Mand! da du spørger mig ud, og fritter om dette,  
 390 Sæt dig da taus, hør efter, og gjør dig med Vinen tilgode!  
 Nu er jo Natten forskærdelig lang, og vel skal man sove,  
 Men ved at snakke skal ogsaa man more sig; ei du behøver  
 Tidlig til Sengs at gaae, lang Sovn er desuden en Plage.  
 Men af de øvrige Mænd kan hvo som lystet og ønsket

395 Gange herfra til Roe, men imorgen ved tidligste Daggrye  
 Strog efter Davre med Konningens Sviin I drage paa Græsgang.  
 Men i vor Hytte vil her vi To ved Mad og ved Drikke  
 More ved Tale hinanden om gruelig Sorg, som os ramte.  
 Ogsaa den Kummer, en Mand har lidt, kan glæde hans Hjerte,  
 400 Naar han har døiet mangfoldigt, og svart omflasket i Berden.  
 Nu jeg fortælle dig vil, hvorom du mig spørger og fritter.

Syria hedder en De, kanske du hørte den nævne,  
 Nord for Ortygia hen mod det Strøg, hvor Solen sig hverver;  
 Ei er den stærkt befolket, men hyperlig er den igrigt,  
 405 Rig paa Oyer og Faar, og med Viin og Hvede bevoget.  
 Aldrig har Folket af Hungerensnød lidt, ei heller af andre  
 Plager, som falde saa haardt over Jordens usalige Sønner;  
 Men naar de Folk, som Den beboe, ere stegne til Alders,  
 Nærme sig Artemis' brat og Apollon med sølverne Bue,  
 410 Og med en lempelig saarende Piiil berøve dem Livet.  
 Byerne der ere to, og Alt har de deelt sig imellem,  
 Men over begge regjered tilforn min Fader som Konge,  
 Ktesios, Ormenos' Søn, en Mand som en Guddom at skue.

Hist nu landed engang nogle søbevante Phoiniker,  
 415 Skjelmer, med Glitter og Stads ombord paa det tjærede Fartoi.  
 Men hos min Fader i Huset der leved en Phoinikerinde,  
 Fager og rank af Væxt, og kyndig i glimrende Arbeid;  
 Hende forlokkede snart ved List de lumste Phoiniker,  
 Thi da ved Stranden hun skjædede Toi, da fristed en Sømand  
 420 Hende til Elskov og Leie, hvorved saa ofte de svage  
 Qvinder forledes til Ondt, selv de, som ellers er brave.  
 Ogsaa han spurgte da, hvem hun var, og hvorfra hun var kommen,  
 Strax om min Fader hun gav ham Besked og hans Høienloftsbolig:  
 Fod og baaren jeg er i det kobberstraalende Sidon,  
 425 Jeg er Arhbas' Datter, og styrrende rig er min Fader,  
 Men af en Søroverflok fra de Taphiers Land blev jeg ranet,  
 Just som fra Marken jeg kom; de førte mig bort, og mig salbød  
 Her til Herren i Huus, som for dyr Betaling mig kjøbte.

Hende da svared den Mand, som i Løn havde nydt hendes Elskov:  
 430 Har du ei Lyst at drage med os igjen til dit Hjemland,  
 Utter i Høienloftshuus at see baade Fader og Moder?  
 End de leve forsand, og end man kalder dem rige.

Derpaa til Svar gav Qvinden igjen, og sagde til Manden:  
 Jo! det ønsked jeg gjerne, naar blot I love mig, Sømand!  
 435 Og mig bekræfte med Eed, at I hjem vil føre mig uskadt.

Saa hun taled, og Samtlige svor den Eed, hun forlangte.  
 Men da de saa havde svoret, og fuldelig Eeden bekræftet,  
 Taledde Qvinden iblandt dem paany, og gav dem til Gjensvar:  
 Gaaer nu stille tilværks, og lad ei Noget fra Skibet



- 440 Tale mig til med et Ord, isald han mig møder paa Gaden,  
 Eller ved Kilden maaskee, at ei til den Gamle derhjemme  
 Nogen fortælle det skal, thi vist, naar han mærkede Uraad,  
 Basted han haardt mig i Baand, og Eder Fordærv vilde times.  
 Holder da Sagen forborgen og dulgt, men iler med Indkjøb;  
 445 Og naar I Skibet har ladet med Alt hvad I ønske til Reisen,  
 Sender da flux til Borgen et Bud, at give mig Barsel!  
 Da vil jeg tage hvad Guld der først mig falder for Haanden,  
 Men for min Fragt vil jeg ogsaa en Løn Eder give desuden.  
 Mig har den mægtige Herre sin Søn betroet til Fostring,  
 450 Pogen er snild, og vandrer jeg ud, saa løber han med mig.  
 Ham vil jeg bringe til Skibet, og hvorsomhelst I vil sælge  
 Drengen til fremmede Folk, vil I faae anseelig Betaling.  
 Saa hun taled, og vandrede hjem til vor prægtige Bolig.  
 Dog ved vor Bue de liggende blev til Aaret var omme,  
 455 Og til det bugede Skib indkjøbte de Varer i Mængde.  
 Men da saa Lasten var fuld, og Skuden var klar til at lette,  
 Skikked de strax et Bud afsted med Melding til Qvinden.  
 Op til min Faders Palads en snue Phoiniker som Kræmmer  
 Kom med et Halsbaand af Guld, som var smukt indfattet med Bernsteen.  
 460 Baade min værdige Moder og samtlige Terner i Salen  
 Tog det begjærlig i Haand, og betragtede Smykket med Studsen.  
 Mens de saa tinged om Prisen, da nikkede taust han til Qvinden,  
 Og da hans Vrind var røgtet, tilbage han gif til sit Fartoi.  
 Qvinden nu tog mig ved Haand, og førte mig ud af Paladset;  
 465 Men i den forreste Stue stod Bægre paa dækkede Borde,  
 Gjæster man ventede i Huus, som jevnligen kom til min Fader,  
 Nu var de gangne til Things, og sad i Folkeforsamling.  
 Flux af de prægtige Bægre hun rafsede tre, som hun lønlig  
 Putted i Barmen, og jeg eenfoldige Pog hende fulgte.  
 470 Just som Solen sig bjerged, og Skumring paa Beiene bredtes,  
 Kom med ilende Fjed vi ned til den støiende Søhavn,  
 Hvor det Phoinikiske Skib laae kant og klart til at lette.  
 Folket nu Skuden besteg, og foer ad de flydende Beie,  
 Qvinden og jeg var ombord, og Zeus tilstikked os Medbør.  
 475 Secj samfældige Døgn baade Dag og Nat vi nu seiled,  
 Men da den syvende Dag var sendt af Fader Kronion,  
 Da blev Qvinden med Et med en Pii af Artemis truffen,

Ned i Sumpen af Skibet hun styrtede brat som en Maage.  
 Ud over Bord paastand til Rov for Sæler og Fiske  
 480 Hived de Qvinden; bedrøvet da blev jeg ene tilbage.  
 Snart drev Blæsten og Strømmen dem hen til Ithakas Kyfter,  
 Der de bød mig tilfals, og den ædle Laertes mig købte.  
 Saaledes først i mit Liv jeg Ithaka saae for mit Die.

Derpaa den Udling Odyssees gjensvarede Hyrden saalunde:  
 485 Dybt Eumaios! forsand har du rørt i Barmen mit Hjerte  
 Bed at fortælle mig dette og al den Qual du har fristet.  
 Dog har Kronion forsand beskæret dig Held i dit Banheld,  
 Da du est kommen i Huus, efter alt hvad du leed, hos en venlig  
 Mand, som hjærlig af Sind dig med Mad og Drikke forshner;  
 490 Her du lever et hyggeligt Liv, mens jeg som en Hjemløs  
 Landede her, der fra Bye og til Bye maa flakke bestandig.

Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted;  
 Derpaa til Hvile de lagde sig ned, dog stakket var Sønnen,  
 Snart paa sin prægtige Stol steg Dagningen. Men under Kyften  
 495 Strog Telemachos' Folk nu Seil, og firede Masten  
 Rast, saa roede de frem, til Landingspladsen de naaede.  
 Flug udfasted de Dræg, og fortoiede Skuden med Lougværk,  
 Ginge saa selv iland paa den havbestyldede Strandbred,  
 Laved sig Davre paastand, og blandede Vinen den røde.  
 500 Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,  
 Tog den forstandige Svend Telemachos Ordet, og sagde:

Roer nu op til Byen det tjærede Skib, Kamerater!  
 Medens paa Landet jeg ud til Hyrderne selv mig begiver,  
 Markerne vil jeg besce, men i Skumringen gaaer jeg til Staden.  
 505 Banke der skal imorgen den Dag til Belønning for Farten  
 Ret et fornøieligt Gilde med qvægende Biin og med Suulmad.

Derpaa til Ynglingen talte den kraftige Theoklymenos:  
 Hvor skal jeg dog, min Son! thy hen? hos hvem skal jeg søge  
 Huus af alle de Folk, som herske paa Ithakas Fjeldøe?  
 510 Eller skal lige jeg gaae til dit eget Palads og din Moders?

Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Ellers jeg raaded dig helst at begive dig op til vor Bolig,  
 Ei skulde Noget du savne som Gæst, men nu var du daarlig  
 Faren, da jeg er borte, og knap vil du træffe min Moder,  
 515 Sjelden i Salen hun lader sig see, hvor Beilerne færdes,

Helt affides fra dem med sin Bæv hun syler i Høiloft.  
 Dog en Mand jeg nævne dig vil, til hvem du kan vandre,  
 Gaf til den glimrende Helt Eurymachos, Polybos' Arving,  
 Hvem Ithakesernes Folk som en Gud betragte for Tiden,  
 520 Ingen er mægtig som han, og meest af Alle han ønsker  
 Baade min Moder til Liv, og Odysseus's Hæder at arve.  
 Ene dog veed Olymperen Zeus, som i Etheren throner,  
 Om ikke Jammerens Dag maaskee før Trylluppet kommer.

Just som han taledes saa, da fløi der en Fugl fra Høire,  
 525 Phoibos's hurtige Fugl, en Høg; i Kloen en Due  
 Holdt den og plukked dens Fjer, men til Jord den Bingerne tabte.  
 Midt mellem Skibet de faldt og den Plet Telemachos stod paa.  
 Strax fra Folkene bort nu Theoklymenos ham kaldte,  
 Trykkede fast hans Haand, tog Ordet, og talte saalunde:  
 530 Ei uden Guddoms Forsøining, Telemachos! Fuglen fra Høire  
 Fløi; selv klart jeg den saae, og begreb, den var en Bebuder.  
 Ifkun Odysseus's Et, og ei nogen anden skal herske  
 Her paa Ithakas Land, men Ederes er Magten for evig.

Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 535 Sid, du fremmede Mand! det saa maatte skee som du siger!  
 Spore du skulde da snart mit venlige Sind, og erholde  
 Gaver i Mængde, saa Hver, som dig traf, vilde prise din Lykke.

Talt, og strax til sin trofaste Svend Peiraios han sagde:  
 Klytios' Søn Peiraios! du lystred mig villig i Alting  
 540 Meer end nogen af alle de Mænd, som mig fulgte til Phlos;  
 Tjen mig da nu i at tage den Fremmede hjem til din Bolig,  
 Dvæg ham venlig som Gæst, og hædre ham, indtil jeg kommer!

Derpaa ham svared igjen den landseberømte Peiraios:  
 Om du end aldrig saalange, Telemachos! hiiset vil tøve,  
 545 Skal jeg den Fremmede huse, og ei skal han mangle Forpleining.

Talende saa gif selv han ombord, og befaled sit Mandskab,  
 Selv at skibe sig ind, og Linerne løsne fra Bagstavn.  
 Flux ombord de nu gif, og paa Tofterne toge de Sæde.  
 Men under Fødderne bandt sig Telemachos deilige Saaler,  
 550 Tog saa sit mægtige Sphd med den skarptilspidsede Malmud  
 Op fra Dæk; men hans Folk strax Linerne løsned fra Bagstavn,  
 Derpaa de stødte fra Land, og seilede op imod Staden,  
 Som dem Telemachos bød, den elskede Søn af Odysseus.

Selv med ilende Skridt han vandred afsted, til han naaede  
555 Stalden, hvor Svinene stod i tusinde Tal, dem Eumaios  
Bogted, den ærlige Mand med det kjærligste Sind mod sit Herskab.

---

---

## S e r t e n d e   S a n g .

---

Telemachos gjentjender sin Fader.

- K**onning Odysseus i Hytten imens med den ærlige Hyrde  
Ild antændte paa Urnen, og laved sig Davre ved Daggrye,  
Derpaa de Svendene sendte til Bangs med Svinenes Flokke.  
Da nu Telemachos kom, foer logrende mod ham de bidste  
5 Hunde, dog uden at gjøe; strax mærkede Helten Odysseus,  
At de med Halerne logred, og tydelig hørte han Fodtrin.  
Strax med bevingede Ord han taledes saa til Eumaios:  
Vist er det enten en Svend, som nu sig nærmer din Hytte,  
Eller en anden Bekjendt, ei Hundene gjøe ved hans Komme,  
10 Logrende stimle de trindt ham, og Lyd jeg fornemmer af Fodtrin.  
Ordet var knap udtalt, da stod allerede ved Hyttens  
Dør hans elskede Søn; op sprang den forbausede Hyrde,  
Brat afhænde ham faldt de Kar, med hvilke han fyled,  
Blussende Wiin at blande, da styrted han ud mod sin Herre;  
15 Først han kyssed hans Hoved og begge hans deilige Dine,  
Begge hans Hænder dernæst, og Taarene rulled saa stride.  
Ret som den fjærlige Fader sin Søn omfavner saa henrykt,  
Naar i det tiende Aar han kommer fra fremmede Lande,  
Sommen, den eneste, elskte, som dyb Bekymring ham voldte;  
20 Saa den ærlige Hyrde den fagre Telemachos kyssed,  
Knugende fast ham i Favn, som om han fra Døden var undflyet;

- Dg med bevingede Ord han klagende talte saalunde:  
 Kommer du, elskede Sjel, Telemachos! Aldrig jeg ventede  
 Meer at see dig igjen fra den Stund du seiled til Phloos.
- 25 Kom da, kjæreste Søn! træd ind, at min Sjel jeg kan gotte,  
 Ved at betragte dig ret, hjemkommen fornyet fra det Fjerne.  
 Ei ret flittig desuden til Hyrderne seer du paa Landet,  
 Meest i Byen du lever, thi bedst det huer dit Hjerte,  
 Alt det forstyrrende Bæsen at see, som Beilerne drive.
- 30 Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Vel, lad saa være, Faerlil! dog nu jeg kommer for din Skyld,  
 Baade for selv at see dig igjen, og at høre din Tale.  
 Boer i Paladset min Moder endnu, eller blev hun af fremmed  
 Mand ført hjem som Brud, og besudlet Odysseus's Leie
- 35 Alt af Edderkopsvæv, da Ingen paa Bolsterne hviler?  
 Ham gjensvarede Eumaios, Formanden for Svinenes Hyrder:  
 Ja tilvisse, hun boer endnu, men forgræmmet i Hjertet,  
 Hist i det høie Palads, i Sorg og Kummer bestandig  
 Dag henrinder og Nat for din bitterliggrædende Moder.
- 40 Saa han taled, og tog af hans Haand den kobberne Landse.  
 Ind over Tærskelens Steen i Stuen Telemachos traadte;  
 Strax hans Fader Odysseus sin Plads ham veeg, da han indtræen,  
 Dog tilbage ham holdt Telemachos venlig og sagde:  
 Bliv kun siddende, fremmede Mand! vi finde vel ogsaa
- 45 Sagtens en Plads i Hytten; den Mand nok skaffer mig Sæde.  
 Talt, og Odysseus igjen tog Plads; da bunkede Hyrden  
 Lovfulde Qviste paa Gulv, og Skind han bredte derover.  
 Med paa disse sig satte den elskede Søn af Odysseus.  
 Strax fremsatte nu Hyrden paa Fad den ristede Kjødmad,
- 50 Som de den forrige Dag havde levnt, da de holdt deres Maaltid,  
 Og i en Fart han stablede Brød i Kurve til Bordet.  
 Men da han Vin havde blandet, som Honning saa sød, i et Trækruus,  
 Satte han selv sig ned, med Ansigtet vendt mod Odysseus.  
 Derpaa de langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked,
- 55 Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,  
 Tog Telemachos Ordet, og sagde til Svinenes Hyrde:  
 Fader! hvor kom den Fremmede fra? hvorledes har Søfolk  
 Bragt ham til Ithakas De? for hvem udgive sig disse?  
 Thi han er ei kommen vandrende hid paa sin Fod, kan jeg tænke.

- 60 Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Svinenes Hyrde:  
 Dette jeg gjerne, min Søn! sandfærdigen vil dig fortælle:  
 Med han stammer fra Kreta, en De, som strækker sig vide,  
 Men, som han siger, han blev til mangfoldige Byer i Verden  
 Tumlet omkring, thi saadan en Lod ham bestæred en Guddom;  
 65 Nys borttrømt fra et Skib, besat med Tbesprotiske Bolds mænd,  
 Lyede han hid til min Hytte, men nu til dig jeg betroer ham;  
 Gjør hvad der tykkes dig bedst! om Bessjermelse beder han ydmyg.  
 Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Bitterlig ondt, Eumaios! mig gjør det Ord, som du sagde,  
 70 Thi hvordan skal vel jeg den fremmede Mand kunne huse?  
 Selv er jeg ung endnu, og ei paa min Arm kan jeg stole  
 Nok, til at stande ham bi mod den Mand, som vilde ham frænke.  
 Ogsaa min Moder i Sind er heel tvivlraadig og uvis,  
 Om hun skal blive derhjemme hos mig, og vare paa Huset,  
 75 Greben af Blue for sin Egtemands Seng og for folkeligt Vaurne,  
 Eller om følge hun skal den Uchaier, som ypperst af Alle  
 Kom til Paladset som Beiler, og bød de rigeste Gaver.  
 Dog da den fremmede Mand er kommen engang til din Bolig,  
 Vil jeg en pyntelig Klædning forære ham, Skjortel og Kappe,  
 80 Dertil et Sværd, tveegget og skarpt, og til Fødderne Saaler,  
 Og jeg vil skaffe ham hen, hvorhelst hans Hjerter begjærer.  
 Dog, har du Lyst, saa behold ham her som Gæst i din Hytte,  
 Saa vil jeg sende ham Klæder og al den Kost han behøver,  
 For at han dig og dit Folk ei her skal ligge til Byrde.  
 85 Men at den fremmede Mand til Beilerne hen sig begiver,  
 Raader jeg fra, thi al deres Færd er formastelig Frækhed;  
 Let de kunde ham haane, og dette mig svart vilde pine;  
 Lidet formaaer en Mand, naar ene han staaer blandt Flere,  
 Om han er aldrig saa fjæk, langt stærkere hine dog ere.  
 90 Ham tiltaled Odysseus, den fjæktudholdende Konning:  
 Kjære! saafremt ogsaa jeg tør Mund oplade til Gjensvar,  
 Troe mig, det dybt i Hjertet mig skjær, at høre fortælle  
 Om det uteerlige Væsen, som Beilerne drive saa frække  
 Hist i Paladset, til Trods for dig, saa vakker en Yngling.  
 95 Siig mig, om selv godvillig du fue dig lod, eller mulig  
 Folket i Landet dig hader, forledt af guddommeligt Sand sagn  
 Eller om Unke mod Brødre du har, til hvilke man gjerne

- Sætter i Feide sin Lid, om saa Kampen er aldrig saa hidfig.  
 O var jeg end saa ung med saadant et Mod, som jeg føler,  
 100 Eller en Søn af Odysseus jeg var, eller Konning Odysseus  
 Selv... fra sin Fart kom hjem, thi endnu er der skjellig Forhaabning,  
 Gid en Fiende da slug af Hals mig hugged mit Hoved,  
 Hvis ikke jeg den samtlige Flok bereded en Ufærd,  
 Trædende frem i Odysseus's Sal, hiin Søn af Laertes!  
 105 Og om de saa mig enkelte Mand overvælded ved Mængden,  
 Heller jeg vilde da døe, og slaaes ihjel ved min Urne,  
 End jeg med Taal vilde see bestandig paa al denne Banart,  
 Hvoraa man Fremmede haaner og slaaer, og Piger til Utugt  
 Slæber omkring paa skammelig Viis i de prægtige Sale,  
 110 Fylder sig graadig med Wiin, og Suul opfraadser med Gridsked  
 Frækt, med umaadelig Raadhed, og det uden Maal eller Ende.  
 Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Dette, du fremmede Mand! vil jeg sige dig ganske sendfærdig.  
 Ei er det samtlige Folk mig fiendst eller hadelig findet,  
 115 Heller ei Anke mod Brødre jeg har, til hvilke man gjerne  
 Sætter i Feide sin Lid, om saa Kampen er aldrig saa hidfig.  
 Zeus holdt kun vor Slægt ved enkelte Fødsler vedlige:  
 Eneste Søn var Laertes, ei fleer Arkeisios avled,  
 Eneste Søn var Odysseus, og mig Odysseus i Huset  
 120 Lod eenbaaren tilbage, ei Glæde han nød af sin Arving.  
 Derfor har her i Huset vi nu mangfoldige Fiender;  
 Alle de mægtige Mænd, som raade for Verne rundtom,  
 Same, Dulichions De, og det skovbeklædte Zakynthos,  
 Alle de Drotter desuden, som herse paa Ithakas Fjeldøe,  
 125 Frie hver En til min Moder, og haardt medtage de Huset.  
 Selv hun hverken formaaer det skjændige Bryllup at aflaae,  
 Eller at ende den Færd; men hine forøde ved Fraadsen  
 Keent mit Huus, og mig selv ret snart ombriage de voldsomt.  
 Dog i Gudernes Skjød forsand alt dette jo hviler.  
 130 Skynd dig nu hen, Faerli! til den fløgtige Penelopeia,  
 Siig, at ieg sund og karst er igjen hjemkommen fra Phlos.  
 Her jeg bliver imens, men kom, saasnart du har Budskab  
 Meldt, dog kun til min Moder, lad ei nogen anden Uchaier  
 Gaae det at høre, thi Mange der er, som ville mig ilde.  
 135 Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Evinenes Hyrde:



- Godt! jeg begriber din Mening, dit Bud jeg fatter tilfulde;  
 Dog nu sig du mig, men tæl den skæreste Sandhed!  
 Skal med det samme jeg gaae som Bud til den stakkels Laertes?  
 Han som tilforn, forgræmmet af Sorg over Sønnen Odysseus,  
 140 Passet paa Markens Bedrift, og selv i Trællenes Stue  
 Draf og spiste med dem, naar Hjertet i Barm det begjærte;  
 Nu derimod fra den Stund, du gif over Havet til Pylos,  
 Smager han ei, som man siger, den ringeste Mad eller Drikke,  
 Seer ei heller til Markens Bedrift, men sidder og sukker,  
 145 Jamrende lydt bestandig, saa Huden om Knoglerne skrumpes.  
 Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Slemt forsand! men saa nødig vi vil, maae vi lade ham vente.  
 Stod det i Menneskens Magt at naae hvad helst de sig ønske,  
 Først og fremmest vi ønsked os da min Faders Gjjenkomst.  
 150 Kom da saasnart du har Budskabet bragt, men gjør ikke Omvei  
 Ud paa Landet til Gubben, dog sig du maa til min Moder,  
 At hun saa snart som mulig skal sende sin Fadebuursterne  
 Lønlig afsted; lad hende som Bud gaae ud til den Gamle!  
 Saa formanede han Hyrden, og denne paaastand sine Saaler  
 155 Bandt under Fod, og vandred til Byes; for Pallas Athene  
 Ikke fordu!gt det blev, at Eumaios var gangen fra Hytten.  
 Did hun strax sig begav, omstabt til en dødelig Qvinde,  
 Fager og rank af Væxt, og kyndig i glimrende Arbeid.  
 Lige ved Døren til Hytten hun stod, for Odyssees alene  
 160 Synlig, og ei Telemachos saae eller mærkede Gudinden,  
 Ei for Mennesker alle sig Guderne lade tilsyne,  
 Men hun blev seet af Odyssees og Hundene; ikke de glammed,  
 Men gjennem Hytten af Skrak de knurrende foer til en Side.  
 Flug hun vinked med Bryn, det forstod den Skonning Odysseus,  
 165 Ud af Stuen han gif heelt hen til det kneisende Gaardshegn,  
 Treen saa frem for Gudinden, da taledede Pallas Athene:  
 Værling af Zeus! Laertes's Søn! Odyssees du snilde!  
 Tæl nu frit til din Søn, og fortæl ham Alt uden Dølgemaal!  
 At til den prægtige Stad I sammen kan gaae, og berede  
 170 Beilernes Sværm Fordærv og Død; jeg selv ikke længe  
 Borte skal blive fra Eder, thi snart efter Kampen jeg længes.  
 Saaledes taled Athene, og gav ham et Slag med sin Guldstav.  
 Flug den forrige Dragt, den tvættede Skjortel og Skappe,

- Gav hun Odysseus om Bryst, og forøged hans Væxt og hans Ungdom;  
 175 Fyldige bleve hans Kinder paany, bruunladen hans Farve,  
 Og om hans Hage de krøllede Haar blev mørke som fordum.  
 Derpaa begav Gudinden sig bort, men Helten Odysseus  
 Treen i Hytten; den elskede Søn blev ræd for sin Fader,  
 Dinene vendte han bort af Frygt, at han skued en Guddom,  
 180 Og med bevingede Ord han taledede til ham, og sagde:  
 Heel forskjellig du fremmede Mand nu viser dig for mig,  
 Ei er din Dragt som den var, og forandret er ganske dit Mafsyn.  
 Bisfelig est du en Gud, som boer paa Himmelen vide,  
 Vær barmhjertig! at bringe vi kan dig takkeligt Offer,  
 185 Prunkende Gaver desuden af Guld, men spar os i Raade!  
 Ham gjensvared Odysseus, den fjæktudholdende Konning:  
 Nei! en Gud er jeg ikke; hvi holder du mig for en Guddom?  
 Nei! men din Fader jeg er, for hvem du med Suf og med Klage  
 Leed mangfoldige Qvaler, forfuet af Mændenes Frækhed.  
 190 Saa han taled, og kyssed sin Søn, og ned ad hans Kinder  
 Styrkede Taarer til Jord; bestandigen tvang han dem hidtil.  
 Ikke dog vilde Telemachos troe, at Manden, han skued,  
 Virkelig var hans Fader; da tog han Ordet, og sagde:  
 Nei! min Fader Odysseus umulig du est, men en Guddom,  
 195 Som mig bedaarer, end meer mine Suf og min Sorg at forøge.  
 Aldrig en dødelig Mand jo mægtede saadan en Gjerning  
 Blet ved sin egen Forstand, men kun en Gud, som sig nærmer,  
 Lettelig efter Behag omskaber til Ung eller Gammel,  
 Olding du var jo fornys, og klædt i lurvede Klæder,  
 200 Nu du Guderne ligner, som boe paa Himmelen vide.  
 Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:  
 Ei, Telemachos! klæder det smukt, med Beundring og Studsen  
 Diet at fæste saa stivt paa din elskede Fader ved Hjemkomst.  
 Aldrig forsand hidkommer til dig en anden Odysseus,  
 205 Nei! men jeg selv, den Mand, som leed og flakked saa meget,  
 Og i det tyvende Aar kom hjem til Fædrelandet.  
 Hiint derimod er et Værk af Hærfangsgudinden Athene,  
 Som efter Lykke forvandle mig kan, thi hendes er Magten.  
 Snart hun skaber mig om, saa ud jeg seer som en Stodder,  
 210 Snart en Yngling jeg vorder med prægtige Klæder paa Kroppen  
 Det er jo let for Guder, som boe paa Himmelen vide,

Snart at forherlige dødelig Mand, og snart ham fornødre.

Saa han taled, og satte sig ned; men Telemachos flynged  
 Fast sig om Faderens Hals med Jamren og strømmende Taarer,  
 215 Og hos dem begge blev vakt en inderlig Trang til at græde.  
 Lydt de hulked og jamred med stærkere Skrig end en Rovfugl,  
 Drn eller Grib med frogede Kløer, naar Knøse paa Landet  
 Røved dem Ungerne bort, endnu for smaae til at flyve.

Saa fra Dinenes Laag heel ynkelig rundt deres Taarer,  
 220 Og under saadan en Jamren vist Solen var gangen tilbage,  
 Naar ikke brat til sin Fader Telemachos saa havde talet:

Elskede Fader! fortæl, paa hvad for et Skib har dig Sofok  
 Hid til Ithaka bragt? for hvem udgive sig disse?  
 Thi du est ei kommen vandrende hid paa din Fod, kan jeg tænke  
 225 Ham tiltaled Odysseus, den fjæktudholdende Konning:  
 Dette jeg strax, min Son! sandfærdigen skal dig berette:  
 Hid blev jeg ført af Phaiakiske Mænd, berømte for Skibsfart,  
 Hvilke saa tit hjembringe de Folk, som Landet besøge.

Disse har nu paa et Skib mig sovende ført over Havet,  
 230 Sat mig paa Ithaka ned, og glimrende Gaver mig givet,  
 Dyrer af Kobber og Guld, og vævede Klæder i Mængde,  
 Men efter Gudernes Raad i en Hule det ligger forvaret.  
 Hid til Hytten jeg kom efter Pallas Athenes Befaling,  
 At vi om Fiendernes Drab kan Raad oplægge tilfammen.

235 Vel! opregn mig nu Beilernes Flok, og nævn deres Antal,  
 At jeg tilfulde kan see, hvor mange de er og hvor stærke,  
 Og for at veie jeg kan i mit klogtige Sind, og befemme,  
 Om vi alene formaae, vi To, uden Fremmedes Bistand,  
 Spidsen at byde dem fjækt, eller Hjælp maae søge hos Madre.

240 Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Altid, min Fader! forsand jeg hørte dig høilig berømme,  
 At du var stærk til at føre dit Spyd, og klogtig til Raadslag;  
 Dog dit Ord er for stort, du forfærder mig; aldrig vil Kampen  
 Lykkes for To, naar alene de slaaes med saa Mange, saa Stærke.

245 Ei blot ti eller togange ti er Beilernes Antal,  
 Nei! langt flere forsand, jeg skal strax optælle dig Flokken:  
 Først fra Dukhions De er i Alt halvhundred og tvende,  
 Lutter anføelige Mænd, sex Tjenere have de med sig.  
 Togange tolv er de Mænd, som hid ere komne fra Same,

- 250 Og fra Zakynthos en Snees Uchaier der kom i det Hele,  
 Men fra vort Ithaka her ere tolv høibyrdige Herrer,  
 Fulgt' af Medon Herolden med samt en guddommelig Sanger,  
 Og et Par kyndige Svende, som Mad udstykke ved Maaltid.  
 Gif vi nu løs paa hele den Flok i Paladset derhjemme,
- 255 Rædsom og beest for dig selv blev da let din Hevn over Boldsmænd.  
 Dog ifald i dit Sind udgrunde du kan os en Hjelper,  
 Tænk dig da om, hvem du troer vil freidigen yde sin Bistand!  
 Ham tiltaled Odysseus, den fjæktudholdende Konning:  
 Ja! forkynde det vil jeg, men mærk paa mit Ord og hør mig!
- 260 Tænk selv efter, om ei Athene med Fader Kronion  
 Border os nok, eller og, om jeg Fleer bør søge til Medhjelp!  
 Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Gode forsand er de begge, de Hjelpere, som du mig nævnte,  
 Høit i Skyer de throne, og høit over Andre de raade,
- 265 Bære sig dødelig Mand, eller og udødelig Guddom.  
 Ham tiltaled Odysseus, den fjæktudholdende Konning:  
 Bisfelig ei ret længe vil hun sig holde tilbage,  
 Fjernt fra den vældige Dyst, naar først i min Sal i Paladset  
 Kampen begynder med Kraft mellem os og Beilernes Skare.
- 270 Du, min Søn! skal imorgen, saasnart der lysner et Dagstjær,  
 Gaae til vort Huus, og færdes som før med de trodsige Herrer;  
 Selv, ledsaget af Hyrden, vil siden til Byen jeg komme,  
 Skabt livagtigen om til en gammel ulykkelig Stodder.  
 Men naar de saa paa skammelig Wiis mig i Huset forhaane,
- 275 Find dig da rolig deri, hvor slemt endog jeg behandles;  
 Om de ved Foden saa slæbe mig ud af Dør over Tille,  
 Om de saa efter mig kaste, saa see med Taal paa den Medfart!  
 Dog maa du nok dem formane med venlige Ord til at stoppe  
 Med deres Galninge = Streger, alligevel ei paa din Tale
- 280 Agte de vil; allerede Fordærvsens Dag er forhaanden.  
 Dette jeg ogsaa vil sige, men læg mit Ord dig paa Hjerte!  
 Naar det mig skydes i Sind af Raadgiverinden Athene,  
 Giver jeg dig med mit Hoved et Bink, og naar dette du mærker,  
 Tag da paastand, og gjem i en Braae udi Høienloftskammer
- 285 Alle de krigerste Baaben, som rundtom i Salene hænge!  
 Skulde da Beilerne spørge dig ad, ifald de dem savne,  
 Da skal du see med smigrende Ord deres Sind at besnakke.

- Bort fra Røgen jeg tog dem, ei meer de ligne de Vaaben,  
 Fordum Odyssees os leved i Huus, da han drog imod Troia,  
 290 Nu har de tabt deres Glands, saavidt Ildampen har naaet dem.  
 Dertil Kronion en Tanke mig gav af større Betydning:  
 Skulde der reise sig Riv blandt Eder engang i en Wiinruus,  
 Saare hinanden I kunde da let, og derved bestemme  
 Gjæsteres og Beileres Navn, thi Jern tiltrækker jo Manden. —
- 295 Ikkun til hver af os skal et Spyd og et Glavind du levne,  
 Dertil et Thyreskindes Skjold til os hver at tage paa Armen,  
 Ut vi kan gribe dem strax, naar frem vi storme til Angreb;  
 Dem vil Athene forvilde paaastand og den vise Kronion.  
 Dette jeg ogsaa vil sige, men læg mit Ord dig paa Hjerte!
- 300 Est du saasandt min Søn, og est af mit Blod du runden,  
 Ei erfare da Nogen, at hjem Odyssees er kommen,  
 Ei Laertes engang faae Nyss derom, eller Hyrden,  
 Ei nogen Svend eller Terne, ja selv ei Penelopeia!  
 Du og jeg alene vil Qvinderne's Stemning bespeide,
- 305 Raadeligt var det vel og, om vi Svendene prøved, tillige,  
 Hvo der ærer os To endnu, og frygter i Hjertet,  
 Hvo der har glemt os, og viser Foragt mod en Yngling som du er.  
 Ham gjensvared hans straalende Søn, og talte saalunde:  
 Fader! jeg haaber forvist, du med Tiden skal kjende mit Hjerte,
- 310 Da du skal see, jeg hverken er lad eller flygtig af Tanke;  
 Dog, at dette dit Raad vil vorde til Gavn for os Begge,  
 Tvivler jeg paa, thi beder jeg dig, den Sag at betænke.  
 Vandrer du om, og prøver Enhver, som røgter sit Arbeid,  
 Da vil du sinke dig blot, mens Beilerne rolig i Huset
- 315 Vde dit Gods ved frækt Fylderie uden ringeste Skaausel.  
 Dog tilraader jeg meget, at Qvinderne's Sind du bespeider,  
 Hvem der agter dig ringe, og hvem der er frie for Brøde;  
 Men at paa Landet vi gaae, og Mændene prøve ved Fæstald,  
 Huer mig ei, opsættes det kan til kommende Dage,
- 320 Saae du saasandt et Tegn fra den Uligsvinger Kronion.  
 Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.  
 Ned til Ithaka styred imens det forsvarlige Fartoi,  
 Som med Telemachos selv og hans Mænd var seilet fra Phlos.  
 Men da de saa vare styrede ind i Havnen den dybe,
- 325 Haled de strax paa Kysten iland den tjærede Skude,

- Og deres Vaaben fra Skib hjembar behjertede Svende.  
 Strax til Klytios' Huns de prægtige Gaver de bragte,  
 Men en Herold de skikket afsted til Odysseus's Bolig,  
 Som skulde bringe det Bud til den fløgtige Penelopeia,  
 330 Alt hendes Søn paa Landet nu var, men havde til Staden  
 Sendt sine Folk med Skibet, at ei den mægtige Dronning  
 Skulde betages af Angst, og fælde veemodige Saarer.  
 Der nu mødtes Herolden og Svinens Hyrde paa eengang,  
 Bringende begge den ædelig Biv eenslydende Budskab.  
 335 Men da de saa til den herlige Drot's Palads vare komne,  
 Frem i Ternernes Kreds da treen Herolden og sagde:  
 Nyss, min Dronning! din elskede Søn er kommen tilbage.  
 Derpaa sig nærmede Hyrden, og sagde til Penelopeia  
 Alt hvad den elskede Søn ham havde beordret at melde.  
 340 Men da han Alt havde meldt hvad der var ham befalet at sige,  
 Gik han til Svinene hjem, og forlod Paladset og Gaarden.  
 Beilerne ærgred sig svart, og heel modfaldne de vare;  
 Ud af Salen de gik, og ud for den kneisende Gaardsmuur.  
 Der paa Bænke de satte sig ned tæt udenfor Porten;  
 345 Først tog Polybos' Søn Eurymachos Ordet, og sagde:  
 Wenner! en vældig Bedrift har paa Trods Telemachos fuldbragt,  
 Denne hans Fart, som vi meente saa vist ham ei vilde lykkes.  
 Nu vil vi drage paa Dybet et Skib, det bedste vi eie,  
 Fiskere kalde vi hid til at roe, og strax skal de bringe  
 350 Hine den Melding, at skynde sig hjem saa hurtig de mægte.  
 Ordet var knap udtalt, da vined Amphinomos Skibet,  
 Just som han vendte sig om; ind løb det i Havnen den dybe,  
 Seilene saad han dem stryge, og Arer med Hænderne gribe.  
 Strax med hjertelig Latter han saa til Wennerne talte:  
 355 Bud at stikke behoves nu ei, thi alt er de hjemme,  
 Enten en Gud dem dette har sagt, eller selv de hans Skude  
 Saae dem stryge forbi, men ei opseile den kunde.  
 Saa han talte, da stode de op, og ilte til Stranden.  
 Strax Skibsfolkene haled iland den tjærede Skude,  
 360 Og deres Vaaben fra Skib hjembar behjertede Svende.  
 Selv til Torvet de samtlige gik, men ei nogen Unden  
 Lode de Plads i Forsamlingen faae, hverken Ung eller Gammel.  
 Ordet i Kredsen Antinoos tog, hiin Søn af Eupitheus:

- Ha! hvor dog Guderne selv har frelst den Ungling fra Ufærd!  
 365 Speidere sad om Dagen omkring paa de luftige Næsfer  
 En efter Anden bestandig, og hvergang Solen var dalet,  
 Aldrig vi sov om Natten iland, men krydsed paa Havet  
 Om med det hurtige Skib, og ventede paa Morgenens Komme,  
 Lurende skarpt for at fange Telemachos, og ham ihjelslaae;  
 370 Dog imens har en Gud ham ført til Hjemmet tilbage.  
 Lader os da om hans rædsomme Død her fatte Beslutning!  
 Ei undslippe han os! thi saalænge Telemachos lever,  
 Troer jeg forvist, at aldrig vor Tid vil bringes til Ende,  
 Thi han er selv baade klogtig, og snild til at hitte paa Anslog.  
 375 Folket desuden er ikke som før os gunstigen findet.  
 Derfor velan! før selv han til Thing Achaierne falder —  
 Thi jeg formoder forsand, at han ei ret længe vil nøle,  
 Tændt af Harmen vil frem han staae, og forkynde for Alle,  
 At efter Livet vi mordisk ham stod, men ikke ham fanged.  
 380 Prise vil Ingen os just, naar han hører om saadan en Udaad;  
 Ja! maaskee mishandler man os, og jager os Alle  
 Ud af vort Land, saa drage vi maae til fremmede Egne.  
 Vel! lad forinden os myrde ham da paa Marken, fra Staden  
 Fjernt, eller og paa Veien, og tage hans Gods og hans Bostab!  
 385 Alt vil vi skjelligt dele, men Husene vil vi tilhobe  
 Lade hans Moder beholde, og den, hun faarer til Husbond.  
 Huer ei dette mit Ord Eder godt, men heller I ønske,  
 At han beholder sit Liv og hele sin fædrene Eie,  
 Lad os da ei fortære hans sindsforslystende Velstand,  
 390 Samlede her i en Flok, men lad Hver af os fra sin Hjemstavn  
 Beile med Gaver til Bruden, saa tage hun selv sig til Husbond  
 Den, som meest hende skjenker, og hvem hende Skjebnen bestemte!  
 Saa han taled, da taug de qvær, og forstummed tilhobe.  
 Derpaa sin Røst i Kredsen Amphinomos hæved og talte,  
 395 Straalende Søn af Nisos, hvis Fader var Drotten Areto.  
 Han var den ypperste Beiler af dem fra Dulichions grønne  
 Hvedebevoxede Marker, og Penelopeia fortrinligst  
 Fandt i hans Tale Behag, thi brav var Manden af Hjerter.  
 Venligen findet han hæved sin Røst, og taled iblandt dem:  
 400 Venner! forsand, i Telemachos' Mord samtykker jeg ikke,  
 Mord begaaet paa Konningebarn er en gruelig Gjerning.

- Nei! men lader os først raadspørge de salige Guder!  
 Skulde da Svar fra den mægtige Zeus stadfæste vor Idræt,  
 Selv jeg villig ham dræber, og raader Enhver til det Samme;  
 405 Men naar os Guder forbyde den Daad, bør vi lade den ugjort.  
 Saa Amphinomos talte, hans Ord godt hued dem Alle.  
 Flux de reiste sig op, og gif til Odysseus's Baaning,  
 Ind de treen, og tog deres Plads paa blankede Stole.  
 Anden Beslutning nu tog den fløgtige Penelopeia,  
 410 Selv at træde for Beilerne frem, de trodsige Herrer;  
 Nyss i sit Kammer erfoer hun den Fare, som truede Sønnen;  
 Medon, Herolden, som selv var paa Thing, havde sagt hende dette.  
 Hen til Salen hun ilte, ledsaget af tjenende Terner,  
 Men da den herlige Biv kom hen til Beilerne's Skare,  
 415 Standsed ved Stolpen hun brat i den fastopbyggede Høisal,  
 Hylende tæt om Kind en Flig af sit skinnende Liinslør,  
 Og med bebreidende Ord til Antinoos heftig hun talte:  
 Frække, udædiffe Mand, Antinoos! ofte man sagde,  
 At du paa Ithakas De var den Bedste til Raad som til Tale  
 420 Blandt jevnaldrende Mænd, men en Slig har aldrig du været.  
 Rasende Mand! siig frem! hvi staaer du min Søn efter Livet?  
 Ugter du ei Bønsfaldendes Røst, dem Zeus er et Bidne?  
 Det er ugudelig Gjerning, Fordærv at berede hinanden.  
 Veed du ei, at din Fader engang hidkom som en Flygtning,  
 425 Kommende ræd for Folket, thi stor var Forbittrelsen blandt dem,  
 Da han paa Vikingetog i Hob med Taphiske Skibsfolk  
 Bold mod Chesproterne øved, som dengang med os vare Venner,  
 Myrde de vilde ham grumt, og af Bryst udrive hans Hjerter,  
 Alt hans rige fortrinlige Gods de vilde fortære,  
 430 Dog Odysseus dem styred, og standsed det hidfige Dpløb.  
 Nu hans Huus opæder du frækt, til hans Hustrue du beiler,  
 Myrder hans eneste Barn, og martrer mit Hjerter saa grusomt;  
 Derfor jeg beder dig standss, og raad de Andre det Samme!  
 Strax gav Polybos' Søn Eurymachos hende til Gjensvar:  
 435 Hør mig, Ikarios' Datter! forstandige Penelopeia!  
 Slaae dig tiltaals, og lad ikke Sligt bekymre dit Hjerter!  
 Ei er der her nogen Mand, ei Nogen vil fødes og komme,  
 Som skal med voldelig Haand din Søn Telemachos røre,  
 Medens jeg lever endnu, og kaster mit Blik over Mulde;



- 440 Thi jeg forsikrer dig høit, og visseelig bliver det fuldbragt,  
 Da skal paastand hans høirøde Blod omstrømme min Landse.  
 Mig har ogsaa tilforn den Stadomstyrter Odysseus  
 Saget mangfoldige Gange som Pøg paa sit Skjød, og i Haanden  
 Stykker af Steg mig raft, og den rødlike Viin ladet drikke.
- 445 Derfor af samtlige Mænd jeg elsker Telemachos høiest,  
 Og i det mindste fra Beilerne her bør ei han for Døden  
 Vengste sig meer; vil Guder hans Død, undfyer han den ikke.  
 Saa han trøstet paa Skømt, men pønsed dog selv paa hans Ufærd.  
 Dronningen op sig begav i sit straalende Høienloftskammer,
- 450 Der for Odysseus, sin Husbond, hun græd, til Pallas Athene  
 Lod over Dinenes Laag neddale den listige Slummer.  
 Hjem til Odysseus igjen og hans Søn den ærlige Hyrde  
 Kom imod Aften; der begge de stod og lavede Madver,  
 Hvortil var slagtet et fjorgammelt Sviin; men Pallas Athene
- 455 Nærmed sig først til Odysseus, Laertes's Søn; med sin Guldstav  
 Slog hun ham atter, og skabte ham om igjen til en Olding,  
 Klædt i daarlige Klæder, at Hyrden ham ei skulde kjende,  
 Ved at betragte ham grandt, og den fløgtige Penelopeia  
 Bringe den Tidende strag, og ei i sit Hjerte den gjemme.
- 460 Først Telemachos vendte sit Ord til Hyrden, og sagde:  
 Kommer du dog, Eumaios! hvad Nyt i Staden, du Brave!  
 Er den mandhaftige Flok af Beilere kommen fra Baghold  
 Hjem? eller lure de hist bestandig endnu paa min Hjemkomst?  
 Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Evinenes Hyrde:
- 465 Ikke jeg ændsed om Sligt at høre mig for eller spørge,  
 Vimsende rundtom i Byen; mit Sind mig drev til at ile  
 Hjem til Eder igjen, saasnart mit Vrind var røgtet.  
 Sammen jeg traf dog der med et Bud, en Herold, som dit Skibsfolk  
 Did havde sendt; han bragte da først din Moder sin Melding.
- 470 Eet dog veed jeg endnu, da jeg selv med mit Die har seet det:  
 Ud af Byen allerede, saa langt som til Hermes's Bakke,  
 Kommen jeg var, da saae jeg et Skib, som seiled i Havnen  
 Ind i en strygende Fart, og stærkt var Skibet bemandet,  
 Dertil med Skjolde betyngt og dobbeltoddede Landser;
- 475 Fast jeg troer det var dem, dog veed jeg det ikke med Visshed.  
 Saa han taled, den kraftige Svend Telemachos smilte,  
 Hen til sin Fader han saae, men Eumaios's Die han undveeg.

Men da de nu havde endt deres Dont, og lavet til Maaltid,  
 Spiste de; Sindet fornam ikke Savn ved den herlige Madver;  
 480 Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,  
 Lagde til Roe de sig ned, og nød den styrkende Slummer.

---

## Syttende Sang.

---

Telemachos drager til Ithaka Bye.

- M**en da sig viste ved Grye den rosenfingrede Daging,  
Strax den elskede Søn af den herlige Konning Odysseus  
Helten Telemachos bandt under Fod sine deilige Saaler,  
Greb saa sit dygtige Spær, som godt ham passed i Næven,  
5 Hvigende stærkt efter Bhen, og taledes derpaa til Hyrden:  
Fader! til Bhen vil jeg begive mig ind, at min Moder  
Utter kan see mig for Die, thi vist jeg troer, at hun ikke  
Standser med ynkelig Graad og taareforvoldende Jamren,  
Førend hun seer mig selv; men dig jeg lægger paa Hjerte,  
10 Selv den fremmede Stakkel paa Bei til Bhen at følge,  
Der at tigge sit Brød; da faaer han af hvem der har Billie  
Sagtens en Slurk og en Ravring; jeg selv ei evner at hjælpe  
Hver nødlidende Mand, jeg har nok med egen Bekymring.  
Bliver den Fremmede vred, for ham selv det vorder i Sandhed  
15 Bærst; jeg siger nu helst mit Hjertes oprigtige Mening.  
Ham gjensvared Odysseus, den findrige Konning, og sagde:  
Selv ei heller, du Kjære! vil her ret længe jeg blive;  
Bedre den fattige Mand i en Bye, end ude paa Landet,  
Mægter at tigge sit Brød; det faaer jeg af hvem der har Billie.  
20 Jeg er for gammel af Aar til at lade mig fæste ved Dværgstald,  
Lydig at rogte den Dont, min Herre mig bød at besørge.

- Gaf kun du, denne Mand ledsager mig, som du befoel ham,  
 Naar jeg ved Ilden har varmet mig først, og Luften er mildnet;  
 Slet mig beskytter min pjaltede Dragt, og Morgenens Riimfrost  
 25 Neppe bekom mig godt; der er langt, I jo sige, til Staden.  
 Saa han taled, og ud af Hytten Telemachos ilte  
 Rast med hurtige Fjed, thi han pønsed paa Beilernes Ufærd.  
 Men da saa kommen han var til den smuktopbyggede Bolig,  
 Tog han sit Spyd, og stillede det op mod en kneisende Sule;  
 30 Selv saa treen i Salen han ind over Tærskelens Flise.  
 Ummen, den troe Eurykleia, blev først ham vaer, da han indtreen,  
 Just som med Skind af Faar hun de prunkende Stole bedækked;  
 Grædende gif hun imod ham, og trindt omkring ham tillige  
 Stimled de Terner, som tjente den kraftige Konning Odysseus,  
 35 Bøde ham froe velkommen, og kysed hans Hoved og Skuldre.  
 Ud af sit Kammer da treen den forstandige Penelopeia,  
 Artemis ligned hun grandt og den gyldene Div Aphrodite,  
 Og om den elskede Søn sine Arme med Taarer hun slynged,  
 Kysede baade hans Hoved og begge hans deilige Dine,  
 40 Og med bevingede Ord hun klagende talte saalunde:  
 Kommer du, elskede Sjel! Telemachos! aldrig jeg vented,  
 Meer at see dig igjen fra den Stund, du seiled til Phlos  
 Vønlig og mod mit Ønske, at spørge dig for om din Fader.  
 Dog fortæl mig nu Alt hvad du saae og mødte paa Reisen.  
 45 Og den forstandige Svend Telemachos strax hende svared:  
 Væk ei, Moder! min Kummer paany, oprør mig dog ikke  
 Hjertet igjen i min Barm! først nys jeg Fordærvelsen undslap.  
 Gaf nu heller i Bad, ifør dig tvættede Klæder,  
 Stig i Høienloftskammeret op med de tjenende Terner,  
 50 Lov saa samtlige Guder fortrinlige Festhekatomber,  
 Skjenker os Zeus saasandt gjengjeldende Hevn over Voldsmænd.  
 Selv til Torvet jeg gaaer, for der en Fremmed at falde  
 Hjem til vort Huus, som fulgte mig hid paa Farten fra Phlos;  
 Ham jeg skikked forud med mine fortrinlige Svende,  
 55 Og jeg befoel Peiraios at tage ham hjem til sin Bolig,  
 Dvæge ham venlig som Gæst, og hædre ham, indtil min Hjemkomst.  
 Saa han taled, og ei fløi Ordet forbi hendes Dren.  
 Strax hun gif i Bad, og i tvættede Klæder sig hylled,  
 Loved saa samtlige Guder fortrinlige Festhekatomber,

- 60 Skjenede Zeus saasandt gjengjeldende Hevn over Voldsmænd.  
 Ud af Paladset paastand Telemachos gif, og i Haanden  
 Holdt han sit Spyd; ham fulgte paa Bei rapsfodede Hunde.  
 Over hans Bæsen Athene da gjød vidunderlig Skjønhed,  
 Folket betragted med Studsen ham ret, da han treen i Forsamling.
- 65 Strax omkring ham i Flok de dristige Beilere stimled,  
 Venlig de talte forsand, men i Sind de grundede paa Udaad;  
 Dog han gif dem forbi, undvigende reent deres Samqvem,  
 Men til den Plads, hvor Antiphos sad, Halitherses og Mentor,  
 Hvilke fra fjernere Old var hans Faders oprigtige Venner,
- 70 Gif han, og satte sig der, og om Alt de spurgte ham nøie.  
 Snart til disse sig nærmed den landsberømte Peiraios,  
 Som havde ført den fremmede Mand gjennem Byen til Torvet.  
 Ei var Telemachos seen, men sin Gæst imøde han traadte.  
 Først Peiraios til Orde da tog, og talte saalunde:
- 75 Send nogle Terner paastand, Telemachos! hjem til min Bolig,  
 At de kan hente de Gaver, dig Kong Menelaos foræred!  
 Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Ikke vi veed, Peiraios! hvordan sig dette vil ende.  
 Times det mig i mit Huus, at de dristige Beilere lønlig
- 80 Slaae mig ihjel, og mit fædrene Gods imellem sig skifte,  
 Heller de komme da dig til Gavn, end Noget af disse.  
 Lykkes det mig derimod dem Død og Fordærv at berede,  
 Bring dem da glad til mit Huus, naar selv jeg er glad i mit Hjerte.  
 Talt; og strax sin bekymrede Gæst til Paladset han førte.
- 85 Men da saa komne de var til den smuktopynggede Bolig,  
 Lagde de Rapperne fra sig paa prunkende Hynder og Stole,  
 Stege saa ned i blankede Kar, et Bad sig at tage;  
 Men da saa Ternerne havde dem toet, og salvet med Olie,  
 Og havde hyllet dem ind i Kjortler og floksede Rapper,
- 90 Ud af Badet de treen, og toge paa Stol deres Sæde.  
 En af Ternerne bragte nu Vand i en prægtig og gylden  
 Kande, som stod paa et Bækken af Sølv, og til Hændernes Tvætning  
 Gjød hun det ud, saa rykked hun frem et skinnende Madbord.  
 Ogsaa den værdige Skafferste kom med Brød og med Retter,  
 Hvilke hun stillede paa Bord, fremsættende mildt hvad hun havde.  
 95 Henne ved Stolpen af Døren sig Moderen satte paa Hynde  
 Lige for Sønnen, og fiint hun spandt paa snurrende Haandteen.

Derpaa de langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked;  
 Men da Enhver havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,  
 100 Først til Orde da tog den forstandige Penelopeia:

Nu, Telemachos! stiger jeg op i mit Høienloftskammer,  
 Der at hvile paa Leiet, som kun til Kummer er redt mig,  
 Og som med Taarer jeg væder, alt siden Odyssees til Troia  
 Drog med Utreiderne bort, da ei tilfands du mig tykkes,  
 105 Førend de dristige Beilere her sig i Salen har samlet,  
 Mig at betroe hvad du mulig har hørt om din Faders Gjenskomst.

Og den forstandige Svend Telemachos strax hende svared:  
 Dette, min Moder! jeg strax sandfærdigen skal dig berette.  
 Hen til Pylos vi kom til Folkebehersteren Nestor,  
 110 Der i sit kneisende Huus den Gamle mig hjertelig modtog,  
 Og han mig qvæged saa omt, som den kjerlige Fader sin Arving,  
 Naar han omsider er kommen fra fremmede Lande tilbage;  
 Ligesaa omt han mig gjæsted, saavel som hans herlige Sønner.  
 Dog om min Fader Odyssees ham ei nogen Skabning paa Jorden  
 115 End havde sagt, om alt han var død, eller end var ilive.

Men paa en Bogn, forsvarlig og trukken af dygtige Heste,  
 Sendte han mig til Utreiden, den kraftige Helt Menelaos.  
 Der jeg Helena saae, den Argeiiske Biv, som saa megen  
 Qual Argeier og Troer har voldt efter Guderne's Billie.  
 120 Strax adspurgte mig da den kraftige Helt Menelaos,  
 Hvad der mig did havde ført til det hellige Land Lakedaimon;  
 Strax jeg fortalte ham Alt, og sagde ham Sandheden reentud.  
 Derpaa til Orde han tog, og gav mig dette til Gjensvar:

Ha! saa de vilde da gjerne paa denne behjertede Kæmpes  
 125 Leie sig magelig hvile, skjøndt selv saa daarlige Karle!  
 Dog, som naar inde bag Krat, hvor den vældige Løve har Leie,  
 Hinden har lagt sit nyfødte Kuld, to pattende Kalve,  
 Medens paa Bakker den selv og i urtebevogede Dale  
 Strxyger omkring paa Græs, men hjem til sit Leie da kommer  
 130 Løven, og begge de Smaae en gruelig Død den bereder;  
 Saa skal Odyssees en gruelig Død vist hine berede.

Gid han, Zeus' Alfader, Apollon og Pallas' Athene!  
 Ligesaa stærk som tilforn paa det velbebyggede Lesbos,  
 Dengang han traadte til Dyst og brødes med Philomeleides,  
 135 Kraftig han slog ham i Gulvet til Fryd for Achaierne alle,

- Gid dog Odysseus med lignende Kraft blandt Beilerne fremtreen,  
 Brad for dem Alle da blev deres Død, og beest deres Bryllup.  
 Dog hvad du hønlig nu spørger mig om, det vil jeg dig sige,  
 Uden at steie fra Sandheden bort, ei vil jeg dig stufte;
- 140 Alt hvad der blev mig forkyndt af den graae sandsigende Havgud,  
 Deraf jeg Intet fordølge dig vil, eller stjule det Mindste.  
 Selv paa en De, som han sagde, han saae din bedrovede Fader  
 Hist i Nymphen Kalypsos Palads; med Magt hun ham holder  
 Fast, og ei han formaaer til Fædrelandet at reise,
- 145 Ei har han Skibe med Arer omkring, og ei har han Søfolk,  
 Som kunde føre ham hjem vidt hen over Bølgernes Rygning.  
 Saa Menelaos taled, Utreiden den Landseberømte.  
 Endt var mit Hverv, da reiste jeg hjem, og Guderne gav mig  
 Føielig Bør, som bragte mig snart til mit elskede Hjemland.
- 150 Saa han taled, og dybt i Barm hendes Hjerte han rørte;  
 Strax til Orde da tog den kraftige Theoklymenos:  
 Hør mig, du værdige Biv af Laertiaden Odysseus!  
 Hiin ei vidste tilfulde Bæst, men agt paa min Tale,  
 Sandheden vil jeg bebude dig fuldt, og Intet fordølge.
- 155 Zeus, den øverste Gud, Odysseus's Arne, til hvilken  
 Her jeg kom, og dit gjæstende Bord skal være mig Vidner!  
 Bisselig sidder Odysseus paa fædrene Jord allerede,  
 Eller han lister omkring at forfare den Skjændsel man øved,  
 Men i sit Sind han pønser paa Bee over Beilerne's Skare;
- 160 Saadan en Fugl blev jeg vaer, dengang paa det toftede Fartoi  
 Nyh jeg sad, og Telemachos strax jeg Barslet forkyndte.  
 Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:  
 Gid, du fremmede Mand! det saa maatte skee, som du siger!  
 Spore du skulde da snart mit venlige Sind, og erholde
- 165 Gaver i Mængde, saa Hver, som dig traf, vilde prise din Lykke.  
 Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.  
 Ude paa Gaarden imens, som laae for Odysseus's Bolig,  
 Beilerne Tiden forslog ved at faste med Spyd og med Diskus  
 Hist paa den jevnede Plads, hvor vanlig de drev deres Raadhed.
- 170 Men da det lakked ad Nadveretid, og Nvæget var kommet,  
 Ude fra Marken til Slagtning af Driverne gjennet som ellers,  
 Taled Medon til hine, thi meest af alle Herolder  
 Stod han i Beilerne's Gunst, og stadig han var deres Bordgjæst:

Ynglinger! siden I nu Eders Sind har forlystet ved Kampleeg,  
 175 Kommer saa ind i Huus, at vi strax kan lave til Maaltid;  
 Nadver at faae i betimelig Tid, er ikke saa ilde.

Saa han taled; op stode de strax, og gif som han bød dem.  
 Men da saa komne de var til den smuktopybyggede Bolig,  
 Lagde de Kapperne fra sig paa prunkende Hinder og Stole.  
 180 Dhygtige Faar de slagtede først og mæskede Geder,  
 Slagted saa glindsende Sviin og et Nød, som af Hjorden var udsøgt,  
 Travlt beredende Nadver. — Men ivrig istand sig Odysseus  
 Laved imens, for til Bhen at gaae med Hyrden Eumaios.  
 Først til Orde da tog Formanden for Svinenes Hyrder:

185 Fremmede! siden du ønsker saa svart at vandre til Staden  
 Alt idag, som min Herre det bød, — langt heller i Sandhed  
 Bilde jeg her dig beholde hos mig at passe paa Hytten,  
 Dog min Herre jeg ærer, og bange jeg er, om der siden  
 Bankede Skjænd, det er tungt af sit Herskab at sættes irette; —  
 190 Vel! saa lader os gaae, thi meer end Hælvten af Dagen  
 Alt er forløben, og koldere snart det bliver mod Aften.

Ham gjensvared Odysseus, den findrige Konning, og sagde:  
 Godt! jeg begriber din Mening, dit Ord jeg fatter tilfulde.  
 Lad os gaae! men paa Bei maa du føre mig lige til Enden;  
 195 Giv mig desuden en Kjæp, har en du skaaren ved Haanden,  
 Som jeg kan støtte mig paa, I sige jo Beien er knortet.

Saa han taled, og slængte paa Ryg sin Fattigmandspose,  
 Lappet og slidt, et Reeb hang ved, i hvilket han bar den,  
 Og udi Haand Eumaios en Kjæp efter Duffe ham flyede.  
 200 Begge nu gav sig paa Bei, men Hyrder og Hunde ved Hytten  
 Blev tilbage til Bagt, og til Bhen han førte sin Konge,  
 Skabt livagtigen om til en gammel ulykkelig Stodder,  
 Støttet til Stav, og behængt om Krop med pjaltede Klæder.

Men da de saa samvandrende hen ad den knudrede Steenvei  
 205 Nær vare komne til Bhen, og alt havde naaet den klare  
 Smuktindhegnede Kilde, hvor Vand Indvaanerne hented;  
 Ithakos hegned den først, saa Meritos, siden Polyktor;  
 Rundtomkring var en Lund, hvor frisk Vandpplerne kneiste,  
 Plantede trindt i en Kred, og høit nedstyrtede Vandet  
 210 Tisnende foldt fra et Fjeld, paa hvis Top var bygget et Alter,  
 Biet til Nympherne ind, hvor Vandrerens bragte dem Offer,



- Der med Melanthios, Dolios' Søn, tilfældig de mødtes;  
 Geder fra Bangen han drev, de bedste som fandtes i Flokken,  
 Ind til Beilernes Bord, to Hyrder ham fulgte desuden.
- 215 Knap blev han Vandrerne vaer, før med buldrende Stemme han skjændte  
 Grovt og paa smædelig Viis, saa Odysseus's Hjerter blev oprørt:  
 Nu! der driver forsand et Skarn afsted med et andet;  
 Saaledes parrer en Gud bestandigen Lige med Lige.  
 Hvor, elendige Hyrde for Sviin! skal du hen med den Slughals?  
 220 Slig modbydelig Stodder, som Fadene slikker ved Maaltid,  
 Stiller ved Døren sig hen, og Skuldrene gnubber mod Stolpen,  
 Tryglende blot om Smuler, og aldrig om Sværd eller Malmkar.  
 Om du mig vilde forære den Karl til at passe min Hytte,  
 Feie mig Staldene reent, og Løv til Gederne hente,
- 225 Snart ved Balden han drak vilde Flesk han paa Lænderne sætte;  
 Dog da han kun Udhyder har lært, saa har han vel neppe  
 Lyst til nyttig Handtering, men vandrer vel før som en Tigger  
 Rundtom i Land, og fylder sin graadige Bøm ved at betle.  
 Dette jeg sige dog vil, og visseilig vorder det fuldbragt,
- 230 Drifter den Stodder sig ind i Helten Odysseus's Hofgaard,  
 Flyve da vil om hans Hoved fra Mændenes Hænder i Salen  
 Skammel paa Skammel, og splintres i Dvæg, naar de ramme hans Ribbeen.  
 Talt; da gif han forbi, sprang op, og sparked af Raadhed  
 Betlerens Hofte, men mægted dog ei ham fra Stien at rokke,
- 235 Fast han paa Benene stod; Odysseus betænkte sig raadvild,  
 Enten han frem skulde fare, og slaae ham ihjel med sin Knippel,  
 Eller ham løfte fra Gulv, og slaae hans Hoved mod Jorden;  
 Dog langmodig han styred sit Sind, men Hyrden Eumaios  
 Skjeldte ham ud i hans Dine, og bad saa med oprakte Hænder:
- 240 Kildebestjermende Nymphe, 3 Børn af Zeus! har Odysseus  
 Bøve saasandt Eder riftet, og trindt med Fedt dem bedækket,  
 Enten af Lam eller Kid, saa hører den Bøn som jeg beder:  
 Gid han komme tilbage, den Helt, hjemført af en Guddom!  
 Vist han forlaged da snart dine frye hoffærdige Nykker,
- 245 Hvormed du frækt slaaer om dig, fordi du saa jævnlig i Staden  
 Driver omkring, mens Dvæget af nedrige Hyrder fordærvet!  
 Derpaa ham svared igjen Melanthios, Gederne's Hyrde:  
 Ha! hvad snakker han der, den Hund, den lumste Forræder!  
 Sikker jeg fører engang ham herfra ombord paa en Dæksbaad

- 250 Langt fra Ithaka bort, og tjener en Deel mig ved Salget.  
 Maatte Telemachos ligesaa vist idag i Paladset  
 Falde for Beilernes Haand, eller rammes med Pii af Apollon,  
 Som i det Fjerne sin Hjemfærdsdag Odyssees forliste!
- Talt, da forlod han dem der, og med langsomme Skridt de ham fulgte.
- 255 Selv han skyndte sig bort, og snart ankam han til Kongsgaard;  
 Ind i Salen han treen, og i Beilernes Kredss han sig satte  
 Sværs for Eurymachos ned, thi meest han yndede denne.  
 Tjenerne satte da strax af Kjødet en Part for Melantheus;  
 Derpaa den værdige Skafferste Brød at spise til Sulet
- 260 Hented, og bød ham. Odyssees imens og den ærlige Hyrde  
 Nærmed sig Kongens Palads, da toned den hvælvede Lyres  
 Klang dem imøde, thi alt havde Phemios grebet i Strengen.  
 Strax da tog han Hyrden i Haand, og talte saalunde:  
 Saa er da her, Eumaios! Odyssees' prægtige Hofgaard!
- 265 Let at kjende den er, om end blandt mange man faae den,  
 Bygning ved Bygning der staaer, og velomhegnet er Gaarden  
 Baade med Muur og Krands, og forsvarlig den dobbelte Fløiport  
 Sluttes, ei skulde saa let nogen Mand den sprænge med Krigsmagt.  
 Ogsaa jeg mærker, at talrige Mænd i Paladset har Gilde,
- 270 Duft af Brad opstiger, og lissigen flinger derinde  
 Lyren, som Guderne gav det festlige Gilde til Søster.  
 Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Evinenes Hyrde:  
 Ja du har Ret! heri som i Meer est du ikke saa tofsset.  
 Dog aftale vi maae, hvordan vi det nu skulle mage,
- 275 Om du vil selv gaae først i den smuktopybyggede Bolig  
 Ind til Beilernes Flok, og jeg skal blive herude;  
 Men har du Lyst, bliv du, saa vil selv jeg være den Første.  
 Lov dog ikke for længe, at Ingen, som seer dig herude,  
 Puffe dig skal eller staae, det beder jeg dig at betænke.
- 280 Ham gjensvared Odyssees, den fjæktudholdende Konning:  
 Godt! jeg begriber din Mening, dit Ord jeg fatter tilfulde.  
 Gaf kun du foran, saa vil jeg her blive tilbage!  
 Troe mig forresten, til Puf og til Slag er jeg slet ikke uvant,  
 Men jeg har Mod til at taale, thi meget jeg leed allerede
- 285 Baade paa Hav og i Krig, lad mig kunss faae dette som Tilgift!  
 Dog at styre tilfreds den fortoivlede Bug, naar den raser,  
 Det er umuligt, den volder os Mennesker Plager i Mængde;

- Det er for den, at man ruster de toftede Skibe, som fare  
 Hen over Havet det golde, medbringende Bæe over Fiender.
- 290 Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.  
 Brat en liggende Hund opløstet nu Hoved og Dren,  
 Argos, Odysseus's Hund, som han selv den kraftige Konning,  
 Førend til Troia han drog, havde fodret, men ikke havt Gavn af.  
 Fordum blev ofte paa Jagt den ført af modige Knøse,
- 295 Snart til Fjelds efter Geder, og snart efter Harer og Raadhr,  
 Nu foragtet den laae, da dens forrige Herre var borte,  
 Straft paa Skarnet, som laae ei langt fra Døren i Bunk, .  
 Møget af Muler og Dyr, indtil Odysseus's Trælle  
 Førte det ud, for at gjøde hans meget anseelige Jordlod.
- 300 Der laae Argos, hans Hund, og fuld var Stallen af Ultøi.  
 Aldrig saasnart blev Odysseus den vaer, som nærmed sig mod den,  
 Førend den vifted med Halen, og sanked paa stand sine Dren,  
 Marked dog ei, at slæbe sig frem, at møde sin Herre.  
 Helten det saae, og vifted i Lon af Diet en Taare,
- 305 Dølgende let for Eumaios sin Rørelse; derpaa han spurgte:  
 Synderlig nok, Eumaios! den Hund nu ligger paa Mødding,  
 Den er fortræffelig bygt, dog veed jeg ikke tilviise,  
 Om den med saadan en Skabning engang var rap til at løbe,  
 Eller den blot er en Hund af dem, som ved Mændenes Borde
- 310 Fodres i Stuen, og holdes til Stads af fornemme Herrer.  
 Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Evinenes Hyrde:  
 Ak! den Hund tilhører en Mand, som er død i det Fjerne.  
 Var han af Lemmer endau og af Dugtighed hvad han har været,  
 Dengang Odysseus til Ilios drog, og lod ham tilbage,
- 315 Studse du vilde da snart ved at see hans Ræphed og Styrke.  
 Aldrig det hændtes, at Bildtet i Skovenes Tynning ham undløb,  
 Havde han jaget det op, og tillige han støved fortrinlig.  
 Nu er han yufelig stedt, da sin Herre han misted i Udland,  
 Ternerne ere saa doovne, de see ham aldrig til bedste,
- 320 Og naar en bydende Herre ei strengt paa Trællene driver,  
 Læbe de snart al Lyst, deres skyldige Dont at besørge;  
 Zeus, Fjernskueren, skiller jo strax en Mand ved hans halve  
 Drift til at gjøre det Gode, naar Trældommens Raar ham fornedrer.  
 Talt; da traadte han ind i den smuktopybyggede Bolig,
- 325 Og gjennem Salen han gif til Beilernes stolte Forsamling.

Dog bortrykket blev Argos paastand af Døden den sorte,  
Da den Odyssees igjen havde seet i tyvende Aaring.

Først den deilige Svend Telemachos øined Eumaios,  
Just som han ind var traadt, og flux med et Vink han ham til sig  
330 Kaldte; da fastede Hyrden i Salen omkring sine Dine,  
Tog saa den ledige Stol, som ellers var Skafferens Sæde,  
Han som det yppige Suul udstykked ved Beilerne's Maaltid,  
Denne han tog, og hen ved Telemachos' Bord han den satte  
Lige foran ham, og satte sig der; paastand en Herold ham  
335 Gav af Kjødet en Part, og Brød af Kurven ham rakte.

Ei ret længe derefter indtreen Odyssees i Huset,  
Skabt livagtigen om til en gammel ulykkelig Stodder,  
Støttet til Stav, og behængt om Krop med pjaltede Klæder.  
Ned paa Tærsklen af Ust han indenfor Døren sig satte,  
340 Lænende op sig mod Stolpen, som Mesteren snildt af Cyprestræe  
Fordum engang havde tømret, og skarpt efter Snor havde rettet.  
Strax af en stadselig Kurv et Brød Telemachos udtog.  
Dertil af Kjødet et Stykke saa stort, som hans Haand kunde rumme,  
Kaldte paa Svinene's Hyrde, og taledes til ham saalunde:  
345 Bring det hen til den fremmede Mand, og siig ham tillige,  
At han skal gaae til Beilerne rundt, og om Almisse bede,  
Ehi for en betlende Mand er ei Undseelighed tjenlig.

Talt; og bort gif Hyrden, saasnart han Befalingen hørte.  
Trædende nær, med bevingede Ord saalunde han talte:  
350 Dette forærer Telemachos dig, og han siger tillige,  
At du skal gaae til Beilerne rundt, og om Almisse bede,  
Ehi for en Betler, han siger, er ei Undseelighed tjenlig.

Ham gjensvared Odyssees, den findrige Konning, og sagde:  
Mægtige Zeus! forund Telemachos Lykke paa Jorden!  
355 Gid der maa times ham Alt hvadhelst i sit Hjerte han attraaer!

Talt; med Hænderne begge han tog mod Gaven, og lagde  
Lige foran sine Fødder den ned paa sin smudsige Pose.  
Derpaa han spiste sin Mad, mens Sangeren quod udi Salen,  
Og som han endte sit Maal, da taug den hellige Sanger.  
360 Beilerne støied i Salen nu lydt, men Pallas Athene  
Nærmed sig Helten Odyssees, Laertes's Søn, ham at mane,  
Brød sig at sanke hos Beilerne strax, for at see med det samme  
Hvem der iblandt dem var ond, og hvem der var skikkelig findet,

Ei dog endda fra Fordærv hun en Eneſte agted at ſpare.

365 Tryglende gif han nu rundt til Enhver fra Venſtre til Høire,  
Rækkende frem ſin Haand, ſom om han var vant til at bette.  
Alle ham ynked og gav, og undred ſig ſvart over Manden,  
Medens de ſpurgte paaſtand, hvem han var, og hvorfra han var kommen.  
Ordet i Kredſen da tog Melanthios, Gederneſ Hyrde:

370 Hører, I Drotter tilhobe, ſom frie til vor priſede Dronning!  
Hvad om den fremmede Tigger jeg veed, alt før har jeg ſeet ham.  
Ei nogen Unden har hid ham viiſt, end Svineneſ Hyrde,  
Men fra hvad Slægt han ſtammer, det veed jeg ikke tilviſſe.

Saa han taled, og heftig Antinoos ſkjændte paa Hyrden:

375 Hvi har til Byen den Tigger du bragt, fripoſtige Hyrde!  
Har vi da ei Landløbere nok foruden og alſkens  
Hæslige Stoddere her, ſom Fadene ſlikke ved Maaltid?  
Nøies du ikke med dem, ſom tære paa Konningens Velſtand,  
Samlede her i en Flok, da du denne tillige har hidkaldt?

380 Derpaa du gav ham til Svar, Eumaios! du Svineneſ Hyrde:  
Wedel du eſt, men ei, Antinoos! taler du ſjællig;  
Gaaer vel en Mand ſelv hen, og kalder en Fremmed til Landet?  
Uden han hører til dem, hvis Kunſt er til Bedſte for Folket,  
Saaſom en Seer, en Tømrer, en ſothelbredende Læge,

385 Eller vel og en guddommelig Skjald, ſom os glæder ved Sange.  
Saadanne Mænd indkalder man vel over Jorderig vide,  
Stoddere kalder man ei, ſig ſelv man voldte jo Plage.  
Dog beſtandig du eſt trods Nogen af Beilernes Skare  
Haard mod Odysſes's Folk, og meeſt mod mig; men jeg bryder

390 Ei mig derom, ſaalænge den fløgtige Penelopeia  
Lever i Huſet endnu, og Telemachos, Gudernes Lige.

Strax den forſtandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:

Lie! naar du ſvarer den Mand, ſaa ſpar vidtløſtige Taler!

Altid med knubbede Ord ſaa barſt Antinoos turrer,

395 Saa er hans Skif, og til lignende Færd opmuntret han Andre.

Talt; med bevingede Ord han ſig ſtrag til Antinoos vendte:

Smukt forſand du ſeer paa min Larv, ſom en Fader paa Sønnens,

Da du befaler ſaa ſtrengt, at den fremmede Mand af Paladſet

Ud ſkal jages med Trudſler; dog Guderne dette forbyde!

400 Ræk ham en Skjerv! jeg formener dig ei, jeg dig beder endogsaa,

Ei undſee du dig ſkal for min Moder, ſaalidt ſom for nogen

- Svend eller Terne, som tjener i Helten Odhyses's Hofgaard.  
 Aldrig paa Sligt dog tænker det Hjerte, som slaaer dig i Barmen,  
 Heller fortærer du Alt, end giver en Bid til en Anden.
- 405 Strax Antinoos svared igjen, og talte saalunde:  
 Ha! høiroftede Svend! halstarrige! hvad for en Tale!  
 Gav Enhver af Veilerne her ham ligesaa meget,  
 Vist tre Maaneders Fred vi for Stodderen fik her i Huset.  
 Talt; da rykked en Skammel han frem, som stod under Bordet,  
 410 Hvorpaa han pleied at hvile de glindsende Fødder ved Maaltid.  
 Hver af de Andre ham gav en Deel, og fyldte hans Pose  
 Baade med Brød og Kjød; og alt tilbage til Tærsklen  
 Ugted Odhyses at gaae, Achaiernes Gaver at smage,  
 Dog til Antinoos først han treen, og talte saalunde:
- 415 Giv mig ogsaa, du Kjære! ei ringest men snarere ypperst  
 Lykkes du mig af Achaierne her, thi du ligner en Konge;  
 Derfor bør du trods Nogen en klæffelig Deel af din Suulmad  
 Give mig; prise da skal jeg dit Navn over Jorderig vide.  
 Viid! ogsaa jeg var en lykkelig Mand i forrige Tider,  
 420 Rigt var det Huus, jeg beboede, og ofte til Vandrereren gav jeg,  
 Hvordan han end saae ud, og i hvad for en Nød han befandt sig.  
 Trælle jeg eied i tusinde Tal, og Alt hvad forresten  
 Kræves til lykkelig Liv og det Navn at kaldes en Rigmand;  
 Alt dog Zeus til Intet har gjort, thi saa ham behaged.
- 425 Han mig egged til Togt med en flakkende Vifingeskare  
 Hen til Aegyptos at gaae, en Bei heel lang, til min Jammer.  
 Med mine toftede Skibe ved Floden Aegyptos jeg landede,  
 Strax befoel jeg den øvrige Deel af mit trofaste Følge,  
 Nede ved Flaaden at tøve, og Bagt ved Skibene holde,  
 430 Men nogle Speidere skikked jeg ud paa de høieste Bakker,  
 Dog af Raadhed forførte, og følgende Lysten til Boldsdaad,  
 Hærged de strax det Aegyptiske Folks velsignede Marker,  
 Røvede Qvinderne bort med uskyldige Børn, og ihjelslog  
 Mændene selv; dog rygtedes snart den Jammer til Staden,  
 435 Og da de Skriget fornam, de drog ved det tidligste Daggrye  
 Ud; da vrimlede Marken af Mænd tilfods og paa Stridskarm  
 Og af den lynende Malm; paastand den Lordner Kronion  
 Slog mine Folk med ynkelig Skræk, og at træde til Modværn  
 Ei en Eneste dristed, Fordærvelsen trued dem rundtom.

440 Nogle de myrded paa stand af mit Folk med hvæsfede Landser,  
 Andre de fanged, og slæbte dem bort at slide som Trælle.  
 Mig de forærede bort til en Mand, som paa Kypros dem gjæsted  
 Dmetor, Jahso's Søn, som var raadende Konge paa Kypros,  
 Derfra jeg hid til Ithaka kom, forfuet af Modgang.

445 Strax med buldrende Røst Antinoos gav ham til Gjensvar:  
 Hvad for en Gud hidførte det Skarn, vort Gilde til Plage?  
 Pak dig bort fra mit Bord, og forsøi dig hen i en Afstand,  
 Ellers skal snart du see et beest Uiggyptos og Kypros!  
 Mage har aldrig jeg seet til fræk og formastelig Tigger;

450 Rundt du vandrer fra Mand til Mand, og uden Betænkning  
 Give de dig; thi de rutte saa rast uden Skaansel og Maade,  
 Det er jo Fremmedes Gods, og der staaer fuldtop for dem Alle.

Listende bort ham svared den sindrige Konning Odysseus:  
 Ha! dit Hjerte forsand kun passer sig slet til dit Uasyn!

455 Bist i dit Huus du skjenkede knap en Betler et Saltkorn,  
 Siden du ei ved det fremmede Bord har Sind til at tage  
 Ringeste Bid, og række mig den, da du dog har saa fuldtop.

Salt; end meer ved hans Ord blev i Hjertet Antinoos opbragt,  
 Rynkede Bryn, og gav med bevingede Ord ham til Gjensvar:

460 Nu forsand! det siger jeg dig, godt slipper du neppe  
 Ud af Salen igjen, da du selv dig formaster til Haansord.

Salt; saa tog han en Skammel, og kyled den hen mod hans høire  
 Skulder ved Leddet af Halsen; dog fast han stod som en Klippe,  
 Ei formaaed Antinoos' Rast ham af Pletten at rokke,

465 Saus han bevæged sit Hoved, og grundet paa Bee i sit Hjerte.  
 Utter til Tærsklen han gif, og satte sig ned, og sin fyldte  
 Pose han lagde paa Gulvet; til Beilerne talte han derpaa:

Hører mig, Drottertilhobe, som frie til den prisede Dronning!  
 At jeg kan sige hvad Hjertet i Barm mig byder forkynde.

470 Aldrig betages en Mand af Harm og Sorg i sit Hjerte,  
 Naar han sig henter et Slag i Kamp for det Gods han besidder,  
 Enten til Bærge han griber for skinnende Faar eller Dyr,  
 Men efter mig jo kasted Antinoos blot for den usle  
 Nedrige Bug, som volder os Mennesker Plager i Mængde;

475 Dog, har den fattige Mand end Guder og Hevnsgudinder,  
 Døden Antinoos ramme, før her han feirer sit Bryllup!

Ham Antinoos svared igjen, hiin Søn af Eupitheus:

- Sæt dig, og æd i Stilhed, du fremmede Mand! eller paf dig!  
 Ellers skal Knosene snart, til Lon for dit Ord gennem Huset  
 480 Slæbe ved Arm og Been dig, og flænge dig Huden af Skjødet.  
 Saa han taled, og heftig fortørnedes Alle tilhobe.  
 Da var i Sværmen der En af de trodsige Knose, som udbrød:  
 Ei var det smukt, at du fastede saa paa den fremmede Stakkel;  
 Rasende Mand! ifald han var En af de himmelske Guder!  
 485 Ogsaa sig Guderne vise som Mænd fra fremmede Lande;  
 Skabte mangfoldigen om, naar de Jorderigs Byer besøge,  
 Selv at see, hvad der øves af Mennesker, Bold eller Retfærd.  
 Saa lod Beilerens Ord, dog ei deres Tale han ændsed;  
 Men ved det Raast Bedrøvelsen steg i Telemachos' Hjerter,  
 490 Ei dog fra Dincens Laag en eneste Taare han fældte,  
 Taus han bevæged sit Hoved, og grundet paa Bee i sit Hjerter.  
 Men da for Dre det kom den forstandige Penelopeia,  
 At han i Salen var slaaet, hun saa blandt Ternerne udbrød:  
 Saaledes ramme dig selv Apollon den Bueberømte!  
 495 Og hendes Skafferste strax, Eurynome, tog til at tale:  
 Hvis det gif dem saasandt som vi tilhobe det ønske,  
 Ei opleved da Noget at see den straalende Daging.  
 Derpaa til Svar hende gav den forstandige Penelopeia:  
 Moder! jeg hader dem Alle, thi kun de tænke paa Udaad,  
 500 Dog Antinoos er mig saa leed, som Døden den sorte.  
 Nede der vandrer i Salen en fremmed ulykkelig Betler,  
 Bønlig han Mændene trygler om Brød, tilskyndet af Armod;  
 Alle de øvrige Mænd tilhobe ham gav, og ham mætted,  
 Dog mod hans høire Skulder Antinoos slog ham en Skammel.  
 505 Saa i sit Høienloftskammer i Kredss af de tjenende Terner  
 Dronningen taled; Odysseus imens fortæred sit Maaltid.  
 Strax efter Hyrden hun stikkede Bud, og taled til ham:  
 Gaf, Eumaios, du brave! og beed den fremmede Betler  
 Komme herop, at jeg selv ham i Tale kan faae, og ham spørge,  
 510 Om han har Tidende hørt om den haardsøre Konning Odysseus,  
 Eller for Nie ham seet; han er vidt bereist, som det lader.  
 Derpaa til Svar du gav, Eumaios! du Svinens Hyrde:  
 Dronning! ifald Achaierne blot vilde tie dernede,  
 Ting han kunde fortælle, som ret vilde trylle dit Hjerter.  
 515 Alt tre Nætter og Dage jeg husede ham i min Hytte,



- Først han tyede til mig, da frelst fra Skibet han undkom,  
 Dog ei færdig han blev med at nævne mig Alt hvad han udstod.  
 Som naar en Mand betragter en Skjald, som af Guderne lærte  
 Smeltende Qvad at synge til Fryd for Dødelig's Hjerter,  
 520 Og med umættelig Lyst man lytter saalænge han synger,  
 Saa han fortrylled min Sjæl, da hos mig han sad i min Stue.  
 Selv han sig kalder fra Fædrenes Old Odysse's Gæstven,  
 Og han har hjemme paa Kreta, hvor Minos's Welinger herske,  
 Derfra han hid til Ithaka kom, forfuet af Modgang,  
 525 Tumlet fra Land til Land, og han siger han veed, at Odysse's  
 Nær herved hos Ihesproternes Folk i det frugtbare Landskab  
 Lever endnu, og at hjem mangfoldige Skatte han bringer.  
 Derpaa til Svar ham gav den forstandige Penelopeia:  
 Gaf! og kald ham herop! at jeg selv kan tale med Manden.  
 530 Lad kun's udenfor Døren sig Beilerne more med Dobbelt,  
 Eller i Salen dernede, thi lystige kunne de være;  
 Alt deres Gods i bedste Behold jo ligger derhjemme,  
 Korn og kostelig Wiin, kun Tyendet give de Føden,  
 Selv Dag ud Dag ind til vort Huus i Flokke de stimle;  
 535 Rast vore Oxer og Faar og mæskede Geder de slagte  
 Til deres Gilder og Svir, og med blussende Wiin de sig fylde  
 Som de har Lyst; stærkt svinder vort Gods, thi en Mand der os fattes,  
 Saadan en Mand som Odysse's, vort Huus at værge mod Ufærd.  
 O at Odysse's igjen kom hjem til Fædrenelandet,  
 540 Snart han vilde forsand med sin Søn Boldsmændene tugte!  
 Saa hun taled, da nos Telemachos høit, saa det skingred  
 Lydt omkring i Paladset; da smilede Penelopeia,  
 Og med bevingede Ord hun taledede strax til Eumaios:  
 Skynd dig! og kald paastand den Fremmede hid til mit Kammer!  
 545 Mærker du ei, at min Søn har nytt til Ordet jeg talte?  
 Nu vil det sikkerlig skee, at Døden vil Beilerne ramme,  
 Ei skal en Eneste slippe fra Døden og Dødsens Gudinde.  
 Dette jeg sige dog vil, og læg mit Ord dig paa Hjerter!  
 Dersom jeg mærker, at Sandhed i Et og Alt han fortæller,  
 550 Da vil en pyntelig Klædning jeg give ham, Kjortel og Kappe.  
 Talt; og bort gif Hyrden, saasnart han Befalingen hørte.  
 Trædende nær med bevingede Ord saalunde han talte:  
 Fremmede Fader! dig kalder den fløgtige Penelopeia,

- Helten Telemachos' Moder; hun spørge dig vil om sin Husbond,  
 555 Derefter længes hun svart, skjøndt dybt af Sorg hun er bøiet.  
 Hvis hun da mærker, at Sandhed i Et og Alt du fortæller,  
 Da vil en Kjortel og Kappe hun give dig, hvortil du trænger  
 Meest; men Brød til at mætte dig paa du rundtom hos Folket  
 Let tilbetle dig kan, det faaer du af hvem der har Villie.
- 560 Ham gjensvared Odyssees, den fjæktudholdende Konning:  
 Ja! til Ifarios' Datter den fløgtige Penelopeia  
 Gjerne jeg Sandheden strax i Et og Alt vil fortælle.  
 Meget jeg veed om ham, eens Nød vi begge har fristet,  
 Men for de grusomme Beilere her en Angest jeg føler,  
 565 Alt deres Frækhed og Vold har jo naaet til Himmelen's Jernborg;  
 Ret som fornys den Herre, da frem jeg gif gjennem Salen  
 Gav mig et smerteligt Drag, og jeg gjorde dog ikke det mindste,  
 Hverken Telemachos dog eller En af de Andre det hindred.  
 Beed da Penelopeia, at tøve hun vil i sit Kammer,
- 570 Skjøndt hun svarligen længes, til Solen er gangen tilbjerger,  
 Da kan hun spørge mig ud om sin Husbonds forønskede Hjemfærd,  
 Naar hun ved Ilden har givet mig Plads, thi pjaltede Klæder  
 Har jeg, det veed du bedst, da først til dig jeg jo tyede.  
 Talt; og da Hyrden hans Ord havde hørt, tilbage han ilte,  
 575 Og som han treen over Tærsklen, strax Penelopeia ham spurgte:  
 Bringer du ei ham med? hvorpaa betænker sig Manden?  
 Frygter han her Mishandling paany? eller og han sig undseer  
 Her i det høie Palads? den undseelige Betler maa sulte.
- Derpaa til Svar du gav, Eumaios! du Evinenes Hyrde:  
 580 Skjellig han taler forsand, og som han Enhver vilde tænke;  
 Voldelig Færd af de trodsige Mænd vil gjerne han undgaae.  
 Ogsaa han beder dig tøve, til Solen er gangen tilbjerger,  
 Og for dig selv, min Dronning! langt bedre det er, om du særlig  
 Taler med Manden, og hører i Løn hvad han har at fortælle.
- 585 Utter til Orde da tog den forstandige Penelopeia:  
 Hvo han end er, den fremmede Mand, usnild er han ikke.  
 Aldrig man seer jo ellers, at Mænd af dødelig Herkomst  
 Dve formastelig Daad med saa stor en Frækhed som disse.  
 Saaledes Dronningen talte, da gif den ærlige Hyrde  
 590 Hen til Beilernes Sværm, saasnart hans Orind var røgtet,  
 Og med bevingede Ord han saa til Telemachos talte,

Rækkende Hovedet hen, at de Andre ham ei skulde høre:

Kjære! nu vandrer jeg hjem, at vare paa Sviin og paa Resten,  
Hvad der er Dit og Mit; selv vogte du Alt i Paladset!

595 Først og fremmest bevar dig selv, og tag dig for Fare  
Bel iagt; af Uchaierne her vil Mange dig ilde.

Før dog knuse dem Zeus, end os de vorde til Jammer!

Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
Saa det skee! min Fader! men gaae ei førend det astnes,  
600 Kom, naar det dages, igjen, og bring af det ypperste Slagtqvæg!  
Selv skal med Gudernes Hjelp jeg her nok sørge for Alting.

Talt, og igjen paa den blankede Stol Eumaios sig satte;  
Og da han saa havde stillet sin Lyst til Mad og til Drikke,  
Gif han til Svinene hjem, og forlod Paladset og Gaarden,  
605 Hvor der af Gjæster var vrimlende fuldt, som sig glade forlystet  
Baade med Sang og Dands, thi alt det ad Skumringen lakked.

---

## Attende Sang.

---

Odysseus brydes med Iros.

- Sid en Tigger nu kom, der paa Ithaka betled hos Hvermand  
Rundt i Byen fra Dør til Dør; for sin graadige Slugvom  
Var han bekjendt overalt, thi bestandigen aad han og drak han;  
Vel var af Bygning han høi, men Kraft og Styrke han mangled;  
5 Egentlig hedd' han Arnaios, det Navn hans værdige Moder  
Gav ham ved Fødslen, men Iros han kaldtes af Ithakas Ungfolk,  
Thi han blev brugt til at vandre som Bud, saasnart man forlangte.  
Strax da han kom, han Odyssees af eget Palads vilde jage,  
Og med bevingede Ord han fused ham over, og sagde:  
10 Væk fra Døren, du Gamle! før bort du ved Benene slæbes;  
Mærker du ei, at Alle med blinkende Dine mig byde,  
Flux at slæbe dig bort? men jeg skammer mig dog ved den Medfart  
Paf dig da strax, at det ei mellem os skal komme til Slagsmaal!  
Ham gjensvared med rynkede Bryn Odyssees den Snilde:  
15 Hverken i Ord eller Gjerning, min Ven! har jeg gjort dig det Mindste;  
Ei misunder jeg dig, om man gav dig aldrig saa meget;  
Lærsklen har Rum til os Begge, og ei er det smukt, at du viser  
Nid over Fremmedes Gaver; du est, som det lader, en Betler  
Ligesom jeg, men Rigdom er Held, som Guderne skjenke.  
20 Væst mig dog ikke saa rast til Kamp, thi gjør du mig hidfig,  
Kunde jeg let, saa gammel jeg er, baade Læber og Bringe

Smøre dig ind med Blod, da fik jeg imorgen desbedre  
Fred for dig, thi mene jeg tør, at du neppe herefter  
Meer vilde sætte din Fod i Helten Odysseus's Kongsgaard.

25 Høist forbittret i Hu tog Betleren Troos til Orde:

Ha! hvor sladdre han kan med løbende Tunge, den Slughals!  
Ret som en Kjerling ved Dvnen; ja! ham har jeg lyst til at tugte,  
Banke ham sønder og sammen, og hver en Tand af hans Kjæver  
Ud ham slaae, som man gjør ved en sædoprodende Orne.

30 Lav dig nu flux istand, at Mændene her kunne see os

Slaaes, men hvordan vil en Dyst du bestaae med en Mand, som er yngre?

Saa med heftige Ord og forbittrede Hjerter de Begge  
Klamredes svart ved den kneisende Dør paa den blankede Tærskel.  
Men da den kraftige Drot Antinoos hørte dem skjændes,

35 Strax med hjertelig Latter han saa blandt Beilerne talte:

Aldrig tilforn, mine Venner! tildrog sig Mage til Løier;  
Hvad for en kostelig Morskab en Gud har ført os til Huset!  
Troos er raget i Riv med den fremmede Stodder derhenne,  
Nu vil paa Næver de slaaes, kom! lader os hidse dem sammen!

40 Saa han taled, og Alle paaastand sig reiste med Latter,

Og i en Fart de trindt om de pjaltede Tiggere stimled.

Ordet da strax Antinoos tog, hiin Søn af Eupitheus:

Hører hvad sige jeg vil, mandhastige Beilere alle!  
Hist i Stegers paa Rist nogle Gademaver der ligger,

45 Stoppede baade med Ister og Blod, som vi gjemte til Madver.

Hvo der af Begge med Seir gaaer bort, og vinder i Striden,  
Træde saa hen og vælge deraf sig hvilken han lyster,

Og han skal spise bestandig med os, men ei nogen Fattig  
Skal det forresten tillades, at komme herind for at betle.

50 Saa Antinoos taled, hans Ord godt hued dem Alle.

Liftig til Orde da tog den findrige Konning Odysseus:

Nødig forsand, I Kjære! til Kamp mod En, som er yngre,  
Træder en aldrende Mand, som er svækket af Nød; men den lumpne  
Bug mig frister endda til at prygles og fastes i Gulvet.

55 Dog med den dyreste Eed I samtlige love mig dette!

Ei med sin vældige Haand maa Nogen, for Troos at hjælpe,  
Lumsk mig slaae, og ved Vold imod mig tilvende ham Seiren.

Saa han taled, og Samtlige svor den Eed han forlangte;  
Men da de saa havde svoret, og fuldelig givet ham Eedsord,

- 60 Tog den kraftige Svend Telemachos Ordet, og sagde:  
 Fremmede! dersom dit Mod og mandige Hjerter det byder,  
 Værg dig da mod din Fiende, men frygt ei nogen Achaier!  
 Strid med Flere sig skaffed Enhver, som dristed at slaae dig.  
 Vært i Huset er jeg, og de to forstandige Drotter,
- 65 Helten Antinoos hist og Eurymachos, give mig Medhold.  
 Saa han taled, og Alle bekræfted hans Ord, men Odysseus  
 Kilted om Midien op sine Pjalter, og baade de skjøne  
 Fyldige Lænder tilskue han lod, og de senede Arme,  
 Kraftige Hænder og Bryst; da nærmed sig Pallas Athene
- 70 Folkens Drot, og Fylde hun gav hans Lemmer tilhobe.  
 Ret med den største Forundring ham Beilernes Skare betragted,  
 Mangen da talte saalunde med Linene vendt mod sin Naboe:  
 Vist har Troos, den Stakkel, sig snart paadraget en Ufærd,  
 Saadanne Lænder har Gubben bag Pjalterne draget for Lyset.
- 75 Saa de taled, men Troos af Grue blev ilde tilmode;  
 Strax dog Svendene frem ham traf, og med Magt de hans Klæder  
 Kilted om Lænd, mens han bæved, saa Kjødets om Lemmerne dirred.  
 Flug Antinoos skammed ham ud, og talte saalunde:  
 Gid du var langt herfra, eller aldrig var fød, du Pralhals!  
 80 Siden du ryster og bæver saa svart for at træde til Brydemaal  
 Frem mod en aldrende Mand, som er svag af de Trængsler, han udstod.  
 Dette jeg sige dog vil, og visstelig vorder det fuldbragt,  
 Hvis den Gamle med Seir gaaer bort, og vinder i Striden,  
 Kaster jeg dig paa et Skib, og sender dig over til Fastland,
- 85 Hen til Echetos, den Drot, som er hver en Dødeligs Rædsel;  
 Dren og Næse han skærer dig af med den grusomme Malmkniv,  
 River din Blusel af Liv, og for Hunde den kaster til Ude.  
 Saa han taled, og stærkere Angst foer Troos i Livet,  
 Frem blev i Kredsen han slæbt, og Hænderne hæved de Begge.
- 90 Først betænkte sig nu den hærdede Konning Odysseus,  
 Om han med Kraft skulde slaae, saa Livet forgif ham i Faldet,  
 Eller ham lempelig slaae, og kuns i Gulvet ham kaste.  
 Medens paa dette han grunded, det bedst ham tyktes med Lempe  
 Manden at slaae, at han ei for Achaierne skulde sig robe.
- 95 Hænderne løfted de flux, og i høire Skulder ham Troos  
 Slog, men paa Halsen Odysseus ham hug under Dret, og knuste  
 Benet derinde; det høirøde Blod udstyrtes af Munden,

Brølende faldt han i Støvet, og fælt han med Tænderne gnidsled,  
 Medens han sparked med Hælen mod Jord; strax Beilerne løstet  
 100 Hænderne høit, og af Griin var de nærved at døe, men Odysseus  
 Bort fra Døren ham slæbte ved Benene lige til Gaarden  
 Hen til Porten af Hallen, og der han fik ham til Sæde,  
 Lænet mod Gaardsbrumsmuren; en Kjep han gav ham i Haanden,  
 Og med bevingede Ord han taledede til ham, og sagde:

105 Sid nu der! og hold baade Sviin og Hunde fra Gaarden,  
 Daarlige Karl! til Herre du ei over Fattig og Fremmed  
 Kaste dig op herefter, thi værre det da kunde gaae dig!

Saa han taled, og slængte paa Ryg sin Fattigmandspose  
 Lappet og slidt; et Reeb hang ved, i hvilket han bar den;  
 110 Gik saa tilbage til Tærsklen, og satte sig der, men med Latter  
 Beilerne treen under Tag, og med venlige Ord de ham hilste:

Fremmede Mand! dig Zeus og de øvrige Guder forunde  
 Alt hvad du ønsker dig meest, og hvad helst dit Hjerte begjærer,  
 Da du fra Halsen os skaffed den graadige Fraadser, som altid  
 115 Sigger hos Folket; ret snart vil vi sende ham over til Fastland,  
 Hen til Echetos, den Drot, som er hver en Dødeligs Rædsel.

Saa de taled, og glad ved det varslende Ord blev Odysseus;  
 Strax Antinoos hented og gav ham den vældige Mave,  
 Stoppet med Ister og Blod, og Amphinomos tog i det samme  
 120 Ud af en stadselig Kurv to Brød, og lagde dem for ham,  
 Draf ham saa til af en gylden Pokal, og talte med Haandslag:

Hil dig, fremmede Fader! gid Held i kommende Dage  
 Følge dig maae, thi med svar Gjenvordighed drages du hidtil!

Ham gjensvared Odysseus, den findrige Konning, og sagde:  
 125 Du mig tykkes forstandig, Amphinomos! som det sig egner  
 Sønnen af saadan en Mand, thi høit jeg hørte berømme  
 Nisos, Dulichions Drot, for Rigdom saavel som for Retsind;  
 Du er hans Søn, har jeg hørt, og venlig af Sind du mig tykkes,  
 Derfor jeg taler til dig, men mærk paa mit Ord, og hør mig!

130 Ei noget Bæsen paa Jord er som Mennesket svagt og ustadigt  
 Blandt de Skabninger alle, som aander og kryber paa Jorden.  
 Aldrig han tænker derpaa, at Sorg kan ramme med Tiden,  
 Medens ham Guderne signe med Held, og hans Knæ ere stærke;  
 Men naar de salige Guder engang beskære ham Modgang,

135 Bærer han vranten sin Lod, og græmmer sig dybt i sit Hjerte;

- Saa er de jordiske Mennekers Sind, det skifter bestandig  
 Efter de Dage, der sendes af Guder og Mennekers Fader.  
 Ogsaa jeg selv var en lykkelig Mand i forrige Tider,  
 Bold udøved jeg tit, henreven af Magt og af Styrke,  
 140 Og paa min Fader jeg stoled saavel som paa kraftige Brødre.  
 Derfor sig aldrig en dødelig Mand formaste til Uret,  
 Ydmyg og stille han nyde de Gaver, ham Guderne skjenke!  
 Hvilket ugudeligt Bæsen jeg her seer Beilerne drive!  
 Godset fortære de rask, og med Haan de begegne den Konnings  
 145 Biv, som ei ret længe, det troer jeg, fra Benner og Hjemstavn  
 Borte vil blive, thi alt er han nær; gid derfor en Guddom  
 Føre dig hjem til dit Huus, at ei du Manden skal møde,  
 Naar til sit elskede Fædreneland tilbage han kommer;  
 Thi naar han først under Tag er traadt, da vil det tilviise  
 150 Knap gaae af uden Blod mellem ham og Beilerne Skare.  
 Salt; af den liflige Viin da stænked han Draaber til Dffring,  
 Draf, og rakte Pokalen igjen i Herskerens Hænder.  
 Men gjennem Salen Amphinomos gif, mismodig i Hjertet,  
 Ludende dybt med Hoved, thi Dndt allerede han ahned.  
 155 Ei dog for Døden han slap, ogsaa han af Athene blev hildet,  
 At for Telemachos' Hænder og Spyd han sit Liv skulde lade.  
 Med paa den Stol han sig satte, hvorfra han fornys havde reist sig.  
 Nu den Beslutning i Sind den lysblaagiede Pallas  
 Skjød Iskarios' Datter, den fløgtige Penelopeia,  
 160 Frem at træde for Beilerne Flok, at høit maatte svulme  
 Hjertet i Mændene Barm, og at selv hun for Søn og for Husbond  
 Frem kunde staae meer værdig til Ugt og Hæder end forhen.  
 Smil fremtvang hun paa Kind, tog Ordet, og talte saalunde:  
 Lyst som aldrig tilforn, Eurynome! føler mit Hjerter,  
 165 Frem at træde for Beilerne Flok, hvorvel jeg dem hader.  
 Gjerne desuden min Søn et Raad jeg gav til hans Bedste,  
 At han skal holde sig sjernt fra de dristige Beileres Samqvem;  
 Godt de tale forsand, men paa Dndt bagefter de tænke.  
 Og hendes Skafferste strax, Eurynome, tog til at tale:  
 170 Sandt tilfulde, min Datter! er hvert et Ord, som du talte.  
 Gaf da hen, og tael med din Søn, og fordølg ham det ikke!  
 Dog forfrisk dig først med et Bad, og salv dine Kinder,  
 Gaae dog ei som du er, af Graad over hele dit Ansigt



- Skæmmet! kun værre det Onde man gjør ved evindelig Jamren.  
 175 Alt har din Søn jo naaet de Nar, hvorom du saa bønlig  
 Guderne bad, at du maatte ham see med Skjæg paa sin Hage.  
 Derpaa til Svar hende gav den forstandige Penelopeia:  
 Ei, Eurynome! raade du mig af fjærlig Befymring,  
 At jeg forfriske mig skal ved et Bad, og Kinderne salve!  
 180 Lysten til Prunk og Pynt de salige Guder betog mig  
 Siden den Stund, da han drog bort paa de bugede Skibe.  
 Gaf nu og beed Autonoe strax og Hippodameia  
 Komme herop, hos mig skal de staae i Salen dernede,  
 Ene jeg gaaer ei til Mændene ind, jeg maatte jo blues.  
 185 Saa hun taled; at Kammeret bort sig skyndte den Gamle,  
 Ternerne Bud at give, og bød dem komme paa Stedet.  
 Under Beslutning nu tog den lysblaaøiede Pallas;  
 Over Iskarios' Datter hun gjød den listige Slummer,  
 Sovende sank hun tilbage, og Lemmernes Led blev slappe,  
 190 Bedst som paa Stolen hun sad; da smykked den høie Gudinde  
 Hende med himmelske Gaver, at Beilerne ret maatte studse.  
 Først med den himmelske Skjønhed hun luttred det deilige Ansigt,  
 Hvormed den smuktbefransede Biv Kythereia sig salver,  
 Naar hun begiver sig hen til Chariternes yndige Dandschor.  
 195 Saa hendes Bæxt meer rank, hendes Huld meer fyldigt hun gjorde,  
 Og hendes Hud meer blændende hvid end det blankede Fjlsbeen.  
 Derpaa begav igjen hun sig bort, den høie Gudinde.  
 Inde fra Kammeret kom nu de to hvidarmede Terner,  
 Snakkende høit, saa den blundende Biv af Søvn de vækked.  
 200 Strax sine Kinder med Haanden hun gned, og talte saalunde:  
 Blidt omhullede Sønnen mig forgbethyngede Qvinde;  
 O at mig Artemis, Jomfruen reen, paastand vilde give  
 Ligesaa blid en Død! at ei meer jeg ved idelig Jamren  
 Skal hengræmme mit Liv, i Savn af min elskede Husbonds  
 205 Glimrende Dyder; thi han var den herligste Mand af Uchaia.  
 Talt; da steg hun ned fra det prægtige Høienloftskammer;  
 Ei alene hun gif, af Ternerne to hende fulgte.  
 Men da den herlige Biv kom hen til Beilerens Skare,  
 Standsed ved Stolpen hun brat i den fastopbyggede Høisal,  
 210 Hylende tætt om Kind en Flig af sit skinnende Linsløv;  
 En af de venlige Terner der stod ved hver hendes Side.

- Beilerne dirred i Ruæ, deres Sind blev fortryllet af Elskov,  
 Inderlig ønsked Enhver at dele den Vndiges Leie.  
 Men til sin elskede Søn Telemachos Salen hun vendte:
- 215 Ei har din Hu og dit Hjerter, Telemachos! Fasthed som fordum.  
 Alt som Barn du næred i Sind langt klogere Tanker;  
 Nu da voksen du est, og kommen til Ungdommens Fuldmaal,  
 Nu da Enhver vilde sige, som saae din Skjønhed og Reiskning,  
 Var det en Fremmed endog, at Søn du est af en Vædning,
- 220 Nu er ei meer som før din Hu og dit Hjerter befindigt.  
 Hvad for en Gjærning dog her i vort Huus er bleven forøvet!  
 Og du har baaret med Taal, at man grovt mishandlede en Fremmed!  
 Siig! hvordan vil det gaae, naar en Fremmed, som fredelig sidder  
 Her i vort Huus, maa lide saa voldsom og frækende Medfart?
- 225 Skjændsel og Spee blandt Menneskens Børn vil det over dig bringe!  
 Og den forstandige Evend Telemachos strax hende svared:  
 Moder! jeg ikke fortænke dig kan, at du vrede herover;  
 Viskelig har jeg i Hjertet Forstand, og tilfulde jeg indseer,  
 Hvad der er godt og ondt, som et Barn jeg teede mig hidtil,
- 230 Dog umulig formaaer jeg, i Alt at tænke forstandig,  
 Thi jeg er her omringet af Mænd, som svart mig forbløffe,  
 Mænd med Dandskab i Hjertet, og Hjelpere mangler jeg ganske.  
 Ei hiin Dyst, som Troos bestod med den fremmede Betler,  
 Faldt dog ud efter Beilerne's Sind, men denne var stærkest.
- 235 Gid dog, Zeus Alfader, Apollon og Pallas Athene!  
 Gid paa lignende Viis i vort Huus nu Beilerne alle  
 Dingled med Hoved, forfuede reent, deels ude paa Gaarden,  
 Deels i Salen herinde, og Lemmerne segned af Lamhed,  
 Ret som Troos nu hist paa Gaarden derude ved Porten
- 240 Sidder og dingler med Hoved, livagtigen som en Beruset,  
 Ei kan han lige paa Benene staae, og ei kan han vandre  
 Hjem til sit Huus, hvor han boer, thi hans Lemmer er slagne med Lamhed.  
 Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.  
 Derpaa Eurymachos talede saa til Penelopeia:
- 245 Hør mig, Ikarios' Datter, forstandige Penelopeia!  
 Saae dig Achaiernes Mænd, som beboe det Iasiske Argos,  
 Da vilde Skarer paany af Beilere gjæste din Bolig  
 Alt imorgen den Dag, thi høit du staaer over Qvinder  
 Ei blot i Mægh og Bægt, men og ved dit sindige Hjerter.

- 250 Derpaa ham ſvared igjen den forſtandige Penelopeia :  
 Af! de ſalige Guder, Eurymachos! ſkæmmed mit Tæſke,  
 Baade min Bæxt og mit Naſyn den Stund Urgeierne ſeiled  
 Bort til Iliens Stad, og med dem Odyſſes min Huſbond.  
 Ja! naar tilbage han kom, og mit Liv han hæged ved Dmhed,  
 255 Storre maafke og ſkønnere Rye jeg da funde vinde;  
 Dog, nu græmmes jeg ſvart, ſlig Qual har en Gud mig beſkiftet.  
 Af! dengang han forlod mig, og drog fra ſin fædrene Hjemſtavn,  
 Greb han om Leddet min høire Haand, og talte ſaalunde:  
 Huſtruel! vi komme vel neppe, vi pandſrede Mænd af Uchaia,  
 260 Alle tilhobe fra Ilios hjem i Behold og ilive;  
 Ogſaa de Troiſke Mænd, har man ſagt, ere dygtige Krigſfolk,  
 Enten det gjælder at faſte med Spyd, eller ſkyde med Pile,  
 Eller at tumle for Karm rapfodede Hefte, ſom hurtigſt  
 Ende den ſkræppeſte Dvſt i den altødelæggende Krigſfærd;  
 265 Vide jeg kan da ei, om en Gud forunder mig Hjemfart,  
 Eller i Troia jeg falder; ſelv vogte du Alt i Paladſet!  
 Kom min Fader og Moder ihu, og plei dem herhjemme  
 Dmt ſom nu, ja muligen meer, da ſelv jeg er borte!  
 Men naar du ſeer, at vor Søn har Skjæg om Kind og om Hage,  
 270 Vegt da den Mand, ſom tækkes dig bedſt, og drag fra vor Bolig!  
 Saaledes lod hans Ord, og nu fuldkommes det ganſke.  
 Komme der vil en Nat, da jeg holder mit rædfomme Bryllup,  
 Jeg uſalige Liv, hvem Zeus al Lykke berøved.  
 Dog en gruelig Sorg mig gaaer gjennem Sjelen og Hjertet:  
 275 Ei var det Beileres Wiis tilforn ſligt Væſen at drive;  
 Hvo ſom en ædelig Qvinde, en Datter af rige Forældre,  
 Dvſked at fæſte til Liv, og beilede ſammen med Andre,  
 Bragte til Bruden Foræringer med, og deſuden til Gilder  
 For hendes Venner og Slægt baade Dyr og triveligt Smaaqvæg;  
 280 Ei var det Skif, at man tærede frit paa Fremmedes Velſtand.  
 Talt; med Glæde fornam den hærdede Konning Odyſſeus,  
 At hun Foræringer loffed dem fra, og ſnildt deres Hjertes  
 Daared med venlige Ord, men at Tankerne ſtode til Andet.  
 Hende til Svar Antinoos gav, hiin Søn af Eupheithes:  
 285 Hør mig, Ikarios' Datter! forſtandige Penelopeia!  
 Alle de Gaver, Uchaierneſ Mænd dig hid ville bringe,  
 Dem ſkal du tage, thi ei er det ſmukt, Foræring at afſlaae;

Hverken vi dog til vort Hjem, eller andenstedshen ville drage,  
 For af Achaierne her du den Ypperste vælger til Husbond.

290 Saa Antinoos talte, hans Ord godt hued dem Alle.

Hver affendte nu flux en Herold for Gaver at hente.

Strax til Antinoos bragtes et Slor af brogede Farver,  
 Stort og deiligt, paa hvilket der sad tolv prægtige Spænder,  
 Heelt af det pureste Guld, med boiede Hægter at lukke.

295 Men til Eurymachos bragte Herolden et prunkende Brytspan,  
 Gyldent, besat med Elektron, og straalende blankt som Solen;  
 Men til Eurhdamaos kom et Par tindrende Drenringe,  
 Tre Juveler i hver, fortryllende skjønne de funkled.

Dg fra den Drot Peisandros's Huus, hiin Søn af Polyktor,  
 300 Bragte hans Svend et deiligt Klenod, et kosteligt Halsbaand.  
 Saaledes hver af Achaierne gav en prægtig Foræring.

Op i sit Høienloftskammer da gif den herlige Qvinde,  
 Fulgt af de tjenende Terner, som bar de deilige Gaver.

Beilerne vendte sig atter til Dands og lystige Sange,  
 305 Mored sig godt, og tøvede der til Aftenens Komme,  
 Dg som de mored sig bedst, frembrød den skumrende Aften.  
 Tre Ildgryder de lode nu flux opstille paa Tilie,  
 Rundtom i Salen at lyse, med knastørt Bed var de fyldte,  
 Bissent og tørt forlængst, og nys var det splintret med Dgen;

310 Spaaner af Fyr de kasted deri, og Odysseos's Terner  
 Skiftedes ad, de lysende Blus at holde vedlige.

Derpaa til Ternerne talte den sindrige Konning Odysseus:

Terner hos Drotten Odysseos, den lang Tid savnede Konge!  
 Gaaer til Kammeret hen til Eders ærværdige Dronning,

315 Enten at dreie den snurrende Teen eller Ulden at karte,  
 Fryde det vil hendes Sind, naar I sidde derinde ved Arbeid.  
 Jeg skal nok blandt Mændene her for Lybningen sørge;  
 Selv om dem lystet at tøve, til Dagningen stiger paa Guldstol,  
 Giver jeg dog ei tabt, thi vant jeg er til at taale.

320 Saa han talte, men Ternerne loe, og saae paa hverandre;  
 Spodst da skjændte Melantho, en smuk og rødmuuset Pige,  
 Dolios hedd' hendes Fader, men kjærligen Penelopeia  
 Drog hende op som sit Barn, og gav hende Alt hvad hun ønsked  
 Ei dog Penelopeias Bekymring hun tog sig til Hjerte,

325 Men med Eurymachos lønlig hun leved i skammeligt Bolskab;

- Hun sig gav til at skjænde med haanlige Ord paa Odysseus:  
 Fremmede Skrog! din Forstand maa sikkerlig være forstyrret,  
 Siden til Smedens du ei gaaer ned i Eksen at sove,  
 Eller til Herberget søger, men her evindeligt prater
- 330 Frækt i en talrig Forsamling, og ei anfægtes af Noget.  
 Vinen har gjort dig i Hovedet ør, eller og dine Tanker  
 Altid er skjøre som nu, at reent hen i Beiret du snaffer.  
 Blev du af Glæde forrykt ved din Seir over Betleren Troß?  
 Vogt dig, at ei en stærkere Mand end Troß sig reiser,
- 335 Snart med vældige Næver i Mund og Næse han slog dig,  
 Og af Paladset dig jog med strømmende Blod paa dit Ansigt.  
 Flux med rynkede Bryn gjensvared Odysseus den snilde:  
 Hen jeg gaaer og fortæller Telemachos Alt, du Forvorpne!  
 Hvad du har sagt, da lader han strax i Stykker dig bugge.
- 340 Talt, og Pigernes Flok ved sit Ord han jog fra hverandre.  
 Flux gennem Salen de foer, og Knæerne under dem rysted  
 Svart af Skræk, thi de troede forvist, at hans Trudsel var Alvor.  
 Selv han traadte til Gryderne hen, og røgtede Ilden,  
 Stirrende hen paa Beilernes Flok, men i Hjertet paa andre
- 345 Tanker han grundede dybt, som ei skulde vorde til Intet.  
 Ei lod Pallas Athene de dristige Beilernes Skare  
 Reent ophøre med frænkende Spot mod Helten Odysseus,  
 At i hans Sjel Forbittrelsen end kunde dybere fæstes.  
 Først tog Polybos' Søn Eurymachos Ordet iblandt dem,
- 350 Drillende spodst Odysseus, men Bennerens Latter han vakte:  
 Hører mig, Drotter tilhobe, som frie til den prisede Dronning!  
 At jeg kan sige, hvad Hjertet i Barm mig byder forkynde:  
 Uden en Gud kom ei hiin Mand til Odysseus' Bolig!  
 Ei blot Baalenes Blus, jeg troer, men ogsaa hans Hoved
- 355 Giver os Lybning, thi ei er der flabt et Haar paa hans Ibsse.  
 Derpaa han vendte sit Ord til den Stadomstyrter Odysseus:  
 Fremmede! vilde du hyre dig bort, ifald til min Landgaard  
 Fjernt herfra jeg dig førte — paa Løn ei skorte det skulde —  
 Gjerder at hegne med Tjørn, og dygtige Træer mig plante?
- 360 Maret igjennem jeg skulde da der med Rost dig forsyne,  
 Give dig Klæder paa Kroppen, og Skoe under Foden at binde.  
 Dog da du kunß Udyder har lært, saa har du vel neppe  
 Lyft til nyttig Haandtering, men vandrer vel før som en Tigger

- Rundtom i Land, og fylder din graadige Bom ved at betle.
- 365 Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:  
Hvis paa det samme vi To, Eurymachos! Græs skulde meie  
Midt om Baaren, naar Dagen er lang, omkap med hinanden,  
Sammen i Bang, og den boiede Segl jeg fik mig i Haanden,  
Du fik ogsaa dig een, at vi rast tilværks kunde skride,
- 370 Selv om vi fasted fra Grye til Aæld, og Græs var i Mængde;  
Eller, jeg sætter, vi førte for Plov to dygtige Oger,  
Glindsende, bygte forsvarlig, og mættede begge med Foder,  
Eens af Alder og Kraft og slidudholdende Styrke,  
Beeg saa Muldet for Plov, og vi ploied en Ager paa fire
- 375 Tønder, da skulde du see, om lige jeg skar mine Furer.  
Eller ifald Kronion opvækkede Krig her i Landet  
Alt idag, og jeg fik mig et Skjold, to dygtige Landser,  
Dertil en Hjelm af Malm, som sluttede fast om min Tinding,  
Da skulde vist du mig see blandt de forreste Kæmper mig tumle,
- 380 Og for mia Bug ei meer du haanligen skulde mig laste.  
Dog hovmodig du est, og høist uvenlig af Hjerter;  
Stor og mægtig du sagtens dig selv indbilder at være  
Her hvor du kun omgaaes med Faa, og just ikke Brave,  
Men naar Odysseus igjen kom hjem til Fædrenelandet,
- 385 Da kunde Dørene her i Paladset med al deres Bredde  
Let dig vorde for snevre, naar ud over Tærskel du flygted.  
Talt; end meer ved hans Ord blev i Hjertet Eurymachos opbragt  
Knykkede Bryn, og gav med bevingede Ord ham til Gjensvar:  
Ukling! paastand skal din Løn du faae, at du vover at tale
- 390 Frækt i en talrig Forsamling, og ei ansægtes af Noget;  
Vinen har gjort dig i Hovedet ør, eller og dine Tanker  
Altid er skjøre som nu, at reent hen i Veiret du snakker;  
Blev du af Glæde forrykt ved din Seir over Betleren Jros?  
Saa han taled, og greb en Skammel med Haand, men Odysseus
- 395 Rød ved Amphinomos' Knæ, den Dulichiers, hurtig sig satte,  
Rød for Eurymachos' Rast, men Skammelen traf deres Mundskjenks  
Haand, saa Kanden han slap, og flirrende faldt den paa Gulvet;  
Selv med et smerteligt Brøl til Jorden han styrtede baglænds.  
Beilerne støied og larmed nu høit i den styggende Høisal;
- 400 Mangen da talte saalunde med Vinene vendt mod sin Naboe:  
Gid den fremmede Stodder sin Død etsteds havde fundet,

- Før han os gjæsted; ei havde han da sliq Lummel forvoldt os!  
 Nu vi lives for Betleres Skuld, og det herlige Maaltid  
 Taber jo ganske sin Fryd, naar sliq Uvæsen skal herske.
- 405 Derpaa den kraftige Svend Telemachos taled iblandt dem:  
 Ulyksalige Mænd! I rase jo! Maden og Vinen  
 Røbe hvad Hjertet er fuldt af; en Gud Ederes Sind har fortumlet.  
 Dog da tilgavns I har spist, saa ganger nu hjem for at sove,  
 Naar I det finde for godt, thi ei bortviser jeg Nogen.
- 410 Saa han taled, og Alle med Tand i Læberne beed sig,  
 Over Telemachos studsed de svart, at han talte saa dristig.  
 Derpaa sin Røst i Kredsen Amphinomos hæved, og talte,  
 Glimrende Søn af Nisos, hvis Fader var Drotten Uretos:  
 Ei var det Skjel, mine Venner! ifald paa saa billig en Tale  
 415 Nogen af os ham heftige Ord vilde give til Gjensvar.  
 Krænker ei heller den Fremmede meer, saalidet som nogen  
 Unden af Svendene her i Helten Odyssees's Kongsgaard!  
 Nei! lad Skjenken paastand os Bægrene fylde til Dffring,  
 Ut vi, naar Vinen er offret, kan hjem os begive til Hvile.
- 420 Men i Odyssees's Huus vi den Fremmede lade tilbage,  
 Sørge for ham maa Telemachos selv, til hvem han jo tyede.  
 Saa Amphinomos talte, hans Ord godt hued dem Alle.  
 Wiin i Rummen nu blanded paastand Amphinomos' Tjener,  
 Mulios, der fra Dulichions De som Herold havde fulgt ham,  
 425 Treen saa med Bægrene frem, og deelte dem rundt; og til Himlens  
 Guder de offred den liflige Wiin, saa drak de tilhobe;  
 Mer da de Wiin havde offret, og drukkit saameget dem lysted,  
 Gif Enhver til sit Hjem, og lagde sig der til at sove.
-

---

## Nittende Sang.

---

Odysseus's Sammenkomst med Penelopeia. Eurykleia  
gjenkjender sin Herre.

- Men i den prunkende Sal blev Helten Odysseus tilbage,  
Grundende svart paa Beilerne's Drab med Pallas Athene;  
Strax med bevingede Ord han saa til Telemachos talte:  
Nu, min Sen! maae vi gjemme de krigerste Waaben tilhobe.
- 5 Skulde da Beilerne spørge dig ad, ifald de dem savne,  
Da skal du see med smigrende Ord deres Sind at besnaffe:  
Bort fra Røgen jeg tog dem, ei meer de ligne de Waaben,  
Fordum Odysseus os leved i Huus, da han drog imod Troia.  
Nu har de tabt deres Glands, saavidt Ildampen har naaet dem;
- 10 Dertil Kronion en Tanke mig gav af større Betydning:  
Skulde der reise sig Riv blandt Eder engang i en Wiinruus,  
Saare hinanden I kunde da let, og derved beskæmme  
Gjæsteres og Beileres Navn, thi Jern tiltrækker jo Manden.  
Salt; Telemachos strax adlød sin elskede Fader,
- 15 Og Eurykleia, sin Amme, han kaldte til Salen, og sagde:  
Hør, Morlil! en Stund maa du Ternerne holde mig borte,  
Medens i Kammeret jeg gjemmer min Faders fortrinlige Waaben,  
Som ved Forsømmelse her af Røg skamstændes i Salen.  
Fjernt er min Fader herfra, og som Barn jeg teede mig hidtil,
- 20 Nu vil jeg lægge dem hen, hvor ei Ildampen kan naae dem.  
Derpaa ham svared igjen Eurykleia, den elskede Amme:



- Gid omsider, min Søn! du til den Forstand maatte komme,  
 Selv at vare dit Huus, og din Eiendom vogte forsigtig!  
 Siig dog, hvem skal følge dig nu, og bære dig Blusset,  
 25 Siden ei Terne maa komme herud, som kunde dig lyse?  
 Og den forstandige Svend Telemachos strax hende svared:  
 Det skal den fremmede Mand; hvo Korn af min Skjeppe vil æde,  
 Taaler jeg ei gaaer ledig, skjøndt langveisfra han er kommen.  
 Saa han taled, og ei fløi Ordet forbi hendes Dren;  
 30 Dørene laased hun strax til de velindrettede Kamre.  
 Flux med sin straalende Søn skred Konning Odysseus til Bærket;  
 Raff baade bukledede Skjolde og braadede Landser og Hjelme  
 Ind i et Kammer de bar; foran dem Pallas Athene  
 Gif med sin gyldene Lampe, som gav den deiligste Lyshning;  
 35 Strax til sin elskede Fader Telemachos talte saalunde:  
 Fader! forsand for mit Die jeg seer et forbausende Særshyn;  
 Væggene rundtom i Salen, og alle de prægtige Friser,  
 Bjelker af Gran under Loftet, og høitfremkneisende Suler  
 Straale for Diet saa klart, som en Ild, der blusker i Flamme,  
 40 Bist er i Huset en Gud, som boer paa Himlen den brede.  
 Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:  
 Stille, min Søn! spørg ei! men behold for dig selv dine Tanker!  
 Sligt er Gudernes Viis, som boe paa høien Olympos.  
 Gaf nu til Hvile, min Søn! selv her i Salen jeg bliver,  
 45 Ternerne drille jeg vil, og spænde din Moders Forventning,  
 Naar hun med flagende Røst om Alt udspørger mig nøie.  
 Saa han taled, og ud af Salen Telemachos ilte  
 Strax med et brændende Blus i Haand til sit Kammer at sove,  
 Hvor han var vant at hvile, naar Sønnen den søde betog ham.  
 50 Der han lagde sig nu, og ventede paa Morgenens Komme;  
 Men i den prunkende Sal blev Helten Odysseus tilbage,  
 Grundende svart paa Beilernes Drab med Pallas Athene.  
 Ud af sit Kammer nu treen den forstandige Penelopeia,  
 Artemis ligned hun grandt og den gyldene Biv Aphrodite.  
 55 Ternerne satte ved Ilden den Stol, hun vanligen sad paa,  
 Smukt belagt med Filsbeen og Sølv; en duelig Mester,  
 Kaldet Ikmalios, havde den gjort og en Skammel forneden  
 Fast ved Fødderne sat, over Sædet var bredet et Uldskind.  
 Der hun satte sig nu den forstandige Penelopeia;

- 60 Ud fra Kamrene kom en Flok hvidarmede Terner,  
 Bordene flytted de bort, og tilside de rykked den megen  
 Mad og de Bægre, hvoraf de trodsige Mænd havde drukket.  
 Derpaa de rysted tilgulsø Ildgrøndernes Gløder, og stabled  
 Brændsel i Mængde deri paa en frist til Lykning og Varme.
- 65 Utter da skændte Melantho med haanlige Ord paa Odysseus:  
 Fremmede Mand! vil her du endog om Natten os plage,  
 Vimsende rundtom i Huset, for Qvindernes Færd at belure?  
 Paf dig paa Døren, du Stodder! og nøi dig med Maden vi gav dig,  
 Eller jeg efter dig kaster en Brand og af Huset dig jager.
- 70 Flug med rynkede Bryn gjensvared Odysseus den snilde:  
 Qvinde! hvi farer du dog med sliq Forbittrelse mod mig?  
 Er det, fordi jeg er smudsig, og svøbt i lurvede Pjalter  
 Banker som Betler i Landet, af haard Nødvendighed tvungen?  
 Det er den Lod, omflakkende Mand og Tigger maa friste.
- 75 Viid, ogsaa jeg var en lykkelig Mand i forrige Tider,  
 Rigt var det Huus, jeg behøede, og ofte til Wandreren gav jeg,  
 Hvordan han end saae ud, og i hvad for en Nød han befandt sig.  
 Trælle jeg eied i tusinde Tal og Alt hvad forresten  
 Kræves til lykkelig Liv og det Navn at kaldes en Rigmand,
- 80 Alt dog Zeus til Intet har gjort, thi saa ham behaged.  
 Derfor, o Qvinde! tag vel dig iagt, at ei du forliser  
 Al den Skjønhed, hvormed du dig stolt blandt Ternerne brystet!  
 Vogt dig! din Frue kan vrede og revse dig, eller Odysseus  
 Komme til Ithaka hjem, thi endnu er der skjellig Forhaabning.
- 85 Dog, om han end er forgaaet og aldrig skal vende tilbage,  
 Saa har han her en Søn, Telemachos, som ved Apollons  
 Raade blev vogen og stor; ei dølges for ham, naar en Terne  
 Frækt sig beteer her i Huset, thi ei er han længer en Pebbling.  
 Salt; hans Ord fornam den forstandige Penelopeia,
- 90 Strax paa Pigen hun skændte, tog Ordet og talte saalunde:  
 Hundskuforskammede Løb, fripostige! viid, at jeg kjender  
 Grandt din dristige Færd; med dit Hoved engang skal du bøde.  
 Alt du vidste tilfulde, thi selv af min Mund du jo hørte,  
 At i min Sal den fremmede Mand udsørge jeg vilde,
- 95 Hvad om min Husbond han veed, da svart jeg martres af Sorger.  
 Og til Eurynome flux, hendes Skafferske, sagde hun derpaa:  
 Skynd dig, Eurynome! hent os en Stol og bedæk den med Uldskind,

- At han i Mag kan sidde, den Fremmede, mens han fortæller  
 Og til mit Ord han lytter, thi spørge jeg vil ham om Meget.
- 100 Saa hun taled, og ivrig Eurynome hented en prægtig  
 Stol, den stillede hun frem, og et Skind hun bredte derover.  
 Der han satte sig ned, den haardsføre Konning Odysseus,  
 Først til Orde da tog den forstandige Penelopeia:
- Fremmede Mand! om dette jeg først dig agter at spørge,  
 105 Hvem est du? af hvad Folk, fra hvad Bye og af hvilke Forældre?  
 Strax hende svared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:  
 Dronning! ei lever der dødelig Mand paa Jorderig vide,  
 Som dig skal laste; dit Rye har forsand til Himmelen bredt sig,  
 Ligesom Konningens Rye, naar han ædel og prydet med Gudsfrugt
- 110 Styrer et Folk baade talrigt og kjæft. og holder bestandig  
 Hævd over Lov og Ret i sit Land; da trives saa frodig  
 Byg og Hvede paa Mark, og Træerne bugner af Frugter,  
 Rig er Unglen af Dvæg, og af Fisk det vrimler i Stranden  
 Under hans vise Regjering, til Held og Trivsel for Folket.
- 115 Derfor du her i dit Huus om Alt mig spørge forresten,  
 Men om min Byrd og mit Fædreland du fritte mig ikke,  
 For at du ei med bittere Qual skal fylde mit Hjerte,  
 Naar jeg dem kommer ihu; alt meget jeg leed; men en Ustik  
 Bar det forsand, om med Klynken og Graad jeg sad under fremmed
- 120 Sag, kun værre det Onde man gjør ved evindelig Jamren;  
 Let kunde du eller en af Ternerne vrede og paastaae,  
 Alt jeg besværet i Hoved af Wiin havde Saarerne rede.
- Derpaa ham svared igjen den forstandige Penelopeia:  
 Ak! de salige Guder, o Fremmede! skæmmed mit Tælle,  
 125 Baade min Bæxt og mit Nafn, den Stund Argeierne seiled  
 Bort til Iliens Stad, og med dem Odysseus, min Husbond.  
 Ja! naar tilbage han kom, og mit Liv han hæged med Omhed,  
 Storre maaskee og skjønnere Rye jeg da kunde vinde.
- Dog, nu græmmes jeg svart, sliq Qual har en Gud mig bestikket.
- 130 Alle de mægtige Mænd, som raade for Verne rundtom,  
 Same, Dulichions De og det skovbeflædte Sakynthos,  
 Alle de Drotter desuden, som herske paa Ithakas Fjeldøe,  
 Beile til mig mod min Villie, og haardt medtage de Huset.  
 Derfor jeg fremmede Gæster og Tryglere ændser kun lidet,
- 135 Og ikke heller Herolder, som sendes i folkeligt Grind.

- Nei! men Odhyses jeg savner, og hen jeg tæres af Længsel.  
 Hine paa Brylluppet drive, men snildt jeg grunder paa Langdrag;  
 Først mig en Gud indblæste den List, et Lagen at væve.  
 Op jeg stilled min Bæv, og et Liin jeg vov mig i Høiloft  
 140 Hiint og umaadelig stort, og strax jeg til Beilerne sagde:  
 Ynglinger! I, som begjære min Haand, da Odhyses er afdød,  
 Haster dog ei med Bryllup saa stærkt, men tover saalænge,  
 Indtil min Bæv er færdig, mit Spind gaaer ellers tilspilde;  
 Helten Laertes jeg væver et Dødningeliin til den Time,  
 145 Da ham fra Jord bortrykker den langthenstrækkende Dødsme;
- Rundtom i Land jeg jo kom hos Achaiernes Qvinder i Banne,  
 Lagdes en Herre saa rig som han i sin Grav uden Liigsbo.
- Saa jeg taled, og daare sig lod deres mandige Hjerter.  
 Stadig nu sad jeg om Dagen, og vov paa Linet det brede,  
 150 Dog om Natten ved lysende Blus oprev jeg mit Dagværk.  
 Aaringer tre jeg dulgte min List og Achaierne gjækked,  
 Men da den fjerde var kommen, og Marsens Tider var svundne,  
 Maaned paa Maaned var omme, og Rækker af Dage forløbne,  
 Blev jeg af nedrige Terner forraadt, ind Beilerne traadte,  
 155 Greb mig midt i min Eysel, og satte mig heftig irette;  
 Færdigt jeg maatte da væve mit Liin, saa nødig jeg vilde.  
 Slippe for Bryllup er nu mig plat umuligt, og Udflugt  
 Hitte paany kan jeg ikke; min Fader og Moder til Bryllup  
 Mane mig stærkt, og min Søn, som seer, at man æder hans Velstand,  
 160 Gaaer og græmmes i Sind, thi alt er han Mand, som er dygtig,  
 Selv at raade for Huset, og Zeus har Wren ham givet.  
 Dog nu sig du mig den Æt, fra hvilken du stammer,  
 Ei est du fød af Fjeld eller Eeg, som nævnes i Didsagn.
- Strax hende svared Odhyses den sindrige Konning, og sagde:  
 165 O du værdige Biv af Laertiaden Odhyses!  
 Hvi aflader du ei at spørge mig ud om min Herkomst?  
 Dog, jeg vil nævne dig den, hvorvel du volder mig Runner  
 Meer end jeg har allerede, thi vel maa Manden sig græmme,  
 Naar han saa længe som jeg, langt borte fra Fædrenelandet,  
 170 Banker i Menneskens Bjer omkring, forfuet af Modgang;  
 Alt dog nævne jeg vil, hvorom du mig spørger og fritter.  
 Midt i det blaalige Dyb der ligger et Land, hedder Kreta,  
 Havomskyllet, velsignet og skjønt, en umaadelig Mængde

- Folk det beboe, og Byernes Tal er halvfemtesindstyve.  
 175 Folkene tale forskjellige Maal, thi der er Achaier,  
 Der er Kydoniske Mænd, indfødte behjertede Kreter,  
 Bolde Pelasger og Dorer af tre forskjellige Stammer.  
 Størst af samtlige Byer er Knossos, hvor Minos var Konge,  
 Som med den mægtige Zeus ni Aar omgikkes fortrolig,  
 180 Minos's Søn var den bolde Deukalion; han er min Fader,  
 Mig han avled foruden Idomeneus, Landets Behersker.  
 Denne paa snablede Skibe med Atreus's Sønner i Leding  
 Drog til Ilios hen; mit hædrede Navn er Uithon,  
 Jeg var den yngste, min Broder var ældst og tapprest tillige.  
 185 Der har Odysseus jeg seet, og selv i mit Huus ham beværtet,  
 Thi paa hans Fart til Troia en rygende Storm havde reist sig,  
 Som fra Maleia forslog hans Raas, og drev ham til Kreta.  
 Ind til Amnisos han løb ved Eileithyas hellige Grotte,  
 Og i den farlige Bugt han med Nød sig bjerged for Stormen.  
 190 Strax da til Byen han kom, han efter Idomeneus spurgte,  
 Hvem han bestandigen kaldte sin kjære, sin agtede Gæstiven.  
 Dog det var alt den tiende Dag, eller mulig den elvte,  
 Siden min Broder til Troia med snablede Skibe var dragen.  
 Selv jeg førte ham hjem til min Gaard, og beværtet ham gæstmildt,  
 195 Dmt jeg ham gjorde tilgode med Alt hvad der fandtes i Huset.  
 Baade ham selv og alle de Folk, han havde til Følge,  
 Gav jeg Meel og blussende Viin, som jeg samlede hos Folket,  
 Dyer desuden til Slagtning, at ret deres Sind kunde qvæges.  
 Her tolv Dage han blev med de herlige Mænd af Achaia,  
 200 Stormen fra Nord tilbage dem holdt, saa skarp, at paa Landjord  
 Knap man mægted at staae, en Gud havde reist den i Brede;  
 Men paa den trettende gif de tilføes, da Stormen var løinet.  
 Saa fortalte han Digt, men Skin han gav det af Sandhed.  
 Taarerne randt, og Kinden blev vaad, da dette hun hørte.  
 205 Ligesom Snee hensmelter paa Bjergenes overste Toppe  
 Strøet af Vestvinden ud, naar den tøer for den blidere Østvind.  
 Og naar den smelter, da fyldes med Vand de skyllende Elve,  
 Saa hun smelted i Taarer, som randt ad de deilige Kinder,  
 Medens hun græd for sin Mand, som sad hende nær, men Odysseus  
 210 Dybt i Hjertet blev greben af Nuf med sin jamrende Hustru; ;  
 Begge hans Dine dog stod under Laag ubevægelig stive,

- Ligesom Horn eller Jern, og flogt sine Taarer han dulgte.  
 Men da hun saa med Jamren og Graad havde lettet sit Hjerte,  
 Tog hun til Orde paany, og gav ham dette til Gjensvar:
- 215 Fremmede Mand! jeg prøve dig maa, for ret at erfare,  
 Om det er virkelig saa, som du siger, at hist du min Husbond  
 Selv i dit Huus har beværtet med alle hans herlige Svende.  
 Vel! saa siig mig engang, i hvad Dragt var han klædt, da du saae ham?  
 Siig mig, hvorledes han selv saae ud og de Mænd, som ham fulgte!
- 220 Strax hende svared Odysseus, den findrige Konning, og sagde:  
 Haardt, o Dronning! det falde mig vil, at siige det noie  
 Efter saa rum en Tid, alt tyvende Aar er forløbet,  
 Siden han reiste derfra, og forlod min fædrene Hjemstavn,  
 Dog, jeg vil siige dig det saa godt som mit Hjerte det minde.
- 225 Skarlagenrød, tykkloset og siid var den prægtige Kappe,  
 Konningen bar, og Spændet af straalende Guld havde tvende  
 Maller at hægte den med; baldyret med Kunst var den fortil;  
 Der var en Hund, som med glubende Luf i de forreste Poter  
 Holdt et spættet og gispende Skid, og Enhver det forbaused,
- 230 Hvordan i Guldet man saae det glubende Blif, hvormed Hunden  
 Dværkede Skiddet, som sprælled med Benene stærkt for at undflye.  
 Ogsaa jeg saae, at han bar under Kappen en glindsende Kjortel,  
 Ligesaa fiin som den yderste Skal af et Løg, som er visent,  
 Ligesaa fiin var Kjortlen, og blankt som Solen den skinned,
- 235 Ret et forbausende Syn for mangfoldige Qvinder, som saae den.  
 Dette dog siige jeg vil, og læg mit Ord dig paa Hjerte!  
 Ikke jeg veed, om Odysseus den Dragt medbragte fra Hjemmet,  
 Eller en Ven ham den gav ombord paa det hurtige Fartøi,  
 Eller en Gæsteforæring det var, thi høit var Odysseus
- 240 Elsket af Mange, da Faa af Achaiernes Drotter ham ligned.  
 Ogsaa jeg selv ham foræred et Sværd af Malm og en Kappe,  
 Skion og skarlagenrød, og en langtuedrækkende Kjortel.  
 Helten til Ære jeg sendte ham bort paa det prægtigste Fartøi.  
 Ogsaa en Mand, lidt bedre til Aars, i Konningens Følge
- 245 Gik som Herold, og hans Udseende vil jeg beskrive.  
 Krum var hans Ryg, sortsmudset hans Hud, og krøllet var Haaret,  
 Husker jeg ret, saa hedde han Eurhates; blandt sine Svende  
 Elsked Odysseus ham høiest, thi sær hengiven han var ham.  
 Talt, og stærkere Trang til Graad han hos Dronningen vakte,

- 250 Altsom hun kjendte de Tegn, Odysseus saa kjendelig angav.  
Men da hun saa med Jamren og Graad havde lettet sit Hjerte,  
Tog hun til Orde paany, og gav ham dette til Gjensvar:  
Fremmede Mand! hidtil var du her kun uheldig faren,  
Men i mit Huus herefter du høit skal agtes og æres.
- 255 Bid! de Klæder, du nævner, indpakked jeg selv til min Husbond,  
Selv jeg af Kammers dem bar, og selv jeg det sunklende Spænde  
Fæsted paa Skappen til Pryd, men ham modtager jeg aldrig  
Meer, til det elskede Fædreneland hjemkommen fra Krigstog;  
Af! i uheldig Stund bortseiled Odysseus at skue
- 260 Iliens rædsomme Stad, hvis Navn jeg nævner med Uffrye.  
Strax hende svared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:  
O du værdige Biv af Laertiaden Odysseus!  
Skam ei længer din deilige Hud, lad Sorg for din Husbond  
Ei hentære dit Hjerte! dog ei jeg fortænker dig deri;
- 265 Sorg jo bøier en Biv, som har mistet sin elskede Husbond,  
Hvem hun Børn har født, om endog han ei var en saadan  
Mand som Odysseus, der ligned en Gud efter hvad man fortæller.  
Standb dog nu dine Taarer, og hør hvad jeg har dig at sige!  
Alt sandfærdig berette jeg vil, og ei dig fordølge
- 270 Noget af hvad jeg har hørt om Konning Odysseus's Hjemfart.  
Nær herved hos Ihesproternes Folk i det frugtbare Landskab  
Lever han end, og fører derfra mangfoldige Skatte,  
Som han hos Folket har sanket, men alle de trofaste Evende  
Har han forliit og sit bugede Skib paa det blaalige Havdyb
- 275 Dengang han drog fra Ithinakrias De, thi høilig forbittret  
Var baade Zeus og Solen, hvis Dyr hans Mænd havde slagtet;  
Derfor tilhobe de sandt deres Død i de pladskende Bølger,  
Selv han sig klynged til Fartøiets Skjol, og Søen ham kasted  
Op paa Phaiakernes Land, et Folk, saa saligt som Guder.
- 280 Disse ham hædrede høit og hjertelig ret som en Guddom,  
Mangen Foræring de gav ham, og selv de vilde ham stikke  
Hjem i Behold til hans Land, og alt forlængst var Odysseus  
Her i sit Huus, naar han ei i sit Sind havde holdt det for tjenligst,  
Bidt i Verden omkring at sanke sig Skatte paa Reiser;
- 285 Thi der er ei nogen dødelig Mand, der saa snildt som Odysseus  
Beed hvad ham tjener til Bedste, med ham kan Ingen sig maale.  
Dette har Pheidon, Ihesproternes Drot, altsammen fortalt mig;

- Selv under Dffring af Biin mig Konningen svor i sin Hoisal,  
 Ut der var halet i Soen et Skib, og at Mandskab var rede,  
 290 Som til det elskede Fædreneland ham hjem skulde bringe.  
 Mig dog først han stikkede bort, et Skib skulde dengang  
 Just fra Ihesprotien gaae til Dulichions fornrige Dland.  
 Ogsaa det Gods han mig viste, Odyssees paa Tog havde samlet,  
 Vist for hans Kettinger ned i tiende Led var der Rigdom  
 295 Nok, saa talrige Skatte der gjemtes i Kongepaladset.  
 Selv var han reist til Dodona, fortalte han, hiiset fra Gudens  
 Stoltsbeløvede Teg et Raad fra Zeus sig at hente,  
 Hvordan han bedst efter lang Fraværelse hjem skulde drage  
 Utter til Ithakas De, om enten i Lys eller Løndom.  
 300 Altsaa han lever i bedste Behold, ret snart han tilbage  
 Kommer igien, ei længe han end fra Benner og Hjemland  
 Borte skal blive, det sværger jeg dig med det dyreste Eedsord:  
 Zeus, den øverste, mægtigste Gud først være mit Vidne!  
 Ogsaa Odyssees's Urne, til hvilken jeg kom, det bevidne!  
 305 Alt fuldkommet skal vorde saaledes som her jeg forkynder,  
 Hjem Odyssees skal komme, endnu før Aaret er omme,  
 Just som Maaneden slutter sit Løb, og den næste begynder.  
 Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:  
 Vid, du fremmede Mand! det saa maatte skee som du siger!  
 310 Spore du skulde da snart mit venlige Sind, og erholde  
 Gaver i Mængde, saa hver, som dig traf, vilde prise din Lykke.  
 Dog i mit Sind det bæres mig for, hvordan det vil vorde,  
 Ei hjemkommer Odyssees, ei heller vil selv du til Hjemfærd  
 Borde forhjulpen, thi Herrerne her, som raade for Huset,  
 315 Er ikke Mænd som Odyssees, af! det var i forrige Tider —  
 Bærdige Gjæster herberged han mildt, og skaffed dem Hjemfærd.  
 Terner! den Fremmedes Fodder I toe, og et Leie ham rede!  
 Lægger paa Lad baade Bolster og prægtige Tæpper derover,  
 For at han luunt kan sove, til Dagningen stiger paa Guldstol;  
 320 Men ved det tidlige Grye skal han bades og salves med Olie,  
 Ut hos Telemachos sidde han kan, og i Salen derinde  
 Holde sin Davre, men Bee hver den af Hine, som haanlig  
 Krænker med Ord eller Gjerning min Gjæst, med ham vil jeg aldrig  
 Her have noget at skaffe, hvor hestig han end vorder opbragt!  
 325 Thi hvorledes var du vel istand til at see, om jeg Fortrin



Havde for øvrige Qvinder i Sind, hvad eller i Klogskab,  
 Hvis du her i mit Huus utvættet og hyllet i Pjalter  
 Kom til at sidde tilbords? kun stakket er Menneskets Livstid,  
 Hvo der af Hjertet er grum, og grum i den Gjerning han over,  
 330 Han forbandes af Alle, og Dødt man over ham ønsker,  
 Medens han lever, og efter hans Død bespottes hans Minde;  
 Den derimod, som er brav, og brav i den Gjerning han over,  
 Hans Berømmelse bringes omkring ved Fremmedes Tale  
 Vidt blandt Jorderigs Folk, og Mange ham kalde den Gode.

335 Strax hende svared Odysseus, den findrige Kønning, og sagde:  
 O du værdige Biv af Laertiaden Odysseus!

Kjæd og leed er jeg vorden af Bolster og prægtige Tæpper,  
 Siden den Stund, jeg forlod Sneefjeldene hjemme paa Kreta,  
 Og paa det langtbeaarede Skib foer vidt over Bølgen.

340 Lad mig da hvile som før jeg i søvnløse Nætter har ligget!

Alt mangfoldige Nætter jeg strakt paa et useligt Leie  
 Laae, og ventede der paa den stoltelig thronende Dagning.

Heller ei Føddernes Svæt er synderlig efter mit Dnske,

Og af de Qvinder tilhobe, som Tjenestegjerning i Huset

345 Røgte hos dig, skal Ingen forsand mine Fødder berøre,  
 Uden der findes en gammel Morlil, omhjertet og trofast,  
 Een, som har lidt saa meget som jeg af Sorg og Bekymring,  
 Hende det ei skulde vorde formeent, min Fod at berøre.

Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:

350 Kjæreste Gæst! thi aldrig endnu saa forstandig en Fremmed  
 Blev mig saa kjær blandt dem, der kom til mit Huus fra det Fjerne,  
 Saadan Forstand og Kløgt der ligger i Alt hvad du siger.

Bisfelig har jeg en gammel Morlil, heel klog og betænkfom,

Hun opammed og fostrede ømt min usalige Husbond,

355 Hun paa sin Arm ham tog den Stund hans Moder ham fødte,  
 Hun skal dig Fødderne vaske, hvorvel hendes Kræfter er svage.

Stat da op, Eurykleia! og vask en Mand, som af Alder

Kommer din Herre saa nær, thi hændes det kan, at Odysseus

Ligesaadan seer ud som vor Gæst af Hænder og Fødder,

360 Det er jo Menneskets Lod, ret snart at ældes i Modgang.

Talt; den bedagede Qvinde med Hænderne skjulte sit Ansigt,

Brændende randt hendes Taarer, og jamrende tog hun til Orde:

Bee mig! for dig, min Søn! fortvivler jeg! dig har Kronion

- Meest af Mennesker hadet, skjøndt fromt du Guderne frygted.  
 365 Aldrig endnu har til Lyneren Zeus nogen Dødelig offret  
 Flommede Bøve saa hyppig, og listige Festskefatomber,  
 Som du har offret til Zeus, mens fromt du bad om at opnaae  
 Ulykkelig Alderdom selv, og fostre din straalende Arving.  
 Dig alene han dog har reent berøvet din Hjemfærd.  
 370 Vist blev ogsaa han selv, kan jeg troe, bespottet af Qvindfolk,  
 Naar i de fremmede Lande han kom til stolte Paladser,  
 Ligesom du blev spottet af disse fripostige Tøse,  
 Og for at snye deres Haan og Krænkelser, lod du dem ikke  
 Tøe dine Fødder; dog rede jeg er, at lystre min Frue,  
 375 Drotten Jkarios' Datter, den fløgtige Penelopeia;  
 Derfor saavel for Dronningens Skyld, som og for din egen  
 Vil dine Fødder jeg vaske, thi dybt har din Kummer til Medhuf  
 Rørt mit Hjerte; dog agt paa det Ord, jeg nu dig vil sige:  
 Mangen ulykkelig Fremmed har her allerede besøgt os,  
 380 Aldrig dog Nogen jeg saae, det veed jeg forvist, som paa Bærgten,  
 Mælet og Gangen livagtig som du har lignet Odysseus.  
 Strax hende svared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:  
 Ja, Morkil! Enhver, som har seet os begge for Dine,  
 Siger det Samme, paafaldende stærkt skal vi ligne hinanden,  
 385 Ganske saaledes som strax du suilddt opdaged og yttred.  
 Saa han taled; et skinnende Kar, som brugtes til Fodtvæt,  
 Hented den Gamle paastand, og først koldt Vand hun i Karret  
 Heldte, saa varmt hun øste deri; men Konning Odysseus  
 Satte ved Urnen sig saa, at han hen mod Morket sig vendte,  
 390 Thi han formodede strax, at naar Konen hans Fødder berørte,  
 Vilde hun Skrammen bemærke, hvorved han strax vilde røbes.  
 Frem hun treen, og sin Herre hun tvættede; flux blev hun Skrammen  
 Baer, som en glubende Bas ham med blændende Sand havde hugget,  
 Da han engang til sin Morfaer Autolykos og til hans Søner  
 395 Hen til Parnasos var reist; for Snubed og listige Eder  
 Pristes Autolykos høit, den Kløgt ham en Gud havde givet,  
 Hermes, thi ham til Behag tyfflommede Bøve han ofte  
 Risted af Lam eller Kid, og huldt ham Guden beskjermed.  
 Fordum Autolykos kom til Jthakas frugtbare Dland  
 400 Just paa den Tid, da hans Datter var nys forløst med et Svendbarn;  
 Og da til Aften han saa havde spist, da tog Eurykleia

Barnet, og lagde det ned paa hans Skjød, og talte saalunde:  
 Hit nu selv paa et Navn, Autolykos! som du din Datters  
 Elskede Søn kan give, det Barn, du høilig dig ønsked!

405 Strax Autolykos svared igjen, og talte saalunde:  
 Datter og Maag! lad ham bære det Navn, som nu jeg vil nævne!  
 Jeg, som til Eder til Ithaka kom, misundes af Mange,  
 Qvinder og Mænd, rundt om paa det rigternærende Fastland;  
 Derfor Odysseus skal være hans Navn, det betyder jo Misundt.

410 Men naar han saa bliver stor, da lad ham besøge sin Morfaers  
 Prægtige Huus ved Parnasos; der har jeg mangfoldige Skatte,  
 Da vil jeg give ham Guds, saa han glad skal reise til Hjemmet.

Derfor Odysseus var reist i Haab om glimrende Gaver;  
 Drotten Autolykos selv og Autolykos' Sønner tilhobe

415 Hilste ham strax med hjærlige Ord og kryssende Haandslag,  
 Og til sit Bryst ham omt Amphithea trykked, hans Mormoer,  
 Baade hans Hoved hun kyssed og begge hans deilige Dine.

Strax Autolykos bød sine herlige Sønner at skaffe.

Hurtig et Maaltid istand, og villig de lod hans Befaling.

420 Frem et Hoved de drev, femaarigt det var og af Hankjøn,  
 Huden de frænged, og sylsende travlt adskilte de Kræet.  
 Kjødet i Skiver behændig de skar, og stak det paa Bradspid,  
 Risted det derpaa forsigtig, og tog alt Kjødet af Spiddet.

Saaledes Dagen igjennem til seent, da Solen sig bjerged,

425 Spiste de, Sindet fornam ikke Savn ved det hyppige Gilde;  
 Men da nu Solen sig bjerged, og Mulm udbredte sig vide,  
 Ginge de Alle til Roe, og nød den qvægende Slummer.

Men da sig reiste ved Grye den rosenfingrede Daging,

Gif Autolykos' Sønner paa Jagt, og dygtige Hunde

430 Toge de med; den herlige Svend Odysseus dem fulgte.

Op de drog af det høie, det skovbeklædte Parnasos,

Og i en Fart de naaede den stormomsufede Fjeldryg.

Solen, som op var stegen fornyet af Okeanos' dybe

Sagtelig rindende Strøm, sit Lys over Markerne kasted,

435 Just som Jægerne kom til en Dal; i Spidsen af Skaren

Hundene løb og støved i Spor; Autolykos' Sønner

Bag dem gif, og tilligemed dem den Vedling Odysseus

Nærmest ved Hundenes Flok, og svang sit mægtige Jagtspyd.

Der i det tykkeste Krat laae skjult et forfærdeligt Wildsviin,

- 440 Ei foer Pust derind af de fugtigblæsende Vinde,  
 Aldrig den lysende Sol sine Straaler derind kunde kaste,  
 Heller ei Regn sig trænge derind, saa tæt i hverandre  
 Grenene løb, men tykt bestrøet var Pladsen med Blade.  
 Buldret af Hundes og Jægeres Fjed kom Bælsen for Treen
- 445 Strax som de styrted derhen, da sprang den op fra sit Leie,  
 Børsterne reiste den høit, og med Dine som gnistrende Flammer  
 Treen den for Jægerne frem, og først Odysseus imod den  
 Foer, opløstende høit sit Spyd med den fenede Næve,  
 Brat ihjel den at slaae; Bildbælsen dog først over Knæet
- 450 Gav ham et Hug, og dybt med sin Tand den flængede Skjødet,  
 Springende frem fra Siden, dog ei til Benet den trængte;  
 Og med sit Spyd Odysseus saa dybt den traf i den høire  
 Bov, at den blinkende Od løb ud paa den modsatte Side,  
 Ned i Støvet den faldt med et Skrig, bort Livet var fløiet.
- 455 Travlt Autolykos' Sønner nu fik med det myrdede Bildsviin,  
 Og med Odysseus, den bolde, den guddomlignende Yngling;  
 Kyndig forbandt de hans Saar, med Galder de stillede Blodets  
 Løb, og snart tilbage de kom til Faderens Bolig.  
 Men da saa Drotten Autolykos selv saavel som hans Sønner
- 460 Godt havde lægt hans Saar og foræret ham glimrende Gaver,  
 Sendte de glade ham bort, og glad han gav sig paa Reisen  
 Hjem til Ithakas De, hvor hans Fader og værdige Moder  
 Fryded sig høit ved at see ham igjen, og spurgte ham noie  
 Ud om det grusomme Saar, og grandt han fortalte dem Alting,
- 465 Hvordan et Sviin ham med blændende Tand havde hugget paa Jagten,  
 Da med Autolykos' Sønner han op til Parnasos var dragen.  
 Da nu den Gamle med Glæden af Haand hii Skramme berørte,  
 Kjendte hun strax den igjen, og Foden hun slap i det samme;  
 Ned faldt Benet i Karret, som vælted omfuld, saa det runged
- 470 Lydt i Malmen, og Vandet i Strøm flød hen over Gulvet.  
 Sorg og Glæde tilhobe den Gamle betog; hendes Dine  
 Fyldtes med Taarernes Strøm, og det flydende Mæle var standset.  
 Strax Odysseus om Hagen hun tog, og talte saalunde:  
 Saa est du altsaa Odysseus, min elskede Son! men jeg kjendte
- 475 Ei min Konning igjen, før med Haand jeg havde berørt ham.  
 Talt, da vendte hun Dinene hen mod Penelopeia,  
 Melde hun vilde sin Frue, at Konningen alt var i Huset,

Dog hun var hverken istand til at see eller mærke det Mindste,  
 Saa havde Pallas Athene bortvendt hendes Hu; men Odysseus  
 480 Greb Eurykleia i Struben, og holdt hende fast med den Høire,  
 Mens med den Venstre han traf hende nærmere til sig, og sagde:

Moder! hvi vil i Fordærv du styrte mig? du som mig fordum  
 Diede selv ved dit Bryst, og nu efter tallose Sorger  
 Kom i det tyvende Aar jeg til Fædrelandet tilbage;  
 485 Dog da du blev det vaer, og en Gud dig i Sindet det indskjød,  
 Lie da stille! lad ei noget Menneske her det erfare!

Thi jeg vil sige dig noget, og visstelig vorder det fuldbragt:  
 Hjælper en Gud mig til Seier saasandt over Beilernes Skare,  
 Ikke da skaaner jeg dig, hvorvel du har været min Amme,  
 490 Naar i mit Huus jeg dræber de øvrige Tjenestevinder.

Og Eurykleia ham svared igjen, den forstandige Amme:  
 Elskede Søn! hvad Ord undslap dig fra Tændernes Række?  
 Selv du veed, at mit Sind er fast og ei til at rokke,  
 Trygt som Jern og den haardeste Steen skal Sagen jeg gjemme.

595 Dette jeg sige dog vil, og læg mit Ord dig paa Hjertet!  
 Hjælper en Gud dig til Seier saasandt over Beilernes Skare,  
 Da vil om Qvinderne her i dit Huus Bessed jeg dig sige,  
 Hvem der agter dig ringe, og hvem der er frie for Brøde.

Strax hende svared Odysseus, den sindrige Koning, og sagde:  
 500 Moder! hvortil en saadan Bessed? det behøver du ikke,  
 Selv skal jeg nok bespeide dem grandt, og prøve hver Enkelt.  
 Lie blot stille med Alt, og lad Guderne raade for Sagen!

Talt; og ud af Salen paaastand Eurykleia sig skyndte,  
 Band at hente til Føddernes Svæt, thi spildt var det første.  
 505 Men da hun havde ham badet, og salvet med glindsende Olie,  
 Rykked Odysseus igjen sin Stol lidt nærmere Ilden,  
 Utter at varme sig op, og med Pjalterne skjulte han Arret.  
 Først til Orde da tog den forstandige Penelopeia:

Fremmede Mand! endnu er der lidt, hvorom jeg vil spørge,  
 510 Snart vil det være paa Tiden, til qvægende Roe sig at føie,  
 Hvis man for Sorg er istand til at nyde den lifflige Slummer.  
 Dog umaadelig Sorg har en Gud mig Arme beskæret;  
 Mens det er Dag, jeg forter min Tid under Klager og Jamren,  
 Snart ved at see til mit, og snart til Ternerens Arbeid,  
 515 Men naar det saa bliver Nat, og Enhver sig begiver til Hvile,

- Ligger jeg strakt paa mit Leie, men nagende Sorger bestandig  
 Trænge sig fast om mit Hjerte, og vække paany mine Klager.  
 Ret som naar Nattergalen, Pandareos' Datter, saa liflig  
 Synger i grønnende Lund, naar Baaren er kommen tilbage;  
 520 Siddende mellem det tætteste Lov paa Trærnes Grene,  
 Bøier hun hyppig sin Stemme, som flyder fra Struben saa klangfuld,  
 Klagende lydt for sit Barn, for Jtylos, hvem hun af Baade  
 Stak med Malmen ihjel, den Søn, Kong Zethos hun fødte.  
 Saa er mit Sind uroligt, og vakler bestandigen raadvildt,  
 525 Om hos min Søn forblive jeg skal, og vare paa Alting  
 Trolig, min kneisende Borg og mit Gods, mine Terner og Svende,  
 Greben af Blue for min Egtemands Seng og for folkeligt Banrye,  
 Eller om følge jeg skal den Achaiier, som ypperst af Alle  
 Kom til Paladset som Beiler med glimrende Brudeforæring.  
 530 Medens min Søn endnu var et Barn og flygtig af Tanke,  
 Nænte jeg ei at forlade hans Huus, og tage mig Husbond,  
 Men da han nu er vogen, og kommen til Ungdommens Fuldmaal,  
 Ønster han selv, at jeg drager herfra, og forlader Paladset,  
 Da han med Uergrelse seer, at Achaierne fraadse hans Velstand.  
 535 Dog en Drøm du tyde mig nu, som jeg vil dig fortælle:  
 Gjæs jeg holder i Gaarden, en Snees i alt, som med Hvede  
 Fodres, der fastes i Vand, min Glæde jeg har af at see dem;  
 Ned fra Fjeldet da kom en Drn, frumnæbbet og vældig,  
 Halsen den knækked paa Flokken, og dræbte dem; rundt om Paladset  
 540 Mellem hinanden de laae, men Drnen sig svang gjennem Lusten,  
 Og i min Drøm jeg brast i Graad, og hulkede heftig.  
 Strax da stimled omkring mig en Flok skønhaarede Qvinder,  
 Medens jeg jamred, fordi mine Gjæs af Drnen var dræbte.  
 Da kom Drnen igjen, og paa Randen af Taget sig satte,  
 545 Taleden til mig med Menneskerøst, og standsed min Klage:  
 Barn af den hædrede Drot Jkarios! græd ikke længer!  
 Ei var det Drøm, men et virkeligt Syn, som Held dig forjætter;  
 Gjæsfenes Flok er Beilerens Sværm, og jeg, som for nylig  
 Bar en bebudende Drn, jeg kommer nu her som din Husbond,  
 550 Og en forsmædelig Død dine Beilere skal jeg berede.  
 Saa den taled, og mig forlod den liflige Slummer;  
 Strax efter Gjæsfene figed jeg ud, og i Gaarden jeg saae dem,  
 Hvor, som de pleiede vant, af Trug de aad deres Hvede.

Strax hende svared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:  
 555 Dronning! urimeligt var det forsand, hvis anden Betydning  
 Give man vilde din Drøm, da jo selv Odysseus har kundgjort,  
 Hvad der skal skee; det er klart, at Fordærv vil Beilerne times,  
 Ei skal en Eneste slippe fra Døden og Dødsens Gudinder.

Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:

560 Ja! men urimeligt Tant er det tit hvad de gjøglende Drømme  
 Snakke for Menneskens Børn, og ei fuldkommes de altid,  
 Da jo de flygtige Drømme har to forskjellige Porte;  
 Bygget af Horn er den ene, den anden af skinnende Filsbeen.  
 Hver en Drøm, som til Mennesket gaaer gjennem Porten af Filsbeen,  
 565 Er en bedragende Drøm, som ei betyder det mindste;  
 Gaaer en Drøm derimod ud gjennem den glindsende Hornport,  
 Da fuldbyrdes forvist hvad Mennesket stued i Søvn;  
 Men at den sælsomme Drøm er kommen til mig gjennem denne,  
 Tvioler jeg paa; for mig og min Søn det en Fryd havde været!

570 Dette jeg sige dog vil, og læg mit Ord dig paa Hjerte!  
 Det er imorgen den hæslige Dag, som river mig Arme  
 Bort fra Odysseus's Huus, thi nu vil jeg stille til Dystleeg  
 Tolv langbladede Biler, dem fordum Odysseus i Gaarden  
 Pleied at sætte paa Rad, Krumholterne lig paa en Skibskjøl,  
 575 Langt da traadte han hen, og skjød sin Piiil gjennem alle;  
 Nu vil jeg Beilerne her opfordre til lignende Dystleeg;  
 Den som paa Hænderne nemmest forstaaer at spænde sin Bue,  
 Og gjennem samtlige tolv sin Piiil kan skyde fra Strengen,  
 Ham da følge jeg maae, og sige Farvel til det skønne,  
 580 Rigtforsynede Huus, jeg betraadte som Brud i min Ungdom,  
 Og som jeg, selv i Drømme, skal mindes i kommende Dage.

Strax hende svared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:

O du værdige Biv af Laertiaden Odysseus!

Bær ei seen! men beram paastand i din Gaard denne Dystleeg,  
 585 Thi han vil komme tilbage, den sindrige Konning Odysseus,  
 Før disse Mænd i Lave har lagt den glattede Bue,  
 Spændt dens Streng, og skudt en Piiil gjennem Bilerne's Dine.

Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:

Havde du Lyst til at sidde hos mig, og forte mig Tiden  
 590 Her i min Sal, ei vilde da Søvn mig Dinene lukke.  
 Dog det er plat umuligt, at Mennesket vaager bestandig,

Maal og Grændse for Alt har jo Himmelen's evige Guder  
Sat for Mennesken's Børn paa den sædfrembringende Jordfreds.  
Derfor vil op igjen i mit Høienloftskammer jeg stige,  
595 Der at hvile paa Leiet, som kun til Rummer er redt mig,  
Dg som med Taarer jeg væder, alt siden Odysse's begav sig  
Hen til Iliens Stad, hvis Navn jeg nævner med Afsthe;  
Did hengaaer jeg til Roe, men du, læg her dig i Huset,  
Enten paa Lilie strakt, eller Seng skal vorde dig opredt.  
600 Talt, da begav hun sig op i sit straalende Høienloftskammer,  
Ei alene, men fulgt af en Deel opvartende Terner,  
Dg da med Ternerne op hun i Høienloftskammer var kommen,  
Der for Odysse's, sin Husbond, hun græd, til Pallas Athene  
Lod over Dinene's Laag neddale den liflige Slummer.

---



---

## Tyvende Sang.

---

Tildragelserne før Beilernes Drab.

- Udenfor Salen paa Gangen sig leirede Konning Odysseus,  
Bredte paa Gulvet en Tyrs ugarvede Hud og derover  
Skind af adskillige Faar, som Achaiernes Mænd havde slagtet;  
Over den hvilende Drot Eurynome kasted en Skappe.
- 5 Der laae Helten Odysseus, og pønsed paa Beilernes Ufærd,  
Baagen en Stund; men en Flok af Qvinderne gif af Paladset  
Ud, som i længere Tid med Beilerne leved i Bolskab,  
Og under idelig Latter de spased og skjemtede sammen.  
Da kom Hjertet i Konningens Bryst i det heftigste Oprør,
- 10 Og med sig selv han veiede dybt i Sind og i Hjerte,  
Enten han op skulde springe paaastand, og dræbe dem Alle,  
Eller en Gang til Slutning endnu med de trodsige Herrer  
Lade dem gantes og lesse; høit glammed i Brystet hans Hjerte;  
Ret som en Hund, der om Hvalpene gaaer, som den nylig har kastet,
- 15 Gør ad den fremmede Mand, og strax er rede til Angreb,  
Saaledes glammed hans Hjerte af Harm over al denne Skjændsel,  
Hefstig han slog sig for Bryst, og formaned sit Hjerte saalunde:  
Giv dig tilfreds, mit Hjerte! en lumpnere Færd har du fordum  
Taalt den Dag, da den vilde Ryklop mine kraftige Svende
- 20 Frækt opaad, dog taalig du bar det, indtil mit Anslag  
Ud af Hulen dig forte, hvor alt du vented dig Døden.

- Saa med formanende Ord han talte sit Hjerte tilrette;  
 Strax kom Hjertet til Fatning igjen, og rolig i Barmen  
 Slog det, men selv paa sit Leie han vælted sig frem og tilbage.
- 25 Net som en Mand, naar paa glødende Jld han braser en Dyrvom,  
 Stoppet med Ister og Blod, bestandig den dreier og vender,  
 Ønskende ivrig, at skaffe den stegt saa hurtigt som mulig,  
 Saaledes frem og tilbage han vælted sig, grublende steds,  
 Hvordan han Haand skulde lægge paa Beilernes nedrige Skare,
- 30 Da han var Een mod Mange; da nærmed sig Pallas Athene,  
 Stegen fra Himmelen ned, i Skikkelse lig med en Qvinde,  
 Op ved hans Hoved hun treen, og tog saalunde til Orde:  
 Siig, usaligste Mand! hvi ligger du vaagen paa Leiet?  
 Dette Palads er jo dit, og din Liv du har i Paladset,
- 35 Dertil en Søn, hvis Lige forvist heel Mangen sig ønsked.  
 Strax hende svared Odyssees, den sindrige Konning, og sagde:  
 Sandt tilfulde, Gudinde! er hvert et Ord, som du talte,  
 Dog tvivlraadigt mit Sind uafsladelig veier og grubler,  
 Hvordan jeg Haand skal lægge paa Beilernes nedrige Skare,
- 40 Ene jeg staaer, og bestandig i Flok de færdes derinde.  
 Dertil en større Bekymring jeg har, som volder mig Uroe:  
 Sæt, jeg ved din og Kronions Bestjermelse dræber dem Alle,  
 Hvor skal jeg da tye hen? det beder jeg dig at betænke.  
 Ham gjensvared Athene, den lysblaaøiede Jomfrue:
- 45 Selv til en svagere Ven, du Forsagte! sin Lid man jo sætter,  
 Skjøndt han er dødelig Mand, og ei saa fløgtig til Anslag;  
 Jeg derimod er Gudinden, som huldt dig bestjerner bestandig,  
 Hvergang du stedes i Trængsel, og tale jeg vil uden Omsvøb:  
 Stod halvhundrede Fylker endog af bevæbnede Krigsfolk
- 50 Rundt omkring os To, tilfands os i Kampen at dræbe,  
 Skulde vi dog deres Dyr og Faar hjemdrive som Bytte.  
 Lad nu Sønnen dig favne! thi stor Besvær det forvolder,  
 Natten igjennem at vaage, snart hæver du dig af din Jammer.  
 Talende saa over Dinenes Laag hun Sønnen ham udgjød;
- 55 Selv til Olympen tilbage begav sig den høie Gudinde  
 Strax da Sønnen ham greb, som spredende Sindets Bekymring  
 Blidt hvert Ledemod løser; da vaagned hans trofaste Hustrue,  
 Reiste paa Bolstrene bløde sig op, og svømmed i Taarer,  
 Men da med Jamren og Graad hun saa havde mættet sit Hjerte,

- 60 Bad til Artemis fremmest og først den herlige Qvinde:  
 Artemis! Datter af Zeus! ærværdige! gid du paa Stedet  
 Bilde mig skyde din Pii i mit Bryst, og berøve mig Livet  
 Strax! eller gid en hvirvlende Storm mig flux vilde veire  
 Bort ad taagede Stier i rivende Fart, og mig kaste
- 65 Hen til den fredsomløbende Flod Okeanos' Munding,  
 Ret som da Stormene fordum bortrev Pandareos' Døttre:  
 Guderne havde dem skilt ved Fader og Moder; i Borgen  
 Uden Forældre tilbage de stod, men huldt Aphrodite  
 Fostred dem op med Viin og Ost og den lifligste Honning.
- 70 Here forlened dem begge forud for øvrige Qvinder  
 Skjønhed og Vid; en kneisende Bæxt dem Artemis skjenked,  
 Og af Athene de lærte, det yndigste Arbeid at virke.  
 Men da til høien Olymp engang Aphrodite var dragen  
 Hen, for om frydeligt Bryllup for begge de deilige Piger
- 75 Lyneren Zeus at bede, thi Alt han kjender tilfulde  
 Hvad der er dødelig Skabning bestemt, baade Medgang og Modgang,  
 Rykked Harpjerne bort dem imens, og til de forhadte  
 Rædselsgudinder de Pigerne gav, som Terner at tjene;  
 Gid paa lignende Viis mig Guderne bort vilde rykke,
- 80 Eller mig Artemis fælde med Pii, at jeg ned kunde stige  
 Under den hæslige Jord med Odysseus i Hu og i Tanke,  
 Inden det vorder min Lod, en ringere Mand at fornøie!  
 Dog, Gjenvordighed bære man kan, saafremt man alene  
 Græder om Dagen, er Hjertet end fuldt af nagende Sorger,
- 85 Blot man om Natterne sover, thi Sønnen os lader forglemme  
 Alt, baade Godt og Ondt, naar Dinenees Laag den har lukket;  
 Mig dog skræmmer en Gud hver Nat med rædsomme Drømme,  
 Atter inat ved min Side han laae, livagtig at skue,  
 Som da med Hæren i Leding han drog; og mit Hjerte sig fryded
- 90 Høit, da jeg troede, det ei var en Drøm, men virkelig Sandhed.  
 Talt; da reiste sig just den guldstolthronende Dagning.  
 Strax havde Helten Odysseus den Grædendes Stemme fornummet,  
 Uengstelig tænkte han efter, det kom ham for i hans Hjerte,  
 Som om hans Hustru ham alt havde kjendt, og stod ved hans Hoved;
- 95 Sammen han bylted de Skind og den Kappe, han nyss havde hvilt paa,  
 Smed i Salen dem ind paa en Stol, og kastede Tyrens  
 Hud paa Gaarden; saa bad han til Zeus med oprakte Hænder:

Fader Kronion! saafremt J mig hjem over Bølger og Fastland  
 Naadig har ført til mit Land, efter haardt at have mig hjemføgt,  
 100 Gid da et varslende Ord maa lyde fra Eu, som i Huset  
 Baager endna, og et Tegn fra Zeus sig vise derude!

Bedende talte han saa, ham hørte den vise Kronion  
 Brat han tordnede lydt fra den straalende Tind af Olympen  
 Oppe fra Skyerne ned, da fryded sig Helten Odysseus,  
 105 Og et betydende Ord en Møllerske taled i Huset,  
 Tæt derved i en Stue, hvor Konningens Dværne var satte;  
 Dagligen her tolv Terner nøisommelig sled med at male  
 Meel af Byg og Hvede, til Marv i Mændenes Knogler.  
 Alle de Dvrige sov, da de Hveden til Meel havde malet,  
 110 Hun alene var oppe, thi svagere var hun af Kræfter;  
 Dværnen hun standsed, og taled et Ord, sin Konge til Barsel:

Fader Kronion! du Drot over Guder og Mennesker alle!  
 Høit du tordned forsand fra den stjernebeprydede Himmel,  
 Skjøndt ei Skye er at see; et bebudende Tegn er det vistnok.  
 115 Hør da ogsaa det Ord, jeg elendige Stakkell vil sige:  
 Gid det idag maa være det sidste forlystende Gilde,  
 Som i Odysseus's Huus de fraadsende Beilere feire,  
 Thi med ulideligt Slid de slappe min Kraft, da jeg daglig  
 Maler dem Meel; gid Gildet idag deres sidste maa vorde!

120 Saa hun taled, og glad ved det varslende Ord blev Odysseus  
 Og ved det Brag fra Zeus, thi han haabed at tugte de Volds mænd.

Ogsaa de øvrige Terner i Konningens prægtige Hofgaard  
 Samled sig nu, og en levende Ild paa Urnen de tændte.  
 Op fra sit Leie nu stod Telemachos, skjon som en Guddom,  
 125 Først sine Klæder han agled, sit Sværd over Skuldren han hængte,  
 Og under glindsende Fod han bandt de deilige Saaler,  
 Tog saa sit mægtige Spyd med den skarptilspidsede Malmød,  
 Treen over Tærsklen og standsed, og taled til Eurykleia:

Siig, Morlil! har J hædret den fremmede Gæst i Paladset  
 130 Baade med Seng og Mad? eller ligger han uden at ændses?  
 Thi det kan hændes min Moder, hvorvel hun er klog og forstandig,  
 At af Forvirring den slettere Mand hun Væge beviser,  
 Medens den værdige bort fra sit Huus uventlig hun jager.

Og Eurykleia ham svared igjen. den forstandige Amme:  
 135 Ei maa du laste din Moder, min Søn! hun har ikke forskyldt det;

Her han sad, og af Binen han drak saalænge ham lysted,  
 Ogsaa hun bød ham Mad, men han svared, at ei han var sulten,  
 Men da paa Tiden det var, at han tænkte paa Søvn og paa Hvile,  
 Gav din Moder Befaling til Ternerne, Seng ham at rede,  
 140 Dog, som en høistulykkelig Mand, der er hærdet af Modgang,  
 Lysted ham ei at hvile paa mageligt Bolster og Løibank,  
 Men paa en Tyrsk ugarvede Hud, bedækket med Uldskind,  
 Ude paa Gangen han sov, og en Kappe vi over ham fasted.

Talt; da gif af Paladset Telemachos ud, og i Haanden  
 145 Holdt han sit Sphd; ham fulgte paa Bei rapfodede Hunde;  
 Snart til Torvet han kom til de pandsrede Mænd af Uchaia,  
 Men Eurykleia, en Datter af Ops, som var Søn af Peisenor,  
 Kaldte paa Ternerne flux, saa taled den herlige Qvinde:

Rast nu! stærker paa Tullen Vand, mine Piger! og feier  
 150 Salen med Koste mig reen, og breder de Skarlagenes Tæpper  
 Over de prægtige Stole! imens skal Andre med Svampe  
 Bordene skure tilgavn, og saa skal I skylle mig alle  
 Kummer og skønne Pokaler! men ned maae Nogle til Kilden  
 Gaae efter Vand, og hente det hid saa hurtig som mulig;

155 Nøle vil Beilerne ei med at samle sig her i Paladset,  
 Tidlig de komme forvist, idag er der Gilde for Alle.

Talt; hendes Ord de fornam, og lod hvad hun havde befalet;  
 Lyve begave sig ned til den mørkthenrislende Kilde,  
 Mens i Paladset de Andre besørgede flinkt deres Gjerning.

160 Strax derefter til Konningens Gaard kom Beilerne Svende,  
 Flinkt og behændig de fløvede Bed; tilbage fra Kilden  
 Ternerne vendte med Vand, og Eumaios, Svinene Hyrde,  
 Kom med tre velmæskede Sviin, i Flokken de bedste,  
 Disse paa Græsset tilbage han lod paa den hegnede Gaardsplads,  
 165 Og til Odyssees med venlige Ord saalunde han talte:

Fremmede! vises dig nu meer Agt af Uchaierne Herrer,  
 Eller behandles du nu som før med Haan i Paladset?

Ham gjensvared Odyssees, den findrige Konning, og sagde:  
 Gid dog Guderne snart den skændige Færd vilde straffe,  
 170 Som med formastelig Trods saa frækt disse Herrer bedrive  
 Her i det fremmede Huus! al Skam og Blue har de aflagt.

Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.  
 Hen til disse nu kom Melanthios, Gederne Hyrde,

Geder fra Bangen han drev, de bedste, som fandtes i Flokken,  
 175 Med sig til Beilernes Bord, to Hyrder ham fulgte foruden;  
 Under den skingrende Hal han selv fastbandt sine Geder,  
 Og til Odysseus med spydige Ord saalunde han talte:

Fremmede Mand! vil du her endnu i Paladset os plage,  
 Siggende rundt hos Enhver? vil du ei dig pakke paa Døren?

180 Aldrig, det troer jeg forvist, vi To fra hinanden vil skilles,  
 Før du har smagt mine Naver, thi ei du tigger bestedent;  
 Der er jo fleer Achæier end vi, hos hvem der er Gilde.

Talt; stot intet ham svarte den sindrige Konning Odysseus,  
 Løst han bevæged sit Hoved, og grundet paa Bæe i sit Hjerter.

185 Derpaa til Gaarden Philoitios kom, Dvæghyrdernes Formand,  
 Mæskede Geder han førte til Beilerne did og en Goldkoe;  
 Dem havde Færgemænd sat over Søe, som pleied fra Fastland  
 Folk over Sundet at føre, naar Fart hos dem man forlangte.  
 Under den skingrende Hal fastbandt han hele sin Dvægflot,

190 Traadte saa hen til Eumaios, tog Ordet og spurgte saalunde:

Hvem er dog denne fremmede Mand, Eumaios! som nylig  
 Kom til vort Hus? fortæl mig engang, hvad Mennekers Ætling  
 Kalder han sig, og hvor er hans Slægt og fædrene Hjemstavn?  
 Ak! den Stakkel! paa Bæxten forsand en Konge han ligner;

195 Vel maae Guderne fue den vidtomtumlede Vandrer,  
 Siden de Konger endog heel tit stor Jammer beskæere.

Talt, da treen til Odysseus han hen, og rakte ham Haanden,  
 Og med bevingede Ord han taledede til ham og sagde:

Hil dig, fremmede Fader! gid Held i kommende Dage  
 200 Følge dig maa, thi med svar Gjenvordighed drages du hidtil!  
 Fader Kronion! saa grum som du er Ingen af Guder,  
 Ei du huser engang de Mænd, som selv du har avlet,  
 Ned i gruellig Kummer og Nød du lader dem synke.

Sved sprak frem, og i Diet mig Taarerne kom, da jeg saae dig,  
 205 Mindes jeg maatte min Herre, thi fast jeg troer, at Odysseus  
 Svøbt i lignende Pjalter omkring i Verden maa vandre,  
 Lever han ellers endnu, og skuer det skinnende Sollys;

Men hvis han alt er død, og gangen til Hades's Bolig,  
 Bæe mig da for min herlige Drot, som over sit Hornqvæg

210 I Kephalernes Land som Dreng mig satte til Bogter!  
 Nu er hans Hjord umaadelig stor; ei lettelig findes

- Nogen, som eier saa trivsom en Drikt bredpandede Oger;  
 Men paa Befaling af fremmede Mænd jeg hid dem maa føre  
 Til deres Gilder, og ei har de Agt for Sønnen i Huset,  
 215 Heller ei grue de for Gudernes Hevn, ja snart vil de dele  
 Alt det Gods, han besad, vor lang Tid savnede Konge.  
 Derfor har tit jeg betænkt, naar jeg grubled derover i Sindet,  
 Skjøndt det er Synd, saalænge hans Søn endnu er ilive,  
 Bort at drage herfra med alt det Dvæg jeg bevogter  
 220 Hen til fremmede Folk; langt værre dog, her at forblive,  
 Røgtende Dvæg for Andre, og idelig pine og plages;  
 Og jeg var sikkert forlængst til En af de mægtige Konger  
 Flygtet herfra, thi nu det mig reent utaaleligt falder;  
 Dog bestandig jeg tænker, at mulig min lidende Herre  
 225 Kommer igjen, og Beilernes Sværm adsplitter i Huset.  
 Ham gjensvared Odyssees, den findrige Konning, og sagde:  
 Hyrde! da hverken du tykkes mig slet eller svag paa Forstanden,  
 Selv tilfulde jeg seer, at dit Sind er begavet med Klogskab,  
 Thi vil jeg sige dig noget, og høit med Eed det bekræfte:  
 230 Zeus, den øverste Gud, Odyssees's Arne, til hvilken  
 Her jeg kom, og hans gjæstende Bord skal være mig Vidner,  
 Inden du drager herfra, er Odyssees igjen i sin Hjemstavn,  
 Og du skal selv, saafremt det lystet dig, see ham ihjelslaae  
 Beilernes samtlige Flok, som sig her opkasted til Herrer.  
 235 Derpaa ham svared igjen Kobjordernes øverste Hyrde:  
 Bilde dog Zeus, o fremmede Mand! fuldkomme dit Udsagn!  
 Snart du skulde da see, hvad Kraft og Arme jeg eier.  
 Ligesaa bad Eumaios til alle de salige Guder,  
 At til sit Hjem Odyssees, den fløgtige Drot, maatte komme.  
 240 Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.  
 Men paa Telemachos' Død og Fordærv nu Beilerne pønsed;  
 Da blev et varslende Tegn de vaer, thi høit gjennem Lusten  
 Evang sig en Drn til Venstre, som holdt en gispende Due.  
 Strax i Kredsen sin Røst Amphinomos hæved og sagde:  
 245 Aldrig forsand, mine Benner! os lykkes det Raad, som vi lagde  
 Nys mod Telemachos' Liv, velan! lad os tænke paa Naaltid!  
 Saa Amphinomos talte, hans Ord godt hued dem Alle.  
 Ind tilhobe de treen i Konning Odyssees's Høisal,  
 Og deres Rapper de lagde paa prunkende Hynder og Stole.

250 Derpaa de slagtede dygtige Faar og mæskede Geder,  
 Slagted saa glindsende Sviin og et Rød, som af Hjorden var udsøgt.  
 Indmaden stegte de flinkt, og deelte den om, medens Andre  
 Kummerne fyldte med Viin; Pokalerne filled Eumaios  
 Frem, og i prægtige Kurve Philoitios, Hyrdernes Formand,  
 255 Brød omdeelte til Bordet, men Viin iskjened Melantheus.  
 Derpaa de langed med Haand til den herlige Kost, som der vanked.

Fuld af Rænker i Sind Telemachos bænked sin Fader  
 Henne ved Tærstlen af Steen i den fastopbyggede Høisal,  
 Hvor han en maadelig Stol havde sat og et Bord af de mindste;

260 Derpaa han stillede for ham en Deel af Dyrenes Indmad,  
 Skjened ham Viin i et Bæger af Guld, og talte saalunde:

Sid du her, og qvæg dig med Viin som de øvrige Herrer!  
 Saa skal jeg selv imedens for Beilernes Hænder og Haansbord  
 Holde dig sikker; thi her er jo ei et offentligt Krosted,  
 265 Det er Odysseus's Huus, som til mig han selv sig erhverved.  
 Styrer da nu Eders Lyst til Spot og voldelig Udfærd,  
 Beilere! for at der ei skal reise sig Splid eller Rivsmaal!

Saa han taled, og Alle med Tand i Læberne beed sig,  
 Over Telemachos studsed de svart, at han talte saa dristig.

270 Ordet i Kredsen Antinoos tog, hiin Søn af Eupitheus;  
 Lader os bære med Taal, Achaier! Telemachos' Tale!  
 Skjøndt den er frænkende nok, heel truende taler han til os.  
 Zeus tilsteder det ei, vi ellers forlængst i Paladset  
 Havde til Tausshed ham bragt, hvorvel han er klinger af Mæse.

275 Saa han taled, dog ei hans Ord Telemachos ændsed.  
 Derpaa Herolderne førte den hellige Festhekatombe  
 Op gjennem Byen, da stimled de haarfagre Mænd af Achaia  
 Hen til den skyggende Lund, som var helliget Phoibos Apollon.  
 Men da det øvere Kjød var stegt, og taget af Spiddet,  
 280 Stykked de Braden i Parter, og holdt et glimrende Maaltid.

Ei blev Odysseus forglemt, Opvarterne gav ham et Stykke,  
 Ligesaa stort som selv de det fik, thi dette befoel dem  
 Helten Telemachos selv, hiin Søn af den Udling Odysseus.

Ei lod Pallas Athene de dristige Beileres Skare  
 285 Keent ophøre med frænkende Spot mod Helten Odysseus,  
 Ut i hans Sjel Forbittrelsen end kunde dybere fæstes.

Der var i Beilernes Flok en Mand, som hedde Ktesippos,



- Hjemme han havde paa Same, og ond var Manden af Hjerte.  
 Han var umaadelig rig, og stolende trygt paa sin Velstand  
 290 Traadte som Beiler han op til Helten Odysseus's Hustru;  
 Nu til Orde han tog i de trodsige Herrer's Forsamling:  
 Hører hvad sig jeg vil, mandhastige Beilere alle!  
 Alt har den fremmede Mand, som det sømmer sig, faaet sin Andeel  
 Vige med os, thi ei var det smukt, og ei var det billigt,  
 295 Om i Telemachos' Huus man storte det lod paa hans Gæster.  
 Ogsaa jeg selv en Gave forære ham vil, som han atter  
 Enten kan give til Ternen som Løn fordi hun ham baded,  
 Eller til En af Svendene her i Odysseus's Kongsgaard.  
 Talende saa med sin senede Haand han kasted en Kofod,  
 300 Som af en Kurv han hentede frem, men Odysseus den undveeg,  
 Bøiende Hovedet lidt; fortrækkende Munden af Harmen  
 Loe han høit, og hen mod den prægtige Ræg fløi Knoglen.  
 Strax mod Ktesippos med haanlige Ord Telemachos udbrod:  
 Det var forsand, Ktesippos! et Held for dit Liv, at du ikke  
 305 Ramte den fremmede Mand, dit Kast forsigtig han undveeg,  
 Ellers jeg havde mit stærpede Spyd gennem Livet dig jaget,  
 Da kunde her paa stand din Fader istedenfor Bryllup  
 Holdt din Dødningefest; thi driste sig Ingen til Frækhed  
 Her i mit Huus! alt har jeg Forstand, og tilfulde jeg indseer,  
 310 Hvad der er godt og oadt, som et Barn jeg teede mig hidtil.  
 Dog har jeg rolig mig fundet deri, og seet det med Saalmod,  
 Hvordan mit Dvæg blev slagtet, og Vin og Korn blev fortæret,  
 Thi det er svært for den enkelte Mand at styre saa Mange.  
 Vel! saa hører dog op med den fiendtlige Færd, som I øve!  
 315 Men er det virkelig nu Eder's Agt mig at myrde med Malmen,  
 Heller jeg ønsked da dette, og bedre det var mig i Sandhed,  
 Strax at døe, end daglig at see paa al denne Banart,  
 Hvordan man Fremmede haaner og slaaer, og Piger til Utugt  
 Slæber omkring paa skammelig Viis i de prægtige Sale.  
 320 Saa han talte, da taug de qvær, og forstummed tilhobe.  
 Ordet omsider da tog Agelaos, en Son af Damastor:  
 Ei var det Skjel, mine Benner! ifald paa saa billig en Tale  
 Nogen af os ham heftige Ord vilde give til Gjensvar.  
 Krænker ei heller den Fremmede meer, saalidet som nogen  
 325 Anden af Svendene her i Helten Odysseus's Hofgaard.

- Dog et venstabeligt Raad Telemachos selv og hans Moder  
 Gjorne jeg gav, om ellers i Sind det hued dem begge.  
 Vel! saalænge som end det Haab I næred i Hjertet,  
 Alt til sit Hjem Odyssees, den fløgtige Drot, vilde komme,
- 330 Da var I ei at fortænke deri, at I tøved og opholdt  
 Beilerne her i Paladset, thi sligt var tilvisse det bedste,  
 Hvis Odyssees igjen kom hjem til sin fædrene Bolig;  
 Nu derimod er det klart, at aldrig tilbage han kommer,  
 Gaf da hen til din Moder, og beed hende tage til Husbond
- 335 Den som er ypperst af Alle, og byder de rigeste Gaver,  
 For at du selv dit fædrene Gods i Mag kan fortære,  
 Medens din Moder bestyrer sit Hus hos den Mand, hun sig vælger  
 Strax den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar  
 Nei! Uglaos! ved Zeus og ved Alt hvad min Fader har udstaaet,
- 340 Som fra sit Ithaka fjernt forgik eller flakker i Udland,  
 Aldrig jeg Bryllupet sinked, selv bad jeg min Moder at ægte  
 Hvem hun behaged, og selv jeg bød hende Gaver i Mængde;  
 Men hende jage fra Huset imod hendes Villie med Magtsprog,  
 Skammes og blues jeg over, for Sligt en Gud mig bevare!
- 345 Talt, men Pallas Athene paastand blandt Beilerne vakte  
 Bild og umaadelig Latter, og reent deres Sind hun forvirred;  
 Alt lod Latteren tvungen fra deres fordreiede Kjæver,  
 Blod randt ud af Kjødets de aad, i Dinene traadte  
 Saarerne frem, og det bares dem for, at Jammer sig nærmed.
- 350 Strax til Orde da tog den kraftige Theoklymenos:  
 Af! usalige Mænd! hvad fattes Jer? Mørke har bredt sig  
 Rundtomkring Ederes Hoved og Ansigt og Knæer forneden;  
 Suf frembrøde saa buult, og Kinderne vædes af Saarer,  
 Bæggene dryppe med Blod saavel som de prægtige Friser,
- 355 Ude paa Gangen og Gaarden der vrimler af Dødningsstygger,  
 Som ville fare til Erebos ned, til Mørkhedens Rige,  
 Solen paa Himlen er slukt, og en gruelig Skumring er frembrudt.  
 Talt; men i hjertelig Latter tilhobe de brast over Manden.  
 Først tog Polybos' Søn Eurymachos Ordet, og sagde:
- 360 Gal maa den Fremmede være, som nys er kommen til Huset.  
 Derfor, I Unglinger! fører paastand ham ud af Paladset,  
 Alt han til Torvet kan gaae, da han her det finder saa bælgmørkt.  
 Derpaa til Svar ham gav den kraftige Theoklymenos:

Nei! Eurymachos! Følge paa Bei forlanger jeg ikke;  
 365 End har jeg Dren og Dine, og end mine Fodder at gaae paa,  
 Fast er endnu min Forstand, ei Lak den har eller Lyde,  
 Og jeg vil vandre med disse herfra, da jeg seer, at en Ufærd  
 Nærmer sig Eder, den Ingen forviit vil flye eller undgaae,  
 Ingen af Beilerne her, som i Helten Odyssees's Hofgaard  
 370 See sig frækt mod Enhver, og øve formastelig Gjerning.

Talende saa forlod han den smuktopybyggede Kongsgaard,  
 Og til Peiraios han gif, som strax tog venlig imod ham.  
 Beilerne's samtlige Flok sad nu og saae paa hinanden,  
 Og for at drille Telemachos ret, udloe de hans Gjæster;  
 375 Da var i Sværmen der En af de trodsige Knose, som udbrød:  
 Uflere Gjæster end du, Telemachos! hused vist Ingen,  
 Hvad for et Drog af en Stodder du hid har slæbt os fra Gaden!  
 Brød og Wiin kan han tigge, men ei han duer til Arbeid,  
 Kræfter ei heller han har, han er plat en Tyngsel for Jorden;  
 380 Og nu den Anden, han reiser sig op, og forkynder en Spaadom!  
 Men vil du lyde mit Raad, hvad vel turde være det bedste,  
 Da vil vi skikke de fremmede Mænd ombord paa et Roerskib  
 Hen til Sikelernes Land, hvor godt vi saae dem betalte.

Saaledes Beilerne talte, dog ei deres Tale han ændsed,  
 385 Saus paa sin Fader han kasted sit Blik, og ventede bestandig,  
 At paa de nedrige Beilere snart han Haand vilde lægge.

Men paa en prunkende Stol i en Stue, som stødte til Salen,  
 Sad Ifarios' Datter, den fløgtige Penelopeia,  
 Hvor hun hvert Ord kunde høre, som Mændene talte derinde.  
 390 Under en skingrende Latter de laved sig selv deres Davre  
 Lystig og veltilmode, thi Qvæg var slagtet i Mængde;  
 Dog en beestere Nadver der holdtes vel aldrig i Verden,  
 End der nu snart af den kraftige Mand og den høie Gudinde  
 Skulde dem laves, da selv de først havde Skjændsel bedrevet.

---

---

## En og tyvende Sang.

---

### Bueskydningen.

- Drotten Ikarios' Datter, den fløgtige Penelopeia,  
Blev det nu pludselig givet i Sind af Pallas Athene,  
Buen og Jernene strax at lægge for Beilerne's Skare  
Frem i Odysseus's Sal, til Kamp og desnarere Blodbad.
- 5 Op ad Trappen den høie hun steg, som løb gjennem Huset,  
Og i sin fyldige Haand hun tog den frogede Nøgle,  
Smeddet med Kunst af Malm, men Grebet var skaaret af Filsbeen.  
Derpaa hun skyndte sig strax ledsaget af tjenende Terner  
Med i det bageste Kammer, hvor Konningens Skatte var gjemte,
- 10 Robber saavel som Guld og Jern heel kunstigen smeddet.  
Ogsaa hans smidige Bue og pileforvarende Røgger,  
Fuldt af Kolve med smertende Braad, laae gjemte derinde;  
Gaver det var fra en Ven, han engang i det Land Lakedaimon  
Traf, Iphitos, Eurytos's Søn, en Mand som en Guddom.
- 15 Hændelsesviis i Helten Orsilochos' Huus i Messene  
Harde de stødt paa hinanden; didhen Odysseus var dragen,  
Fyldest at faae for et Krav, som det samtlige Folk skulde svare;  
Nogle Messeniske Mænd, som tilskibs var til Ithaka komne,  
Harde med Bold trehundrede Faar med Hyrderne bortført,
- 20 Derfor var nu Odysseus, som dengang var ung, bleven langveis  
Skiftet i Grind derhen af sin Fader og Mændenes Ældste.

- Derimod kom Iphitos derhen, tolv Hopper at søge,  
 Som vare løbne ham bort, tilhobe med pattende Muulføl;  
 Disse til Død og Fordærv ham selv dog bleve med Tiden,  
 25 Da han var kommen engang til den modige Søn af Kronion,  
 Manden Herakles, den stærke, som øvede store Bedrifter;  
 Selv i sit Huus Iphitos sin Gæst han grusomt ihjelslog,  
 Uden at blues for Gudernes Hevn eller Bordet, som selv han  
 Frem havde sat for sin Gæst, endda han myrded Iphitos,  
 30 Og i sin Gaard han beholdt hans Flok stærkhovede Hopper.  
 Spørgende rundt efter disse han traf Odysses, og gav ham  
 Buen, som stærken Eurutos i fordums Tid havde baaret,  
 Og som blev arvet af Sønnen ved Faderens Død i Paladset,  
 Men et fortræffeligt Spyd og et Sværd ham Odysses foræred.  
 35 Saaledes Gæsteforbundne de blev, dog aldrig ved Bordet  
 Saae de hinanden som Gæster, thi dræbt af Herakles forinden  
 Faldt Iphitos, Eurutos's Søn, en Mand som en Gudsdom,  
 Han som foræred ham Buen; dog tog den Vedling Odysses  
 Aldrig den med, naar i Leding han drog paa tjærede Skibe,  
 40 Men som et Minde den laae om en kjær uforglemmelig Gæstven  
 Troligen gjemt i hans Huus, dog hjemme han bar den bestandig.  
 Men da den herlige Biv til det lønlige Kammer var kommen,  
 Og hun ved Tærskelen stod, som fordum en duelig Mester  
 Smukt havde tømret af Eeg, og skarpt efter Snor havde rettet,  
 45 Dengang han Stolperne reiste, og satte de skinnende Fløie,  
 Løste hun strax den Rem, som var bunden om Dørenes Haandgreb,  
 Stak saa Røglen i Hullet, og træffende lige med Kammen  
 Skjød hun Slaaen tilbage; da braged de høit, som naar Tyren  
 Brøler i blomstrende Bang, saa braged de prægtige Fløie,  
 50 Da de blev aabned' med Røglen, og bredte sig flux fra hinanden.  
 Derpaa hun strax steg op paa et Lad af Kjæler, paa hvilket  
 Kisterne stod med Klæder og Tøi, som dusted af Virak,  
 Strakte saa Armene frem, og lettede Buen af Snagen  
 Med, paa hvilken den hang indsvøbt i et skinnende Hylster.  
 55 Derpaa hun satte sig ned, og læggende Buen paa Skjodet  
 Hulked hun lydte, mens hun Hylsteret trak af Konningens Armbroest.  
 Men da hun saa med Jamren og Graad havde lettet sit Hjerte,  
 Skyndte hun op sig i Salen til Beilerne's modige Skare;  
 Selv i Haanden hun bar det pileforvarende Røgger,

- 60 Fylt med braadede Pile, saavelsom den smidige Bue;  
 Bag hende Ternerne gif med et Skrin, hvori der en Mængde  
 Laae af Jern og Malm, som Konningen brugte til Dystleeg.  
 Men da den herlige Biv kom hen til Beilernes Skare,  
 Standsed ved Stolpen hun brat i den fastopbyggede Høisal,
- 65 Hylende tæt om Kind en Flig af sit skinnende Liinslor;  
 En af de venlige Terner der stod ved hver hendes Side,  
 Strax i Beilernes Kredts sin Røst hun hæved, og sagde:  
 Hører hvad sige jeg vil, I Beilere! I som saa længe  
 Haardt medtog dette Huus ved idelig Fraadsen og Drikken,
- 70 Da jeg langsommelig Tid har her maattet savne min Husbond,  
 Uden at saadan en Færd I med Andet formaae at besmykke,  
 End at I inderlig ønske, mig hjem at føre som Hustrue.  
 Vel, I Beilere da! til Dyst indbyder jeg Eder,  
 Frem for Eder jeg lægger Odhyses's mægtige Bue;
- 75 Hvo som nemmest forstaaer med Hænderne Buen at spænde,  
 Og giennem samtlige tolv opstillede Biler kan skyde,  
 Ham vil jeg følge som Biv, og sige Farvel til det skønne  
 Rigtforshnede Huus, jeg betraadte som Brud i min Ungdom,  
 Og som jeg, selv i Drømme, skal mindes i kommende Dage.
- 80 Talende saa befoel hun Eumaios, Svinenes Hyrde,  
 Buen og Jernene frem at lægge for Beilernes Skare;  
 Grædende tog han og lagde dem frem, og Oxernes Hyrde  
 Brast i Graad, da Die han fik paa Konningens Bue.  
 Dem udstammed Antinoos strax, tog Ordet og sagde:
- 85 Tøfsede Landsbhedrog! som kun har Tanke for Døgnen!  
 Hvad betyder den Flæben, Elendige! hvortil bevæge  
 Hjertet i Dronningens Barm? hun har allerede foruden  
 Sorg og Græmmelse nok, da hun misted sin elskede Husbond.  
 Sætter da taust ved Maden Jer hen, eller hvis I vil græde,
- 90 Pakker Jer da paa Døren, men Buen I lade tilbage  
 Beilerne her til en Dyst, som sandelig ei er at laste,  
 Thi det er vist ikke let at spænde den blankede Bue;  
 Der er jo ei blandt Beilerne her, saamange vi ere,  
 Saadan en Mand som Odhyses, ja! selv har fordum jeg seet ham,
- 95 Og jeg erindrer ham grandt, dog kun en Pog var jeg dengang.  
 Saa han taled, og haabed i Sind, at det skulde ham lykkes,  
 Buen at spænde, og skyde sin Piiil giennem samtlige Biler;

- Borde han skulde dog selv den Første, der kom til at smage  
 Pilen fra Helten Odysseus's Haand, da nyss han i Salen  
 100 Selv ham haaned og egged de øvrige Mænd til det Samme.  
 Derpaa den kraftige Svend Telemachos taled iblandt dem:  
 Ha! forvist maa Zeus min Forstand mig have berøvet!  
 Nu da min elskede Moder, en Kvinde saa snild, mig erklærer,  
 At hun forlader mit Huus, og drager herfra med en Fremmed,  
 105 Bryder i Latter jeg ud og glæder mig ret som en Saabe.  
 Vel, I Beilere nu! til Dyst indbyder jeg Eder,  
 Dyst om en Biv, hvis Mage man ei i Uchaia vil finde,  
 Eller i Argos, Mykene, selv ei i det hellige Phlos,  
 Eller paa Ithaka her, eller hist paa det taagede Fastland;  
 110 Dog det veed I jo selv, hvorfor skal jeg rose min Moder?  
 Vel! forhaler ei Sagen ved Sinkelser! vægrer Ier ikke  
 Længer ved Buen at spænde, at snart vi see, hvad det blie'r til!  
 Ogsaa jeg selv ret gjerne gad prøve min fædrene Bue!  
 Mægted jeg Strengen at spænde, og Piiil gjennem Jernene skyde,  
 115 Da bedrøved min Moder mig ei ved at flytte fra Hjemmet  
 Bort til den Fremmedes Huus, og ei blev jeg ene tilbage,  
 Mægted jeg alt at handtere med Kraft mine fædrene Baaben.  
 Talt; da sprang fra sit Sæde han op, sin Skarlagenskappe  
 Lagde han bort, og af Skuldre han tog sin hvæksede Glavind.  
 120 Først han nu Bilerne reiste, en Fure han langs hen ad Lillie  
 Ridsed at sætte dem i, og efter en Snor han dem stilled,  
 Tramped saa Muld omkring, og de saae med megen Forundring,  
 At han dem stilled saa lige, thi aldrig de før havde seet det.  
 Derpaa han traadte til Tærskelen hen, og prøvede Buen,  
 125 Tregange flemte han den, og strengte sig an for at spænde,  
 Tregange svigted hans Kraft, dog end han haabed i Sindet,  
 Buen at spænde, og skyde sin Piiil gjennem samtlige Biler,  
 Og da han fjerdegang traf med Kraft, han vist havde spændt den,  
 Havde hans Fader ei vinket, og standset ham midt i hans Iver.  
 130 Utter den kraftige Svend Telemachos tog nu til Orde:  
 Ha! jeg vorder forvist enten svag og usel min Livstid,  
 Eller jeg end er for ung, og kan ei paa min Arm mig forlade  
 Nok til at væрге mig fjækt mod en Mand, som mig voldelig anfaldt.  
 Derfor velan, I Andre, som mig er i Kraft overlegne,  
 135 Prøver nu Buen, og lader os snart saae Ende paa Kampen!

- Saa han taled, og Buen af Haand han satte paa Jorden,  
 Læned den op mod den blankede Dørs fastfugede Sjæler,  
 Stilled ved Buen den hurtige Piiil i den prægtige Hage,  
 Og paa den Stol sig satte, hvorfra han nys havde reist sig.
- 140 Ordet i Kredsen Antinoos tog, hiin Søn af Erpeithes:  
 Træder nu frem, mine Benner! paa Rad fra Benstre til Høre,  
 Der hvor Skjenken begynder, naar Biin han i Bægrene fylder!  
 Saa Antinoos talte, hans Ord godt hued dem Alle.  
 Først fra sit Sæde Leiodes, en Søn af Dinops, sig reiste;
- 145 Som deres Dfferbestuer bestandig han inderst i Krogen  
 Sad ved den prægtige Rumme, og han var den Eneste blandt dem,  
 Hvem den uteerlige Færd var imod, og han haded dem Alle.  
 Han var den Første, som nu tog Buen og Pilen ihænde,  
 Hen over Tille til Tærsklen han treen, og prøvede Buen,
- 150 Dog han spændte den ei, hans Hænder, uhærdede, fine,  
 Slappedes altsom han traf, da taled han saa til dem Alle:  
 Benner! at spænde den, aarfer jeg ei, en Anden den tage!  
 Mange fortrinlige Mænd forvist denne Bue vil koste  
 Livet og Landen, og bedre for os at døe end at leve,
- 155 Hvis vi reent gif glip af det Meed, for hvilket vi samles  
 Idelig her i Paladset, og vente fra Dage til Dage.  
 Nu er der Mangen af Eder, som haaber i Sind, og som ønsker  
 Penelopeia til Biv, den Uedling Odyssees's Hustrue,  
 Men naar han Buen har prøvet, og ret har lært den at kjende,
- 160 Da vil som Beiler med Gaver og Skjenk af Uchaiernes fagre  
 Møer en Anden han søge til Brud, lad saa Dronningen ægte  
 Den, som meest hende skjenker, og hvem hende Skjebnen bestemte.  
 Knap havde dette han talt, saa satte han Buen til Jorden,  
 Læned den op mod den blankede Dørs fastfugede Sjæler,
- 165 Stilled ved Buen den hurtige Piiil i den prægtige Hage,  
 Og paa den Stol sig satte, hvorfra han nys havde reist sig.  
 Ham udfammed Antinoos strax, tog Ordet, og sagde:  
 Ha, Leiodes! hvad Ord undslap dig fra Tændernes Række?  
 Rædsomt og fælt det lyder, det harmer mig saadant at høre,
- 170 Om denne Bue saasandt fortrinlige Mænd skulde koste  
 Livet og Landen, fordi du ei formaaer den at spænde.  
 Dig har din værdige Moder jo rigtignok ei til Ræmpe  
 Født, som med Kraft kunde skyde de flyvende Pile fra Strengen,



- Men i vor mandige Kreds er der Andre, som snart den vil spænde.  
 175 Talt; og Befaling han gav til Melanthios, Gederne Hyrde:  
 Skynd dig, og tænd paa stand en blussende Ild her i Salen,  
 Sæt ved Ilden en Stol, og bred derover et Uldskind!  
 Dernæst en stor Klump Fedt du herind fra Stegerset hente,  
 Ut vi kan smøre den ind med Fedt, og ved Barmen den myge,  
 180 Da vil vi Buen forsøge, og snart see Ende paa Kampen.  
 Talt; og paa stand en levende Ild Melanthios tændte,  
 Satte ved Ilden en Stol, og bredte derover et Uldskind;  
 Dernæst en stor Klump Fedt han ude fra Stegerset hentede;  
 Beilerne varmed nu Buen, og prøved den En efter Anden,  
 185 Dog de magted den ei, deres Kraft var meget for ringe.  
 Kun Antinoos end og Eurymachos nølede begge,  
 Beilerne hpperste Mænd, som i Kraft stod over dem Alle.  
 Nu begav det sig saa, at ud med hinanden af Huset  
 Baade Philoitios gif og Eumaios, den ærlige Hyrde;  
 190 Strax efter dem forsoied Odysseus sig selv ud af Salen,  
 Og da de ud af Døren og udenfor Gaarden var komne,  
 Taled Odysseus med venlige Ord saalunde til begge:  
 Hyrder! et Ord med Eder ret gjerne jeg nu vilde snakke,  
 Eller skal heller jeg tie? dog byder mit Sind mig at tale.  
 195 Hvad var hos Eder at vente for Hjelp, om Odysseus fra Udland  
 Pludselig nu kom hjem, og en Gud ham forte tilbage?  
 Hvem forsvared I da, enten Beilerne, eller Odysseus?  
 Siger det frit saaledes som Sind og Hjerte det byder!  
 Derpaa ham svared igjen Kobjorderne overste Hyrde:  
 200 Fader Kronion! o gid vor Bøn opfyldte du vilde,  
 Ut han igjen kom hjem, og en Gud ham forte tilbage!  
 Snart du skulde da see, hvad Kraft og Arme jeg eier.  
 Ligesaa bad Eumaios til alle de salige Guder,  
 Ut til sit Hjem Odysseus, den fløgtige Drot, maatte komme.  
 205 Men da han Hyrderne Sind heel grandt havde skuet igjennem,  
 Tog han Ordet paany, og taled saa til dem begge:  
 Her hjemkommen jeg staaer, det er mig! efter Farer og Trængsler  
 Hjem i det tyvende Aar til mit Fædreneland jeg er kommen;  
 Klart jeg seer, at I er de eneste To af mit Huusfolk,  
 210 Hvem jeg er velkommen hjem, ei Een har jeg hørt af de Andre  
 Bede den Bøn, at hjem jeg igjen til mit Huus maatte komme.

- Derfor jeg Eder vil sige forsand, hvordan det vil vorde,  
 Skjenker en Gud mig det Held disse Beilere her at betvinge,  
 Da vil Enhver af Eder en Biv jeg give tilægte,  
 215 Bygge Jer Huse ved Siden af mit med rigeligt Bostab,  
 Og I skal stedse mig være Telemachos' Bener og Brødre.  
 Dog velan! et tydeligt Tegn jeg Eder vil vise,  
 At I kan kjende mig ret, og fast overtydes i Sindet;  
 Her er den Skramme, som fordum et Sviin mig slog med sin Huggert,  
 220 Da med Autolykos' Sønner jeg op paa Parnasos var dragen.  
 Talende saa sine Pjalter han rev tilside fra Skrammen,  
 Men da nu Hyrderne saae den, og Alt gjenkjendte tilfulde,  
 Græd de hødt, mens Armene fast om Odyssees de slynged,  
 Bøde ham froe velkommen, og kyssed hans Hoved og Skuldre.  
 225 Ogsaa Odyssees bedækked med Kyss deres Hænder og Hoved;  
 Og under saadan en Jamren vist Solen var gangen tilbjerger,  
 Hvis Odyssees ei selv havde standset den brat ved at sige:  
 Holder dog op med Jamren og Graad, at Ingen fra Huset  
 Kommer herud og seer det, og strax det fortæller derinde!  
 230 Gaaer nu ind, hver Enkelt for sig, ei Alle paa eengang!  
 Først jeg selv, saa I; dog end aftale vi dette!  
 Ei vil Nogen af Beilernes Sværm, saa mange de ere,  
 Give sit Minde dertil, at man rækker mig Buen og Koggræt,  
 Nei! men derfor, Eumaios! maa du i Salen derinde  
 235 Flye mig Buen i Haand, og desuden til Dvinderne sige,  
 At de skal laase tilgavns deres Kamres forsvarlige Døre;  
 Ja om endog de høre maaskee hervede fra Salen  
 Bulder og jamrende Strig af Mænd, saa skal de dog ikke  
 Bove sig ud, men i Røe blive siddende ved deres Arbeid.  
 240 Dig, Philoitios! gives det Hverv, at du Porten til Gaarden  
 Luffer tilgavns med Nøglen, og flinkt slaaer Remmen for Laasen.  
 Talt, da begav han sig ind i den smukt opbyggede Bolig,  
 Og paa den Stol sig satte, hvorfra han nys havde reist sig.  
 Strax derpaa kom ogsaa de To af Odyssees Svende.  
 245 Alt Eurymachos Buen handterede frem og tilbage  
 Over den skinnende Jld at varme den trindt, men han aarfed  
 Ei endda den at spænde; da snøs hans mandige Hjerte,  
 Dybt han sukked af Harm, tog Ordet, og talte saalunde:  
 Ha! forsand det smerter mig svart for mig selv og os Alle;

- 250 Ei saameget jeg harmes for Bryllupet, skøndt det mig ærgrer,  
Der er tilvisse jo nok af Uchaiske Qvinder foruden,  
Baade paa Ithakas De, og omkring i de øvrige Stæder;  
Nei! men om alle vi Mænd saa langt i Kræfter tilbage  
Stod for Helten Odyssees, at ei engang vi hans Bue
- 255 Mægted at spænde, det blev os en Tort for kommende Slægter.  
Saa Antinoos svared igjen, hiin Søn af Eupheithes:  
Sligt Eurymachos! aldrig vil stee, selv veed du det bedre;  
Det er jo folkelig Fæst, som idag for den mægtige Guddom  
Feires i Landet, og hvo vilde da vel spænde sin Bue?
- 260 Trygt kan I lægge den hen, og Bilerne ville vi alle  
Her lade staae som de staae, thi knap vil Nogen, det troer jeg,  
Bove sig ind i Odyssees's Sal, for bort dem at tage.  
Vel! lad Skjenken paastand os Bægrene fylde til Dffring,  
At, naar vi Binen har offret, vi hen kan lægge vor Bue.
- 265 Men naar det gryer ad Dag, skal Melanthios, Gederne's Hyrde,  
Geder os bringe herhid, de bedste, som findes i Flokken,  
Naar vi da Bove har brændt til Apollon den Bueberømte,  
Da vil vi Buen forsøge, og faae en Ende paa Kampen.  
Saa Antinoos talte, hans Ord godt hued dem Alle.
- 270 Flug udøste Herolderne Band over Beilernes Hænder,  
Knosene Biin i Kummerne gjød, til den skummed om Randen,  
Fyldte saa Bægre til Dffring, og skjenkede rundt for dem Alle;  
Men da de Biin havde offret, og druffet saameget dem lysted,  
Tog Odyssees, den findrige Drot, skalkagtig til Orde:
- 275 Hører mig, Drotter tilhobe, som frie til den prisede Dronning!  
At jeg kan sige, hvad Hjertet i Barm mig byder forkynde.  
Dog Eurymachos her og Antinoos, skøn som en Guddom,  
Fremmest jeg beder, thi snildt var hans Ord, da han bød Eder lægge  
Buen til Roe for idag, og saa lade Guderne raade,
- 280 Seier vil Guden imorgen tildele hvem selv han behager.  
Laaner den blankede Bue mig lidt, at her iblandt Eder  
Prøve jeg kan hvad Kraft jeg i Armene har, om min Styrke  
End er den samme som før jeg besad i de smidige Lemmer,  
Eller om Vandring og Nød har alt udslidt mine Kræfter.
- 285 Saa han taled, og heftig fortørnedes Alle tilhobe,  
Bange de var for det Træs, at han Buen maaskee kunde spænde.  
Strax Antinoos skammed ham ud, tog Ordet, og sagde:

- Fremmede Uelsing! ei mindste Forstand har meer du tilbage;  
 Er det ei nok, at du her blandt os høibyrdeige Herrer  
 290 Spiser i Mag, hvor det ei paa Mad eller Drikke dig skorter  
 Og at du hører de Taler og Ord, som mellem os falde?  
 Ellers har Fremmed og Stodder ei Lov til at høre vor Tale.  
 Vinen har ventelig gjort dig forrykt, og den er jo Manges  
 Meen, naar man skyller den i sig, og ei den drikker med Maade.  
 295 Selv den berømte Kentaur Eurhion blev jo af Vinen  
 Fristet til Daarskab engang i den bolde Peirithoos' Bolig,  
 Da han var Gæst i Lapithernes Land; forstyrret af Vinen  
 Dved han Bold i Peirithoos' Huus i rasende Vanvid;  
 Da bleve Heltene vrede, foer op imod ham, og slæbte  
 300 Ild over Gangen ham flux, og skar ham Dren og Næse  
 Af med den grusomme Malm, men han, fortunlet i Sindet,  
 Vandrede hjem i en Døs med gruelig Lon for sin Daarskab.  
 Derved en Krig mellem Heltene's Folk og Kentaurerne udbrød,  
 Først dog selv han fornam, hvad Ondt en Ruus kan forvolde.  
 305 Saa bebuder jeg dig, at vente du kan dig en Ufærd,  
 Hvis nu Buen du spænder, thi ei hos Nogen i Landet  
 Skal du da Venlighed møde, men strax vorde sendt paa et Fartoi  
 Hen til Ehetos, den Drot, som er hver en Dødeligs Rædsel;  
 Aldrig med Livet du slipper da bort; dog sæt dig nu rolig  
 310 Hen og drif, og maal dig ei med Mænd, som er yngre!  
 Ham tiltalede strax den forstandige Penelopeia:  
 Hør, Antinoos! ei er det smukt, og ei er det billigt,  
 Her i Huset at sætte Telemachos' Gæster tilside.  
 Sæt at den fremmede Mand i Lid til Armenes Kræfter  
 315 Birkelig mægter at spænde Odyssees' vældige Bue,  
 Mener du derfor, at hjem til Sit han mig fører som Hustrue?  
 Bisfelig nærer han selv ei sliig Forhaabning i Sindet;  
 Derfor maa Ingen af Eder urolig for Slikt i sit Hjerter  
 Feire vort festlige Gilde; den Sag er jo plat umulig.  
 320 Strax gav Polybos' Søn Eurymachos hende til Gjensvar:  
 Hør mig, Ifarios' Datter, forstandige Penelopeia!  
 Ei vi troe, at han fører dig hjem, thi Slikt var umuligt;  
 Nei! men vi blues i Sind for hvad Mænd og Qvinder vil sige,  
 Om det skal hedde som saa blandt menige Mænd i Uchaia:  
 325 Svagere Mænd til den kraftige Mand's livsalige Hustrue

- Beile, dog Ingen formaaer at spænde hans blankede Bue;  
 Brat da kommer en Fremmed, en vildtomflakkende Stodder,  
 Buen han spænder, og Vilen han let gjennem Jernene skyder;  
 Saa vil man sige forsand, og for os det vorder en Skjændsel.
- 330 Ham gjenstvarede strax den forstandige Penelopeia:  
 Aldrig, Eurymachos! priseligt Rye kan Mænd sig hos Folket  
 Vinde, som ei har Ugt for en hæderlig Mand, men ved Fraadsen  
 Vde hans Huus, hvi regner I da dette her for en Skjændsel?  
 Og nu den fremmede Mand, han er stor og dygtig af Bygning,
- 335 Ogsaa han roser sig af, at en ædelig Mand er hans Fader;  
 Vel! saa giver ham Buen i Haand, at vi see hvad han duer til!  
 Dette dog sige jeg vil, og viskelig vorder det fuldbragt,  
 Spænder han Buen sausandt, og Apollon den Roes ham forlener,  
 Da vil en pyntelig Klædning jeg give ham, Kjortel og Skappe,
- 340 Dertil et stingende Spyd til Bærn mod Mænd eller Hunde,  
 Samt et Sværd, tveegget og skarpt, og til Fodderne Saaler,  
 Og jeg vil skaffe ham hen, hvorhelst hans Hjerte begjærer.  
 Og den forstandige Svend Telemachos strax hende svared:  
 Fuldere Ret til Buen end jeg har ingen Achæier,
- 345 Enten at give den bort eller ei, som selv det mig lyster,  
 Hverken af dem, der raade med Magt paa Ithakas Fjeldøe,  
 Eller paa Holmene hist ved det gangerernærende Elis,  
 Ingen af dem skal med Magt forhindre mig, selv om mig lysted,  
 Buen at række min Gjæst og lade ham tage den med sig.
- 350 Gaf t.l dit Kammer nu hen, og besørg din Gjærning i Huset,  
 Baade din Bøv og din Teen, og befael dine Tjenesteqvinder,  
 Røgte med Flid deres Dont! for Buen maae Mændene sørge  
 Alle, men jeg dog meest, thi min er Magten i Huset.  
 Studsende svart ved hans Ord tilbage hun gif til sit Kammer,
- 355 Da hun paa Hjerte sig lagde sin Sønns forstandige Tale,  
 Og da med Ternerne op hun i Højenloftskammer var kommen,  
 Der for Odysseus, sin Husbond, hun græd, til Pallas Athene  
 Lod over Dinenes Laag neddale den liflige Slummer.  
 Hyrden Eumaios i Haand nu tog den frogede Bue,
- 360 Brede da Beilerne blev, og høit i Salen de skjældte;  
 Da var i Sværmen der En af de trodsige Knøse, som udbrod:  
 Hvor, elendige Hyrde for Sviin! vil du hen med den Bue?  
 Est du forrykt? ret snart skal hurtige Hunde dig!æde

Fjernt fra Menneſters Færdſel ved Evinene, ſom du har opſødt,  
365 Hvi? Apollon ſaaſandt og Gudernes Slægt er os naadig.

Saa man taled, og hen paa Pladsen igjen han den lagde,  
Slagen af Skraek ved det buldrende Raab fra ſaa ſtor en Forſamling;  
Dog med bydende Roſt Telemachos raabte til Hyrden:

Tog kun Buen! det baader dig knap, om du Alle vil lyſtre.  
370 Mulig, hvorvel jeg er yngſt, jeg jog dig ellers med Steenkast  
Ud paa Landet igjen, thi over dig ſtaaer jeg i Kræfter.

Gid jeg ligesaa høit i Kraft og dygtige Arme  
Stod over alle de Mænd, der ſom Beilere kom til Paladſet,  
En efter. Anden jeg da ret ſnart heel ynkelig tilredt

375 Ud af vort Huus ſkulde jage, thi kun de tænke paa Udaad.

Talt; men i hjertelig Latter tilhobe de braſt over Manden,  
Og deres heſtige Harm mod Telemachos lagde ſig noget.

Flug tog Hyrden nu Buen, og bar den hen gjennem Salen,  
Nærmed ſig Helten Odysſes, og gav ham Buen ihænde;

380 Kaldte ſaa ſtrag paa Ummen, den troe Eurykleia, og ſagde:

Hør, Eurykleia, du ſnilde! Telemachos Eder befaler,  
At I ſkal laaſe tilgavnſ Eders Kamres forſvarlige Døre,  
Ja om endog I høre maaskee hernelde fra Salen

385 Bove Jer ud, men i Roe blive ſiddende ved Eders Arbeid!

Saa han taled, og ei fløi Ordet forbi hendes Dren;  
Dørene laaſed hun ſtrag til de velindrettede Kamre.

Lønlig af Huſet ſig ud Philoitios liſted imedens;  
Porten han lukked i Laas til den velomhegnede Gaardsplads.

390 Ude ved Hallen der laae et Toug, ſom var brugt til et Roerſtib,

Snoet af Baſt, med dette han Fløiene ſurred, ſaa gif han  
Ind, og paa Stolen ſig ſatte, hvorfra han nyſ havde reiſt ſig.

Hen paa Odysſes han ſtirred, ſom alt handterede Buen,  
Dreied og vendte den ivrig. og ſyned den trindt, for at kjende,

395 Om ikke Hornet af Orme var ædt, menſ Drotten var borte.

Mangen da talte ſaalunde, med Dinene vendt mod ſin Naboe:

Sikkert en Kjender han er, ſom grandt forſtaaer ſig paa Buer,  
Eller maaskee har ſelv i ſit Hjem han Mage til Armbroſt,

Eller en lignende gjøre han vil; hvor ivrig i Haanden

400 Hid og did han den vender, den liſtige Skjelm af en Stodder!

Utter en Anden til Orde nu tog af de trodsige Knøſe:

Gid ham ligesaa stort et Held maa times herefter  
Som hans Kraft vil forslaae til at spænde den vældige Bue!

Saaledes Beilerne talte, men strax da Helten Odysseus  
405 Havde sin vældige Bue handteret, og nøie beseet den,  
Ret som en Mand, der at synge forstaaer og at spille paa Lyre,  
Spænder med Lethed en Streng om en nye fastsluttende Skrue,  
Naar han foroven og neden har fæstet den snoede Færmstreng,  
Ligesaa nemt Odysseus nu spændte den vældige Bue.

410 Først med sin Høire han tog i Strengen et Tag, den at prøve,  
Og for hans Dren saa liflig den sang, som Svalernes Qviddren;  
Da bleve Beilerne vrede tilgavns, og skiftede Farve,

Og i det samme lod Zeus høit Tordenen rulle til Barsel,  
Men i sin Sjæl sig fryded den hærdede Konning Odysseus,

415 At ham den snedige Kronos's Søn tilskikked et Jertegn.

Derpaa han greb den hurtige Piil, som blottet og ene  
Laae paa Bordet foran ham, endnu laae alle de andre  
Kølig i Roggerets Rum, dem Achæierne snart skulde smage,  
Lagde den midt paa Buen, traf Strengen og Kærven tilbage,

420 Uden at reise sig op fra sin Stol, og sigtende retud  
Skjød han Pilen fra Streng, og ei han Bilerne feiled,  
Ind ad den forrestes Die, og ud gjennem alle de andre  
Fløi den braadede Piil, og han selv til Telemachos raabte:

Ei har du Skam af den Gæst, Telemachos! som i din Høisal  
425 Sidder, ei skjød af Maalet jeg feil, ikke heller jeg længe  
Sled for Buen at spænde, endnu er min Kraft ved det Gamle,  
Ei er den saadan, som Beilerne troe, der saa spodsk mig forhaane.  
Nu er det Tid, at vi ogsaa en Nadver til Beilerne lave,  
Mens det er lyst endnu, og saa kan de siden sig more

430 Baade med Cithar og Sang, thi Sligt er en Pryd ved et Gilde.

Talende saa han vinked med Bryn, og flux over Uxel  
Helten Odysseus's Søn Telemachos kasted sit Slagsværd,  
Greb med Haanden sit vældige Sphd, og traadte paa Stedet  
Hen til Faderens Stol, bevæbnet med funklende Kobber.

---

## To og tyvende Sang.

### Beilernes Drab.

Drotten Odhøses, den snilde, rev nu sine Pjalter af Kroppen,  
Sprang paa Tærskelen op med Buen i Haand og med Røggret,  
Fyldt med Kolve, og drøfsed paastand de hurtige Pile  
Red foran sine Fødder; til Beilerne talte han derpaa:

5 Saa er den Døst da stridt, som sandelig ei var at laste;  
Nu vil jeg see, om et Maal, som aldrig er ramt af en Skytte,  
Muligen træffe jeg kan, og Apollon den Roes mig forlener.

Talende saa han en stingende Piiil mod Antinoos løbned,  
Just som til Munden en gylden Pokal, toehanket og prægtig,  
10 Løfte han vilde fra Bordet, og alt han i Hænderne holdt den,  
Viin at drikke deraf, slet ei om Døden han drømte;  
Hvo skulde vel i saa talrig en Kredss af Gæster ved Gilde  
Troet, at den enkelte Mand, om han end var aldrig saa kraftfuld,  
Gruelig Død skulde sendt ham og Dødsens sorte Gudinde?

15 Dog Odhøses i Struben ham traf, hvorefter han sigted.  
Tværsigjennem den buttede Hals Piiilodden sig trængte,  
Brat til Siden han segned, og Bægeret faldt ham af Haanden,  
Da han blev ramt; af hans Næse paastand udvælded det røde  
Blod i en styrkende Straale, med Foden han slog i det samme  
20 Bordet omkuld foran sig, og spildt blev Maden paa Gulvet,  
Brød og Steg blev sølet i Blod; men rundt om i Salen



Larmede Beilerne stærkt, da de saae Antinoos falde.  
 Op de styrtes fra Stol, og støiede vildt gjennem Salen,  
 Mens deres speidende Blik løb rundt ad de prægtige Bægge,  
 25 Uden etsteds enten Skjold eller Spyd at finde til Angreb.  
 Hefstig de foer da løs med truende Ord mod Odysseus:

Fremmede! vee dig, at Mænd du vælger til Maal for Piiilskud!  
 Aldrig skal meer du stedes til Dyst, thi nu est du dødsens,  
 Da du med Piiil har myrdet en Mand, den ypperste Yngling  
 30 Her paa Ithakas De; derfor skal Gribbe dig æde.

Saaledes toge de Sagen, de meente forvist han af Baade  
 Manden ihjel havde skudt, og mindst de tænkte, de Daarer,  
 At en forfærdelig Død dem snart skulde times tilhobe.

Dem tiltalte med rynkede Bryn Odysseus den snilde:  
 35 Ha, I Hunde! forvist har I meent, at jeg aldrig tilbage  
 Kom fra Troernes Land, da mit Huus saa grovt I forøde.  
 Tjenesteqvinderne her med Bold I bruge til Utugt,  
 Og til min Hustrue I beiled, mens end jeg selv var ilive,  
 Uden den ringeste Frygt for de salige Guder i Himlen,  
 40 Eller for Menneskers Spot og Hevn i kommende Dage;  
 Derfor skal gruelig Død ret snart Eder times tilhobe.

Saa han taled, da blegned af Skræk den samtlige Skare,  
 Vengstelig løb deres Blik, at søge mod Døden en Tilflugt.  
 Kun Eurymachos svared igjen, og talte saalunde:

45 Est du Odysseus saasandt, som er hjem til Ithaka kommen,  
 Da har med Føie du lastet den Færd, Achaierne øved,  
 Grovt de forsaae sig saavel i dit Huus, som ude paa Landet.  
 Dog der ligger han nu, den Mand, som er Skyld i det Hele,  
 Det er Antinoos der, som sliig Ugjerning har yppet,  
 50 Ei saameget af Længsel og Lyst til at ægte din Hustrue,  
 Nei! paa Andet han tænkte, dog Zeus fuldbyrded det ikke:  
 Lumskelig vilde han myrde din Søn, og selv være Konge  
 Over det samtlige Folk paa Ithakas blomstrende Fjeldøe;  
 Dog, som forskyldt paa sin Gjerning han faldt; men du være skaansom  
 55 Nu mod dit Folk, og saa vil vi offentlig gjøre dig Usigt,  
 Og til Erstatning for Alt hvad vi aad og drak i Paladset  
 Bringer Enhver af os dig en Snees bredpandede Oxer;  
 Kobber desuden og Guld vil vi give dig, indtil dit Hjerte  
 Mildnes igjen; før var det ei sært, at Harme betog dig.

60 Ham gjensvared med rynkede Bryn Odysseus den snilde:  
 Nei! om I alt Eders arvede Gods, Eurymachos! gav mig,  
 Alt hvad for Tiden I har, og endnu tilføiede mere,  
 Raste jeg lod dog ikke fra mordiske Slag mine Hænder,  
 Førend I Alle tilhobe har bødet for al Eders Udaad.

65 Frit nu staaer det til Eder, om frem til Kamp I vil træde,  
 Eller ved Flugt, om muligt, fra Død og Fordærv Eder bjerger;  
 Knap dog lykkes det Noget, herfra med Livet at slippe.

Saa han taled, da rysted af Skræk deres Knæer og Hjerte.  
 Utter Eurymachos hæved sin Røst, og taled iblandt dem:

70 Venner! ei lader han raste fra Skud sine mordiske Hænder,  
 Men da han Roggeret har i sin Haand og den blankede Bue,  
 Bliver han visselig ved, fra den skinnende Tærskel at skyde,  
 Til han har myrdet os Alle; velan! lad os tænke paa Kampfærd!  
 Sværdene drage vi flux, og til Værn mod de dræbende Pile

75 Holde vi Borde som Skjold, saa styrte vi samtlige mod ham,  
 Om vi maaskee kan drive ham bort fra Tærsklen og Døren,  
 Komme paa Gaderne ud, og Folk strax samle ved Unstrig;  
 Da har snart denne Mand for sidstegang løbnet et Piilskud!

Knap havde dette han talt, saa traf af Balg han sit Slagsværd,  
 80 Skarpt, tveegget og smeddet af Malm, og styrted imod ham  
 Med et forfærdeligt Skrig; men Helten Odysseus fra Strengen  
 Skjød en Piil i det samme, som traf i Brystet ved Borten;  
 Dybt i Leveren foer den flyvende Piil, af hans Høre  
 Sank det blinkende Sværd, og styrrende ned over Bordet

85 Tumled han brat omfuld, saa Maden og Tvingpofalen  
 Hen ad Gulvet blev slængt; mod Lilien slog han sin Pande,  
 Martret af Qual i sit Sind, mens begge hans sprællende Fødder  
 Sparkede Stolen omfuld, og Mulm omtaaged hans Dine.

Flux Amphinomos foer den hædrede Konning Odysseus  
 90 Hefstig tillivs, og af Balgen han rev sit hvæksede Glavind,  
 Mulig fra Døren at jage ham bort; men hurtig forinden  
 Rendte Telemachos kraftig sit kobberne Sphd ham i Ryggen  
 Midt mellem Skuldrene ind, og drev det ud gennem Brystet.  
 Brat han faldt saa det drøned, og slog sin Pande mod Gulvet.

95 Flux tilbage Telemachos sprang, og sin mægtige Sphdstang  
 Sidde han lod i Amphinomos' Ryg, thi svart han befrygted,  
 At en Achaier maaskee, naar sit Sphd han af Dødningen uddrog,

- Skulde ham hugge med Sværd, eller jage ham Klingen i Livet.  
 Hurtig han løb, og stod paastand hos sin elskede Fader;  
 100 Trædende nær med bevingede Ord saalunde han talte:  
 Fader! jeg iler afsted, et Par Spyd og et Skjold dig at hente,  
 Dertil en Hjelm af Malm, som fast om Tindingen slutter;  
 Og saa jeg selv mig væbner, og begge de trofaste Hyrder  
 Skaffer jeg Vaaben; man slaaes dog bedst i Rustningens Plader.  
 105 Ham gjensvared Odysseus, den findrige Konning, og sagde:  
 Løb og hent dem, imedens jeg end har Pile til Bærge,  
 At de fra Døren skal ei fortrænge mig, mens jeg er ene.  
 Talt; Telemachos strax adlød sin Faders Befaling.  
 Hen til Kamret han løb, hvor de prægtige Vaaben var gjemte,  
 110 To Par dygtige Skjolde han tog, og fire Par Landser,  
 To Par Hjelme desuden af Malm med viftende Haarbuss,  
 Bar dem ud, og stod i en Fart hos sin elskede Fader.  
 Selv han først sig rusted til Kamp med de kobberne Vaaben;  
 Og saa paa lignende Wiis de to Dværghyrder sig væbned,  
 115 Og hos Odysseus de stillede sig hen, den snedige Kæmpe.  
 Medens Odysseus i Røggret endnu havde Pile til Modværn,  
 Sigted i Salen han flinkt, og ved hvert et Skud, som han løbned,  
 Traf han en Veiler med Piiil, saa de styrtede En efter Anden;  
 Men da saa Pilene slap for den sigtende Konning omsider,  
 120 Tog han Buen, og satte den ned ved Stolpen til Døren  
 Op mod den skinnende Bæg i den fastopbyggede Høisal.  
 Derpaa han fasted om Uyel et Skjold af fire Lag Huder,  
 Og paa det kraftige Hoved han satte den prægtige Stridshjelm,  
 Smykket med Hestehaars Svæv, vildt vaiede Busken foroven,  
 125 Greb saa tilsidst to dygtige Spyd, beslagne med Malmod.  
 Men i den murede Bæg var paa Siden en Dør med en Trappe,  
 Bag hvis inderste Tærskel der løb fra den prægtige Høisal  
 Ud til Gaden en Bei, og af dygtige Fjæler var Døren;  
 Denne befoel Odysseus sin troe Eumaios at vogte,  
 130 Stillende tæt sig derhen, thi een Mand fyldte dens Munding.  
 Strax Agelaos nu taledes saa til den hele Forsamling:  
 Venner! ifald man blot kunde Sidevægsdøren bestige,  
 Raabe paa Gaderne ud, og Folk strax samle ved Anskrig,  
 Da havde snart denne Mand for sidstegang løbnet et Piiilskud.  
 135 Derpaa ham svared igjen Melanthios, Gederne's Hyrde:

- Nei! Ugelaos! det gaaer ei an, thi Døren til Gaarden  
 Ligger forfærdelig nær, og smalt er Gabet til Gaden;  
 Blot en eneste Mand, som er kjæk, kan Beien os spærre.  
 Nei! men fra Kammeret strax herved jeg Baaben vil hente,  
 140 Som J kan ruste Jer med, thi der og ingensteds ellers  
 Har Odhyses forvist og hans straalende Søn dem forvaret.  
 Talende saa i en Fart Melanthios, Gederne's Hyrde,  
 Op ad Trinene steg, som gif til Odhyses's Kammer.  
 Der tolv Skjolde han tog, og Spyd i lignende Antal,  
 145 Tolv Stridshjelme desuden af Malm med flagrende Haarbusk;  
 Hurtig han gif, og ned han paa stand til Beilerne bar dem.  
 Da blev Odhyses forfærdet, saa Hjertet og Knæene bæved,  
 Da de bevæbnede Mænd han saae, som de vældige Landser  
 Svang i Haand, thi streng var den Dyst, som nu var i Vente;  
 150 Flux med bevingede Ord han saa til Telemachos talte:  
 Vist har En eller Anden af Ternerne her i Paladset  
 Yppet imod os en Kamp saa haard, eller ogsaa Melantheus.  
 Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Fader! jeg selv har dette forbrudt, slet Ingen er skyldig  
 155 Uden jeg selv, thi Kammerets Dør af forsvarlige Planker  
 Skjød jeg kun til paa Klem, og grandt har en Lurer det mærket.  
 Rast, Eumaios! affed! laas Kammerets Dør, og fortæl os,  
 Om det er Een af Ternerne her, som øved den Udaad,  
 Eller Melanthios, Dolios' Søn, thi ham har jeg mistænkt.  
 160 Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.  
 Utter til Kammeret gif Melanthios, Gederne's Hyrde,  
 Baaben at hente paany, og den troe Eumaios, som saae ham,  
 Vilte tilbage paa stand, treen hen til Odhyses, og sagde:  
 Vtling af Zeus! Laertes's Søn! Odhyses, du Snilde!  
 165 Ja, det er rigtignok ham, det nedrige Skarn, som vi troede,  
 Op til dit Kammer han gaaer; velan! forkynd mig din Villie,  
 Om jeg skal slaae ham ihjel, saafremt jeg magter ham ellers,  
 Eller ham føre dig hid, at han Løn kan faae for den Udaad,  
 Som han saa frækt i dit Huus langsommelig Tid har bedrevet.  
 170 Ham gjensvared Odhyses, den findrige Konning, og sagde:  
 Selv kan jeg og Telemachos nok mod Beilerne's Skare  
 Her i Salen os staae, hvor vildt end mod os de storme.  
 Tager da fat paa Karlen, bagbinder hans Hænder og Fødder,

- Kaster i Kamret ham ind, dog Døren J efter Jer lukke,  
 175 Slaaer saa et godt Stykke Reeb omkring ham og heiser ham derpaa  
 Op ad Villen tilveirs til Bjelkerne høit under Loftet,  
 For at han først en Stund kan levende martres og pines.  
 Saa han talte, hans Ord de fornam, og lode ham villig;  
 Ind i Kamret de sprang, useet af Manden derinde;
- 180 Rundt i Kammerets Kroge han roded omkring efter Baaben,  
 Medens ved hver sin Stolpe de stod, og ventede i Døren.  
 Men da saa Gederne Hyrde Melanthios ud over Tærfflen  
 Just vilde sætte sin Fod, med en prunkende Hjelm i den ene  
 Haand, og et Skjold i den anden, vanheldet af Skimmel ogælde,  
 185 Hvilket Laertes tilforn havde brugt i sin kraftige Ungdom,  
 Nu havde længe det ligget, og Memmenes Spening var løsnet,  
 Brat da styrted de frem, tog fat, og traf ham ved Saaet  
 Ind igjen, og kasted paa Gulvet ham ned, saa han hylede.  
 Derpaa med snærende Reeb hans Hænder og Fødder de basted,  
 190 Surrende fast paa Ryggen dem om, alt som dem befalet  
 Var af Laertes's Son, den hærdede Konning Odysses,  
 Slog saa et godt Stykke Reeb omkring ham, og heised ham derpaa  
 Op ad Villen tilveirs til Bjelkerne høit under Loftet.  
 Strax med bidende Spot ham Evinenes Hyrde forhaaned:
- 195 Nu kan du ret dig hvile, Melanthios! Matten igjennem,  
 Magelig strakt paa ee Leie saa blødt, som du vel kan forlange,  
 Og du vil ei dig forsøve, naar Dagningen stiger paa Guldsol  
 Op af Okeanos' Strøm ved Erve, at betids dine Geder  
 Hid til Beilerne drive du kan til et glærende Maaltid.
- 200 Hængende blev han nu der, fastbunden med snærende Strimler.  
 Begge sig væbnet paastand, og da Døren de fast havde laaset,  
 Ginge de ned til Odysses igjen, den snedige Kæmpe;  
 Mandende Mod de stilled sig der; paa Tærfflen de fire  
 Stod, men paa Gulvet i Salen en Flok baade tairig og tapper.
- 205 Frem i Kredsen da treen den lysblaaiede Pallas,  
 Mentor livagtigen lig paa Rølet og Legemets Bygning.  
 Glad blev Odysses ved Synet, tog Ordet, og talte saalunde:  
 Mentor! beskyrm mig i denne min Nød, og husk paa en elsket  
 Ven, som dig altid var god! Jevnaldrende Mænd er vi begge.
- 210 Saa han talte, det bares ham for, det var Pallas Athene.  
 Hefstig begyndte nu Beilerne Sværm i Salen at larme,

Truende raabte dog først Agelaos, en Søn af Damastor:

Mentor! lad ei Odyssees forlokke din Hu ved sin Tale,  
 Til at forsvare ham selv, og til Kamp mod Beilerne træde,  
 215 Thi vor Beslutning er tagen, og vist den vorder iværksat:  
 Naar vi nu først baade Fader og Søn i Striden har ombragt,  
 Myrde vi dig bagefter til Løn for hvad du dig drifter  
 Her at forøve mod os, og bøde du skal med dit Hoved;  
 Og naar vi Eder med myrdende Malm Livskraften har røvet,  
 220 Tage vi Alt hvad du eier i Huset og udenfor Huset,  
 Og med Odyssees's Gods vi sammen det slaae; dine Søaner  
 Og dine Døtre vi myrde, ei Een ilive vi spare,  
 Selv din trofaste Biv vil vi ei paa Ithaka huse.

Saa han taled, og stærkere Harm greb Pallas Athene,  
 225 Strax med bebreidende Ord til Odyssees i Brede hun sagde:  
 Ei er din Kraft og dit Mod saa fast, Odyssees! som fordum,  
 Da du for Helenas Skyld, den liliearmede Dronning,  
 Aaringer ni mod Troernes Folk uafsladelig dysted;  
 Mange behjertede Mænd du vog i drabelig Kampgang,  
 230 Og ved dit fløgtige Raad faldt Priamos' mægtige Kongstad.  
 Nu derimod, da hjem til dit Huus og Gods du er kommen,  
 Hvi est du nu saa forknøt for en Dyst med Beilerne's Skare?  
 Vel, min Ven! stil hid dig til mig, og agt paa min Gjerning,  
 Ut du kan see, hvorledes i Kamp mod fiendtlige Stridsmænd

235 Mentor, Alkimos' Søn, Belgjerninger veed at betale.

Talt; dog end ei ganske den skiftende Seier hun gav ham,  
 End hun først vilde prøve, hvad Mod og Kræfter de begge  
 Eied, Odyssees saavel som hans Søn, den herlige Yngling.  
 Selv hun svævede bort livagtig at see som en Svale,  
 240 Og under Løftet hun satte sig op ved det sodede Røgslug.  
 Beilerne manded Amphimedon op med samt Agelaos,  
 Og Demoptolemos samt Eurynomos, dernæst den gjæve  
 Polybos, dygtig til Kamp, og Peisandros, en Søn af Polyktor.  
 Disse var Alle de fjækkeste Mænd, som af Beilerne's Skare  
 245 End var tilovers, og traadte til Dyst, at kæmpe for Livet;  
 Falden var alt en betydelig Flok for de hyppige Piilstud.  
 Strax Agelaos nu taledede saa til den hele Forsamling:

Benner! nu raste forvist ret snart hans mordiske Hænder,  
 Mentor har alt ham forladt, hans pralende Løfter var tomme;

- 250 Ene tilbage de staae som før paa Tærsklen ved Døren.  
 Kaster dog ei Ederes Spyd imod dem, Alle paa engang,  
 Nei! kun se ad Gangen, om Zeus os ellers forunder,  
 Helten Odysseus at ramme, og Seier i Striden at vinde.  
 Fælde vi ham, har de øvrige Mænd kun lidt at betyde.
- 255 Saa han taled, og samtlige Sex, som han havde befalet,  
 Kasted med Kraft deres Spyd, men Athene forrykked dem alle;  
 Et af Spydene bored sig fast i den kneisende Dørpost,  
 Et derimod i en Fjæl af den fastsammenfugede Salsdør,  
 Og imod Væggen et tredie slog af de braadede Ustspær.
- 260 Men da for Beilernes Spyd de saa med Held vare slupne,  
 Strax til Orde da tog den hærdede Konning Odysseus:  
 Og saa har jeg, mine Benner! et Ord at sige til Eder:  
 Kaster paa Beilernes Sværm, som nu er tilfunds os at myrde  
 Ovenpaa alt hvad Ondt de her har saalænge bedrevet.
- 265 Talt; strax samtlige Mænd udslynged de stærpede Landser,  
 Sigtende ret; for Odysseus's Spyd Demoptolemos segned,  
 Og for Telemachos faldt Euryades; Hyrden Eumaios  
 Styrte Elatos ned, og Philoitios dræbte Peisandros;  
 Disse blev slagne tilhobe, og fæstede Tanden i Lilie.
- 270 Medens nu Beilerne foer til en Braae af Salen tilbage,  
 Sprang de frem i en Fart, og traf deres Spyd af de Faldne.  
 Utter en Deel af Beilernes Flok de stærpede Landser  
 Kasted med Kraft, men igjen Athene forrykked de fleste.  
 Et af Spydene bored sig fast i den kneisende Dørpost,
- 275 Et derimod i en Fjæl af den fastsammenfugede Salsdør,  
 Og imod Væggen et tredie slog af de braadede Ustspær;  
 Dog Amphimedon ramte, Telemachos traf han i Haandled,  
 Streifed dog kun, saa den yderste Hud blev ridset af Malmen.  
 Og saa Ktesippos i Skuldren en Rift gav Hyrden Eumaios
- 280 Over hans Skjold; men forbi fløi Spydet, og styrte til Jorden.  
 Utter Odysseus den snilde med samtlige Kæmper omkring ham  
 Sigtet paa Beilernes Flok, og slynged de stærpede Landser.  
 Brat Eurydamas faldt for den Stadomstyrter Odysseus,  
 Og for Telemachos segned Amphidamas; Hyrden Eumaios
- 285 Styrte Polybos ned, og Philoitios dræbte Ktesippos;  
 Midt for Brystet han traf ham, og brassende tog han til Orde:  
 Nu, Polytherses's Søn! kaadmundede! Ei skal din Daarskab

- Friste dig meer til at tale saa stort; lad Himmelen's Guder  
 Raade for Tingenes Gang, thi deres er Magten og Vælden.
- 290 Tag nu denne Foræring af mig til Tak for den Kofod,  
 Helten Odysseus du gav, da han gif som Betler i Salen.  
 Knap havde Hyrden Philoitios talt, før Drotten Odysseus  
 Foer Agelaos tillios, og stak ham ihjel med sin Landse,  
 Medens Telemachos jog Leiokritos, Son af Euenor,
- 295 Midt ind i Lykken sit Syn, og stødte det tværs gjennem Livet;  
 Plat paa sit Ansigt han faldt, og slog sin Pande mod Gulvet.  
 Flug nu løfted Athene sit Skjold, den mordiske Uligs,  
 Høit under Loftet i Beiret, og Skræk deres Hjerter forvirred.  
 Wildt omkring i Salen de foer som Røer paa Marken,
- 300 Naar de fortunlede flye for en surrende Brems, som vil stifke,  
 Henimod Sommerens Tid, naar Dagene alt ere lange;  
 Men som naar Gribbe med frogede Næb og stingende Krumfløer,  
 Komne fra Fjeldene ned, mod en Flok Smaafugle sig styrte,  
 Altsom de slagre mod Jord, men af Angst mod Skyen de fare,
- 305 Dog Forfølgerne myrde dem grumt, umulig er Modstand,  
 Flugt forgjebes, men Folk, som det see, sig more ved Jagten;  
 Saa de mod Beilerne styrted, og jog dem rundtom i Salen,  
 Huggende ned dem for Fode; da lod forfærdelig Rallen,  
 Altsom Panderne knustes, mens Blod randt hen over Lilien.
- 310 Frem Leiodes nu sprang, om Odysseus's Knæ han sig flynged,  
 Og med bevingede Ord han bønligent talte saalunde:  
 Søn af Laertes! jeg favner dit Knæ, forbarm dig og skaan mig!  
 Sige jeg tør, at jeg aldrig med Ord eller Gjerning fornærmed  
 Nogen af Qvinderne her i dit Huus; selv vilde jeg ofte
- 315 Styre de Andre til Skif, naar sligt jeg saae dem bedrive,  
 Men min Formaning var spildt, ei holdt de Haanden fra Udaad;  
 Derfor en ynkelig Død de Syndere fik sig til Gjengjeld.  
 Skal da nu jeg uskyldige Mand, deres Offerbestuer,  
 Falde som de, saa skønnes der ei paa det Gode man øved!
- 320 Ham gjensvared med rnykede Bryn Odysseus den snilde:  
 Siden du var, som du siger, en Offerbestuer iblandt dem,  
 Saa har du ventelig tit en Bøn opsendt her i Salen,  
 At mig den liflige Hjemkomstfryd først seent maatte times,  
 Og at min Liv maatte drage med dig, og føde dig Sønner;
- 325 Derfor den langthenstrækkende Død du ikke skal undflye.



Talende saa det Sværd han greb med sin vældige Næve,  
Som Agelaos til Jord havde slængt, da Spydet ham ramte;  
Dette han greb, og hug med dets Blad ham tværs over Nakken,  
Ordet var end i hans Mund, da Hovedet rullede paa Gulvet.

- 330 Phemios, Terpios' Søn, undslap den rædsomme Dødsbøde;  
Han var en Skjald, som for Beilerne sang nødtvungen ved Gilde.  
Henne ved Sidevægsdøren han stod, og sin klingende Lyre  
Holdt han i Haand, tvivlraadig i Sind, hvad han helst skulde gjøre,  
Snige fra Salen sig bort, og til Alteret ude paa Gaarden  
335 Tye, paa hvilket Laertes saa tit og hans Søn havde Bove  
Brændt af Tyre til Offer for Zeus, Huusbarnens Bestjermer,  
Eller om ei det var bedst, sig at kaste paa Knæ for Odysseus.  
Medens paa dette han grundede, i Sind det tyktes ham tjenligst,  
Hen til Odysseus at tye, og hans Knæ ydmygelig favne.

- 340 Derfor paa Gulvet han strax nedlagde sin hvælvede Lyre  
Mellem en prunkende Stol og det Bord, Biinkummen var sat paa,  
Selv saa styrted han frem, om Odysseus's Knæ han sig klynged,  
Og med bevingede Ord han bønlig talte saalunde:

- Søn af Laertes! jeg favner dit Knæ, forbarm dig og skaan mig!  
345 Selv vil med Tiden du angre din Daad, og græmmes derover,  
Hvis du myrder en Skjald, som for Guder og Mennesker synger.  
Selv har jeg lært mig min Kunst, og en Gud har dybt mig i Hjertet  
Lagt mangfoldige Qvad; naar jeg synger for dig, det mig tykkes  
Ret som jeg sang for en Gud, thi hug ei mit Hoved af Skulder!  
350 Ogsaa din elskede Søn Telemachos kan det bevidne,  
Ei godvillig jeg kom til dit Huus, og af Nød ikke heller,  
Beilerne her at forlyste med Sang, naar de holdt deres Maaltid,  
Men de var Mange mod Een, og hid med Magt de mig førte.

- Talt; den kraftige Svend Telemachos hørte hans Bønner,  
355 Og til sin Fader, som stod ham nær, paa Stedet han sagde:  
Stand's, min Fader! lad ei den Ufskyldige bløde for Malmen!  
Ogsaa vi Medon maae spare, thi kjærlig mod mig har Herolden  
Her i vort Huus bestandig sig viist den Tid jeg var lille,  
Hvis Philoitios ei har ham dræbt, eller Evinenes Hyrde,  
360 Eller han mødte dig selv, da du vildt husered i Salen.

Talt, og Medon, den snilde Herold, strax hørte hans Forbøn.  
Under en Stol forkroben han laae, og et Skind af en Dyr  
Nys afflaet havde trindt sig han søbt, for Døden at undflye.

Frem under Stolen nu foer han, og kastede Skindet tilside,  
 365 Sprang til Telemachos hen, og slog om hans Knæ sine Arme,  
 Og med bevingede Ord han bønligent talte saalunde:

Kjæreste! see, her er jeg! vær naadig, og siig til din Fader,  
 At i sin Iver han ei med den hvæksede Malm mig ihjelslaaer  
 Midt i sin Harm over Beilerne's Færd, som her i Paladset  
 370 Ud hans Gods, og dig ei Agtelse viste, de Daarer.

Ham gjensvared med Smil den findrige Konning Odysseus:  
 Slaae dig tiltaals, da min Søn dit Liv bevarer og frelser,  
 For at du selv kan see, og tillige fortælle til Andre,  
 Hvordan det Gode, man gjør, langt bedre sig lønner end Udaad.  
 375 Gaaer nu bort fra den blodige Sal, og sætter Jer begge,  
 Du og den sangbegavede Skjald, derude paa Gaarden,  
 Medens i Huset jeg selv fuldfører hvad end er at gjøre.

Talt, og ud af Salen de gif, og satte sig Begge  
 Strax ved Alteret hen, som var bygt for den høie Kronion,  
 380 Stirrende angst omkring, endnu ei sikke paa Livet.

Strax nu speided Odysseus i hver en Braae, om sig Ingen  
 End i Behold havde skjult etsted, for Døden at undsøge.  
 Dog, dem Alle tilhobe han saae med blodige Pander  
 Ligge paa Gulvet i Hob, ret ligesom Fiske paa Landjord,  
 385 Naar af det graalige Dyd en Fisker med maskede Bundgarn  
 Op paa den bugtede Kyst har draget dem; matte de gispe,  
 Strakte paa Gruus og Sand, og svart efter Bølgen de smægte,  
 Medens den skinnende Sol ved sin Brand dem Livet berøver;  
 Saa i Salen omkring laae Beilerne strakte paa Gulvet.

390 Derpaa den findrige Drot sin Søn tiltaled og sagde:

Hør Telemachos! kald paa Ummen, den troe Eurykleia!  
 Sige jeg vil hende Noget, som stærkt mig ligger paa Hjerte.

Saa han talte; Telemachos lod sin Faders Befaling,  
 Banked paa Døren, og taled sa til den troe Eurykleia:

395 Skynd dig det bedste du kan, Eurykleia, bedagede Moder!  
 Du, som her i Paladset med samtlige Terner har Opsigt.  
 Kom! min Fader dig kalder, et Ord han har dig at sige.

Saa han taled, og ei fløi Ordet forbi hendes Dren.  
 Døren hun aabnede flux til de velindrettede Kamre,  
 400 Fulgte paaastand, og trippede bag Telemachos iilsomt.  
 Midt blandt Beilerne's Liig de traf Odysseus i Salen,

Trindt besudlet med Blod og Smuds som en glubende Løve,  
 Naar den paa Marken en Dyr har slugt, og vender tilbage;  
 Baade paa Siden af Flaben og ned ad dens mægtige Bringe  
 405 Hænger der Klumper af Blod, og frygtelig er den at skue;  
 Saa var Odysseus besudlet med Blod paa Hænder og Fødder.  
 Men da hun saa blev Eigene vaer og det rædsomme Blodskyl,  
 Brød i Jubel hun ud, thi stort var det Bærf som hun skued;  
 Strax dog styred Odysseus den heftige Qvinde til Tausshed,

410 Og med bevingede Ord han taledesaa til sin Amme:

Fryd dig i Hjertet, du Gamle! men styr din jublende Glæde!  
 Det er ugudelig Synd, over myrdede Mænd at hovere.  
 Disse har blødt efter Gudernes Dom for den Bold de har øvet;  
 Aldrig mod dødelig Mand, som kom dem nær, har de mindste  
 415 Ugtelse viist, hvad enten af Byrd han var høi eller ringe;  
 Derfor en ynkelig Død de Syndere fik sig til Gjengjeld.  
 Dog, om Qvinderne her i mit Huus Bæstet du mig siges,  
 Hvem der agter mig ringe, og hvem der er frie for Brøde.

Derpaa ham svared igjen Eurycleia, hans elskede Amme:  
 420 Dette jeg strax, min Søn! sandfærdigen vil dig berette.

Her i dit Huus er ialt halvhundrede Tjenesteqvinder,  
 Dem har vi selv oplært i alskens qvindelig Gjerning,  
 Uld har vi lært dem at kærde, og huuslige Sysler besørge;  
 Men der er tolv iblandt dem, som drive det frækfeste Bæsen;  
 425 Hverken de agte hvad jeg eller Penelopeia dem siger.  
 Vel er din Søn fornys opvoxen til Mand, men hans Moder  
 Aldrig ham lod over Qvinderne her befale det mindste.  
 Dog lad mig nu gaae op til det prægtige Høienloftskammer,  
 Alt at fortælle din Liv, hvem en Gud vist dødsed i Slummer.

430 Strax hende svared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:  
 Bærf hende ei endnu, men fald mig alle de Terner  
 Hid, som i længere Tid har ført et skammeligt Levnet.

Saa han taled, og ud paaastand gif Ammen af Salen,  
 Ternerne strax at melde hans Bud, og byde dem komme.  
 435 Midlertid faldte han selv paa sin Søn og de trofaste Hyrder,  
 Og med bevingede Ord han taledesaa til dem og sagde:

Bærer nu Eigene bort, og lad Ternerne gaae Jer tilhaande!  
 Dernæst skal samtlige Stole og alle de prægtige Borde  
 Vaskes med Vand, og skures tilgavns med hullede Svampe.

440 Men naar J Alt i Salen omkring har ryddet og rensat,  
 Fører saa Ternerne ud af den fastopbyggede Kongsgaard  
 Ind mellem Huusgeraadskuret og Gaardens forsvarlige Udmuur,  
 Hugger dem saa deres Hoved af Hals med hvæsfede Klinger,  
 Indtil de Alle har blødt, og Elskovens Glæder forgjettet,  
 445 Som de hos Beilerne nød, med hvem de boled i Løndom.

Saa han taled, og Ternerne strax sig tilhobe forsamled,  
 Hylende lydt, mens Laarer ad Kind nedrulled saa stride.  
 Først af Huset de bar de myrdede Dødningekroppe,  
 Og under Hallen de lagde dem ned ved den hegnede Gaardsplads,  
 450 Trængende tæt sig sammen; selv drev Odyssees paa Bærket  
 Bydende strengt, og Ternerne bar saa nødig de vilde.  
 Derpaa de samlige Stole og alle de prægtige Borde  
 Basted med Vand, og skrubbet dem vel med hullede Svampe.  
 Selv Telemachos tog med begge de trofaste Hyrder

455 Skuffer i Haand, og med disse de skravede Lilien i Salen  
 Keen for Smuds, men Ternerne bar alt Skravet paa Gaarden.  
 Men da saa Alt i Salen omkring var ryddet og rensat,  
 Førte de Ternerne ud af den fastopbyggede Kongsgaard  
 Ind mellem Huusgeraadskuret og Gaardens forsvarlige Udmuur,  
 460 Drev i en Snevring dem ind, hvor Flugt var aldeles umulig,  
 Og den forstandige Svend Telemachos tog nu til Orde:

Ei skal en stikkelig Død de dee for min Haand, disse Qvindfolk;  
 Skjændsel og Skam har de bragt over mig og min elskede Moder,  
 Da de med Beilerne her i vort Huus har levet i Bolskab.

465 Knap havde dette han sagt, saa tog og bandt han et Skibstoug  
 Fast til en Pæl, og surred det oppe paa Huusgeraadskuret  
 Temmelig høit, saa Fødderne ei kunde Jorden berøre;  
 Og som naar Duer i Skov eller Drosler paa spilede Binger  
 Smutte med Hovedet ind i et Garn, som i Krattet er opstilt,  
 470 Bedst som til Reden de fløi, men et grueligt Leie de finde,  
 Saa med Nebet om Hals og stikkende frem deres Hoved  
 Alle paa Rad de hang, at times en ynkelig Dødsloed;  
 Med deres Been de sprælled en Stund, men dog ikke længe.

Derpaa de slæbte Melanthios ud over Gangen og Gaarden,  
 475 Skare ham Næsen og Drene af med den grusomme Malmkniv,  
 Reve hans Blusel af Liv, og til Ude for Hunde den slængte,  
 Ja selv Hænder og Fødder med harmeligt Sind de ham afbug.

- Da de nu selv paa Hænder og Been havde tvættet sig rene,  
 Ind til Odysseus i Huset de gif; fuldbyrdet var Bærket.
- 480 Selv han sagde nu strax til Ammen den troe Eurycleia:  
 Ild og ondtasværgende Svovl, Morlil! du mig bringe,  
 For at jeg Salen kan svovle; men beed du Penelopeia,  
 Strax at komme hærned, ledsaget af Tjenestevinder;  
 Samtlige Terner desuden du hid til Salen mig falde!
- 485 Derpaa ham svared igjen Eurycleia, hans elskede Amme:  
 Ja! forstandige Ord, min Søn! du talte tilvisse;  
 Men det er bedst, at Klæder jeg henter dig, Kjortel og Skappe;  
 Ei bør saadan med Pjalter omkring dine mægtige Skuldre  
 Her i Salen du staae, en Skam det vilde jo være.
- 490 Derpaa til Svar hende gav den sindrige Konning Odysseus:  
 Først og fremmest skal Ild du her i Salen mig staae.  
 Saa han talte, hans Ord adlød den venlige Amme.  
 Strax hun bragte ham Svovl og Ild, og Drotten Odysseus  
 Røged med Svovl i Kammer og Sal og ude paa Gaarden.
- 495 Ammen begav sig imens omkring i den prægtige Bygning.  
 Ternerne strax at melde hans Bud, og byde dem komme.  
 Ud af Kammer de gif med blussende Fakler ihænde,  
 Strax om Odysseus de stimled i Kred, og klynged sig til ham,  
 Bøde ham froe velkommen og kyssed hans Hoved og Skuldre,  
 500 Krystende kjærlig hans Hænder; men rørt af inderlig Beemod  
 Græd og hulked han lydt, og igjen han kjendte dem Alle.
-

---

## Tre og tyvende Sang.

---

Penelopeia gjenkjender Odysseus.

- Sublende gif Eurycleia nu op til Kamret i Høiloft,  
For at forkynde sin Frue, at hjem hendes Husbond var kommen;  
Knæerne vakled forsand, men Fødderne tripped saa vimse,  
Bed hendes Hoved hun stilled sig hen, og talte saalunde:  
5 Penelopeia! mit elskede Barn! vaagn op, at med egne  
Dine du selv kan see, hvad du haabed fra Dage til Dage!  
Nu er Odysseus igjen i sit Huus, hjemkommen omsider,  
Og han har Beilerne dræbt, som saalænge var Huset til Plage,  
Haaned din Søn paa voldelig Viis, og aad Eders Velstand.  
10 Derpaa til Svar hende gav den forstandige Penelopeia:  
Kjæreste Moder! forrykt maae Guderne vist have gjort dig;  
Magten de har at forvandle den Klogeste selv til en Tøsse,  
Og den eenfoldigste Staffel med sund Forstand at begave;  
Disse har gjort dig forstyrret, din Hu var ellers saa sindig.  
15 Dog hvi gjeffer du mig, hvis Sjæl er saa fuld af Bekymring,  
Med en urimelig Snak, og vækker mig op af den søde  
Søvn, som saa blidelig nu mig Dinenes Laag havde lukket?  
Aldrig jeg sov saa trygt fra den Stund Odysseus fra Hjemmet  
Drog til Iliens Stad, hvis Navn jeg nævner med Afstye.  
20 Gaf da ned igjen, og forsøi dig tilbage til Salen!  
Men var en Anden saasandt af Ternerne her i Paladset

Kommen at melde mig Sligt, og havde mig vakt af min Slummer,  
Da havde snart med dygtige Skjænd jeg bort hende jaget  
Ned til Salen; men dig skal din Alderdom komme tilgode.

- 25 Derpaa til Svar hende gav Eurykleia, den venlige Amme:  
Elskede Datter! jeg gjeffer dig ei; det er som jeg siger,  
Alt er Odyssees igjen i sit Huus, han er virkelig kommen;  
Det er den fremmede Mand, hvem Beilerne haaned i Salen;  
Alt en Stund har Telemachos vidst, at han var her i Huset,  
30 Men han fortaug besindig, hvad Faderen ønsked at dølge,  
Til han de trodsige Mænd havde tugtet for al deres Boldsfærd.

Talt; og inderlig glad fløi Dronningen op fra sin Løbænk,  
Faldt Eurykleia om Halsen, mens Taarerne styrted fra Diet,  
Og med bevingede Ord hun taledes saa til den Gamle:

- 35 Vel da! kjæreste Moder! fortæl mig nu dette forsenden,  
Hvis han er virkelig kommen igjen til sit Huus, som du paaftaaer,  
Siig, hvordan har han da paa Beilerne Haand funnet lægge,  
Han den enkelte Mand, da bestandig i Flokke de færdes?

Atter til Svar hende gav Eurykleia, den venlige Amme:

- 40 Dette har hverken jeg seet eller hørt, kun Mændenes Jamren,  
Altsom de faldt, jeg fornam; i den inderste Braae af vort Kammer  
Bange tilmode vi sad, og fast tillaaet var Døren;  
Indtil omsider din Søn Telemachos kom til mit Kammer  
Op, og kaldte mig ned, som Faderen havde befalet.  
45 Staaende midt blandt Beilernees Liig jeg Odyssees i Salen  
Traf, og rundtomkring ham de laae paa Lilien den haarde  
Mellem hverandre; din Sjæl det forvist havde frydet at see ham  
Trindt besudlet med Blod og Smuds som en glubende Løve.  
Ude paa Gaarden ved Døren de ligge nu Alle tilhobe,  
50 Selv fik et Baal han tændt, og hele den prægtige Bygning  
Røger han nu med Svovl, og skikked mig hid dig at hente.  
Vel! saa følg mig da strax, at snart igjen Eders Hjerter  
Ret kan qvæges med Fryd efter alle de Qualer I udstod.  
Nu er dit langlige Ønske omsider engang blevet opfyldt!  
55 Levende hjem til sin Urne han kom; sin Søn og sin Hustru  
Fandt han i bedste Behold, og Beilernees Sværm, som forøved  
Skammelig Daad i hans Huus, dem tugted han Alle tilhobe.

Derpaa til Svar hende gav den forstandige Penelopeia:  
Moder! lad ei endnu din Fryd udbryde saa voldsomt!

- 60 Kom han tilbage, det veed du, da blev der en Gammen i Huset,  
 Ingen saa glad da blev, som jeg og Sønnen vi fødte;  
 Dog umulig det kan forholde sig saa som du siger;  
 Nei, men en Guddom det var, som de trodsige Beilere dræbte,  
 Bred over al deres nedrige Færd og frækfende Hovmod;
- 65 Aldrig mod dødelig Mand, som kom dem nær, har de mindste  
 Ugtelse viist, hvad enten af Byrd han var høi eller ringe;  
 Derfor har Synderne lidt som forskyldt, men Odysseus sin Hjemfærd  
 Fjernt fra Uchaia forliste, og selv er han kommen af Dage.  
 Strax hende svared igjen Eurykleia, den venlige Umme:
- 70 Elskede Datter! hvad Ord undslap dig fra Tændernes Række!  
 Nede ved Urnen han staaer, og endda du siger, at aldrig  
 Hjem til sit Huus han kommer; din Sjæl er stedse saa vantroe.  
 Dog et andet og tydeligt Tegn jeg end dig vil nævne:  
 Skrammen, som fordum et glubende Sviin ham slog med sin Huggert,
- 75 Den opdaged jeg strax, da jeg vasked hans Been, og paa Stedet  
 Bilde jeg sagt det til dig, men Haanden han holdt mig for Munden,  
 At jeg ham ei skulde røbe, og snildt betænkt var det vistnok.  
 Vel! saa følg mig da nu! mit Liv i Pant vil jeg sætte,  
 Thi lad mig døe den elendigste Død, ifald jeg dig daarer.
- 80 Strax hende svared igjen den forstandige Penelopeia:  
 Kjæreste Gamle! de Raad, som de salige Guder beslutte,  
 Dem udgrunder du neppe, hvorvel du est viis og erfaren.  
 Dog, lad ned os gaae til min Son, at selv jeg kan skue  
 Baade de myrdede Beileres Liig og Manden, som slog dem.
- 85 Talt; da steg hun fra Høienloft ned, tvivlraadig i Sindet,  
 Enten i Centrum hun først med sin elskede Mand skulde tale,  
 Eller paastand gaae hen, og kysse hans Hænder og Ansigt.  
 Men da hun ind i Salen var traadt over Tærskelens Flise,  
 Satte hun inde ved Bæggen sig ned i Skinnet af Ilden,
- 90 Bendt mod Odysseus, som sad tæt op mod en kneisende Sule,  
 Hæstende Blikket mod Jorden, og ventede paa hvad hans Hustru  
 Vel til ham vilde sige, saasnart hun saae ham for Dine.  
 Læng dog sad hun en Stund, thi Forbauselse greb hendes Hjerter;  
 Snart hun fandt, det var ham, naar hun ret betragted hans Ansigt,
- 95 Snart misgjendte hun ham for den pjaltede Dragt han var iført;  
 Da blev Telemachos ivrig i Hu, tog Ordet, og sagde:  
 Moder! o Moder, du Slemme! ubøielig stivt er dit Hjerter,



Hvi bortffjerner du dig, og iler ei hen til min Fader,  
 Sætter dig hos ham, og spørger ham ud, og hører hans Tale?  
 100 Ei nogen Qvinde paa Jord kunde bringe det over sit Hjerte,  
 Fjernt at staae fra sin Mand, som efter mangfoldige Trængsler  
 Kom i det tyvende Aar til Fædrenelandet tilbage;  
 Haardere dog end Steen er dit Hjerte bestandig i Barmen.

Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:

105 Kjæreste Søn! jeg er saa betagen i Sind af Forundring,  
 Hverken formaaer jeg et Ord at sige til ham eller spørge,  
 Eller ham frit i Diet at see; men er det Odysseus,  
 Kom til sit Huus han virkelig hjem, da skal vi tilviisfe  
 Snart gjenfiende hinanden, og sikkrere; thi vi har begge  
 110 Tegn mellem os, som vi veed, at ei noget Menneske kjender.

Saa hun taled, da smilte den hærdede Konning Odysseus,  
 Og med bevingede Ord han strax til Telemachos talte:

Lad din Moder mig kun, Telemachos! her i Paladset  
 Sætte paa Prøve for Alvor! ret snart skal hun kjende mig bedre.  
 115 Nu seer smudsig jeg ud, og er svøbt i lurvede Pjalter,  
 Derfor hun vrager mig haant, og troer, jeg er ikke den Rette.  
 Dog lad os nu betænke, hvad videre bliver at gjøre.  
 Blot en eneste Almuesmand vorder voldelig ombragt,  
 En, som har saa Tilhængere kun, som hans Død kunne hevne,  
 120 Kommer jo Morderen strax, og maa Land og Frænder forlade;  
 Vi derimod har de Ypperste dræbt af Ithakas Ungdom,  
 Som var en Støtte for Landet; det beder jeg dig at betænke.

Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Elskede Fader! du selv maa see, hvad her er at gjøre;

125 Ingen saa godt som du kan hitte paa Raad, har man sagt mig,  
 Ei nogen dødelig Mand med dig formaaer sig at maale;  
 Freidigen Alle vi følge dig da, og det tør jeg love,  
 Ei skal det skorte paa Kjæthed, saavidt vore Kræfter vil række.

Ham gjensvared Odysseus, den sindrige Konning, og sagde:

130 Sige jeg vil dig da, hvad der tykkes mig være det bedste.  
 Først skal i Bad I gaae, og ayle de prægtigste Kjortler,  
 Og saa skal samtlige Terner med Høitidsklæder sig pynte;  
 Saa skal den herlige Skjald med den klingende Cithar i Haanden  
 Føre med klingrende Spil os an til forlystende Springdands,  
 135 At vore Naboer rundtomkring, og Folk, som paa Gaden

- Komme forbi vort Huus, kan troe, at Bryllup vi feire.  
 Hindre vi maae, at Rygtet om Beilernes Drab vorder udbredt  
 Rundtom i Byen, før bort herfra vi komme paa Landet  
 Ud til min træbevogede Gaard; der ville vi siden
- 140 Gange paa Raad, om Zeus et Held os mulig bestærer.  
 Saa han talte, hans Ord de fornam, og lode ham villig.  
 Flug de begav sig i Bad, og ayled de prægtigste Kjortler,  
 Ogsaa sig Ternerne pynted, sin hvælvede Cithar i Haanden  
 Tog den herlige Skjald, og Lyst hos dem Alle han vakte
- 145 Baade til smeltende Sang og sjeloplivende Dandse.  
 Rundt gjenslød det store Palads af de Dandsendes Fodtrin,  
 Altsom Knøsene sprang med de smuktombelte Piger.  
 Mangen da talte saalunde, som udenfor Huset det hørte.  
 Vist hun feirer sit Bryllup, den stærktilbeilede Dronning;
- 150 Haardt, at hun ei holdt ud, til sin forrige Mand at bevare  
 Trolig sit høie Palads, indtil han var kommen tilbage.  
 Saa de taled, thi slet ikke vidste de, hvad der var hædet.  
 Badet blev Helten Odyssees imens og salvet med Olie  
 Under sit hjemlige Tag af Eurynome, Fadebuurskone;
- 155 Ogsaa hun gav en Kjortel ham paa og en prunkende Kappe.  
 Over hans Hoved Athene nu gjød usigelig Skjønhed,  
 Gjorde hans Væxt meer rank, meer fyldigt hans Guld, og lod Haaret  
 Lokke sig frøllet fra Isen ret som Hyacinthernes Klokker;  
 Og som en duelig Mester med Guld bepryder et Sølvkar,
- 160 Naar han tilgavns har lært af Hephæstos og Pallas Athene  
 Alt hvad der hører til Kunsten, og smukt er det Arbeid han danner;  
 Saaledes Vnde hun gjød ud over hans Hoved og Skuldre.  
 Op af Karret han steg af Skabning saa skøn som en Guddom,  
 Satte sig hen paa den Stol, hvorfra han fornyss havde reist sig,
- 165 Vendte sig hen mod sin Hustrue, og tog saalunde til Orde:  
 Selsomme! aldrig har Guderne vist, som boe paa Olympen,  
 Lagt i en qvindelig Barm et sligt ubøieligt Hjerter.  
 Ei nogen Qvinde paa Jord kunde bringe det over sit Hjerter,  
 Fjernt at staae fra sin Mand, som efter mangfoldige Trængsler
- 170 Kom i det tyvende Aar til Fædrenelandet tilbage.  
 Skynd dig, gamle Morlil! reed Seng! at jeg ene til Hvile  
 Lægge mig kan, et Hjerter forsand af Jern har din Frue.  
 Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:

- Selsomme! ei hovmoder jeg mig, eller agter dig ringe,  
 175 Heller ei studser jeg svart, thi jeg husker, hvad Mand du var fordum,  
 Da du fra Ithaka drog paa det langtbeaarede Fartoi.  
 Vel Eurykleia! saa reed ham paa stand et mageligt Leie  
 - Udenfor Sovegemakket, som selv han bygged saa grundfast!  
 Bærer den holdige Seng derud, og lægger paa Laddet  
 180 Uldene Skind af Faar og Bølster og prægtige Tæpper.  
 Saa hun taled, for ret at prøve ham. Helten Odysseus  
 Sukkede dybt, og taledde saa til sin ærbare Hustru:  
 Bitterlig ondt, o Kvinde! mig gjør det Ord, som du sagde.  
 Hvem har flyttet min Seng fra sin Plads? det mægted tilviise  
 185 Knap den dygtigste Mand, naar ei en udødelig Guddom  
 Selv kom hid, og flytted den nemt, hvis saa ham behaged.  
 Ei nogen dødelig Mand, var han end i sin feireste Ungdom,  
 Mægted at rokke den bort, thi et mærkeligt Tegn er at finde  
 Paa den forsvarlige Seng, som jeg selv alene har tømret.  
 190 Ude paa Gaarden et Olietræ med vppige Blade  
 Stod i den frodigste Bægt, om Stammen saa tykt som en Søile.  
 Rundt omkring dette Træ jeg selv opbygged et Kammer,  
 Steen jeg mured paa Steen, et Tag jeg hvælved derover,  
 Og af forsvarlige Planter jeg tømred en sluttende Fløidør.  
 195 Derpaa det frodige Træes langbladede Krone jeg kapped.  
 Stammen et Stykke fra Roden jeg skar tværsover, og fletted  
 Stubben tilgavns med en Kniv, og skarpt efter Snor jeg den glatted,  
 Sengen at vorde til Fod, og med Boer jeg den bored igjennem.  
 Derpaa jeg flinkt mig snedfred en Seng, indtil den var færdig,  
 200 Fjælerne lagde jeg ind med Guld, med Sølv og med Filsbeen,  
 Og over Bunden jeg drog rødfarvede Seler af Kothud.  
 Der har du Tegnet, som nævne jeg kan; vist veed jeg dog ikke,  
 Enten min Seng endnu staaer fast, eller Nogen har skaaret  
 Foden af Olietræ itu, og flyttet mig Laddet.  
 205 Saa han taled, da rystede svart hendes Knæer og Hjerte,  
 Altsom hun hørte det Tegn, Odysseus saa grandt hende angav.  
 Grædende mod ham hun foer, sine Arme hun kjærligen slynged  
 Fast om Odysseus's Hals, og kyssed hans Hoved, og udbød:  
 Vær ikke vred paa din Biv! min Odysseus! du var jo dog ellers  
 210 Altid den viseste Mand; dog Guderne skicked os Jammer,  
 Ei har de villet os unde den Fryd, med hinanden at nyde

- Ungdommens Aar, og tilsammen at gaae til Alderens Tærskel.  
 Nu maa du ei mig lægge til Last, eller være fortørnet,  
 At jeg dig ei, saasnart jeg dig saae, løb kjærlik imøde,  
 215 Men i min Barm var Hjertet bestandig ulidelig bange,  
 Om der var kommen en Fremmed, som havde med Snaf mig bedaaret  
 Der er jo Skjelmer i Mængde, som pøuse paa nedrige Rænker.  
 Bist havde Helena ei, Kronions Datter fra Argos,  
 Givet sig hen til den fremmede Mand, at nyde hans Elskov,  
 220 Havde hun vidst saasandt, at Uchaiernes frigerste Sønner  
 Skulde til Fædrenelandet igjen hende føre tilbage;  
 Dog af en Guddom hun friste sig lod til skammelig Gjerning,  
 Ei forud i sit Sind hun betænkte, hvor svar hendes Brøde  
 Var, som ogsaa for os blev Kilden til hele vor Jammer.  
 225 Nu derimod, da saa sikkert og klart du har nævnet mig alle  
 Lønlike Tegn ved vor Seng, den aldrig et Menneſke skued  
 Uden jeg selv og du, og Aktoris, Ternen, som fordum,  
 Dengang jeg drog til dit Huus, blev givet mig med af min Fader,  
 Og som har Døren bevogtet os troe til det Kammer du bygged,  
 230 Nu har du bøiet mit Hjerte, hvor haardt end før det har været.  
 Talt; og stærkere Trang til Graad hos Odysseus hun vakte.  
 Grædende holdt han i Favn sin kjære, sin trofaste Hustru.  
 Ligesaa glade som svømmende Mænd Landjorden betræde,  
 Naar paa det vildene Hav Poseidon har knust deres stærke  
 235 Skib, som blev tumlet omkring af Storm og bavnende Bølger;  
 Kun nogle Faa fra det graadige Hav ved at svømme sig redded,  
 Og deres stivnede Lemmer er tykt belagte med Havdynd,  
 Underlig glade betræde de Land, undslupne fra Døden;  
 Ligesaa glad hun skued igjen sin elskede Husbond,  
 240 Og hendes sneehvide Arme slet ei hans Hals vilde slippe.  
 Over det grædende Par vist Dagningens Lys havde bredt sig,  
 Naar ikke Pallas Athene paa Raad havde hittet betænksom;  
 Ratten hun sinked en Stund, da den alt var nær ved sin Ende,  
 Og i Okeanos holdt hun den gyldene Dagning tilbage,  
 245 For at hun ei skulde spænde for Karm sine flyvende Heste,  
 Lampos og Phaethon kaldte, som Lysen til Menneſket bringe.  
 Men til sin Biv nu talte den sindrige Konning Odysseus:  
 Ei er vor Kamp endnu, min Elskede! kæmpet tilende.  
 Nei! endnu tilbage der staaer et umaadeligt Arbeid,

- 250 Stort og saare besværligt, og dette jeg nu maa bestride,  
 Thi af Teiresias' Sjæl det blev mig saalunde bebudet  
 Alt paa den Dag, da jeg vandrede ned til Hades's Bolig,  
 Der mig at hente Bæsked om min egen og Svendenes Hjemfærd.  
 Dog, min elskede Biv! lad os komme tilsængs, at vi snart lig
- 255 Hvile kan finde paa Leiæ, og sødelig avæges af Sønnen.  
 Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:  
 Leiæ skal vorde dig redt, saasnart det behager dit Hjerte,  
 Nu da dig Guderne have forundt, omsider at komme  
 Hjem til dit Fædreland og din smuktopyggede Bolig.
- 260 Dog da du tænker derpaa, og en Gud derom dig har mindet,  
 Vel! saa nævn mig den Kamp! da jeg sagtens engang den erfarer,  
 Saa var det fuldt saa godt, om jeg strax fik Sagen at vide.  
 Strax hende svarede Odysseus, den sindrige Kønning, og sagde:  
 Hvi opfordrer du mig saa ivrigen til at fortælle?
- 265 Vel! saa vil jeg det sige, og ei fordølge dig Sagen;  
 Glædes du vil dog ei, saa lidt som selv jeg mig glæder.  
 Vidt i Verden omkring til mangfoldige Menneskers Stæder  
 Bød mig Teiresias vandre paa Bei med en handelig Nare,  
 Indtil jeg kom til Mennesker hen, som aldrig har Havet
- 270 Seet, og som aldrig har spist nogen Mad, der var frydret med Strandfalt,  
 Mænd, der ligesaa lidt har seet rødbovede Skibe,  
 Som handteerlige Narer, dem Snefferne bruge som Binger.  
 Derpaa han gav mig et tydeligt Tegn, som jeg ikke vil dølge:  
 Naar paa min Vandring engang en Mand jeg mødte, som sagde:
- 275 Det er en Kasteskøvl jo, som du bær paa din kraftige Skulder,  
 Da befoel han mig strax i Muld Skibsaaren at plante,  
 Og til Poseidon et skjønt og glædeligt Offer at bringe,  
 Nemlig en Bædder, en Tyr, og en soebespringende Orne;  
 Derpaa jeg hjem skulde drage, og hædre med Festhekatomber
- 280 Alle de salige Guder, som boe paa Himmelen vide,  
 En efter Unden; tilsidst, dog ei paa det bølgende Havdyb  
 Skulde den blideste Død mig tage fra Jord som en Gubbe  
 Midt i velsignede Raar, naar min Kraft var svunden, men Folket  
 Trives omkring mig og blomstre; saadan min Skjebne han tolked.
- 285 Ham gjensvarede strax den forstandige Penelopeia:  
 Skjenke de salige Guder dig blidere Alderdomsdage,  
 Da er der Haab endnu, at du vist vil frelses af Nviden.

- Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.  
 Ammen og Fædebuurskonen Eurynome reded imedens  
 290 Seng med de blødeste Bolstre ved Skinet af lysende Fakler.  
 Men da de saa i en Fart havde redet et mageligt Leie,  
 Gif den bedagede Umme paastand til Roe i sit Kammer;  
 Dog Eurynome maatte som Kammerste føre sit Herskab  
 Til deres Sovegemak, og med blussende Fakkell dem lyse;  
 295 Derpaa begav hun sig bort, og med inderlig Fryd de hinanden  
 Favned paa Leiet igjen, hvor de hviled i forrige Tider.  
 Nu lod baade Telemachos selv og de trofaste Hyrder  
 Fødderne hvile fra Dands, og Qvinderne gjorde det Samme;  
 Derpaa begav de sig Alle til Roe i de skuggende Kamre.  
 300 Men da det kjærlige Par havde frydet sig sammen i Elskov,  
 Mored de sig ved at tale om hvad der var hændet dem begge.  
 Penelopeia fortalte den Qual hun leed i Paladset,  
 Naar det forstyrrende Væsen hun saae, som Beilerne dreve,  
 Hvordan for hende de rast havde slagtet mangfoldige Drifter  
 305 Dyr og trivsomme Faar, og lenset saa mangt et Biinfad.  
 Helten Odyssees fortalte saavel den Kummer; han Andre  
 Havde forvoldt, som den Qual, han selv saa tit havde fristet;  
 Alt blev fortalt; glad lytted hans Liv, og ei vilde Søvnens  
 Dale paa Linene ned, før Alt han havde berettet.  
 310 Og han fortalte, hvorlunde han først Sikonerne kued,  
 Og Lotophagernes frugtbare Land derefter besøgte;  
 Hvad Polyphemos bedrev, og hvad Hevn han over Kyklopen  
 Tog, som ubarmhjertigen aad hans troe Kammerader;  
 Hvordan han kom til Niolos hen, som venlig ham modtog,  
 315 Og ham befordred paa Bei; dog end var det ei ham beskiftet,  
 Hjem til sit Land at komme, thi atter en rygende Stormvind  
 Drev den forkuede Helt paa det fiskebesvømmede Havdyb.  
 Derpaa hvordan han omsider til Staden Telephos ankom  
 I Laistrygonernes Land, hvor hans Flaade blev knust og hans Mandskab  
 320 Slaget ihjel, men han selv undkom med sit tjærede Fartøi.  
 Ogsaa fortalte han Kirkes mangfoldige Rænker og Kunster;  
 Derpaa hvorlunde han foer paa sit Skib til Hades's skumle  
 Hjem, for der at spørge Teiresias' Sjel om sin Skjebne;  
 Der havde baade han seet sine mistede Mænd og sin Moder,  
 325 Som havde født ham til Verden, og fostret ham op i hans Barndom;

- Ogsaa hvorledes han hørte Seirenerne synge ved Stranden,  
 Derpaa de rørlige Klipper, den grumme Charybdis og Skylla  
 Seiled forbi, hvem Ingen endnu havde nærmet sig uskadt.  
 Ogsaa hvorledes hans Mænd aflivede Solgudens Dyr,  
 330 Hvorpaa til Straf Høittordneren Zeus med sin flammende Lynild  
 Ramte hans løbende Skib, saa hans trofaste Svende tilhobe  
 Drukned, dog selv blev han frelst fra de hæslige Dødsensgudinder.  
 Hvordan han kom til Ogygia's De og Nymphen Kalypso,  
 Som i sin hvælvede Grotte tilbage ham holdt, og til Husbond  
 335 Dnsked sig Helten, og pleied ham ømt, og vilde ham gjøre  
 Til en udødelig Mand, evindeligt ung udi Fremtid;  
 Ei endda hun mægtede dog at bevæge hans Hjerte.  
 Hvordan han saa efter megen Besvær til Phaiakerne ankom,  
 Hvilke ham hædrede høit og hjertelig ret som en Guddom,  
 340 Og paa et Skib befordred ham hjem til Fædrenelandet,  
 Rigt begavet med Kobber og Guld og prægtige Klæder.  
 Det var hans sidste Fortælling, da greb ham Sønnen den søde,  
 Blidt den løste hans Lemmer, og Sindets Bekymring den spredte.  
 Anden Beslutning nu tog den lysblaaøiede Pallas;  
 345 Thi da hun troede forvist i sit Sind, at Helten Odysseus  
 Alt havde hvilet sig sødt hos sin Viv og ved Sønnen sig qvæget,  
 Bød hun paastand af Okeanos' Flod den straalende Dagning  
 Stige, sit Lys at brede for Mennesken ud; og Odysseus  
 Reiste sig op af sin Seng, og taledes saa til sin Hustrue:  
 350 Elskede Viv! i fuldeste Maal har Sorgen vi prøvet,  
 Du, som her i vort Huus for min dybtbejamrede Hjemfærd  
 Græd, og jeg, som ved Trængsler af Zeus og de øvrige Guder  
 Fjernt blev holdt fra mit Land, hvorhen jeg higen saa ivrig.  
 Dog, da vi nu har fundet igjen vort forønskede Leie,  
 355 Bogt da trolig det Guds, jeg endnu har i Huset tilbage;  
 Men for det Qvæg, som mig Beilerne aad, jeg selv mig Erstatning  
 Henter ved Plyndring med Sværdet i Haand, og Achaierne Resten  
 Give mig skal, til igjen af Qvæg det i Staldene vrimler.  
 Nu vil jeg vandre herfra til min træbevøgede Landgaard,  
 360 Utter min Fader at see, som for mig saa dybt sig har græmmet.  
 Dig, min Viv! hvorvel du est flog, paalægger jeg dette:  
 Strax naar Solen er oppe, vil vidt og bredt det jo rygtes,  
 At i Paladset jeg Beilerne's Flok tilhobe har ombragt,

- Gaf da du med Ternerne op i dit Høienloftskammer,  
365 Sæt i Stilhed dig hen, see Ingen, og vogt dig for Spørgsmaal!  
Saa han taled, og agled paastand sin prægtige Rustning,  
Manded Telemachos op og de trofaste Hyrder, og bød dem  
Samtlige ruste sig flug, og Vaaben i Hænderne tage.  
Billige lod de hans Bud, og malmbeklædte tilhobe  
370 Aabned de Porten, og vandrede bort, Odysseus i Spidsen.  
Alt var det høi lys Dag paa Jord, men Athene dem hylled  
Trindt i Mulm, og hurtig hun ud af Byen dem førte.
-



---

## Fire og tyvende Sang.

---

Forliget.

- Men den Skyllenske Hermes fremfaldte nu alle de dræbte  
Beileres Dødningsesjele; han holdt i Haanden sin skønne  
Tryllende Stav af Guld, hvormed han Menneskens Dine  
Dybser i Søvn, som ham tykkes for godt, eller vækker af Slummer;  
5 Frem han med denne dem skynded, og hvislende fulgte de Guden  
Ret som en Flagermuusværme i den inderste Braae af en Fjeldkloft  
Hvislende flyver omkring, naar ned fra den ludende Klippe  
Een af Flokken er styrtet, og tæt de flynge sig sammen,  
Saa med Hvislen de vandred i Hob, og foran for Skaren  
10 Hermes, Bestjermelsens Gud, ad skumrende Bæle dem førte.  
Hen ved Okeanos' rullende Flod, den Leukadiske Klippe,  
Solgudens Port forbi og Drømmenes Rige de ginge,  
Og i en Fart de kom til den liliebevoxede Slette,  
Hist hvor Vandlerne boe, udlevede Menneskers Gjensfærd.  
15 Sjelene der af Helte de traf; hos Peleiden Achilleus  
Stod hans kjære Patroklos, hos Helten Antilochos Uias,  
Telemons Søn, der i Skabning og Daad af alle Danaer  
Var den fortrinligste Mand næst efter den bolde Peleion,  
Thi med Achilles bestandig de færdedes; men i det samme  
20 Nærmed sig langsom en Sjæl, det var Utreus's Søn Agamemnon,  
Dybt bedrøvet, og trindt ham Sjelene stod af de mange

- Mænd, som tilligemed ham i Uligsthos's Huus bleve dræbte.  
 Først tiltaled Achilles's Sjæl Agamemnon, og sagde:
- Utreus's Søn! vi troede, at fremfor de øvrige Konger  
 25 Lyneren Zeus havde dig udvalgt til sin Yndling for stedse,  
 Da du var øverste Drot over mange behjertede Kæmper  
 Hist for Troia, hvor meget vi leed, vi Mænd af Uchaia.  
 Dog, ogsaa dig den grusomme Død skulde tidlig betvinge,  
 Den intet Menneskes Barn undgaaer, som fødtes i Verden.
- 30 Bedre forsand, om du midt i den Glands, du nød som Behersker,  
 Hist i Troernes Land havde hentet dig Døden paa Stridsmark;  
 Alt Uchaiernes Folk havde da dig tuet en Gravhøi,  
 Og et berømmeligt Navn du din Søn havde levnet i Fremtid;  
 Nu det beskiftet dig blev at times en yufelig Hensart.
- 35 Ham gjensvarede Sjelen af Utreus's Søn Agamemnon:  
 Salige Søn af Peleus! Achilles! du Gudernes Lige!  
 Du som faldt i Troernes Land langt borte fra Argos;  
 Og de fortrinligste Mænd af Uchaia og Troia omkring dig  
 Segned i Kamp for dig, som strakt med dit vældige Legem  
 40 Laae omhviret af Støv, forgjettet du havde din Bogkunst,  
 Medens vi dysted til Dagen var endt, og ikke fra Striden  
 Havde vi rastet, naar Zeus den ei havde standset ved Stormveir.  
 Men da til Skibene ned vi bort havde ført dig fra Valen,  
 Lagde vi strag paa Baaren dit Liig, og tvætted med lunfæt  
 45 Vand din deilige Hud, og salved den. Brændende Taarer  
 Fældte Danaernes Mænd, og Haaret de skar sig af Hoved.  
 Op af Bølgen din Moder nu kom, da hun hørte det Budskab,  
 Fulgt af Havets Gudinder; en gruelig Jamren sig bredte  
 Vidt over Dybet, og Rædsel betog hver Mand af Uchaia.
- 50 Nu havde vist i en Fart til de bugede Skibe de spredt sig,  
 Naar ei en Olding, erfaren og viis, havde holdt dem tilbage,  
 Nestor, hvis Raad saa mangen en Gang dem bedst havde baadet,  
 Venligen findet han hæved sin Røst, og taled iblandt dem:  
 Standser, Urgeiiske Mænd! flyer ei, Uchaiske Gutter!  
 55 Det er Achilles's Moder, som hid med Havets Gudinder  
 Kommer fra Dybet at skue sin Søn, som er kommen af Dage.  
 Salt; da standsed med Flugt de behjertede Mænd af Uchaia.  
 Rundt om din Baare nu treen Havoldingens Døttre tilhobe,  
 Jamrende lydte, og hylled dit Liig i himmelske Klæder.

- 60 Muserne samtlige ni heel yndig med veylende Stemmer  
 Sang et Begrædelsesqvad, ei Kæmpe man saae, fra hvis Dine  
 Taarer jo randt, saa dybt dem greb de himmelske Toner.  
 Sytten udslagene Dogn baade Dag og Nat ved din Baare  
 Sad vi og græd, baade dødelig Mand og udødelig Guddom,
- 65 Men paa den attende Dag vi dig steded til Baals, og omkring dig  
 Slagted i Mængde vi mæskede Faar og triveligt Hornqvæg.  
 Klædt i den himmelske Dragt, omduftet af Balsam og liflig  
 Honning i Flammen du laae, og Uchaiernes Drotter i Mængde  
 Løb i Rustningens Malm omkring dit Baal da du brændte,
- 70 Somme til Fods og Andre til Bogns, med forfærdeligt Bulder.  
 Men da Hephaisos's Lue dit Legeme havde fortæret,  
 Sanked vi strax dine hvidlige Been i den dæmrende Morgen,  
 Biin og Olie vi over dem gjød, og din Moder en Urne  
 Gav os af Guld, som hun fordem, saa sagde hun, fik til Foræring
- 75 Af Dionysos, et Bærf af den vidtberømte Hephaisos.  
 Gjemt i denne nu hviler dit Støv, hugprude Peleide!  
 Sammen med Helten Patroklos's Been, hiin Søn af Menoitios;  
 Læt derved men særlig Antilochos' Been bleve lagte,  
 Han var jo stedse din kjæreste Ven næst efter Patroklos.
- 80 Derpaa den hellige Hær spydvæbnede Kæmper af Argos  
 Tued en skjon fremragende Høi over Heltenes Gravsted  
 Ude hvor Kysten var høi ved det vildene Hav Hellepontos,  
 At den i Dine maa falde de havbefarende Sømænd  
 Ude paa Bølgerne fjernt baade nu og i kommende Dage.
- 85 Frem i Uchaiernes Kred's nu fatte din Moder til Dystpriis  
 Prægtige Gaver, hvorom hun selv havde Guderne bedet.  
 Selv var ofte du med ved Heltes Begravelses høitid,  
 Hvor mandhaftige Gutter den afdøde Konge til Ære  
 Rast sig rusted til Dyst, at vinde sig Prisen i Kampleeg,
- 90 Dog var du bleven forbausset, som aldrig tilforn, ved at skue  
 Saadanne Gaver som dem, den sølverfodede Thetis  
 Stilled til Ære for dig, thi høit var du elsket af Guder.  
 Saa er dit Navn, selv efter din Død, ei glemt, men for evig  
 Båndt du et priseligt Nye blandt Mennekens Slægter, Achilleus!
- 95 Dog hvad Fryd har nu jeg, da jeg Krigen har kæmpet tilende?  
 Af! en gruelig Død bestikket mig Zeus ved min Hjemkomst,  
 Myrdet jeg blev af Uligsthos og Qvinden, min nedrige Hustrue.

- Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de flitted.  
 Hen til disse nu kom Budbringeren, Argos's Bane,  
 100 Førende Beilernes Sjæle, dem nyss Odysseus ihjelslog.  
 Begge med Studsen imøde dem gif, saasnart de dem stued,  
 Og der var En iblandt dem, hvem Utreus's Søn Agamemnon  
 Kjendte paastand, det var Helten Amphimedon, Søn af Melanes,  
 Han var fra Ithakas De og Konningens Gæsteforbundne;  
 105 Først til Orde nu tog Agamemnon, og talte saalunde:  
 Hvad er der haandtet, at ned under Jord til Mørket I vandred?  
 Lutter fortrinlige Mænd og eens af Nar; man skal ellers  
 Vanskelig nok i en Bye saa herlige Mænd kunne finde,  
 Siig, har Poseidon maaskee Eder dræbt da I foer over Havet,  
 110 Reifende mod Jer en gruelig Storm og mægtige Bolger?  
 Eller har fiendtlige Mænd ihjel Eder slaget paa Fastland,  
 Mens deres Hjorder af prægtige Faar eller Oyer I plyndred?  
 Eller I faldt i Kamp for Fædrenestad og dens Qvinder?  
 Svar mig dog paa mit Ord! jeg var jo fordum din Gæstven;  
 115 Eller kan ei du mindes den Tid Eders Hjem jeg besøgte,  
 For at formaae Odysseus, med toftede Snekker at drage  
 Over til Iliens Stad paa Tøgt med den Helt Menelaos?  
 Fuldt en Maaned forgif med denne vor Ithakareise,  
 Thi han var haard at bevæge, den Stadomstyrter Odysseus.  
 120 Ham gjensvared Amphimedons Sjæl, og talte saalunde:  
 Utreus's hædrede Søn! Krigsfolkernes Drot Agamemnon!  
 Grandt, du Værling af Zeus! jeg mindes endnu hvad du nævner,  
 Og jeg vil sige dig Alt, og fortælle dig ganske nøiagtig,  
 Hvordan en sorgelig Ende det tog med os alle tilhobe.  
 125 Drotten Odysseus blev borte, da beilede vi til hans Hustrue;  
 Ei hun for Bryllup sig vægred, dog aldrig i Værk hun det satte,  
 Medens hun lønligen pønsed paa Død og Fordærv for os Alle.  
 Dertil hun følgende List udrugede lumst i sit Hjerte:  
 Op hun stilled sin Bæv, og et Liin hun vov sig i Høiløft,  
 130 Fiint og umaadeligt stort, og til os strax efter hun sagde:  
 Unglinger! I som begjære min Haand, da Odysseus er afdød,  
 Haster dog ei med Bryllup saa stærkt, men tøver saalænge,  
 Indtil min Bæv er færdig, mit Spind gaaer ellers tilspilde!  
 Helten Laertes jeg væver et Dødningsliin til den Time,  
 135 Da ham fra Jord borttrykker den langthenstrækkende Dødsnøe;

- Rundtom i Land jeg jo kom hos Achaiernes Qvinder i Wanrhe,  
 Lagdes en Herre saa rig som han i sin Grav uden Liigsvøb.  
 Saa hun taled, og daare sig lod vore mandige Hjerter.  
 Stadig nu sad hun om Dagen, og vov paa Linet det brede,  
 140 Dog om Natten ved lysende Blus oprev hun sit Dagværk.  
 Aaringer tre hun dulgte sin List, og Achaierne gjeffed,  
 Men da den fjerde var kommen og Marsens Tider var svundne,  
 Maaned paa Maaned var omme, og Rækker af Dage forløbne,  
 Kom der en Terne, som vidste Bessed, og røbed os Sagen;  
 145 Selv vi greb hende da som det skinnende Lagen hun oprev.  
 Færdigt hun maatte da væve sit Liin, saa nødig hun vilde;  
 Og da hun saa havde vævet og skyllet det prægtige Lagen,  
 Viste hun frem det til os, og det skinned som Sol eller Maane.  
 Nu lod en Gud i sin Brede Odyssees paa Ithaka lande  
 150 Ude ved affides Strand, hvor Hyrden for Svinene boede;  
 Der kom ogsaa hans Søn Telemachos hen, da han atter  
 Hjem var vendt paa sit tjærede Skib fra det sandede Phlos;  
 Og da de Raad om Beilerne Død havde lagt med hinanden,  
 Ginge de bort til den prægtige Stad; Telemachos vandred  
 155 Først derhen, lidt senere gav sig Odyssees paa Veien,  
 Fulgt af Svinenes Hyrde, og klædt i lurvede Klæder,  
 Skabt livagtigen om til en gammel ulykkelig Stodder,  
 Støttet til Stav, og behængt om Krop med pjaltede Klæder.  
 Ei var der Nogen iblandt os, selv ei de Ældste, som mægted  
 160 Drotten Odyssees at kjende, da brat han viste sig for os,  
 Derfor med spottende Ord og med Rast vi Manden forhaaned.  
 Høist langmodig i Sindet en Stund han bar denne Medfart,  
 At i sit eget Palads med Ord og Rast han blev haanet;  
 Men da det tyktes Kronion for godt, til Daad ham at vække,  
 165 Bar med sin Søn fra Salen han bort de prægtige Vaaben,  
 Lagde dem op i sit Kammer, og laasede Døren med Skodde.  
 Derpaa han fuld af Rænker og Svig befaled sin Hustrue,  
 Frem at lægge for Beilerne strax baade Biler og Bue,  
 Os usalige Mænd til Dyst og vordende Blodbad.  
 170 Dog der var Ingen i hele vor Kred, som den vældige Bues  
 Streng formaaed at spænde, vor Kraft var meget for ringe.  
 Men da Odyssees i Haand havde faaet den mægtige Bue,  
 Raabte vi Alle som Een, og forbød med truende Stemme,

- Buen at slye ham, om end han snakkede aldrig saa meget.  
 175 Dog Telemachos selv det befoel, og bød ham at slyde.  
 Buen i Haand nu tog den hærdede Konning Odysseus,  
 Let han spændte dens Streng, og skjød gennem samtlige Biler,  
 Sprang saa paa Tærskelen op, og rysted med gnistrende Dine  
 Pilene ud, saa skjød han, og først han Antinoos ramte,  
 180 Derpaa han sendte fra Streng mod os Andre de susende Pile,  
 Sigtende ret, saa til Gulvs vi styrtede En efter Anden;  
 Og det var fjendeligt nok, at en Gud dem yded sin Bistand,  
 Thi med ubændige Kræfter de vildt husered i Salen,  
 Huggende ned os for Fode, da lød forfærdelig Rallen  
 185 Utsom Panderne knustes, mens Blod randt hen over Tilien.  
 Saadan en Død, Agamemnon! vi fik, og slængte paa Gaarden  
 Hist hos Odysseus endnu vore Liig ujordede ligge,  
 Thi vore Frænder derhjemme har ei endnu det erfaret,  
 At vore Saar de rene for Blod kunde toe, og med Jamren  
 190 Ligene lægge paa Baal, den Hæder, som times de Døde.

- Ham gjensvarede Sjelen af Atreus's Søn Agamemnon:  
 Salig jeg prise dig maa, du snedige Søn af Laertes!  
 Ja forsand til Held og Betsignelse fik du en Hustrue!  
 Hvor hun er ædel af Sjel, den herlige Penelopeia,  
 195 Drotten Ikarios' Datter! hvor troe hun Odysseus sin Husbond  
 Altid i Minde bevared! og derfor skal ei hendes Dydens  
 Roes forgaae, thi Guderne selv skal Menneskens Slægter  
 Skjenke fortryllende Qvad om den ærbare Penelopeia.  
 Ei som Tyndareus' Datter hun øved ugudelig Gjerning,  
 200 Hun som dræbte sin Husbond, thi skal hun med Rædsel og Ufslye  
 Rævnes i Menneskens Sange, og Skam har hun bragt over alle  
 Qvinder i kommende Dage, selv dem, der gjøre det Gode.

- Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted,  
 Staaende dybt under Jorderigs Muld i Hades's Rige.  
 205 Ud fra Byen paa Landet Odysseus imens med sit Følge  
 Vandred, og snart de kom til den prægtige Gaard, som Laertes  
 Selv opdyrked sig fordum, dog stor Besvær det ham kosted.  
 Der han havde sin Baaning, og rundtomkring var et Udhuus,  
 Hvor de vornede Karle, han holdt til Markernes Dyrkning,  
 210 Sad efter Arbeidet sammen, fik Mad og hviled om Natten.  
 Her ogsaa boede den gamle Sifeliste Qvinde, som trolig

Pleiede Gubben Laertes langt borte fra Byen paa Landet.  
Her Odysseus paastand til sin Søn og Hyrderne talte:

Gaaer I Andre nu ind i den velindrettede Bygning!

215 Søger et Sviin os ud, og slagter det strax til vor Davre,  
Medens jeg selv til min Fader begiver mig hen for at prøve,  
Om han mig mindes og fjender igjen, naar han seer mig for Dine,  
Eller han nu mig har glemt, da saa rum en Tid jeg var borte.

Talende saa sine Vaaben han flux til Hyrderne flyede.

220 Disse sig ind i Huset begav, men sin Fader at prøve  
Fled Odysseus paastand til den frugtvelsignede Have.  
Dog hverken Dolios traf han, da vidt gennem Haven han vanked,  
Eller en eneste Svend, eller nogen af Dolios' Sønner,  
Alle tilskovs efter Gjerdsel og Tjørn til Hegnet om Haven

225 Gangne de var, og den Gamle var med som Fører paa Veien.  
Derimod traf han sin Fader; alene han stod i sin Have,  
Hyppende Muld om en Ympe; om Skuldrene bar han en smudsig  
Bams baade lappet og grov, et Par rimpede Hoser af Rohud  
Rundt om hans Been var snørt til Værn mod stikkende Tjørne;

230 Banter for Tornenes Skyld han paa Hænderne bar; paa hans Ise  
Sad en Gedeskindshue, og dybt nedbøiet var Gubben.  
Men da Odysseus, den hærdede Helt, opdaged sin Fader,  
Haardt medtagen af Velde og svart forgræmmet i Hjertet,  
Brast han i Graad, og standsed sin Gang i et Pæretæes Skygge.

235 Der han betænkte sig først, og veied i Sind og i Hjerter,  
Om han sin Fader i Favn skulde trykke med Kys, og paa eengang  
Sige ham strax, hvorledes igjen til sit Hjem han var kommen,  
Eller han først skulde spørge ham ud, og berede ham langsomt.  
Medens paa dette han grundet i Sind, det tyktes ham tjenligst,

240 Lempelig først med skjemtende Ord at prøve sin Fader.  
Saa tilfands han paastand begav sig hen til den Gamle,  
Just som med ludende Hoved han ryddede Muldet om Ympen;  
Trædende nær hans straalende Søn nu talte saalunde:

Gamle! man lade dig maa, du forstaaer at dyrke din Have;

245 Alt er påsset saa godt, man seer ei Bægt eller Frugttræ,  
Figen og Pære saalidt som Olietræ eller Biinstok,  
Eller et Bed i din Have, som savner omhyggelig Pleie,  
Dog et Ord jeg sige dig maa, naar du ei vil fortørnes,  
Selv god Pleie du mangler, thi baade har Alderens Byrde

- 250 Taget dig med, og den Klædning du bær er smudsig og usel;  
 Ei dog for Lædighed det er, at din Herre saa slet dig forpleier.  
 Og der er Intet, som røber en Træl, hvad enten dit Uasyn  
 Eller din Væxt man betragter, thi grandt du ligner en Konge;  
 Ja du ligner en Saadan, som efter sit Bad og sit Maaltid
- 255 Blødt i sin Seng kan hvile, — den Skjel tilkommer en Olding.  
 Dog velan! fortæl mig! men siig mig den stærreste Sandhed!  
 Hvem er den Herre du tjene? og hvis er Haven du påser?  
 Ogsaa du dette mig siige forsand, at jeg saaer det at vide,  
 Om jeg er virkelig her paa Ithaka, som der blev sagt mig
- 260 Hist af en Mand, som jeg mødte paa Dei, da hid jeg begav mig.  
 Dog vrangvillig han var, det lysted ham ei mig at give  
 Nøie Bæfæd, eller høre mit Ord, da jeg efter en Gæstven  
 Spurgte fra forrige Tider, om end han er karst og ilive,  
 Eller han alt er død og gangen til Hades's Bolig.
- 265 Derfor jeg spørger nu dig, men hør mig og agt paa min Tale!  
 Hist i mit fædrene Hjem jeg en Mand herbergede fordem,  
 Som til vort Land var kommen, og aldrig endnu jeg en Fremmed  
 Sik saa kjær af de Mange, der kom til vort Huus fra det Fjerne.  
 Fød han var, som han sagde, paa Ithakas De, og Laertes
- 270 Drotten Arkeisios' Søn han stoltelig nævnte som Fader.  
 Selv jeg førte ham hjem til min Gaard, og beværtet ham gæstmildt,  
 Dmt jeg ham gjorde tilgode med Alt hvad der fandtes i Huset,  
 Og efter Pligt og Skjel jeg Gæsteforæring gav ham.  
 Syno Talenter i Guld jeg ham gav, heel smukt forarbeidet,
- 275 Og af det pureste Sølv en Pokal, udsmykket med Lovværk;  
 Videre tolv Uldtæpper, og tolv smalfligede Kapper,  
 Tolv fortrinlige Kaaber og Kjortler i lignende Antal,  
 Endelig fire Slavinder, heel snilde til qvindelig Gjærning,  
 Fagre tilhobe, dem selv han kaared sig ud efter Lykke.
- 280 Ham gjensvared hans Fader med rullende Taarer paa Rinden:  
 Ja tilviisfe du kom til det Land, hvorum du mig spørger,  
 Men det er lutter udædiske Mænd, som har Magten i Landet,  
 Og dine glimrende Gaver bortødsled du ganske for Intet.  
 Gid du saasandt ham paa Ithakas De havde truffet ilive,
- 285 Da havde huldt han dig gæftet, og rig Foræring til Gjengjæld  
 Givet paa Reisen dig med, thi det Gode man nød maa man lønne.  
 Dog velan, fortæl mig! men siig mig den stærreste Sandhed!



- Siig, hvor mangt et Aar er det nu vel siden du glæsted  
 Hiin ynkværdige Ven, min Søn, af! fordum han var det!  
 290 Hiin usalige Mand, som fjernt fra Venner og Hjemland  
 Bist i Havet af Fiske blev ædt, eller ogsaa paa Landjord  
 Glubende Dyr og Fugle fortæred ham; ei har hans Moder  
 Svøbt med Taarer hans Liig, eller jeg, hans Fader, begrædt ham,  
 Ei har hans glimrende Biv, den ærbare Penelopeia,  
 295 Grædt ved den Elskedes Baare, som Skif er i Land, ikke heller  
 Trykket hans Dine hun til, den Hæder, som times de Døde.  
 Ogsaa du dette mig sig forsand, at jeg faaer det at vide,  
 Hvem est du, af hvad Folk, fra hvad Land, og af hvilke Forældre?  
 Hvor har du lagt dit hurtige Skib, paa hvilket du seiled  
 300 Hid med dygtige Folk, eller havde du hyret en fremmed  
 Skude maaskee, som letted igjen, da man havde dig landsat?  
 Ham gjensvared Odysseus, den findrige Konning, og sagde:  
 Dette jeg sig dig vil, og tale den skæreste Sandhed.  
 Jeg er fra Ulybas' Stad, der har jeg en glimrende Bolig,  
 305 Søn jeg er af Upheidas, hvis Fader var Kong Polyphemon,  
 Selv jeg Eperites hedder; men vidt fra min Kaaß mig en Guddom  
 Bort fra Sikania drev, saa her mod mit Dnske jeg landed,  
 Og jeg har lagt mit Skib til Land et Stykke fra Staden.  
 Snart er det fem Aar siden den Stund, da den stakkels Odysseus  
 310 Hist mig forlod, og bort sig begav fra min fædrene Hjemstavn;  
 Dog var det gunstige Fugle forsand, som hist ved hans Afsted  
 Biste sig for os, saa freidig i Hu Farvel jeg ham sagde;  
 Selv ogsaa freidig han reiste, vi haabede begge med Tiden  
 Atter at sees, og glimrende Skjenk hinanden forære.  
 315 Talt; den sorte Bedrøvelsens Skye omhylled den Gamle;  
 Jord saa sort som et Kul han greb med Hænderne begge,  
 Strøede den over sit graanede Haar, og sukkede heftig.  
 Dybt da rortes Odysseus i Sind, og gennem sin Næse  
 Bittert af Harm han snøs, da han saae sin elskede Fader.  
 320 Styrrende frem han sin Fader med Kys omfavned, og udbrød:  
 Her, min Fader! er jeg, den Mand, om hvem du mig spørger;  
 Hjem i det tyvende Aar til mit Fædreneland er jeg kommen.  
 Stands dine Taarer, min Fader! og stands din Hullen og Jamren,  
 Thi jeg vil sig dig Noget, og nu det gjælder at haste,  
 325 Beilerneß samtlige Flok har jeg slaaet ihjel i Paladset,

- Hevnet jeg har den Fortræd og piinlige Tort de mig voldte.  
 Derpaa Laertes ham svared igjen, og talte saalunde:  
 Est du saasandt Odyssees min Søn, som er kommen tilbage,  
 Vilis mig da et paalideligt Tegn, som kan give mig Visshed!
- 330 Ham gjensvared Odyssees, den findrige Konning, og sagde:  
 Først jeg bede dig vil at faste dit Blik paa den Skramme,  
 Som paa Parnasos et glubende Sviin mig slog med sin Huggert,  
 Dengang jeg fordum, opfordret af dig og min værdige Moder,  
 Did var reist til Autolykos hen, min elskede Morfaer,
- 335 Efter de Gaver, han loved mig vist, da han her os besøgte.  
 Ogsaa jeg nævne dig vil i den velopdyrkede Have  
 Alle de Træer, du fordum mig gav, da bønlig jeg bad dig,  
 Dengang som Pog jeg fulgte dig hid; under Træerne gif vi  
 Sammen i Haven, du viste mig dem, og ethvert du mig navngav;
- 340 Tretten med Pærer paa Green og ti med Ubild du gav mig,  
 Fyrrethve med Figen; og her halvhundrede Ranfer  
 Skulde med Tiden jeg faae; hver Stok bar fyldige Klaser,  
 Og dine Ranfer er rigt med alskens Druer behængte,  
 Naar det er Marsens Tid, da med Saft Kronion dem fylder.
- 345 Saa han taled, da rysted Laertes's Knæer og Hjerte,  
 Ulsom han hørte de Tegn, som saa grandt Odyssees ham angav.  
 Armene slynged han fast om sin Søn, men sikkert i Favnen  
 Holdt den Udling Odyssees sin mathendaanende Fader;  
 Men da han aanded paany, og igjen havde vundet sin Samling,
- 350 Hæved han atter sin Røst, tog Ordet, og talte saalunde:  
 Zeus Alfader! saa lever I end, Olympiske Guder!  
 Naar det er sandt, at Beilerne Løn har fanget for Udaad.  
 Dog i mit Sind befrygter jeg nu heel svart, at tilhobe  
 Ithakas Mænd skal storme herud, og at Bud de skal sende
- 355 Til Kephallenernes Byer paa stand om hvad der er hændet.  
 Ham gjensvared Odyssees, den findrige Konning, og sagde:  
 Vær kun rolig, lad dette dog ei bekymre dit Hjerte!  
 Nei! lad ind os gaae i dit Huus, som støder til Haven,  
 Der er Telemachos alt og Philoitios samt Eumaios;
- 360 Did jeg skikted dem nyss, for strax at sørge for Davre.  
 Knap havde dette han sagt, før ind i Huset de traadte,  
 Og da de saa kom ind i den velindrettede Bolig,  
 Traf de Telemachos der og Philoitios samt Eumaios,

- Just som de travlt skar Kjødet itu og blandede Binen.  
 365 Strax den bolde Laertes blev badet og salvet med Olie  
 Under sit hjemlige Tag af den gamle Sikeliske Kone;  
 Dernæst en prunkende Kappe hun gav ham om, men Athene  
 Nærmed sig Folkenes Drot, og forherliged alle hans Lemmer;  
 Baade hans Bæxt meer rank, og hans Huld meer fyldigt hun gjorde.  
 370 Op af Karret han steg, og hans Søn blev ganske forbauset,  
 Da-for sit Nie han saae, hvor grandt han ligned en Guddom,  
 Og med bevingede Ord han taledede til ham, og sagde:  
 Elskede Fader! forvist er det en af de salige Guder,  
 Som har forskjønned din Skabning, din Bæxt saavel som dit Ansyn.  
 375 Derpaa den vise Laertes igjen ham svared, og sagde:  
 Gid dog, Zeus Alfader! Apollon og Pallas Athene!  
 Kjæk som tilforn, da som Drot for en Flok Kephalleniske Kæmper  
 Merikos' prægtige Stad jeg betvang paa Kysten af Fastland,  
 Ja! gid ligesaa kjæk, og med Rustningens Plader om Skulder  
 380 Hist i vor prægtige Sal jeg igaar mod Beilerne Skare  
 Frem var traadt til Kamp, da havde jeg vist af de Bolds mænd  
 Dræbt en Deel, og du havde frydet dig dybt i dit Hjerte!  
 Saaledes Ordene faldt, som her med hinanden de skifted.  
 Men da saa hines Forretning var endt, og Davren var lavet,  
 385 Toge de Plads paa Stol eller Bænk jevnside hinanden.  
 Derpaa til Maden de langed med Haand; hjem kom nu den gamle  
 Dolios med sine Sønner, af Arbeidet vare de trætte.  
 Selv var Moderen gangen fra Huns, og havde dem hjemfaldt,  
 Hiin Sikeliske Qvinde, som fostred dem op, og som trolig  
 390 Pleied den Gamle, da Alderen kom og svækked hans Kræfter.  
 Men da nu Helten Odysseus de saae, og havde ham gjenkjendt,  
 Standsed i Stuen de brat af Forbauselse; strax dog Odysseus  
 Bendte sig til dem med venlige Ord, og talte saalunde:  
 Gamle! tag Plads ved vort Bord! og lader Forbauselsen fare!  
 395 Her i Stuen en Stund vi sad, og bied paa Eder,  
 Inden vi løstede Haand til Mad, hvorvel vi var sultne.  
 Talt; da styrtede Dolios frem med aabnede Arme,  
 Greb Odysseus's Hænder om Led, og kyssed dem heftig,  
 Og med bevingede Ord han taledede til ham, og sagde:  
 400 Elskede Drot! som af Guderne ført er kommen tilbage  
 Hjem til os, da vi ventede det mindst og ønsked det langligst!

- Held og Glæde dig times! alt Godt dig Guderne skjenke!  
 Dette du dog mig sig forsand, at jeg faaer det at vide:  
 Veed allerede din Biv, den forstandige Penelopeia,  
 405 Alt du er her igjen, eller skulle vi Bud hende skikke?  
 Ham gjensvared Odysseus, den findrige Konning, og sagde:  
 Gamle! hun veed det alt, og spare du kan dig din Umag.  
 Talt; og ned paa en skinnende Stol sig satte den Gamle.  
 Ogsaa sig Dolios' Sønner forsamled om Helten Odysseus,  
 410 Hilste ham kjærlig med Ord, og fast hans Hænder de frystede.  
 Derpaa ved Faderens Side paa Rad tilbords de sig satte.  
 Saaledes Davre de holdt i gamle Laertes's Stue.  
 Rhygtet, det ilende Bud, havde snart den Tidende fundgjort  
 Rundtom i Byen, at Beilerne grumt af Dage var bragte.  
 415 Knap havde Folk det hørt, før rundt fra Staden de skimled  
 Baade med Jamren og Skrig omkring Odysseus's Bolig.  
 Ud de Ligene bar, og Frænderne lod dem begrave;  
 Dem fra de fremmede Byer de bort med Fiskere sendte,  
 Hver især til sit Hjem, ombord paa hurtige Skibe.  
 420 Selv i Skarer til Torvet de gif med bedrøvede Hjerter;  
 Og da saa Folket var samlet, og stod i Stimmel paa Thinget,  
 Frem i Kredsen da treen Eupitheus, og taled iblandt dem;  
 Thi en ulidelig Sorg for hans Søn Antinoos laae ham  
 Tungt paa Hjertet, den Første, som faldt for Odysseus's Pilsflud;  
 425 Grædende beest for sin Søn, sin Røst han hæved, og sagde:  
 Venner! en svar Fortræd denne Mand Achaierne voldte;  
 Først han tilskibs drog bort med en Mængde behjertede Evende,  
 Skibene satte han til, og mistede hele sit Mandskab;  
 Hjem saa kom han, og vog Kephalenernes ædleste Sønner.  
 430 Op da! lader os ile, før bort til Pylos han undflyer,  
 Eller til Elis, det hellige Land, hvor Speierne herste.  
 Efter ham flux! det ellers en Tort os bliver for evig,  
 Borde det vil os en Skam, endog blandt kommende Slægter,  
 Tage vi ei over Morderne Hevn, som Sønner og Brødre  
 435 Slog os ihjel; jeg kunde da ei ved Livet mig glæde  
 Meer, langt hellere døde jeg strax, og vandred til Hades.  
 Derfor aasted paastand, før bort over Havet de rømme!  
 Grædende talte han saa, og Achaierne rørtes af Medynk.  
 Men i det samme den hellige Skjald og Medon til Thinget

- 440 Kom fra Odysseus's Huus, hvor nys af Sønne de vaagned;  
 Frem i Kredsen de treen til stor Forundring for Alle,  
 Strax dog Medon, den vise Herold, tog Ordet, og sagde:  
 Hører mit Ord, Ithakesiske Mænd! Odysseus tilvisse  
 Dvede ei hiin svare Bedrift uden Gudernes Minde;
- 445 Selv for mit Die jeg saae en udødelig Gud, som bestandig  
 Stod Odysseus ved Siden, omstabt livagtig til Mentor.  
 Snart den mægtige Gud sig stillede foran Odysseus  
 Synlig, og vakte hans Mod, og snart han Beilerne tumled  
 Bildt i Salen omkring, saa de styrtede En efter Anden.
- 450 Saa han talte, da blegned af Skræk den hele Forsamling.  
 Ordet i Kredsen da tog den bedagede Helt Halitherses,  
 Søn af Mastor, den flogeste Mand i den hele Forsamling.  
 Venligen findet han hæved sin Røst, og taled iblandt dem:  
 Hører nu ogsaa, hvad jeg, Ithakesiske Mænd! har at sige!
- 455 Selv har I dette forskyldt, mine Venner! ved Mangel paa Djerthed.  
 Aldrig I hørte hvad Mentor og jeg tilraaded bestandig,  
 Ei fra Galningefærd I holdt Eders Sønner tilbage,  
 Men deres dristige Væsen de drev saa frækt som dem lysted,  
 Godset i Huset de aad, og forhaaned en priselig Konnings  
 460 Liv, i den Troe, at aldrig han meer vilde komme tilbage.  
 Derfor min Billie skee! adlyder det Raad, som jeg giver!  
 Lader Forfølgelse fare, at ei i Fordærv vi os styrte!
- Saa han taled, og strax sprang meer end Hælvten af Folket  
 Op med et gjaldende Raab, mens Resten blev siddende rolig;
- 465 Ei havde Hine tilmaade han talt, men Eupheus's Forslag  
 Billig de lød, og i Hui og Hast de styrted til Baaben.  
 Men da de saa havde sluttet om Krop de funklende Plader,  
 Stimled de sammen i Flok paa en Plads tæt udenfor Staden,  
 Og som en Daare sig stilled Eupheus i Spidsen for Skaren,
- 470 Haabende vist at hevne sin Søn, dog aldrig han skulde  
 Levende komme tilbage; sin Død han der skulde hente.  
 Men til sin Fader Kronion nu talede Pallas Athene:  
 O vor Fader Kronion! du Drot over Drotter tilhobe!  
 Svar mig paa dette mit Ord! hvad Raad er nu skjult i dit Hjerte?
- 475 Vil fremdeles med Krig og frygtelig Kamp du dem plage,  
 Eller vil Fred og Forsoning du mellem de Feidende stifte?  
 Hende paastand Skysamlere Zeus gjensvared og sagde:

Elskede Barn! hvi spørger du dog, og fritter om dette?  
 Var det da ikke dig selv, som fatted tilforn den Beslutning,  
 480 Alt til sit Hjem Odysseus igjen skulde komme som Hævner?  
 Gjør hvad dig lyst! dog sige jeg vil, hvad der vorder det Bedste.  
 Nu da Helten Odysseus har Hævn over Beilerne vundet,  
 Nu skal der slutes Forlig, og han være Konge som fordum;  
 Selv vil hos samtlige Mænd vi Mindet om Sønners og Brøders  
 485 Mord udlette, og leve de skal med hinanden i Venskab  
 Ligesom før, velsignede rigt med Fred og med Velstand.

Talt; og Athene han vakte, som alt var rede forinden;  
 Med i stormende Fart hun svang sig fra høien Olympos.  
 Men da sig hine tilgavns med den liflige Kost havde mættet,  
 490 Først til Orde da tog den hærdede Konning Odysseus:

Een maa begive sig ud, for at see, om Fienden sig nærmer.  
 Talt; og strax paa hans Bud gif en af Dolios' Søner;  
 Hen til Tærsklen han treen, da saae han dem komme tilhobe,  
 Og med bevingede Ord han taled flux til Odysseus:  
 495 Alt er Fienderne nær, lad strax os gribe til Vaaben!

Saa han taled, da foer de fra Plads, og rusted sig hurtig,  
 Helten Odysseus selv sjerde og sex af Dolios' Søner,  
 Og saa den gamle Laertes og Dolios væbned sig begge,  
 Høibedagede Gubber, dog Nøden dem tvang til at stride.  
 500 Men da de saa havde sluttet om Krop de funklende Plader,  
 Åbned de Døren, og vandrede ud, Odysseus i Spidsen.

Frem i Kredsen da treen den lysblaaøiede Pallas,  
 Mentor livagtigen lig paa Mælet og Legemets Bygning.  
 Glad ved Synet da blev den hærdede Konning Odysseus,  
 505 Og til sin elskede Søn Telemachos hurtig han talte:

Nu da du selv, min Søn! gaaer med til den hidtige Kampfærd,  
 Hvor de behjertede Mænd kan vise sig, nu vil du vide,  
 Ei at bestemme vor fædrene Slægt, som fra forrige Tider  
 Bidt paa Jorden omkring var i Rye for Mod og for Manddom.

510 Og den forstandige Svend Telemachos gav ham til Gjensvar:  
 Fader! med dette mit Mod skal jeg ikke din Slægt, som du nævner,  
 Gjøre tilskamme; ja det skal du see, saafremt det dig lyst.

Saa han taled, da glæded sig høit Laertes og udbrød:  
 O hvilken Dag for mig! hvilken Fryd! I naadige Guder!  
 515 Sou og Sønnesøn ivres om Manddom og Mod med hinanden!

- Strax nu Pallas Athene sig nærmede Gubben, og sagde:  
 O Urkeifios' Søn! som af Mændene her er mig kjærest!  
 Beed en Bøn til Zeus og hans lysblaaøiede Datter!  
 Sving saa paa stand dit mægtige Spyd, og send det af Haanden!  
 520 Talande saa en synderlig Kraft Athene ham indgjød;  
 Strax til Gudinden han bad, hiint Barn af den høie Kronion,  
 Svang saa paa stand sit mægtige Spyd, og af Haanden det sendte.  
 Drotten Eupithees han traf i hans Hjelm's kinddækkende Plade,  
 Slet kun bødede Hjelman, og heelt foer Malmen igjennem,  
 525 Brat han faldt saa det drøned, og Pladerne flirred om Manden.  
 Frem Odyssees nu foer med sin Søn mod de forreste Kæmper,  
 Brugende flinkt tveoddede Spyd og mægtige Slagsværd;  
 Sikkert de havde tilhobe dem dræbt, og berøvet dem Hjemkomst,  
 Naar ikke Pallas Athene, den lysblaaøiede Jomfrue,  
 530 Lydt havde hævet sin Røst, og standset de kæmpende Skarer:  
 Hører nu op, Ithakesiske Mænd! med den grusomme Feide!  
 Lad ikke Blod udøses, men stilles paa stand fra hverandre!  
 Saaledes taled Athene, den blege Forfærdelse greb dem,  
 Da de fornam hendes vældige Røst, og af Skræk de tilhobe  
 535 Slap deres Baaben af Haand, og lod dem falde til Jorden;  
 Flux saa løb de til Byen, for muligen Livet at redde;  
 Men med et frygteligt Raab den hærdede Konning Odysseus  
 Styrkede frem som en Orn, naar høit gjennem Lusten den farer.  
 Dog i det samme Kronion udshnged sin flammende Lynild,  
 540 Ned foran Pallas Athene den slog, den Vældiges Datter;  
 Strax til Odyssees da talte den lysblaaøiede Pallas:  
 Vættling af Zeus! Laertes' Søn! Odyssees, du snilde!  
 Styr dit Mod, og stand's den altødelæggende Kampfærd!  
 Vogt dig, at ei Fjernskueren Zeus skal vorde fortørnet!  
 545 Saa hun taled, og glad i Hu adlød han Gudinden.  
 Og saa blev snart et Forlig mellem Konning Odyssees og Folket  
 Bragt istand af Athene, den lysblaaøiede Jomfrue,  
 Mentor hun ligned livagtig paa Mælet og Legemet's Bygning.

## Trykfeil.

---

14 Sang B. 234 Flok l. Folf. — 15 Sang B. 237 Broder l. Broder. B. 486  
Bed l. Bed. — 16 Sang B. 219 rundt<sup>a</sup> l. randt. — 17 Sang B. 443  
Tahfos l. Tafsos. — 19 Sang B. 61 rykfed l. rydbed. — 21 Sang B.  
172 t. til en Kæmpe. — 22 Sang B. 27 l. for dit Piilskud. B. 329  
rullede l. rulled. — 24 Sang B. 17 Telemons l. Telamons. B. 33  
Ravn l. Rye.



